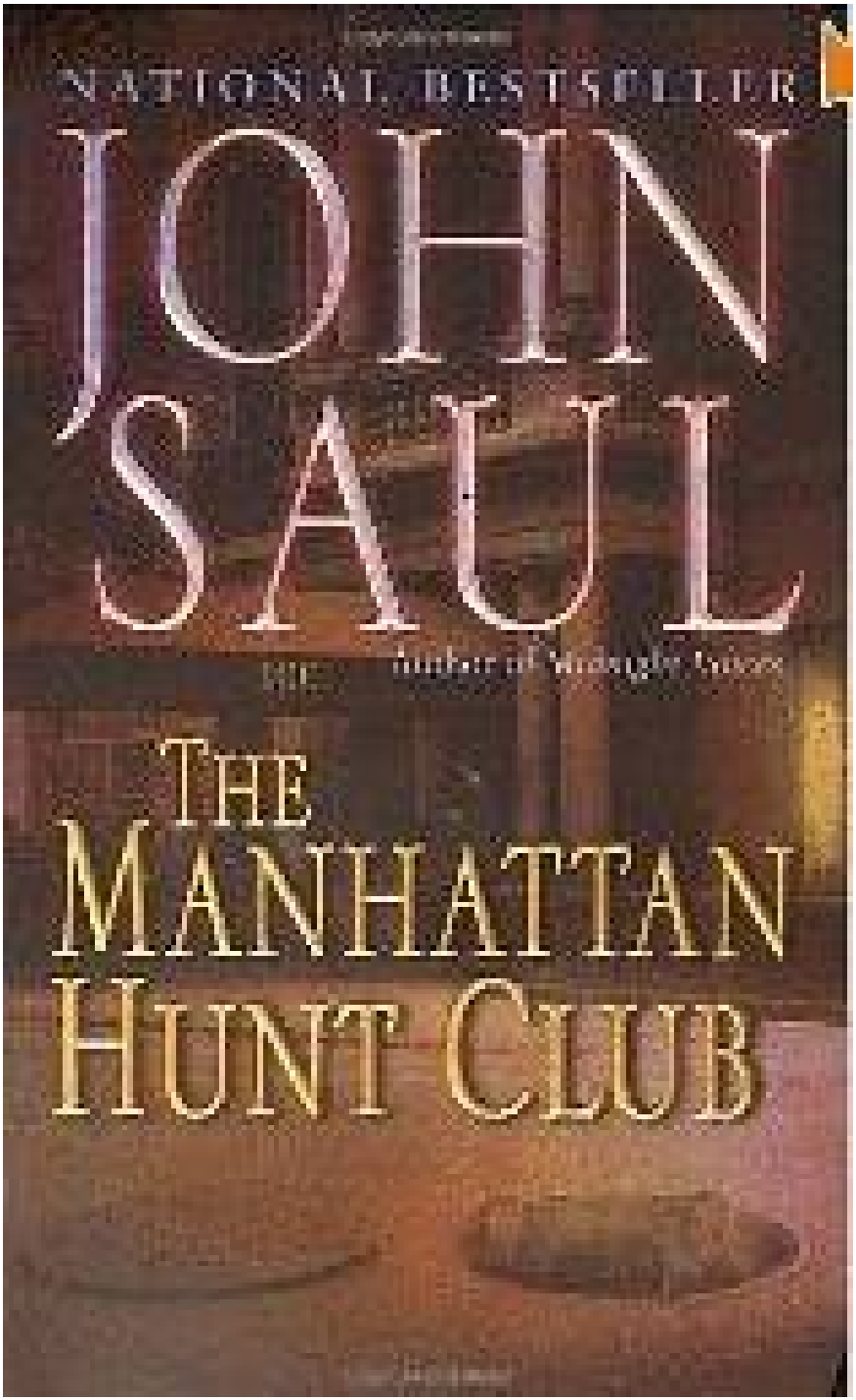
NATIONAL BESTSELLER
JOHN
SAUL
author of Midnight Voices
THE
MANHATTAN
HUNT CLUB

JOHN SAUL

Clubul Manhattan
The Manhattan Hunt Club, 2001

Traducere din limba engleză
MONICA ŞERBAN

PROLOG

Pierduse noţiunea timpului.

Trecuseră câteva săptămâni bune. Poate chiar luni.

Dar nu zile, pentru că amintirea vieţii sale, aşa cum fusese ea odată, se topea în ceaţa care îi învăluia mintea. Şi nici ani, pentru că imaginile trecutului aveau încă formă, consistenţă, culoare şi miros.

Un copac.

Şi nu orice copac, ci nucul uriaş din spatele casei în care crescuse. Când era mic, crengile cele mai joase ale copacului se depărtau atât de mult de pământ, încât tatăl lui trebuia să-l ridice deasupra capului ca să le poată atinge. După ce se mai înălţase puţin, obişnuia să se caţere pe scoarţa lui aspră până ajungea la umbra protectoare a ramurilor bogate, în mijlocul cărora îşi construise o căsuţă unde se ascundea în după-amiezile călduroase de vară. Soarele se strecura prin frunzişul des şi întreaga lume părea să strălucească în nuanţe de smarald.

În tufişurile de chiparos care înconjurau grădina se cuibăreau la apus sute de vrăbiuţe. Ciripeau uşurel până când căţeaua lui – o potaie neagră pe nume Cinder – se repezea spre ele, risipind liniştea cu lătratul ei ascuţit. Păsările zburau speriate, stârnind un zgomot de frunze uscate prin care tocmai trecuse o rafală de vânt. Vrăbiile se roteau în înaltul cerului, mici pete în infinitul albastru, apoi reveneau încet în tufişuri, doar pentru a fi alungate din nou o clipă mai târziu.

Acestea erau amintirile lui cele mai vii, dar şi cele mai îndepărtate. Cu toate că nu se putea considera bătrân, mintea începuse deja să-i joace feste. De ce revedea atât de clar copacul de acum douăzeci de ani, dar nu mai ştia cum arăta ultima cameră în care locuise?

Oare pentru că nu mai voia să-şi aducă aminte de ea?

Aşa cum stătea acum, înconjurat de întuneric, frânturi vagi ale unor imagini disparate începură să i se perinde prin minte. Un spaţiu mic în care erau înghesuite un pat şubred şi o masă de metal cu smalţul sărit. Scările care duceau la odaie duhneau a urină, parţial mascată de izul stătut al fumului de ţigară. Dar pe el nu-l deranja –

mai trăise şi înainte în astfel de condiţii. Apoi, într-o zi, plecase şi nu se mai întorsese acolo. Nu prea îi păsa, oricum nu putea plăti chiria, iar nenorocitul de proprietar care locuia în magherniţa aia de la subsol probabil că schimbase yala după câteva zile.

Rătăcise pe străzi o vreme şi nu se simţise prea rău. Cel puţin nu mai avea grija chiriei. Venise frigul însă, şi o dată sau de două ori se aciuase într-un adăpost de noapte. Dar nu în ăla de pe insula… Cum dracu' îi zicea? Era un nume ca de magazin de pe vremuri.

Wards. Aha! Insula Wards.

De fapt, nici nu intenţionase să se ducă acolo. Nu că ar fi fost mai rău decât locurile pe care i le arătase Big Ted când îl dusese în staţia Grand Central.

Se tot învârtiseră pe lângă pubelele de la nivelul inferior până când doi poliţişti de tranzit începură să-i privească suspicioşi.

– Vino-ncoa', mormăi Big Ted, iar el îl urmase pe peronul de dedesubt până la linia 42.

De cealaltă parte a şinelor se zărea un amestec ciudat de ziduri, ţevi şi scări. Jumătate dintre pereţi îţi dădeau senzaţia că se vor dărâma dintr-o clipă în alta, iar scările păreau să nu ducă niciunde. Big Ted sări de pe peron, traversă şinele metalice şi se urcă pe una din scări. Ezită un moment, apoi auzi pe cineva strigând, nu aşteptă să vadă cine era. Se repezi după Ted şi de-abia reuşi să-l zărească pe celălalt bărbat, strecurându-se printr-o uşă.

Ted îl conduse printr-o serie de camere, apoi se mai căţărară pe câteva ţevi, după care o luară pe un coridor întunecat. Încă mai auzea strigătele venind din spatele lui, aşa că iuţi ritmul, urmându-l pe Ted.

La început a fost distractiv – ca un fel de aventură. Îşi imagina că o să mai stea cu Ted o vreme, după care se va duce în altă parte. Poate chiar va părăsi oraşul. Însă după câteva zile a început să ningă şi în tunelele de sub metrou era cald.

Cel puţin aici n-avea să dârdâie de frig.

Dacă erai atent, puteai chiar să foloseşti toaleta de la Barul Oyster din colţ, mai ales dacă nu stăteai mult, iar poliţiştii de tranzit nu erau cu capsa pusă. Dar după ce de-abia scăpase atunci când îl săltaseră pe Big Ted, şi-a petrecut mai mult timp în tunele decât la lumina zilei.

Se obişnuise. Nu mai era aşa de întuneric cum i se păruse la început. Existau mai multe lumini decât crezuse şi, după o vreme, se

acomodase şi cu zgomotele.

– Ca mugetul blând al oceanului, îi spusese odată Annie Thompson cu vocea ei blândă şi tărăgănată pe care cei doi ani pe străzile New Yorkului nu i-o aspriseră. Te adoarme de parcă ai fi pe plaja de la Hilton Head.

Nu credea că femeia locuise vreodată în Hilton Head, aşa cum nici ea nu ar fi crezut vreodată că el crescuse în California. N-avea importanţă.

Acum nu mai conta decât faptul că amândoi erau în viaţă.

În măsura în care asta se putea numi viaţă. Pentru ei diferenţa dintre zi şi noapte aproape că dispăruse, cu excepţia momentelor când treceau pe sub vreo gură de canal din parc, iar în ultimele zile – poate chiar o săptămână – se ţinuse departe de locurile astea.

De gurile de canal, de staţiile de metrou, de staţiile de tren, de rigole şi de gurile de tunel. Nici una din ele nu mai era sigură.

Nici una.

Şi nici prieteni nu mai avea.

În urmă cu o săptămână, altfel stăteau lucrurile. Annie Thompson, Ike şi fata aceea al cărei nume nu şi-l putea aminti. Oricum, astăzi nu mai conta, de vreme ce porniseră în căutarea lui.

"Ei."

Nu ştia prea bine cine erau "ei". Înainte să înceapă nebunia, îi credea prietenii lui.

Dar într-o zi, când ieşise din tunele, şparlise o geantă. N-a fost greu – îl urmărise pe Big Ted făcând asta de multe ori. Femeia pe care o jefuise nici măcar n-a încercat să opună rezistenţă.

Şi nici n-a strigat după ajutor.

Câteva ore mai târziu, când încă mai era sus, a dat peste Annie Thompson. Fusese şi ea acolo, în staţia de metrou unde operase şi văzuse totul. Dar în loc să-l întrebe câţi bani avea sau să-i ceară să-i împartă cu ea, lucru pe care l-ar fi făcut cu dragă inimă, femeia îl luase la rost:

– Te-ai ţicnit? De ce-ai făcut aşa ceva?

Şi a continuat să vorbească, dar el nu o mai asculta – era mult prea preocupat să o privească pe fata care tocmai ieşise din biserica de pe Amsterdam Avenue, gândindu-se cum ar fi să poată sta la taclale cu ea. Nu să o atingă. Doar să discute. Aşa că o ignorase pe Annie până

când dăduseră nas în nas mai târziu – nu ştia exact când anume -, iar ea îl avertizase.

– Io zic că ar fi mai bine să ieşi la suprafaţă, spuse ea. Chiar credeai că o să scapi aşa, pur şi simplu? Acuma o să vină după tine.

Nu crezuse o iotă din vorbele ei decât atunci când încercase să ajungă afară pe la una din staţiile de metrou şi nişte prieteni de-ai lui Ike îl ameninţaseră cu cuţitele.

Se vedea din privirea lor că nu glumeau.

De atunci se ascundea.

Din ce în ce mai adânc, coborând scările ori de câte ori întâlnea vreuna, târându-se prin conducte în care de-abia încăpea, strecurându-se prin spaţii strâmte prin care n-ar fi reuşit să treacă, dacă acestea nu ar fi fost acoperite cu mâzgă.

Acum stătea pe marginea unei pasarele şi era atât de întuneric, încât dacă şi-ar fi închis lanterna n-ar mai fi văzut nimic. Bateriile erau şi ele pe ducă şi, chiar dacă n-ar fi fost aşa, nu-şi putea permite ca strălucirea palidă a fasciculului de lumină să dispară.

Auzi ceva mişcându-se prin beznă, apoi simţi cum acel ceva se urcă pe mâna lui.

Din depărtare, se auzea huruitul unui tren.

Din noapte, se zări un punct de lumină roşu.

Zgomotul scos de tren se înteţi.

Se lipi şi mai tare de zidul din spatele lui, ţinându-şi respiraţia. Întregul pasaj se zgudui când pe undeva pe deasupra lui trenul trecu în viteză. După ce huruitul se stinse, se lăsă o linişte apăsătoare.

Răsuflă uşurat.

Inspiră adânc şi izul fetid îi umplu nările.

Din nou o strălucire roşie, de data asta din cealaltă direcţie.

Acum se vedeau clar două puncte roşiatice, târându-se de-a lungul podelei ca nişte insecte lucitoare. Se uniră, părând confuze un moment. Apoi cele două flăcărui de jăratic se îndreptară spre el.

Încercă să se ascundă şi mai adânc în nişa protectoare, dar duritatea rece şi umedă a betonului îl împiedică.

Pentru o clipă, cele două puncte strălucitoare ieşiră din raza lui vizuală, iar el se uită în jos.

Le regăsi acolo, pe pieptul său, foarte apropiate.

N-a auzit împuşcăturile. Cu mult înainte ca zgomotul să-i ajungă

la urechi, unul dintre gloanţe îi pătrunse în inimă, iar celălalt îi sfâşie coloana.

Nici măcar în secunda în care îşi dădu ultima suflare, nu înţelesese de ce se întâmplase astfel.

Ştia doar că nu-i putea opri.

CAPITOLUL 1

"Omorâţi-l, se rugă în sinea ei Cindy Allen. Omorâţi-l şi anunţaţi-mă şi pe mine când s-a terminat totul."

Simţindu-i încordarea, Bill se aplecă spre ea şi o luă de mână.

– O să-l închidă pe viaţă, rosti el încet. O să-l arunce la închisoare şi tu n-o să mai ai de ce să te temi.

Îi strânse mâna lui Bill, ca şi cum vorbele lui ar fi liniştit-o, dar Cindy ştia că nu erau adevărate. O să-i fie frică tot restul vieţii sale.

Frică să mai meargă singură pe stradă, dacă va mai putea merge vreodată.

Frică să mai privească chipurile străinilor, de teama a ceea ce ar putea zări în ochii lor: milă, repulsie şi stânjeneală.

Frică să se mai uite la Bill, ca să nu descopere cumva umbre ale aceloraşi sentimente şi în ochii lui.

Şi toate astea din cauza unui bărbat al cărui chip umplea acum ecranul televizorului aşezat la marginea patului.

Încercă să-şi alunge pentru un moment mânia şi frica din suflet şi se strădui să-l privească indiferentă pe Jeff Converse. Era extrem de arătos – trebuia să recunoască. Cu o tunsoare perfectă şi trăsături ferme.

Nu te-ai fi aşteptat ca un monstru să arate aşa. Într-adevăr, nimic din înfăţişarea plăcută a lui Jeff Converse nu te făcea să bănuieşti cruzimea ce zăcea în el. Nici părul negru şi ondulat, nici ochii căprui şi calzi, nici expresia blândă. În imaginea de pe ecranul televizorului, bărbatul împotriva căruia depusese mărturie, Jeff Converse, părea la fel de înspăimântat ca şi Cindy Allen. Doar că femeia ştia cu certitudine că frica ei este reală.

A lui era doar o altă minciună, ca toate născocirile pe care le spusese la proces.

– Şi dacă judecătorul îl crede? şopti ea, fără să-şi dea seama că vorbise cu voce tare.

– N-o să-l creadă, o linişti Bill. Nici juriul, nici judecătorul nu au înghiţit povestea lui. Converse o să plătească cu vârf şi îndesat pentru

tot ce a făcut.

"Nu-i adevărat", se gândi Cindy. Chiar dacă Jeff Converse avea să intre în puşcărie, el nu va păţi niciodată ceea ce păţise ea.

Când imaginea lui Jeff Converse dispăru de pe ecran, înlocuită de chipul zâmbitor al unei blonde drăguţe care prezenta ştirile de dimineaţă, Cindy îşi întoarse privirea spre oglinda de deasupra dulapului, pe care, la rugămintea ei, Bill o agăţase suficient de jos, ca ea să se poată vedea.

– Totul o să fie bine, o asigurase Bill, încercând s-o liniştească prima dată când se uitase în oglindă, după ce i se dăduseră jos bandajele. Am vorbit cu doctorul şi mi-a spus că poate repara toate rănile. E nevoie de timp, atât.

Timp şi cinci intervenţii chirurgicale şi mai mulţi bani decât câştigau ea şi Bill într-un an.

Dar chiar dacă găseau banii necesari şi ea trecea prin toate procedurile, îi explicase chirurgul plastic, tot n-avea să se refacă pe de-a-ntregul. Trăsăturile ei de-abia se vor apropia de ceea ce îi fusese chipul până în noaptea aia îngrozitoare de acum şase luni. Şi chiar dacă îi aranjau cicatricele de la suprafaţă – pometii zdrobiţi şi falca ruptă, buza de jos sfâşiată când se lovise cu capul de beton, cei cinci dinţi din zona maxilarului inferior şi cei patru din zona celui superior – rănile din sufletul ei nu se vor vindeca niciodată. Şi chiar dacă găseau o metodă prin care să-i pună la loc coloana frântă, care o împiedica acum să se mişte, tot nu vor fi în stare să o facă să se simtă din nou în siguranţă atunci când va merge pe stradă.

Asta îi furase Jeff Converse. Se ducea să se întâlnească cu Bill. Era destul de târziu, dar amândoi lucraseră până la ore înaintate şi hotărâseră că vor lua cina la zece seara.

Metroul era aproape gol – un singur călător în vagonul în care urcase ea din Rector Street, iar acesta coborâse la staţia de pe 42nd Street. Apoi rămăsese singură, exact aşa cum îi plăcea ei. Aşa se putea concentra în voie asupra raportului pe care îl analiza, înainte de a face ultimele recomandări luni de dimineaţă. Când a ajuns în staţia ce ducea spre 110th Street, îşi însemnase deja vreo zece secţiuni pe care să le revizuiască împreună cu Bill în timpul cinei.

Staţia era la fel de pustie ca şi cea de pe Rector Street şi de-abia îl observă pe bărbatul care aştepta pe peron metroul spre centru.

Tocmai se pregătea să urce scările când a simţit cum o apucă cineva de gât, acoperindu-i gura cu mâna. După ce agresorul i-a smucit capul pe spate, a început s-o târască pe peronul pustiu până în capătul cel mai îndepărtat. Înnebunită de groază, n-a mai avut putere să se împotrivească atunci când bărbatul a trântit-o pe jos şi s-a apucat să-i smulgă hainele de pe ea. În cele din urmă, a încercat să opună rezistenţă. Nemernicul a lovit-o cu faţa de beton ca şi când ar fi vrut să sfărâme capul unei păpuşi şi timp de câteva secunde şi-a pierdut cunoştinţa. Un moment mai târziu, când s-a trezit zăcând pe spate, deşi ochii i se umflaseră deja şi înotau în propriul sânge, i-a văzut foarte clar chipul.

Ochii căprui care se uitau în jos spre ea.

Părul extrem de negru.

S-a repezit spre el, zgâriindu-i obrajii cu unghiile, după care a început să ţipe din toate puterile. A încercat să se strecoare pe sub el, dar se întâmpla ceva nefiresc cu corpul ei: nu-şi putea mişca picioarele.

Ţipă iar şi iar şi după o vreme, care i se păru o eternitate, timp în care crezu că o să moară, veni şi ajutorul.

Brusc, silueta de deasupra ei fu trasă într-o parte şi o clipă mai târziu oamenii o înconjurară din toate părţile. Doi poliţişti de tranzit au întrebat-o ce se întâmplase, dar începea să agonizeze şi exact când văzu alţi doi poliţişti imobilizându-l pe bărbat, se scufundă într-o beznă adâncă.

Când s-a trezit din nou, se afla la spital.

După ce s-a mai înzdrăvenit, i-au adus fotografiile mai multor bărbaţi.

L-a recunoscut imediat.

N-avea să-l uite niciodată.

– Vreau să fiu acolo, spuse ea acum, când o altă imagine a lui Jeff Converse apăru pe ecranul televizorului. Când judecătorul va da sentinţa, vreau să fiu acolo.

– Nu e nevoie, Cindy, răspunse Bill, dar femeia se hotărâse.

– Vreau să-l văd. Vreau să-i văd teama din ochi.

Fără să-l mai aştepte pe Bill s-o ajute, Cindy Allen îşi mută corpul chinuit din pat în scaunul cu rotile care se găsea aşezat alături.

– Merită să moară, spuse ea. Ce mă sperie cel mai tare este că îmi

doresc să privesc atunci când îl vor executa.

Carolyn Randall simţea tensiunea acumulată în camera de zi, decorată cu lucruri extrem de scumpe, după ce prezentatoarea de ştiri îşi terminase povestea despre condamnarea lui Jeff Converse. Când chipul lui Jeff apăru pe ecran prima dată, îşi îndreptă instinctiv mâna după telecomandă, dar nu suficient de repede. Prezentatoarea blondă – de care Carolyn era sigură că flirtase cu soţul ei la un eveniment de binefacere organizat de Societatea de luptă împotriva cancerului, de acum două săptămâni – pronunţase deja numele lui Jeff şi atât soţul lui Carolyn, cât şi fiica ei vitregă se întorseseră imediat să se uite.

– De ce vă încăpăţânaţi amândoi să priviţi toate reportajele despre întâmplarea asta îngrozitoare? întrebă ea iritată, când pe ecran începu să se deruleze o reclamă comercială. S-a terminat. Daţi-o uitării.

– Nu s-a terminat, răspunse Heather fără ezitare, cu vocea plină de mânie. Nimic nu se va termina până nu-i vor da drumul lui Jeff.

– Te asigur că nu-i vor da drumul decât dacă se va dovedi că este nevinovat, rosti Perry Randall pe un ton superior, despre care Heather ştia că este rezervat în mod obişnuit acelor martori confuzi care habar n-aveau de faptele reale. Şi de vreme ce el nu este nevinovat, nu văd cum s-ar putea întâmpla aşa ceva.

– Nu vezi, pentru că…, începu Heather, dar tatăl ei o întrerupse înainte ca ea să termine ce-avea de zis.

– Cunosc foarte bine faptele din acest caz, îi aminti el. Am văzut raportul poliţiei după ce l-au arestat pe Converse şi, deşi am refuzat cazul de faţă din motive obiective, asta nu înseamnă că nu l-am citit cu atenţie.

Văzu din grimasa fiicei lui că argumentele aduse de el nu aveau cum s-o convingă, aşa cum nu reuşiseră niciodată începând cu ziua în care Jeff Converse fusese surprins în locul unde se petrecuse atacul asupra Cynthiei Allen. Nu-şi mai putu stăpâni propria nemulţumire şi se încruntă şi el.

– Ştiu foarte bine ce simţi, Heather, dar dacă am permite sentimentelor să influenţeze Curtea de Justiţie, închisorile noastre ar fi goale. Nu există nici un bărbat de la Rikers Island – sau din oricare altă parte, bănuiesc – fără o prietenă care se jură că el este nevinovat.

– Dar Jeff este nevinovat! se burzului Heather. Tati, ştii foarte bine

că el nu putea să facă lucrurile alea de care este acuzat!

Perry Randall îşi arcui sprinceana stângă.

– Nu, Heather, sincer să fiu, nu-l cunosc mai deloc.

Heather simţi un nod în gât de furie, dar se abţinu să dea drumul şuvoiului de cuvinte. Ce rost avea să se certe cu tatăl ei acum? El luase deja o hotărâre. Îşi exprimase punctul de vedere chiar din momentul în care îl sunase după ce Jeff fusese arestat.

Îi dăduse telefon cu speranţa – nu, *convinsă fiind* - că el va putea vorbi cu cineva şi va aranja totul. În prezent realiza că ar fi trebuit să-şi dea seama cum stau lucrurile de fapt. Oare nu primise fiecare problemă sentimentală apărută de-a lungul timpului un răspuns rece şi analitic din partea tatălui ei? Nu atitudinea lui o îndepărtase pe mama ei în cele din urmă? Totuşi, ea nu fusese pregătită să audă asemenea vorbe când îi ceruse ajutorul.

– Vreau să vii acasă imediat, îi spusese el. Ultimul lucru de care am nevoie acum este ca tu să…

– *Tu* ai nevoie? replicase ea. Tată, Jeff este la închisoare!

– Din experienţa mea înseamnă că, fără îndoială, a făcut el ceva ca să ajungă acolo, completase tatăl ei.

Apoi, observându-i neliniştea, se mai îmblânzise.

– O să mă ocup de dimineaţă. Poliţiştilor le trebuie mai mult timp ca să-l reţină definitiv şi mâine-dimineaţă găsesc eu ceva la birou ca să rezolvăm lucrurile. O să arunc o privire asupra dovezilor – şi vedem şi ce crede lumea. Apoi, voi hotărî ce e de făcut.

Aşa că Heather venise acasă.

Numai că apartamentul mare care dădea spre Central Park i se părea rece – nu se mai simţise ca acasă încă de pe vremea când mama ei plecase cu doisprezece ani în urmă, iar ea de-abia împlinise unsprezece ani.

"Plecase."

Frumos exprimat. Acum, când Heather avea douăzeci şi trei de ani, ştia că expresia "fusese expediată" descria mult mai bine ceea ce se întâmplase. Nu pricepuse acest lucru de la început, dar de-a lungul anilor, îşi făcuse o imagine destul de clară despre ce se petrecuse. Când venise acasă de la şcoală în ziua aceea, descoperise că mama ei nu mai era acolo.

– Trebuie să se odihnească, i-au spus.

Ulterior a aflat că mama ei "se odihnea" într-un spital.

Şi nu într-un spital oarecare, ca Lenox Hill, de lângă Lexington, sau ca Spitalul ORL Manhattan de pe 64th Street.

Cel în care se găsea mama ei arăta mai degrabă ca un sanatoriu decât ca un spital şi era situat la ţară. Din păcate, nu era un sanatoriu oarecare, ci unul în care tatăl ei o trimisese pe Charlotte Randall ca să scape de dependenţa de băutură şi pastile.

La început, mama ei îi promisese că se va întoarce cât de curând.

– O să stau foarte puţin, iubirea mea, i-a spus atunci când Heather a vizitat-o prima dată.

Dar mama ei nu a mai venit niciodată acasă.

– Pur şi simplu nu pot, i-a explicat ea. Când o să te faci mare, o să înţelegi.

Divorţul s-a făcut în linişte – tatăl ei avusese grijă de asta.

Iar mama ei se mutase din New York – şi de asta avusese grijă tot tatăl ei.

Charlotte locuia acum în San Francisco. După ce Heather a împlinit optsprezece ani, s-a urcat în avion şi s-a dus s-o vadă, împotriva obiecţiilor tatălui ei. Când a ajuns acolo de dimineaţă, mama ei era trează, dar la prânz a băut un pahar de vin alb.

– Nu te uita la mine aşa, draga mea, rostise ea după prima înghiţitură, cu voce veselă şi zâmbind mult prea larg. E doar un pahar. Eu nu sunt alcoolică.

Din păcate, nu se limitase la un singur pahar. Până la cină, mama ei nici măcar nu mai încercase să-şi ascundă viciul.

– De ce să nu beau? Oi trăi eu în San Francisco, dar tatăl tău îmi controlează în continuare viaţa.

– De ce îl laşi? întrebase ea. Mama ei clătinase din cap.

– Nu-i aşa simplu. Când o să mai creşti, ai să înţelegi.

Însă călătoria la San Francisco nu făcuse altceva decât să-i distrugă iluziile legate de mama ei, pe care Heather le hrănise cu speranţă de-a lungul anilor în care fuseseră despărţite.

Acum înţelegea cu adevărat, exact aşa cum îi spusese mama ei că se va întâmpla. În unele privinţe, tatăl ei o controla la fel de riguros pe cât o controla pe Charlotte. Heather locuia în continuare în apartamentul zgomotos de pe Fifth Avenue şi mergea tot la Universitatea Columbia.

Tatăl ei era cel care îi plătea taxele şcolare şi ea stătea tot în casa lui. Dar fata mai ştia şi că totul se va schimba când Jeff va termina arhitectura, iar ei doi se vor căsători.

Apoi venise noaptea aceea teribilă când ea îl aşteptase pe Jeff în apartamentul lui şi el nu apăruse. În cele din urmă, când s-a convins că trebuia să i se fi întâmplat ceva, a început să dea telefoane.

Mai întâi la spitale. La St. Luke, la clinica de pe Columbus, la Centrul Medical Westside.

Iar apoi la secţia de poliţie de pe 100th Street.

– Da, avem un Jeff Converse la noi, îi spusese ofiţerul de serviciu, dar refuzase să îi dea şi alte detalii prin telefon.

Heather crezuse atunci că este vorba de o greşeală îngrozitoare, până în clipa în care a ajuns la poliţie. Jeff, cu faţa zgâriată şi hainele acoperite de sânge, se uitase la ea neajutorat printre gratiile celulei, singura cameră de detenţie a secţiei.

– Încercam să ajut o femeie, a spus el. Eu doar încercam să o ajut. Şi aşa a început coşmarul.

Coşmarul căruia, nici tatăl ei, nici procurorul general nu încercaseră să-i pună capăt.

– Nu pot să fac nimic, i-a spus el a doua zi. M-am uitat peste caz, dar victima l-a identificat cu precizie. E sigură în privinţa lui Jeff.

– Dar trebuie să fi fost…, a dat să adauge Heather ceva, doar pentru a fi întreruptă imediat.

– Treaba mea este să acuz oameni ca Jeff Converse, nu să-i apăr. Îmi pare rău, dar am mâinile legate.

Dar Heather ştia că mai e şi altceva la mijloc. Tatăl ei nu voia să facă nimic pentru Jeff.

Niciodată nu dorise ca ea să se întâlnească cu el.

Şi, cu siguranţă, nu voia ca ea să se mărite cu Jeff.

În plus, el visa să ajungă procuror districtual, o ambiţie care ar fi putut să se materializeze fără îndoială odată cu următoarele alegeri. Desigur, în cazul în care nu s-ar fi întâmplat vreun lucru stânjenitor – cum ar fi să se situeze pe o poziţie greşită în situaţia unui caz mult mediatizat.

Şi din cauza violenţei atacului comis împotriva Cynthiei Allen, cazul lui Jeff devenise foarte cunoscut. Pentru Perry Randall, era şi-aşa destul de greu de înghiţit faptul că fiica lui era prietenă cu Jeff

Converse. Să-l mai şi apere era de neimaginat.

– Dar n-a făcut-o el, şopti Heather. Ştiu că n-a făcut-o el. Putea la fel de bine să şi tacă, pentru că tatăl ei oricum îşi îndreptase din nou atenţia asupra ziarului pe care-l citea.

Keith Converse se întinse spre butonul de la radio, dar se răzgândi înainte să-l atingă. Dacă îi dădea drumul, ştia ce se va întâmpla: soţia sa îşi va întrerupe rugăciunile şi îi va arunca o privire plină de reproş şi chiar dacă nu va rosti nimic cu voce tare, mesajul ei va fi suficient de clar.

"Ţie chiar nu-ţi pasă ce se întâmplă cu Jeff?" ar sugera privirea ei.

Şi nici n-ar avea vreun rost să încerce să o convingă cât de mult îi păsa de fiul lui. Ea îşi făcuse deja o părere, iar el renunţase să mai discute cu ea acest aspect cu câteva luni în urmă.

– Este voia lui Dumnezeu, oftase ea când o anunţase că Jeff fusese arestat.

"Voia lui Dumnezeu."

Keith nici nu mai ştia de câte ori auzise vorbele acestea în ultimii ani. Deveniseră explicaţia pe baza căreia Mary refuza să discute orice problemă care apărea între ei.

Le cunoştea originea la fel de bine ca ea. În fond, urmaseră amândoi cursurile şcolii Sfânta Maria, crescuseră împreună în aceeaşi atmosferă religioasă, mergând regulat în fiecare duminică la biserica St. Barnabas ca să participe la slujbă.

Când erau tineri, Mary părea destul de detaşată de chestiunile religioase. Dar totul se schimbase după ce făcuseră dragoste prima dată, în noaptea în care îl concepuseră pe Jeff. Un sentiment profund de vinovăţie catolică o copleşise pe Mary în clipa în care a descoperit că rămăsese însărcinată.

Keith s-a gândit că neliniştile ei se vor mai risipi după ce se vor căsători şi a avut grijă ca relaţia lor să fie legalizată cât mai repede. Opt luni mai târziu, când a venit pe lume Jeff, au spus tuturor că acesta se născuse prematur şi, pentru că băieţelul avea o constituţie mai firavă, toată lumea înghiţise minciuna.

Cu excepţia lui Mary.

Keith nu s-a îngrijorat foarte tare când soţia lui a devenit din ce în ce mai retrasă. A crezut că se poartă aşa pentru că era preocupată de

copil. Dar după ce Jeff a împlinit un an, atitudinea ei rezervată s-a accentuat şi mai mult. Când a sosit vremea ca băiatul să meargă la şcoală, ei nu mai făceau dragoste decât o dată pe lună, dacă se putea numi dragoste ceea ce se întâmpla între ei. Apoi, o dată pe lună s-a transformat în o dată pe an şi când Jeff a intrat la liceu, Keith aproape că uitase cum e să se culce cu Mary. Totuşi, din alte puncte de vedere, ea fusese o soţie bună. Casa era lună şi se îngrijea de toţi trei foarte bine. Dar cu fiecare an care trecea, Mary se închidea tot mai mult în ea, petrecându-şi şi mai mult timp cufundată în rugăciune.

Şi de fiecare dată când se întâmpla ceva rău, ea spunea că aşa a fost voia lui Dumnezeu.

Spunea că erau pedepsiţi pentru că păcătuiseră.

Şi cuvintele ei îl dureau întotdeauna – îl dureau rău. Era ca şi cum ar fi spus că n-ar fi trebuit să-l aibă pe Jeff.

Keith se întreba adesea dacă n-ar fi trebuit să meargă împreună la un consilier marital. Dar singura dată când îi sugerase acest lucru a aflat că unica persoană cu care era dispusă Mary să discute era preotul lor, iar Keith nu înţelegea cum ar fi putut el să-i ajute. Aşa că tăcuse în continuare şi se concentrase asupra dezvoltării afacerii sale, sperând că lucrurile se vor repara de la sine. Când Jeff a intrat la facultate, Mary l-a anunţat că îl părăseşte.

– E voia lui Dumnezeu, i-a spus ea. Am comis un păcat îngrozitor, dar eu am făcut penitenţă şi Dumnezeu m-a iertat.

Ca de obicei, nu avusese loc nici o discuţie. Keith ştia că e în stare să se certe cu furnizorii, cu partenerii de afaceri sau cu clienţii, dar în nici un caz nu putea să o contrazică pe Mary.

Cum să te pui cu voinţa lui Dumnezeu?

Prin urmare, Mary s-a mutat, iar el a încercat să se acomodeze cu micuţa casă din Bridgehampton care brusc părea mult prea mare şi prea goală şi apoi să se obişnuiască cu ideea că atât soţia lui, cât şi fiul său nu mai locuiau acolo.

N-a fost uşor, dar s-a descurcat. Însă de când îl arestaseră pe Jeff, lucrurile se înrăutăţiseră.

Când Jeff l-a sunat prima dată, Keith a fost convins că la mijloc este o eroare cumplită. Jeff fusese întotdeauna un băiat bun, nu intrase niciodată precum majoritatea celorlalţi copii. Apoi, l-au arestat şi i-au adus nişte acuzaţii complet nefondate.

Tot timpul desfăşurării procesului, încrederea lui Keith în Jeff nu s-a clintit nici un moment, chiar şi după ce el şi Mary au ascultat depoziţia victimei. O lua pe Mary întotdeauna de acasă şi se duceau împreună la tribunal. Keith ştia că femeia aceea se înşală, deşi cuvintele ei îţi lăsau impresia că este absolut sigură de cele întâmplate.

Deşi victima îl arătase pe Jeff în timpul procesului, spunând: "Acela este bărbatul care m-a atacat. Nu o să-i uit chipul cât voi trăi".

Când juriul l-a condamnat pe Jeff, Keith încă îşi mai închipuia că se confruntau cu o greşeală îngrozitoare. Putea să jure că totul se va rezolva: avocatul lui va face recurs şi Jeff va fi eliberat, iar ei îşi vor continua vieţile în linişte.

Dar Jeff nu fusese eliberat.

Iar Keith începuse să dea vina pe Mary pentru tot ceea ce se petrecuse.

Acum, când traficul de pe Autostrada Long Island se blocase complet, îi aruncă o privire.

– O să întârziem. Mary oftă.

– Acuma o să zici că e tot vina mea. Degetele lui Keith strânseră volanul cu furie.

– N-am spus niciodată că a fost vina ta. De ce interpretezi tu mereu totul ca pe un atac personal?

– Ca pe un *afront,* îl corectă Mary.

"Abţine-te şi nu spune nimic, se îmbărbătă Keith. Oricum n-are importanţă dacă tot întârziem." Dar pentru Jeff va avea importanţă.

– Ar fi trebuit să merg de aseară, murmură el. Ar fi trebuit să fiu şi eu acolo tot timpul.

Mary Converse nu găsi nici un motiv să răspundă la vorbele soţului ei. Pe bună dreptate, obosise să tot încerce să discute cu el. Măcar de-ar fi avut şi el aceeaşi putere ca ea…

Îşi întrerupse şirul gândurilor, ştiind că Keith nu-i împărtăşea credinţa şi n-o va face niciodată. La început, la fel ca Keith, fusese convinsă că fiul ei este nevinovat. Dar de atunci, remuşcările pentru ceea ce păţise Jeff o copleşiseră. O vreme îşi asumase întreaga culpă, crezând că dacă ea şi Keith nu ar fi păcătuit cu mulţi ani în urmă, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

Jeff n-ar fi intrat într-un asemenea bucluc.

După ce primise condamnarea, s-a simţit atât de vinovată, încât aproape că şi-a dorit să moară. Dar apoi discutase cu părintele Noonan, care îi explicase că nu era responsabilă pentru nimic din ce făcuse Jeff şi că acum rolul ei era să-şi convingă fiul că ea îl iertase.

Că îl iertase şi că îl iubea, la fel cum Dumnezeu îl iertase şi îl iubea la rândul lui.

Cu ajutorul credinţei reuşise să-şi găsească pacea şi să se resemneze.

Dar Keith continua să nege vinovăţia lui Jeff, insistând că la mijloc se strecurase o eroare şi refuzând să accepte că totul este din voia lui Dumnezeu. În adâncul inimii ei, Mary ştia mai bine: Jeff fusese conceput în păcat şi sufletul lui fusese corupt din clipa în care slăbiciunea ei o făcuse să cedeze în faţa instinctelor lui Keith

Converse. Păcatele tatălui erau acum preluate de fiul său şi ea nu mai putea decât să accepte soarta şi să se roage – nu numai pentru sufletul ei, dar şi pentru al lui Jeff.

Apoi, când ambuteiajul din trafic se descongestionase la fel de rapid pe cât apăruse, o luară spre vest pe Autostrada Brooklyn-Queens, iar Mary începu să învârtă mătăniile şi să rostească rugăciuni.

"Voia lui Dumnezeu se va împlini, se ruga ea în tăcere. Voia lui Dumnezeu se va împlini…"

CAPITOLUL 2

Pentru Jeff Converse, zilele deveniseră de-o monotonie înfricoşătoare. Fiecare dimineaţă din ultimele câteva luni adusese cu ea speranţa trecătoare că, în sfârşit, se va trezi din teribilul coşmar în care se transformase viaţa lui. Dar când mrejele delicate ale somnului îl eliberau din atingerea lor, senzaţia iluzorie că visul urât luase sfârşit dispărea brusc. Nodul de frică din stomac, apărut odată cu arestarea sa, devenea şi mai agonizant pe măsură ce se gândea la grozăviile cu care se putea confrunta de-a lungul zilei.

Iniţial crezuse că totul se va termina în câteva minute, poate chiar o oră sau două. După ce îl închiseseră în camera de detenţie a secţiei de poliţie de pe 100th Street, privise în jur mai mult curios decât temător. La urma urmei, era victima unei încurcături.

Nu încercase decât să o ajute pe femeia de la metrou.

La început, de-abia o văzuse – urca scările peronului când auzise ceva care îl făcuse să se oprească.

Dacă ar fi ignorat zgomotele şi şi-ar fi continuat drumul, dacă nu ar fi acordat mai multă atenţie ţipătului înăbuşit decât alarmelor de la maşinile de pe stradă, totul ar fi fost bine pentru el.

Dar un ţipăt nu era o alarmă de maşină şi, fără să mai stea pe gânduri, se întorsese, coborâse scările şi se îndreptase spre capătul îndepărtat al peronului.

Nu mai avu nici un dubiu asupra a ceea ce văzu în strălucirea palidă a neoanelor a căror lumină umplea staţia de metrou: o femeie zăcea întinsă pe gresia albă, cu faţa în jos.

Un bărbat îngenuncheat lângă ea şi cu spatele la Jeff îi smulgea hainele.

Lui Jeff nu-i trecu nici o clipă prin cap să dea bir cu fugiţii. Dimpotrivă, o luase la goană spre agresor, urlând din toate puterile. Speriat de zgomot, bărbatul aruncă o privire peste umăr, apoi se ridică în picioare. Dar când Jeff s-a repezit spre el, bărbatul nu se întoarse şi nici nu încercă să se apere. Spre surprinderea tânărului, sări între şinele de metrou şi dispăru în întunericul tunelului. Când Jeff îngenunche lângă victimă, nu se mai vedea nici urmă de atacator.

Din depărtare, răzbătea huruitul metroului, dar Jeff ignoră sunetul şi-şi concentră toată atenţia asupra femeii.

Aceasta zăcea în continuare cu faţa în jos şi Jeff o apucă delicat de încheietura mâinii pentru a-i lua pulsul. Când îl simţi între degete, o răsturnă cu blândeţe pe spate.

Avea nasul zdrobit, falca umflată şi chipul acoperit de sânge. În clipa în care garniturile de metrou se opriră în staţie, femeia deschise ochii. Se uită la el fix câteva momente, după care, brusc, păru că revine la viaţă. Începu să ţipe şi să îl zgârie pe obraz cu unghiile. El o prinse de încheietură, dar femeia se repezi la el să-l lovească cu cealaltă mână. Jeff habar n-avea cât durase lupta, probabil câteva secunde, dar nu mai mult de o jumătate de minut. În timp ce încerca să o liniştească, cineva îl apucă din spate pe după umeri şi îl trase înapoi.

– E rănită, începu Jeff. Cineva…

Dar înainte să termine, un bărbat îl târî ceva mai departe şi îl trânti cu faţa pe podeaua peronului, prinzându-i mâinile la spate.

Atunci începuse coşmarul lui.

Se trezi cu o pereche de cătuşe strânse în jurul încheieturilor şi auzi pe cineva spunându-i că are dreptul să nu declare nimic.

După aceea l-au dus la secţia de poliţie de pe 100th Street.

Încă o dată i s-a spus că are dreptul să tacă, dar, de vreme ce el ştia că nu încercase decât să o ajute pe femeia din staţia de la metrou, nu-i trecuse prin cap să ceară un avocat înainte de a relata ce se întâmplase. Le istorisise totul – şi continuase să le repete povestea şi atunci când i-au luat ceasul, inelul, cheile şi portofelul; când i-au luat amprentele şi când le-a confirmat că nu mai fusese arestat anterior; iar când l-au băgat în camera de detenţie şi i-au cerut să mai descrie o dată totul cu exactitate, el înşirase deja aceleaşi lucruri de patru sau cinci ori.

Chiar şi atunci când l-au închis în spatele gratiilor de fier ale celulei, era convins că totul se va termina curând. Imediat ce femeia din staţia de metrou se va calma, îşi va aminti cum se petrecuseră lucrurile.

Şi le va mărturisi şi poliţiştilor.

Şi cu asta basta.

Când l-au întrebat dacă vrea să sune pe cineva, s-a gândit mai întâi

la părinţii săi, apoi s-a răzgândit. Având în vedere că amândoi erau departe de el, în Long Island, ce puteau face? În plus, toată chestia asta era o greşeală, de ce să-i mai îngrijoreze şi pe ei când dimineaţă va fi acasă? În cele din urmă, se hotărî să o sune pe Heather Randall, convins că aceasta încă îl mai aştepta în apartamentul lui. Dar chiar înainte de a primi permisiunea să dea telefon, ea ajunsese deja la poliţie.

– O să-l pun pe tata să afle ce se întâmplă, i-a spus ea. Nu-ţi face griji, într-o oră te scoatem de aici.

Dar nu-l scoseseră deloc de acolo. O oră mai târziu, poliţia l-a lăsat să vorbească din nou cu Heather, iar ea i-a spus care este situaţia.

– Femeia e în operaţie, dar ultimele vorbe pe care le-a rostit au fost că tu ai atacat-o.

– Dar nu-i adevărat! protestă Jeff. Eu încercam să o ajut!

– Aşa e, îl linişti Heather. Sunt sigură că imediat ce îi vor arăta fotografiile mâine-dimineaţă îşi va da seama imediat că nu eşti tu cel care a lovit-o.

Dar când poliţiştii i-au adus femeii mai multe poze cu chipurile a zece bărbaţi, ea a pus fără să ezite degetul pe fotografia lui Jeff. Deşi avea faţa înfăşurată în straturi groase de bandaje, femeia şi-a susţinut cu tărie afirmaţia că el este bărbatul care o atacase în staţia de metrou.

Aşa că l-au dus la sediul central al poliţiei.

Detaşarea de care dăduse dovadă în noaptea arestării sale se transformase într-un sentiment real de frică atunci când a fost transferat în Închisoarea Manhattan.

Mai târziu, când se gândea la ziua aceasta, nu-şi mai amintea decât lucruri vagi, cum a trecut printr-o mulţime de uşi din fier, cum a urcat două etaje, pe o scară îngustă şi abruptă, înfiorat de ecoul paşilor săi şi ai altor zeci de oameni care erau nevoiţi să îndure toate etapele unui proces.

Urmase apoi un drum cu liftul, în care se simţea mirosul inconfundabil de tămâie.

Îşi mai amintea un spaţiu imens plin de celule în care erau închişi oameni cu un aspect dizgraţios şi a căror privire o evitase întotdeauna pe străzi sau la metrou. Acum se holbau la el, strigându-l în toate

felurile, cerându-i să le spună ce făcuse.

Nu le răspunse.

În final, coborâse un alt şir de trepte şi îl închiseseră într-o celulă de pe unul din palierele inferioare. Perfect pătrată, mica încăpere adăpostea un singur scaun de plastic.

S-a aşezat pe el.

N-avea idee cât a aşteptat – ceasul său se afla în plic împreună cu toate celelalte lucruri pe care le avusese la el noaptea trecută, iar înăuntru nu era nici un ceas de perete.

După aceea a fost dus la tribunal şi coşmarul a devenit de-a dreptul monstruos.

Deşi în dimineaţa în care trebuia să primească sentinţa se afla într-o altă celulă din Centrul de Detenţie de pe lângă clădirea Tribunalului Suprem, singurul lucru care o deosebea de celelalte era podeaua. După ce acuzaţiile au fost citite în mod oficial – acuzaţii care mergeau de la atac corporal până la tentativă de viol şi omucidere – fusese închis la unul din etajele inferioare. Atunci, cu aproape o jumătate de an în urmă, speranţele lui erau încă vii. Cynthia Allen avea să-şi recunoască greşeala şi acuzaţiile împotriva lui vor fi retrase. După aceea îi auzi pe cei doi poliţişti care îl arestaseră, apoi pe alţi doi bărbaţi care coborâseră din metroul ce oprise imediat după ce el o găsise pe femeie şi, în final, chiar pe Cynthia Allen, mărturisind cu toţii ceea ce crezuseră ei că văzuseră în noaptea aceea. În timp ce o asculta pe victimă vorbind – imobilizată în scaunul cu rotile, cu faţa distrusă, chiar şi după nenumăratele operaţii estetice suferite – realiză că o să fie condamnat.

Dacă ar fi făcut parte din juriu şi nu s-ar fi aflat pe locul acuzatului, el ar fi crezut fiecare cuvânt al femeii.

– L-am văzut, şopti ea, aruncându-i o privire furioasă înainte de a se întoarce cu faţa spre juraţi. Stătea deasupra mea… încerca să mă…

Vocea îi pierise subit, dar tăcerea ei era mai convingătoare decât o mie de cuvinte.

Apoi veni rândul lui să depună mărturie. În timp ce stătea în boxa martorilor, purtând o cămaşă al cărei guler era prea larg pentru gâtul

lui şi o jachetă care îi atârna pe trupul numai piele şi os, ştia că juriul nu crede o iotă din ceea ce spunea el.

Observase îndoiala din ochii lor când le povestise despre bărbatul care fugise în tunelul întunecat, dispărând cu viteza unui gândac de bucătărie, speriat de lumină.

De-a lungul procesului, părinţii lui au stat unul lângă altul pe primul din cele şase rânduri de bănci din lemn tare – bănci care îi aminteau de stranele de la biserică – şi care erau rezervate publicului spectator. De fiecare dată când se uita la ei, îi zâmbeau încurajator, ca şi cum ar fi crezut că propria lor convingere în nevinovăţia lui ar fi putut cumva să fie transferată şi asupra juriului. Ceea ce ei nu vedeau însă – dar el, da – era familia lui Cindy Allen, aşezată în cealaltă parte a sălii de judecată, în spatele mesei procurorului districtual. Zâmbetele părinţilor lui erau contracarate de privirile lor pline de ură. Deşi părinţii lui păreau şocaţi de acuzaţiile care i se aduceau, Jeff ştia aproape cu certitudine că verdictul este inevitabil şi că îngrozitorul coşmar pe care-l trăia nu se va termina niciodată.

Acum, când aştepta ca ultima etapă a procesului său să înceapă, încercă să se agaţe de cea mai mică fărâmă de speranţă, dar nu găsi nimic.

Din corpul lui plin de energie altădată nu mai rămăsese decât o senzaţie apăsătoare de epuizare. La douăzeci şi trei de ani se simţea ca un moşneag sleit de puteri.

Cu şase luni în urmă viaţa lui părea un peisaj frumos, ale cărui orizonturi aşteptau să fie explorate, însă acum nu mai vedea în faţa lui decât zile fără sfârşit petrecute, fără putinţă de scăpare, în spatele unor gratii de închisoare.

De dimineaţă, când se privise într-una din bucăţile de metal polizat ce servea pe post de oglindă, îşi studiase timp îndelungat paloarea chipului, pielea zbârcită de pe gât şi de pe piept, precum şi cearcănele adânci din jurul ochilor. "Arăt exact cum îşi închipuie ei că sunt, cugetă el. Arăt de parcă închisoarea este locul care mi se potriveşte."

Uşa ce ducea spre sala de judecată se deschise atunci şi apăru Sam Weisman. În răstimpul ce trecuse de la începerea procesului său, Jeff învăţase să citească mai multe din postura şi mimica avocatului său, decât din vorbele lui. În vârstă de şaizeci de ani, Weisman avea părul

des şi alb ca neaua, iar umerii lui se încovoiau de la o zi la alta parcă, sub povara cazurilor pe care le preluase.

– Sunt gata, spuse el şi, deşi avea un ton neutru, gesturile lui îi sugerau lui Jeff că poate, în sfârşit, ceva bun ar putea să se mai întâmple.

– Ce se petrece, Sam? întrebă el în timp ce gardianul deschise larg uşa de la celulă.

Weisman şovăi, ca şi cum şi-ar fi cântărit cuvintele, apoi ridică din umeri.

– Nu sunt sigur, răspunse el. Dar am aşa, ca un fel de premoniţie, ştii tu…

Stropul de speranţă se risipi iute. Sam Weisman mai avusese "o premoniţie" atunci când juriul deliberase mai bine de 24 de ore şi încă una atunci când a doua zi îl aduseseră din nou în boxa acuzaţilor. Juriul îl găsise vinovat de toate capetele de acuzare.

Cam aşa stătea treaba cu "premoniţiile" lui Sam Weisman.

Fără cătuşe la mâini, Jeff păşi peste pragul uşii şi intră în sala de judecată, urmat îndeaproape de Sam Weisman.

Jeff se simţi brusc dezorientat. Erau cu toţii acolo: procurorii la masa lor, asistentul lui Sam Weisman imediat în stânga lor.

Aceiaşi oameni stăteau pe băncile pentru public: părinţii lui în spatele mesei apărării, iar părinţii Cynthiei Allen în spatele mesei procurorului districtual. Aceeaşi adunătură superficială de jurnalişti care prezentaseră cazul în presă se aşezaseră în fundul încăperii, aşteptând curioşi actul final.

Heather Randall stătea singură la capătul băncii unde se aflau şi părinţii lui, aşa cum făcuse în fiecare zi a procesului.

– De ce nu te aşezi cu ai mei? o întrebase el, când l-a vizitat după prima zi de proces.

Heather ridicase din umeri indiferentă, aruncându-i privirea aceea impenetrabilă pe care o adopta întotdeauna când îi ascundea ceva. Iar el îşi dădu seama că ştie de fapt răspunsul la întrebarea pe care o pusese.

– Tata dă vina pe tine, nu-i aşa? El crede că, dacă n-ai fi fost tu, aş fi rămas în Bridgehampton.

– Şi n-are dreptate?

Jeff scutură din cap că nu.

– La fel de bine ar putea să dea vina pe mama, că doar ea este cea care a insistat ca eu să fac o facultate.

– E mai uşor să arunci vina în cârca celor care nu fac parte din familie, replică amar Heather. Iar în ceea ce îl priveşte pe tatăl tău, eu voi fi întotdeauna o străină pentru el.

– Îşi va schimba părerea. Când totul se va termina, va înţelege. Acum însă, în dimineaţa asta, totul *se terminase,* şi era evident că Keith Converse nu se răzgândise.

Totuşi, în sala de judecată ceva părea diferit: ca şi în ziua în care depusese mărturie, Cynthia Allen era şi ea prezentă. Mică şi cu un aer neajutorat, femeia aştepta stoic în scaunul ei cu rotile. Soţul se afla în spatele ei, cu mâinile pe umerii ei ca şi cum ar fi protejat-o împotriva oricărui alt pericol. Una din mâinile Cynthiei o acoperea pe cea a soţului, iar cu cealaltă îl ţinea strâns pe tatăl ei, care stătea pe bancă chiar lângă scaun. Toţi trei îl priveau pe Jeff cu o asemenea răceală, încât Jeff se cutremură. Cu toate acestea, în timp ce se îndrepta spre masa apărării, îi susţinu privirea Cynthiei, rugându-se ca măcar acum să-şi amintească ce se întâmplase în realitate şi să înţeleagă că el nu intenţionase altceva decât să o ajute.

Dar în ochii ei nu regăsi decât ură.

Se lăsă dezamăgit într-un scaun de lemn uzat, dar se ridică imediat în picioare când vocea aprodului răsună în sală şi uşa de la camera judecătorului se deschise. O clipă mai târziu, când judecătorul Otto Vandenberg luă loc la masa de prezidiu, Jeff se aşeză şi el din nou pe scaun.

Vandenberg, un bărbat solid, cu părul grizonat, al cărui corp părea şi mai masiv în hainele negre, începu să răsfoiască teancul de hârtii din faţa lui. În cele din urmă, cu ochelarii căzuţi pe nas la jumătate, se uită pe sub sprâncene către Jeff.

– Acuzatul să se ridice, spuse el cu o voce atât de joasă încât oamenii se aplecară puţin înainte pentru a înţelege ce zice, dar transmiţând atâta autoritate încât nimeni nu rată nici unul din cuvintele rostite.

Jeff se ridică în picioare, urmat imediat de Sam Wisman la dreapta lui.

– Ai ceva de declarat înainte de a se pronunţa sentinţa? întrebă el.

Jeff ezită. Să încerce oare să-l mai convingă încă o dată pe

judecător că este nevinovat? La ce bun? Juriul îşi dăduse deja verdictul. Dar exista un lucru pe care trebuia să-l spună – un lucru pe care nu avusese şansa să-l rostească de-a lungul procesului. Se întoarse şi privirea lui se încrucişă pentru a doua oară cu cea a Cynthiei.

– Îmi pare rău, zise el încet. Îmi pare rău că nu am ajuns acolo câteva minute mai devreme, şi atunci poate nimic din toate astea nu ţi s-ar fi întâmplat.

Îi susţinu privirea, până când femeia îşi plecă ochii în jos, spre poală. Apoi, Jeff se răsuci din nou cu faţa spre judecător.

Otto Vandenberg nu dădea nici un semn că i-ar fi auzit cuvintele.

– Am ascultat toate mărturiile din acest caz şi am citit recomandările acuzării, dar şi ale apărării. Deşi crimele pentru care ai fost condamnat sunt foarte, foarte grave şi trebuie tratate ca atare, am ales în acelaşi timp să ţin cont şi de faptul că în acest caz – ca şi în multe altele – avem de-a face cu cuvântul unei singure persoane împotriva cuvântului alteia. De asemenea, am luat în consideraţie şi că anterior ai fost un cetăţean exemplar şi că nici una din evaluările psihologice nu indică altceva decât că eşti un tânăr perfect normal.

Jeff se simţi cuprins de speranţă.

– De aceea, prin puterea pe care o am, recomand intrarea ta în custodia Departamentului de Corecţie pentru o perioadă care să nu depăşească un an şi din care se va scădea timpul petrecut deja în detenţie.

Şapte luni! Va ieşi în doar şapte luni – poate chiar mai puţin!

– Am avut dreptate! îl auzi Jeff pe Sam Weisman şoptind entuziasmat. Am simţit eu ceva şi am avut dreptate! Te-a crezut, Jeff!

Dar atunci se auzi o altă voce, care se ridică furioasă din spatele sălii de judecată!

Vocea soţului Cynthiei Allen.

– Un an? urlă el. După tot ce a făcut, îi daţi doar un an? Pentru Dumnezeu, ar trebui să-l omor cu mâna mea!

Jeff se răsuci cu faţa spre bărbatul mânios.

– Asta meriţi, continuă Bill Allen. Ar trebui să fii mort. Înainte să mai poată reacţiona cineva la vorbele lui, Bill Allen întoarse scaunul cu rotile al soţiei lui şi îl împinse pe uşă, afară.

– Cum adică nu vrei să faci nimic în privinţa asta? întrebă Keith Converse.

Deşi îşi păstra vocea calmă, expresia tensionată de pe chip trăda mânia pe care o simţea auzind sentinţa pe care o citise judecătorul cu doar câteva momente mai înainte.

– Keith, trebuie să te linişteşti, spuse Mary, uitându-se nervoasă spre vena care pulsa vizibil pe fruntea lui Keith. Dacă te pierzi cu firea, nu rezolvi nimic.

Keith îşi plimbă privirea prin sala de judecată extrem de aglomerată. Jeff stătea în colţul unei mese ponosite, flancat de o parte şi de alta de Sam Weisman şi de Heather Randall. Mary era aşezată în faţa fiului ei, iar un ofiţer de poliţie supraveghea în picioare lângă uşă, cu o expresie complet impasibilă pe faţă.

– Vă deranjează dacă întreb şi eu ce anume *ne ajută* în acest moment?

Ca şi cum nimeni din încăpere nu ar fi fost familiarizat cu detaliile cazului în afară de el, Keith Converse începu să recite evenimentele din ultimele câteva luni.

– Mai întâi Jeff este arestat pentru că a încercat să ajute o femeie. Apoi, în loc să-l elibereze şi să-i dea o medalie aşa cum ar fi trebuit, îl acuză de tot ce le-a trecut prin cap. Apoi îl găsesc vinovat pentru că aceeaşi femeie arată pe jumătate moartă şi tuturor le este milă de ea.

Ridică o mână pentru a opri protestul ce se forma deja pe buzele lui Mary.

– Nu spun că nu îmi pare rău pentru ceea ce i s-a întâmplat. Sincer, îmi pare rău. Dar ştiţi la fel de bine ca şi mine că prezenţa ei în scaunul ăla cu rotile a influenţat juriul şi acum Jeff trebuie să facă un an de puşcărie pentru ceva ce nu a comis. Ca să nu mai vorbim de faptul că victima nu e deloc fericită că a fost cineva condamnat. Dimpotrivă, soţul ei ameninţă că o să-l omoare pe Jeff cu mâna lui!

Îşi clătină capul cu dezgust şi-şi pironi privirea asupra lui Sam Weisman.

– Tu eşti avocatul, nu? N-am putea să-i acuzăm de ceva? N-are voie să-l ameninţe pe Jeff aşa, corect?

– Era supărat, tată, interveni Jeff înainte ca Weisman să răspundă. Nu are de gând să-şi pună în practică ameninţările.

– Sfinte Sisoe, tu te auzi ce spui? oftă Keith, dând din cap. Îţi jur

că uneori chiar nu înţeleg ce anume te-ar putea scoate şi pe tine din pepeni. Ai fost condamnat pentru o crimă şi nu te deranjează că tocmai ce te-a ameninţat cineva că te omoară? Nu-ţi dai seama în ce situaţie te afli?

Jeff îşi strânse buzele.

– Probabil că îmi dau seama… şi încă mult mai bine decât tine, tată, spuse el.

Îşi aşeză instinctiv mâna peste mâna lui Heather, strângându-i degetele cu putere de parcă ar fi vrut să potolească emoţiile ce ameninţau să răbufnească.

– S-a terminat, tată… m-au găsit vinovat şi nu se mai poate face nimic. Am fost într-un loc nepotrivit, la momentul nepotrivit. Tot ce vreau să fac acum este să trec cu bine prin următoarele şapte luni şi apoi să-mi văd de viaţa mea.

– Ce viaţă? întrebă Keith, cu umerii căzuţi, de parcă brusc ar fi fost copleşit de toată oboseala din lume. Chiar crezi că o să te mai primească la Columbia după ce ieşi de aici?

– Keith, te rog, îl imploră Mary. Noi trebuie să-i oferim lui Jeff sprijinul nostru, nu…

Vocea ei se transformă pe neaşteptate într-un hohot de plâns pe care reuşise să şi-l stăpânească până atunci foarte bine.

– Oh, Dumnezeule, şopti ea, întorcându-se către fiul ei. Îmi pare rău, Jeff. Mi-am promis că, indiferent ce se va întâmpla, nu o să clachez.

– E-n regulă, mamă, o linişti Jeff. Cu puţin noroc, s-ar putea să ies în cinci luni.

Se forţă să zâmbească uşor. Hai, gândeşte-te că am plecat să fac un semestru în Europa sau ceva de genul ăsta. Heather îşi smulse mâna.

– Cum poţi să glumeşti cu aşa ceva? Ai vreo idee cum este afară? Tati spune că…

Menţionarea lui Perry Randall îl făcu pe Keith să se întoarcă spre ea şi să-i arunce o privire sfredelitoare şi rece.

– "Tăticul" tău? Ai senzaţia că vreunuia dintre noi îi pasă de ce zice "tăticul" tău?

Heather se retrase în faţa cuvintelor mânioase, dar Keith se avântă şi mai tare, găsind în sfârşit o ţintă asupra căreia să-şi poată vărsa frustrarea şi înverşunarea ce se adunase în el de-a lungul lunilor în

care Jeff fusese arestat.

– Ţi-a trecut vreodată prin minte că un singur cuvânt din partea tatălui tău ar fi putut pune capăt acestui chin cu mult timp în urmă?

– N-a avut cum, începu Heather, dar Keith o reduse la tăcere.

– Dacă vor ei, nu e acuzat nimeni! Cei mai nenorociţi borfaşi din oraşul ăsta umblă liberi pe stradă pentru că sunt prieteni la cataramă cu oameni ca de-alde taică-tu! Crezi că eu nu ştiu de ce n-a ridicat nici un deget de data asta? Pentru că oamenii ca el nu cred că ceea ce li se întâmplă oamenilor ca noi are importanţă. Şi ce dacă viaţa lui Jeff este ruinată? Pur şi simplu, nu-i pasă!

Heather îi aruncă o privire furioasă şi sări în picioare.

– Dacă aşa gândiţi dumneavoastră…, începu ea, dar se opri imediat. Între toţi patru se instalase o anumită tensiune de foarte multă vreme – o tensiune care sporise pe măsură ce ea şi Jeff se iubeau din ce în ce mai tare.

"El nu face parte din lumea noastră, o bătuse la cap întruna tatăl ei. Oamenii ca noi se căsătoresc numai cu oameni ca noi – nu cu fiul unui mecanic." Şi mai ştia şi că atitudinea lui Keith era exact opusul – şi anume că el o considera drept o fată din înalta societate care-şi va dori o viaţă de lux pe care fiul lui nu va fi în stare niciodată să i-o ofere. Ea şi Jeff încetaseră de mult timp să mai discute cu părinţii lor pe acest subiect şi nici acum nu era momentul să mai insiste. Se aplecă şi-l sărută pe Jeff.

– Mai bine mă duc, spuse ea, aproape şoptit. Poate o să mă lase să vin şi mai târziu…

Jeff dădu să o apuce de braţ, dar n-o atinse.

– Să ştii că aici nu e spital.

Ochii li se întâlniră, apoi Heather îi mai aruncă o privire scurtă lui Keith Converse. Când văzu că el nu mai face nici un comentariu, se aşeză încet la loc.

– Îmi pare rău, rosti ea potolit. Eu am crezut că tatăl…

– E-n regulă, o întrerupse Jeff.

Îşi îndreptă atunci privirea spre tatăl lui.

– Tată, nimic din cele petrecute aici nu este din vina cuiva anume. Nici a lui Heather, nici a tatălui ei, nici a mea. Este ceva care s-a întâmplat şi gata. Aşa că hai, mai bine, să încercăm să depăşim toate astea împreună, ce zici?

Keith Converse îşi încleştă maxilarele, dar nu spuse nimic.

– Ar fi putut fi cu mult mai rău… Aş fi putut lua douăzeci de ani.

– În plus, poate să iasă după numai cinci luni, dacă se comportă bine, adăugă Sam Weisman.

– N-ar fi trebuit să fie aici deloc, insistă Keith.

Jeff se ridică în picioare, se îndreptă spre tatăl său şi, când îl înconjură pe după umeri, simţi cât e de încordat.

– O să mă descurc, tată. O să trec prin asta, şi tu la fel. Acum însă, nu mai ai ce să faci. Trebuie să acceptăm lucrurile aşa cum sunt.

Keith îşi deschise braţele şi-şi îmbrăţişă fiul.

– O să fie bine, spuse el, cu vocea răguşită de emoţie. Nu-i lăsa să-ţi facă rău, îmi promiţi?

– Promit, tată.

Jeff mai rămase agăţat pentru o secundă sau două de tatăl său, apoi ofiţerul de serviciu îl luă de acolo şi-l conduse spre uşă.

CAPITOLUL 3

Eve Harris era extrem de tentată să ignore bâzâitul interfonului. Ziua, ca de obicei, se dovedise mai scurtă cu câteva ore şi, deşi se străduise din răsputeri să-şi respecte programul, dăduse greş, ca întotdeauna. Mai întâi, întâlnirea Consiliului general al Primăriei se lungise cu o oră, un fapt deloc neprevăzut, de vreme ce aflase încă din prima ei zi de lucru în cadrul consiliului că nici o întâlnire nu se termina vreodată la timp. Prea mulţi ambiţioşi voiau să aibă ultimul cuvânt.

Dar întâlnirile cu alegătorii erau cele care îi dădeau mereu peste cap programul, pentru că, deşi Eve avea o capacitate nativă de a pune capăt discursurilor pompoase ale colegilor ei consilieri, ea nu se simţea în stare să încheie politicos o întâlnire cu locuitorii New Yorkului şi nici nu se putea preface surdă la plângerile lor. În timpul primelor ei două mandate, îşi câştigase reputaţia nu numai prin faptul că deţinea cel mai accesibil birou al consiliului, dar şi pentru că era considerată cea mai bună ascultătoare a păsurilor cetăţenilor obişnuiţi.

Când alegătorii ei vorbeau – oricât ar fi fost de confuzi – Eve Harris asculta. Aşa procedase întotdeauna, încă din copilărie, când toţii copiii de pe 126th Street din Harlem păreau să i se confeseze şi până când a absolvit Universitatea Columbia, unde îşi luase cele două licenţe în sociologie şi planificare urbană cu *magna cum laude.* Nimic nu se schimbase, nici chiar după ce s-a căsătorit cu Lincoln Cosgrove şi s-a mutat în imensul lui duplex de pe Riverside Drive. Îşi păstrase slujba la stat, făcând tot posibilul să îmbunătăţească viaţa celor mai săraci dintre locuitorii metropolei, petrecând ore nesfârşite pentru a rezolva tot ce se putea şi tot atâtea ore, ascultând probleme care păreau să nu aibă nici o soluţie. Dar Eve Harris – care refuzase să îşi schimbe numele după cel al lui Linc – susţinuse întotdeauna că nu există probleme fără rezolvare într-un oraş atât de complex cum era New Yorkul, oricât de dificile păreau. Era pur şi simplu o chestiune de găsire a ideilor potrivite, de aplicare a acestora la

problema respectivă şi de implementare a soluţiilor care se năşteau din tot acest proces. De aceea, la numai un an după ce inima lui Linc se oprise brusc pe o plajă din Jamaica în prima lor zi de vacanţă împreună, Eve se hotărâse să candideze pentru Consiliul Primăriei. Folosindu-şi numai proprii bani şi fără să accepte nici un fel de donaţii ce depăşeau suma de zece dolari, obţinuse cu uşurinţă mai multe voturi decât toţi ceilalţi candidaţi la un loc.

De atunci, uşile biroului ei fuseseră deschise tuturor oamenilor care în mod normal nu aveau acces la nici un alt tip de structură a puterii din oraşul lor. Rareori lucra mai puţin de şaisprezece ore pe zi şi nu-şi lua niciodată zile libere. Şi cu fiecare zi care trecea părea că problemele se înmulţesc, iar timpul devine din ce în ce mai insuficient.

Interfonul bâzâi pentru a doua oară şi Eve apăsă butonul care îi permitea asistentului ei să-i vorbească direct.

– Ce e, Tommy?

– Canalul 4, răspunse Tommy. Sigur vrei să vezi chestia asta. De-abia ridicându-şi un ochi de pe discursul pe care urma să-l ţină în seara aceea, Eve dădu drumul la televizor şi mută pe Canalul 4. Recunoscu imediat chipul de pe ecran – Cindy Allen, care aproape fusese omorâtă în staţia de metrou de pe 110th Street în toamna trecută. Dar nu Cindy era cea care vorbea, ci soţul ei.

– … Ar fi putut tot atât de bine să-i dea drumul! Cum poate să se mai simtă cineva în siguranţă pe stradă când…

Cu privirea îndreptată tot spre foile discursului, Eve Harris opri televizorul şi apăsă butonul de interfon.

– Cât i-au dat? întrebă ea fără nici un preambul.

După cinci ani ca asistent în serviciul ei, Tommy ştia exact la ce se referea.

– O să iasă în şapte luni, cinci dacă se comportă cum trebuie. Eve oftă din greu. Dacă Jeff Converse ar fi fost negru, şi nu alb, ar fi dat norocul peste capul lui în cazul în care primea doar cincisprezece ani. Începând de mâine-dimineaţă, familiile şi prietenii a jumătate dintre alegătorii săi vor începe să sune la ea la birou, cerând să ştie de ce fiii lor, iubiţii şi taţii lor stăteau în puşcărie cu anii, în timp ce băiatul acela alb primise o nimica toată de pedeapsă.

Şi Eve ştia că nu va avea nici un răspuns.

Era un alt lucru total nedrept.

Un alt aspect asupra căruia trebuia să mai lucreze.

Lăsând discursul deoparte, ridică receptorul şi formă numărul procurorului districtual.

– Ce poţi să-mi spui despre sentinţa lui Converse? întrebă ea când Perry Randall se auzi pe fir.

Ea îl ascultă aproape cinci minute, apoi clătină uşor din cap.

– Şi eu ce să le spun oamenilor mei, Perry? întrebă ea. Dacă era negru, l-ar fi aruncat după gratii pentru tot restul vieţii lui.

Se opri puţin, ştiind că procurorul nu-i putea da nici un răspuns.

– Oh, să nu crezi că dau vina pe tine. Că doar nu e greşeala ta, nu? Trânti receptorul în furcă, apoi îl privi fix câteva secunde, clătinând din cap.

– Porcăria dracului, murmură ea pentru sine. Niciodată nu e vina nimănui.

Tocmai din această pricină, îşi dădu Eve seama când îşi îndreptă din nou atenţia spre discursul la care lucra, tot ceea ce făcea ea era atât de important.

Până la opt seara vântul biciuise cu putere Piaţa Folley şi parcul din jurul Primăriei, aducând cu el o ploaie rece, dar Eve Harris nici nu se gândi să strige după un taxi, ca să nu mai vorbim de folosirea uneia dintre maşinile primăriei care se afla întotdeauna la dispoziţia ei. Dimpotrivă, se îndreptă spre staţia de metrou, cu capul aplecat pentru se feri de ploaie şi vânt, şi coborî scările în grabă alături de alţi oameni, care, la fel ca şi ea, stătuseră două-trei ore peste programul de lucru, când, de fapt, ar fi trebuit să ajungă de mult la ei acasă. Oricum nici taxiul, nici maşina primăriei nu ar fi ajutat-o prea mult – taxiurile dispăruseră de parcă le înghiţise pământul, aşa cum se întâmpla de fiecare dată când primii stropi de ploaie începeau să cadă, iar mersul cu maşina primăriei ar fi însemnat să parcurgă drumul până la Waldorf-Astoria într-un timp de două ori mai mare decât cu metroul. Introduse cu o mişcare sigură cartela de metrou prin fanta dispozitivului electronic, împinse bara de fier şi se repezi pe peron ca să prindă metroul care o va lăsa practic chiar lângă hotel. Când trenul se opri în staţie, Eve se uită la ceas. Nu va ajunge suficient de devreme ca să ia şi cina, dar nu era nici o problemă. La

urma urmei, marea majoritate a oamenilor cu care urma să discute nu vor lua nici ei cina, aşa că ea de ce ar fi mai cu moţ? Dar ştia că va ajunge la timp pentru a urca pe podium atunci când monseniorul McGuire se va pregăti să o prezinte. Aşa că o să fie bine. Intră într-unui din vagoane, se aşeză pe unul dintre locurile libere şi tocmai se pregătea să mai arunce o privire peste discursul ei, când auzi o voce răguşită:

– Dumneata eşti don'şoara Harris, aşa-i?

Femeia se ţinea de una din barele din mijlocul vagonului, probabil ca să-şi păstreze echilibrul, dar mult mai sigur ca să contracareze ameţeala de pe urma vinului roşu ieftin pe care-l înghiţise pe post de cină. În mână, ţinea strâns o sticlă al cărei gât se iţea prin capătul unei pungi pătate şi mototolite de hârtie maronie. Femeia îi aruncă o privire tulbure, după care îşi închise ochii congestionaţi, ridică sticla la buze şi dădu pe gât o duşcă zdravănă. Când picăturile rubinii ale lichidului începură să i se scurgă pe bărbie, îi întinse sticla şi lui Eve.

– Vrei şi tu un strop? întrebă ea pe jumătate curioasă, pe jumătate provocatoare.

Eve îl simţi pe bărbatul de alături mişcându-se neliniştit şi nu trebui să se uite la el ca să-şi dea seama că îşi aranjează ziarul astfel încât să n-o vadă pe cerşetoarea zdrenţăroasă care părea că îşi cară după ea toate averea în trei saci groşi de gunoi, puşi unul într-altul şi care erau atât de înţesaţi cu tot felul de lucruri, încât, pe ici pe colo, materialele murdare ieşeau ca nişte ghemotoace prin plasticul sfâşiat. În spatele femeii, Eve zări alţi doi oameni care se retraseră ceva mai departe înainte ca cerşetoarea să-şi îndrepte atenţia spre ei.

Eve şovăi doar un moment, apoi se uită fix în ochii femeii.

– De fapt, cred că nimic nu mi-ar prinde mai bine acum decât o sorbitură, spuse ea. Dar mă duc să ţin un discurs şi nu cred că ar trebui să beau.

Femeia păru că-i cântăreşte vorbele, răsucindu-le pe toate părţile, în căutarea unui înţeles ascuns. Când metroul începu să încetinească pentru a se opri în staţia pentru Canal Street, bărbatul de lângă Eve se ridică în picioare şi se îndreptă grăbit spre uşa din capătul îndepărtat al vagonului, ca şi cum i-ar fi fost frică să se apropie prea tare de femeia ce se agăţa în continuare de bara de susţinere. Când un alt bărbat se îndreptă spre locul rămas liber, Eve bătu scaunul cu palma

şi zâmbi către femeie.

– Ce-ar fi să stai jos?

Ochii femeii se lărgiră uşor, apoi se mişcară când spre stânga, când spre dreapta, de parcă nu-i venea să-şi creadă urechilor că Eve vorbeşte chiar cu ea. Vreo şase oameni priveau scena deja curioşi şi femeia mai, mai că-şi pierdu echilibrul.

– Măcar lasă-ţi geanta jos pentru o vreme. Pare atât de grea.

În cele din urmă, femeia se hotărî. Trântindu-se cu toată puterea pe scaunul de lângă Eve, îşi aranjă sacoşa între picioare, dar continuă să o ţină cu o mână, ca şi cum ar fi avut diamante în ea.

– Cei mai mulţi oameni îşi întorc privirea când mă văd, zise ea. Eve îşi împături discursul, îl îndesă în geanta mare de piele pe care o căra întotdeauna după ea, apoi băgă mâna înăuntrul ei, scotocind până când găsi ceea ce căuta. Scoase un sac imens de gunoi, dar care avea în plus două şnururi groase.

– Poate ar fi mai bine să punem sacoşa ta în ăsta, sugeră ea. S-ar putea să plouă cu găleata când ieşi afară.

– S-ar putea să nu mai ies deloc până mâine-dimineaţă, se burzului femeia cu un ton agresiv.

Eve ridică din umeri.

– Dacă e să ne luăm după buletinele meteo, e posibil să plouă zile întregi de aici încolo. În plus, nu e oare întotdeauna plăcut să ai o sacoşă nouă?

Brusc, femeia zâmbi, dădu drumul sacului de plastic şi întinse o mână către Eve.

– Văd că e adevărat ce zice toată lumea despre tine, don'şoară Harris. Pe mine mă cheamă Edna Fisk. Dar toţi mă strigă Eddie.

– Pe mine toţi mă strigă Eve. Sau cel puţin aşa îmi spun prietenii, adăugă Eve Harris.

O bună bucată de drum, cele două femei pălăvrăgiră amical. Edna termină de băut sticla de vin în timpul conversaţiei, apoi înşurubă cu grijă dopul la sticla goală şi o îndesă în sac alături de celelalte lucruri.

– N-am de gând s-o ţin, spuse ea, chiar dacă Eve nu o întrebase nimic. Dar urăsc gunoiul. Imediat ce mă dau jos din tren, o s-o arunc într-un tomberon.

– Ce bine-ar fi să avem mai mulţi oameni ca tine, observă Eve. Un

moment mai târziu, ambele femei îi aruncară priviri mânioase unui bărbat care lăsase o pungă de hârtie unsuroasă pe scaun înainte de a coborî în staţie.

– Unii oameni sunt chiar nesimţiţi, spuse Eve, ridicându-se să ia punga, apoi aşezându-se la loc lângă Edna. Vrei să arunci tu asta sau o arunc eu?

– O iau eu, răspunse Edna, băgând punga unsuroasă chiar deasupra sticlei de vin goale.

Apoi zâmbi timid, expunându-şi o gaură neagră chiar acolo unde fusese odată dintele din faţă.

– Şi dacă mi-ai da şi sacoşa nouă, ţi-aş rămâne recunoscătoare. Când metroul se apropie de staţia ce dădea în 51th Street, Eve o ajută pe Edna să mute sacii de plastic uzaţi în sacoşa cea nouă.

– Trebuie să recunosc că tot ce-am auzit e adevărat, mai zise ea, după ce Eve se ridică în picioare şi se îndreptă spre uşă. Tu nu te mulţumeşti doar să dai din gură.

Eve Harris îşi arcui sprâncenele.

– Oh, stai liniştită că dau şi din gură. Numai că eu mă ocup uneori şi de cei cărora le ţin predici, mai ales când au nevoie.

Ezită, apoi adăugă:

– Ştii, există anumite locuri unde te-ai putea duce…

Dar când văzu că ochii Ednei se întunecă şi femeia începu să clatine din cap, Eve nu mai stărui. Metroul se opri, scrâşnind din roţi, apoi uşile se deschiseră silenţios.

– Mi-a făcut plăcere să stau de vorbă cu tine, rosti ea când păşi pe peron.

Plecă spre scările rulante, în timp ce uşile vagonului se închiseră în spatele ei şi trenul o luă din loc.

Exact când trecu pe lângă ea, Eve se uită în sus şi o văzu pe Edna Fisk privind-o din spatele geamurilor.

Se uita la ea şi zâmbea.

Douăzeci de minute mai târziu, în timp ce stătea pe piedestalul sălii de bal în care se ţinea spectacolul de binefacere pentru Adăpostul Montrose dedicat celor fără locuinţă, Eve nu mai dădu atenţie discursului pe care-l scrisese.

– În seara aceasta, începu ea, o femeie mi-a zâmbit. O femeie pe care o cheamă Edna Fisk. Daţi-mi voie să vă povestesc câte ceva

despre ea.

O jumătate de oră mai târziu, când discursul ei se termină într-un ropot de aplauze – şi un val de carnete de cecuri se ridicară în aer -, monseniorul Terrence McGuire se aplecă spre ea şi-i şopti în ureche:

– Trebuie să recunosc, Eve, că eşti mult mai plină de gogoriţe decât îşi imagina tatăl meu şi că eşti mai curajoasă decât orice altă persoană pe care o cunosc. Dar nu toţi oamenii ăia care trăiesc la metrou sunt ca Edna Fisk a ta – mulţi sunt periculoşi şi, dacă păţeşti cumva ceva rău pe-acolo, n-o să mai fii în stare să pui pe roate Adăpostul Montrose.

– N-o să păţesc nimic, îl asigură Eve. Merg cu metroul încă de când eram doar o fetiţă şi nu mi s-a întâmplat nimic niciodată.

– Ei bine, consideră-te norocoasă, continuă bătrânul preot. Se întâmplă lucruri îngrozitoare acolo jos. O femeie aproape că a fost ucisă în West Side toamna trecută…

– Nu era unul dintre oamenii mei, i-o tăie Eve Harris. Din câte îmi amintesc eu, făptaşul era un student la Arhitectură de la Columbia.

– Nu-i adevărat! interveni o voce furioasă. Jeff n-a făcut nimic! Preotul şi Eve Harris se întoarseră şi dădură cu ochii peste o tânără care stătea chiar în spatele lor, lângă Perry şi Carolyn Randall.

– Heather…, îl auzi Eve pe procurorul districtual avertizând-o, dar tânăra îl ignoră.

– Altcineva e vinovatul, spuse ea. Jeff încerca să o ajute pe Cynthia Allen. Bărbatul care a atacat-o a dispărut într-unui din tunelele de la metrou. Jeff mi-a zis că arăta ca un boschetar.

Mâna lui Perry Randall se încleştă pe braţul tinerei femei.

– Fiica mea, o prezentă el lui Eve, forţându-se să zâmbească. Toată seara mi-a spus că vrea să te cunoască. Dânsa este Eve Harris, Heather.

Eve îi întinse mâna lui Heather Randall.

– Îl cunoşti pe tânărul respectiv? Heather dădu din cap că da.

– O să mă căsătoresc cu el.

Eve îi aruncă o privire piezişă lui Perry Randall şi, în timp ce îşi căuta cuvintele potrivite, Randall o salvă.

– Te asigur că îţi vom trimite şi ţie o invitaţie, Eve, spuse el pe un ton amabil care să mai atenueze din tensiune. Între timp, eu aş bea ceva. Eve, ai avut un discurs magnific, mai adăugă el. Te poţi baza pe

zece mii de dolari din partea mea anul acesta.

– Iar eu îmi voi ţine promisiunea, îl asigură Eve Harris.

Dar chiar în timp ce mulţimea se strângea în jurul ei, Eve se trezi că o urmăreşte pe Heather Randall cum se duce spre bar şi îşi aminti cuvintele ei: "Jeff mi-a spus că arăta ca un boschetar". Ca un boschetar… De ce toată lumea voia să dea întotdeauna vina pe cei care nu aveau unde să locuiască? se întrebă ea.

De ce întotdeauna vagabonzii trebuiau să fie capul răutăţilor?

Dar Eve ştia răspunsul la întrebarea ei: vagabonzii erau consideraţi capul răutăţilor pentru că nu aveau pe nimeni care să-i apere.

Aşa că ea va fi nevoită să muncească şi mai mult.

CAPITOLUL 4

JoAnna Gartner îl studia pe bărbatul care stătea pe un pat de fier de partea cealaltă a gratiilor. În prezent arăta complet inofensiv. Mâinile lui – cu degete subţiri, aproape feminine – erau puse una peste alta pe pieptul care se ridica şi cobora în ritmul lent şi constant al somnului în care era adâncit. Pleoapele, scăpate acum de ticul chinuitor al clipitului permanent, ascundeau strălucirea de ură care o făceau pe JoAnna să se îndepărteze ori de câte ori privirea lui se întâlnea cu a ei.

Jagger.

Aşa se numea: Jagger. Mai avea şi un alt nume, fireşte, dar ea, la fel ca toţi ceilalţi de la Rikers Island, nu-l folosea niciodată.

La fel cum nu foloseau porecla pe care ceilalţi deţinuţi i-o dăduseră când îşi petrecea timpul printre ei.

The Dragger.[1]

Jagger The Dragger.

Nu înţelesese la început; când auzise porecla prima dată, bănuise că bărbatul e un fel de pierde-vară care tândăleşte prin toate cotloanele. Mulţi puşcăriaşi procedau astfel – umplându-şi orele lungi de detenţie cu poveşti despre nevinovăţia lor sau târându-şi problemele în bucătărie, la spălătorie sau în sala de mese, în încercarea de a evita pe cât posibil întoarcerea în celulele lor. Dar nu de asta se pricopsise Jagger cu porecla lui. Realitatea depăşea orice imaginaţie.

Iniţial, JoAnna nu crezuse toate poveştile alea. Pusese totul pe seama bârfelor care străbat cu viteza luminii pereţii celulelor, devenind din ce în ce mai bizare pe măsură ce erau transmise mai departe. Apoi văzuse fotografia.

În poză, un cadavru zăcea pe podea în mijlocul unei bălţi de sânge care îmbibase până la refuz covorul tocit. Era uşor de văzut de unde provenea tot sângele: corpul era atât de mutilat, încât cu greu se mai putea distinge dacă fusese bărbat sau femeie.

Avea faţa acoperită cu machiaj, aplicat atât de gros şi de ţipător,

încât părea opera unui copil.

Braţele musculoase ale cadavrului fuseseră trecute prin mânecile unei bluze de femei – o bluză atât de strâmtă încât materialul se rupsese în nenumărate fâşii. În jurul taliei mai era înfăşurată neglijent şi o fustă.

– Jagger l-a îmbrăcat aşa după ce l-a omorât, îi explicase persoana care îi arătase fotografia. Cred că în mintea lui îşi imagina că i-a tras-o unei fete.

JoAnna simţise cum i se ridică stomacul până la gât şi dădu drumul pozei repede de parcă simpla atingere a ei ar fi putut cumva s-o infecteze cu nebunia pe care o exprima.

Totuşi, acum, aşa cum dormea liniştit în celula lui, Jagger părea perfect inofensiv.

Dar ea ştia bine că este doar o aparenţă.

Dacă s-ar fi înşelat, Bobby Breen ar fi fost şi azi în viaţă. Dar Bobby Breen murise, pentru că JoAnna însăşi îi găsise cadavrul chiar ieri, înghesuit într-o bucătărie mare unde el şi Jagger lucraseră împreună. Gol puşcă, bărbatul avea organele genitale retezate cu un capac de conservă zimţată, care fusese folosit şi pentru despicătura de la gât, obrajii şi buzele vopsite în roşu cu suc de struguri, iar în dreptul taliei îi fusese legat un şorţ pe post de fustă improvizată.

Jagger nu rostise nici un cuvânt despre ceea ce găsise ea în dulap. De fapt, nu spusese nimic niciodată.

– Vor să-l ducă în oraş pentru evaluare, i se comunicase JoAnnei cu o oră în urmă, în timp ce căpitanul îi înmânase ordinul de transfer pentru Jagger din închisoare la spital. Nu înţeleg de ce se mai deranjează – dacă vor să afle că într-adevăr e nebun, nu trebuie decât să mă întrebe pe mine.

"Sau pe mine", adăugase în gând JoAnne. Dar se abţinu să rostească ceva cu glas tare. Apoi se uitase la ceas – era trecut de miezul nopţii, dar în nici un caz aproape de patru dimineaţa când îi trezeau de obicei pe deţinuţii ce urmau să fie transferaţi.

– De ce la ora asta? Căpitanul ridică din umeri.

– După capul meu cred că vor să-l facă dispărut – să-l scoată de aici înainte să-i vină cineva de hac. Toată lumea îl plăcea pe Breen şi toţi îl urăsc pe Jagger. Aşa că nu ştiu ce putem face?

JoAnna stătea acum în faţa celulei lui Jagger situate pe palierul al

doilea al Închisorii Centrale.

– E vremea să mergem.

Deşi vorbise foarte încet pentru a nu-i trezi pe ceilalţi deţinuţi care dormeau, Jagger deschise brusc ochii. Se ridică în capul oaselor, uitându-se fix în ochii ei şi, ca întotdeauna, JoAnna trebui să reziste impulsului puternic de a se da înapoi în faţa mâniei ce răzbătea din privirea bărbatului.

– Ridică-te în picioare, întoarce-te cu faţa spre perete şi mâinile la spate! porunci ea.

Jagger aruncă o privire peste umărul femeii, către Ruiz, care filma în tăcere cu o cameră video fiecare secundă a transferului deţinutului. Fără să spună nici un cuvânt, Jagger se supuse. Când se dădu jos din patul de fier, silueta lui înaltă de peste un metru nouăzeci şi cele o sută şi ceva de kilograme tatuate din plin se profilă deasupra ei ca o umbră uriaşă, şi JoAnna de-abia rezistă tentaţiei de a se trage un pas îndărăt.

Doar după ce îi încătuşă mâinile, femeia deschise uşa. El dădu să se răsucească, dar JoAnna se repezi şi apucă lanţul dintre cele două cătuşe care-i acopereau încheieturile, ridicându-i braţele suficient de mult pentru ca bărbatul să înţeleagă că-l va durea şi mai tare dacă i le forţează şi mai sus.

– Eu zic să ne mişcăm încet, ca nişte băieţi cuminţi, îi spuse ea. În timp ce Ruiz continua să filmeze, JoAnna îl împinse pe Jagger afară din celulă, apoi îi făcu semn să coboare scările ce duceau la parter.

Se opriră la ghereta aflată chiar la intrarea în Închisoarea Centrală unde alţi doi gardieni îl legară pe Jagger cu lanţuri la picioare şi în jurul taliei şi îi mutară mâinile în faţă, prinzându-i cătuşele de lanţul de la mijloc. Apoi porniră încet spre intrarea principală, aşteptând ca fiecare uşă cu gratii să se închidă în spatele lor înainte ca aceea din faţă să se deschidă.

Era douăsprezece şi douăzeci când ieşiră din clădire. O dubiţă neagră aştepta deja în faţă, iar căpitanul şi un alt gardian din Brigada Specială se pregăteau să-l preia pe deţinut.

Douăzeci de minute mai târziu, maşina parcă lângă intrarea de urgenţă a unui spital. Patru bărbaţi îmbrăcaţi în uniforme de infirmieri îi aşteptau cu o targă. Cei doi poliţişti se dădură jos, unul dintre ei privind într-o parte şi-n alta a străzii pustii, în timp ce al

doilea descuie lacătul de la uşa din spate a dubiţei.

Un minut mai târziu, Jagger coborî şi el din furgonetă.

– Treci pe targă, spuse unul dintre infirmieri.

Când văzu că Jagger nu face nici o mişcare să se supună, unul dintre gardieni îl înghionti cu vârful armei pe care o ţinea în braţe.

– Eşti surd? Fă ce ţi se spune!

Cu ochii sticlind de furie, Jagger se întinse pe targă.

Infirmierii îl legară strâns cu mai multe curele, apoi ridicară targa, doi în faţă, şi doi în spate.

Jagger fu transportat rapid prin mai multe uşi, apoi pe un coridor lung şi în cele din urmă în cabina unui lift.

Uşile se închiseră silenţios, dar în loc să apese pe butonul care ducea liftul sus la etajele unde erau internaţi pacienţii, unul dintre infirmieri introduse o cheie într-o nişă, o răsuci şi apăsă pe butonul care indica subsolul.

Cu două niveluri mai jos, ieşiră pe un coridor spaţios. Bărbaţii începură să împingă targa spre capătul cel mai îndepărtat, trecură prin două camere întunecate, apoi ajunseră într-o altă încăpere luminată doar de un singur bec prins într-o armătură de fier şi agăţat în centrul tavanului.

În spate se vedea o altă uşă de metal.

Unul dintre infirmieri mai scoase o cheie şi deschise uşa.

Dincolo de ea nu exista altceva decât o beznă profundă.

CAPITOLUL 5

Probabil că dormise o vreme, dar nici corpul, nici mintea lui Jeff nu se bucuraseră de odihnă. Salteaua subţire ce-l despărţea de metalul rece al patului nu era cu nimic mai moale decât fierul însuşi; coapsa stângă îi amorţise, spatele îi înţepenise, iar umărul stâng îl durea din cauza presiunii pe care o suportase în orele lungi ale nopţii. Îşi simţea fiecare muşchi mult mai slăbit decât noaptea trecută, de parcă ar fi alergat până la epuizare, în loc să doarmă. Nici cu moralul nu stătea prea bine, pentru că pe măsură ce minutele nesfârşite se scurgeau unul după altul, realitatea teribilă a tot ceea ce i se întâmplase îi invada gândurile. La început refuzase să accepte adevărul, pentru că încă se mai agăţa de câteva raze firave de speranţă, care, chiar şi acum, după ce procesul se terminase, reuşeau uneori să îl elibereze din lumea supranaturală în care era închis. Dar când zgomotele nopţii – strigătele şi înjurăturile deţinuţilor furioşi, gratiile care zăngăneau când gardianul de pază trecea cu bastonul peste ele – se potoleau în sfârşit, speranţa se topea şi adevărul ieşea la lumină la fel de rece precum celula şi patul de fier pe care îşi odihnea oasele.

"Poate că ar fi trebuit s-o omor pur şi simplu", îşi spuse el. Atunci cel puţin ar fi fost cuvântul lui împotriva unui trup lipsit de viaţă. Ce chestie, nu? Să scapi basma curată după ce comiţi o crimă, dar faci pârnaie doar pentru că ai încercat să ajuţi pe cineva. La dracu' – tipii pe care îi întâlnise în închisoare aveau dreptate: odată ce te săltau, totul se terminase. Nu mai avea nici o importanţă dacă făcusei ceva sau nu – erai doar tu împotriva poliţiştilor, iar aceştia câştigau întotdeauna.

Aşa că va trebui să suporte până la capăt. Îşi va îndeplini condamnarea, se va feri de necazuri şi va ieşi afară pe cât de repede posibil. Iar apoi…

Dar nici nu se putea gândi la asta. Singurul lucru care îi venea în minte acum era prăpastia care se deschidea hidoasă în faţa lui. O prăpastie în care urma să fie aruncat şi în care nu existau decât

blocurile de celule, plictiseala şi teama constantă.

Când rumoarea vocilor şi zăngănitul gratiilor îl înconjurară din toate părţile, se ridică în picioare şi îşi trase pe el hainele – aceleaşi haine pe care le purta de o săptămână şi pe care i le adusese Heather, după ce i le luase pe celelalte.

Hainele pe care avea să le ridice astăzi din nou, numai că acum urma să fie mutat la Rikers.

Amorţit, mişcându-se mai degrabă automat decât conştient, îşi începu rutina de dimineaţă. O oră mai târziu stătea în faţa uneia din miile de uşi închise. Era încadrat de doi ofiţeri, dar dincolo de gratii nu se vedea nici un alt deţinut. Uşa se deschise şi păşi afară.

Se trezi în mijlocul refugiului dintre Închisoarea Centrală şi clădirea Curţii de Justiţie. Deşi zorii încă nu-şi făcuseră simţită prezenţa, întunericul din curtea împrejmuită cu ziduri solide era împrăştiat de lumina neoanelor fluorescente, astfel încât putea vedea clar pasarela de deasupra care unea cele două clădiri prin dreptul etajului al doilea. Chiar în faţa intrării în Curtea de Justiţie se zărea un autobuz, în care primul lot de deţinuţi din Rikers Island fusese transportat aici pentru ziua de judecată. În următoarele câteva ore aveau să stea fie în sălile de aşteptare, fie într-una din gheretele penitenciarului, exact aşa cum aşteptase şi el zile întregi în timpul procesului său. Chiar înainte de a intra în clădire, ultimul deţinut din şir se întoarse şi se holbă la Jeff. Înţelegând exact unde urma să fie dus Jeff în dimineaţa aceasta, îi zâmbi şi-şi linse sugestiv buzele. După ce-i făcu languros cu ochiul lui Jeff, deţinutul îşi continuă drumul, înghiontit de gardian, şi dispăru pe uşa tribunalului.

Parcată la câţiva metri mai departe de autobuz, flancată de doi poliţişti, se găsea o dubiţă neagră şi fără ferestre, marca Ford.

– Chiar stilat s-ar putea zice, remarcă unul dintre poliţiştii de lângă Jeff, zâmbindu-i sarcastic. Pleci cu ditamai limuzina.

Jeff se abţinu să răspundă ceva; învăţase deja că atunci când unul dintre gardieni făcea o glumă, el trebuia să tacă mâlc.

După ce gardienii de la penitenciar îl escortară până la maşină, ceilalţi doi îi deschiseră uşa din spate. Aplecându-şi capul, Jeff se urcă înăuntru, strecurându-se pe una dintre banchetele laterale. Chiar în faţa lui era un grilaj metalic vopsit în negru care îl despărţea de cealaltă banchetă, unde nu aveai acces decât prin uşa laterală. În faţa

acesteia urma un alt grilaj despărţitor, o altă banchetă şi în sfârşit un ultim grilaj masiv şi de-abia apoi compartimentul şoferului. Când Jeff se aşează, cu mâinile încă în cătuşe, uşa se trânti în spatele lui şi auzi cum lacătul se izbeşte cu putere de metalul rece.

Un minut mai târziu, unul dintre poliţişti urcă la volan, iar celălalt se aşeză pe locul din dreapta lui.

Deşi nu se vedea aproape nimic prin cele trei straturi de bare metalice şi apărătoarea de vânt, Jeff reuşi totuşi să zărească porţile mari din faţa dubiţei deschizându-se larg şi imediat maşina trecu printre ele, cotind spre dreapta. La următorul bloc schimbă direcţia spre stânga, apoi merse în linie dreaptă cam trei cvartale. După ce coti din nou în stânga, Jeff surprinse cu coada ochiului un indicator.

Elizabeth Street.

Drumul era aproape pustiu, cu excepţia câtorva camioane de marfă şi când semaforul se făcu verde, dubiţa acceleră. Dar, după nici un kilometru, maşina începu să reducă viteza.

Şoferul viră la dreapta şi, în sfârşit, Jeff pricepu încotro se îndreptau: chiar în faţa lui se vedea Podul Williamsburg.

Pe Bowery Street semaforul era verde, aşa că poliţistul care conducea apăsă încă o dată pedala de acceleraţie.

Exact când treceau prin mijlocul intersecţiei, ceva se izbi de dubiţă, lovind uşa glisantă din dreapta. După ce uşa se îndoi, maşina derapă şi se învârti, pierzându-şi direcţia. Smulse un hidrant de pe marginea drumului, după care intră direct într-o clădire situată Pe partea de vest a Bowery Street. Aruncat de pe locul său la primul impact, Jeff se agăţă de grilajul din faţa lui. O secundă mai târziu se lovi cu umărul de peretele dubiţei şi o durere ascuţită îl fulgeră de-a lungul braţului.

O învălmăşeală de voci şi strigăte se ridică deasupra zgomotului scos de apa care ţâşnea ca un gheizer din hidrantul spart. Brusc, cineva deschise uşa din spate a dubiţei, aproape smulgând-o din balamale.

– Hai, afară, imbecilule! porunci un glas aspru.

Ameţit şi pe jumătate orbit de sângele care i se scurgea dintr-o rană de la frunte, Jeff coborî, împleticindu-se.

Păşi pe caldarâm, nu prea sigur pe picioarele sale. Apa din hidrant se scurgea în picături fine peste tot şi o mulţime de oameni îmbrăcaţi

în zdrenţe păreau să se fi materializat din neant. În timp ce vagabonzii se îmbulzeau din ce în ce mai tare, căscând gura la spectacolul gratuit, cineva îl apucă pe Jeff de cot şi îi şopti repezit la ureche:

– Nu scoate nici un cuvânt, nu te gândi la nimic, nu face nimic! Ia-te după mine şi poate reuşim să te scoatem de aici!

Înnebunit de durere şi de usturime din cauza sângelui care-i înecase ochii, Jeff nu ezită nici o clipă. Realizând că pentru prima dată, după luni de zile, se află în libertate, despovărat de atmosfera apăsătoare a celulelor cu gratii, inspiră adânc aerul rece al dimineţii şi porni târşâindu-şi picioarele spre gura de metrou de pe partea cealaltă a intersecţiei.

De-abia când ajunse în capătul scărilor ce duceau spre staţia subterană, se opri pentru câteva clipe. În jurul lui dansau umbrele nopţii. Jetul de apă continua să ţâşnească din hidrantul distrus. Sub el se zărea puternic luminată cripta fără ferestre a staţiei de metrou.

Dacă fugea, putea dispărea în beznă, pe nesimţite.

Putea să fie singur, pentru prima dată după atâta amar de vreme.

Întunericul, liniştea şi, cel mai mult, aerul proaspăt îl atrăgeau ca un magnet, dar chiar când era pe punctul de a face primul pas, totul se schimbă.

O sirenă, apoi alta zguduiră tăcerea nopţii. Un moment mai târziu cea de-a treia sirenă de poliţie se alătură corului strident.

Toate veneau spre el, încercuindu-l parcă în scena supranaturală ce se desfăşura în faţa lui.

Atunci se întâmplă.

Dubiţa explodă şi când mingea de foc se ridică în aer, instinctele preluară conducerea. Se adăposti sub copertina intrării de la metrou, protejându-se de resturile în flăcări care cădeau peste tot, apoi se repezi pe scări în jos.

Totul se petrecu în doar câteva secunde. Bărbatul care-l scosese din dubiţă sărea deja peste barierele rotative ale staţiei pustii. Jeff îl urmă, alergând de-a lungul celor două şiruri de trepte şi ajunse pe peron exact când garnitura de metrou se opri în staţie. Uşile se deschiseră şi Jeff se îndreptă spre ele.

– Hei, omule, te-ai ţicnit sau ce? Poliţiştii care patrulează o să te înhaţe fix în cinci minute! spuse bărbatul.

Trăgându-l de braţ pe Jeff, acesta porni grăbit spre capătul îndepărtat al peronului.

– Vino, strigă el. Mai repede, înainte să apară şi celălalt metrou! Jeff se ţinu după el, cu picioarele tremurând de efort şi mintea prea paralizată ca să gândească limpede. Când ajunseră la capăt, se opriră. În faţa lor nu se mai vedea decât un zid gol.

Se întoarse şi privi în direcţie opusă. Trenul tocmai pleca, iar luminile roşii din spatele lui dispărură rapid. Mai era o singură persoană pe peron: un vagabond care stătea direct pe podea, sprijinindu-se de un stâlp. Auzi un zgomot chiar lângă el şi când se răsuci să vadă despre ce este vorba, descoperi că bărbatul pe care îl urmărise se făcuse nevăzut. Atunci însă se auzi din nou vocea:

– Mişcă-te, mama naibii de treabă!

În acelaşi timp, Jeff surprinse sunetul unor paşi care păreau să coboare scările din capătul celălalt.

Când zgomotul deveni şi mai puternic, se hotărî şi sări pe şine, năpustindu-se spre tunel.

Întunericul îl înghiţi într-o clipă.

CAPITOLUL 6

Keith Converse tocmai ieşea de la duş când sună telefonul. Cu siguranţă, era maistrul care lucra la remodelarea Leverett-ului – o lucrare care va costa în jur de 2 milioane – aşa că nu se mai sinchisi să ia un prosop şi se repezi să iasă din baie şi să ridice receptorul înainte să intre robotul.

– Alo!

– Domnul Converse? Domnul Keith Converse?

Vocea avea un soi de calm calculat în ea, ceea ce îl puse imediat pe Keith în gardă şi, în timp ce dădu cu grijă răspunsul, îl trecu brusc un fior pe şira spinării.

– Da, Keith Converse la telefon. Cu cine stau de vorbă?

– Numele meu este Mark Ralston. Sunt căpitan în cadrul Penitenciarului Central Manhattan. Îmi pare sincer rău, dar mă văd nevoit să vă spun că a avut loc un accident…

Plin de apă şi tremurând din toate încheieturile, Keith se aşeză pe pat în timp ce Ralston îi povesti ce se întâmplase cu dubiţa care îl transporta pe fiul lui la Rikers Island.

– Adică vreţi să spuneţi că e mort? îl întrerupse Keith, înainte ca Ralston să rostească chiar el cuvintele fatidice. Vreţi să spuneţi că fiul meu a murit?

– A fost un accident, domnule Converse…, începu din nou căpitanul Ralston, cu intenţia de a-i da vestea cât mai delicat cu putinţă.

Dar Keith i-o reteză scurt din nou:

– Vin acolo imediat. Vreau să ştiu ce s-a petrecut şi aţi face bine să găsiţi pe cineva care să aibă nişte explicaţii pentru mine.

Trânti receptorul înainte ca Ralston să mai apuce să adauge ceva.

Mort? Cum să fie Jeff mort? Era imposibil!

Keith continua să zacă nemişcat pe pat, refuzând să accepte ceea ce i se povestise, când telefonul sună din nou. De data asta îl ignoră şi după cel de-al patrulea ţârâit se opri, apelul fiind preluat de robotul pentru mesagerie montat la telefonul din bucătăria de la parter.

Mary.

Trebuia să-i spună lui Mary.

Se apropie de telefon, dar şovăi. Ce să-i spună când nici el nu ştia prea multe? Dar trebuia să-i vorbească, trebuia să-i zică ceva. Întinse mâna după receptor şi degetele începură să-i tremure când formă numărul. Încă mai încerca să-şi aleagă cuvintele potrivite când intră robotul telefonic şi îi auzi vocea cu tonul ei vesel la fel de fals şi de forţat ca şi nota de speranţă pe care încerca s-o insufle mesajului său. "Sunt eu, draga mea", începu el, rostind în mod inconştient apelativul pe care îl folosise de-a lungul anilor în care crezuse că mariajul lor mai are o şansă de supravieţuire şi pe care îl evitase cu atâta grijă din ziua când ea îl părăsise. "S-a întâmplat ceva şi trebuie să mă duc în oraş să văd despre ce este vorba…"

Vocea i se stinse, în timp ce căuta disperat în minte o modalitate prin care să-i spună şi ei totul.

"A avut loc un accident, şi Jeff… ăăă…"

Brusc, valul de sentimente pe care îl ţinuse în frâu de când discutase cu căpitanul Ralston îl copleşi cu totul. Simţi un nod în gât, şi ochii i se umplură de lacrimi.

"Uite, chiar trebuie să plec… mă duc să aflu ce s-a întâmplat. Te sun mai târziu."

Se întoarse în baie, se şterse cu prosopul şi se îmbrăcă. Cinci minute mai târziu ieşi din casă, se urcă în furgoneta Ford care îi servea nu numai ca mijloc de transport, dar şi pe post de birou şi se îndreptă spre autostradă. Pe la jumătatea drumului, intră într-un restaurant McDonald's, comandă un McMuffin şi o cafea, apoi îşi sună maistrul în timp ce se apropie cu maşina de fereastra de unde urma să-şi ridice comanda.

– O să fiu plecat toată ziua. Crezi că te descurci?

– Ai păţit ceva? întrebă Vic DiMarco. Nu prea pari în apele tale.

– N-am timp acum, spuse Keith. Tu vezi doar ca treaba să meargă bine, da? Iar dacă sună Mary, transmite-i, te rog, că o să vorbesc cu ea de îndată ce aflu ceva.

– Dar de ce să nu te sune ea? se miră DiMarco.

– Pentru că o să închid rahatul ăsta de mobil, de-aia, gemu Keith. Nimeni n-o să mă poată găsi pentru o vreme, aşa că vreau să ai grijă de lucruri în locul meu.

Vocea lui căpătă o notă aspră:

– Eşti în stare să te descurci, da? Că doar de-aia te-am angajat! DiMarco ignoră tonul furios al lui Keith.

– Nu vrei mai bine să-mi spui ce naiba se petrece?

– O să-ţi spun când o să ştiu şi eu, se răsti Keith.

Închise clapeta telefonului mobil şi odată ajuns în sfârşit în dreptul ferestrei, îndesă nişte bani în mâna femeii cărunte din spatele tejghelei şi băgă punga cu mâncare în maşină. Manevrând volanul cu o mână, scoase cu cealaltă sandviciul uleios din pungă. Începuse deja să mestece când îşi dădu seama că nu va putea înghiţi nici măcar o bucăţică. Puse sandviciul înapoi în punga de hârtie, se mulţumi să soarbă puţină cafea călduţă spunându-şi că şi poate mai târziu va fi în stare să termine şi brioşa cu ou şi cârnat. Când intră din nou pe autostradă băuse deja tot paharul de cafea.

În clipa în care intră pe uşile Centrului Manhattan, Keith retrăi fiorul ce-i devenise familiar. "Centrul Manhattan, îşi spuse el în gând. Ce fel de nume e ăsta, de ce încearcă să-i facă pe oameni să creadă că e vorba de un hotel, când e clar ca lumina zilei că nu e decât o închisoare?"

Prima dată când văzuse clădirea cu o jumătate de an în urmă – şi prima dată când simţise fiorul ciudat pe care nu-l mai cunoscuse până atunci – avu senzaţia că este o parte a lumii pe care nu o înţelege. Cu excepţia câtorva bărbaţi îmbrăcaţi în costum – probabil avocaţi – cei care se învârteau prin hol erau genul de oameni pe care îi văzuse doar la televizor.

Oameni care fuseseră arestaţi în Bridgehampton doar pentru felul cum erau îmbrăcaţi.

Cei tineri aveau întotdeauna un aspect rebel. Un aer de mânie şi sărăcie. Ochii care nu străluceau din cauza drogurilor clocoteau de furie şi, când se uitau la el – lucru care se întâmpla destul de rar -, Keith ştia că arată ca un străin pentru ei, la fel cum şi lui i se păreau că ei vin din altă lume. Marea majoritate păreau deprinşi cu închisoarea şi procedurile, aşa cum era el cu procesul de obţinere a autorizaţiilor din Districtul Suffolk.

La cea de-a treia vizită, Keith aproape că nu le mai acordase nici o atenţie oamenilor din hol.

Astăzi nici măcar nu trebuia să se mai gândească la proceduri – la fel ca oricare alt obişnuit al clădirii, îşi goli automat buzunarele, trecu prin detectorul de metale şi depuse carnetul de şofer, dar primi în schimb o legitimaţie de vizitator. Poliţistul care îl escortă până în micul birou al căpitanului Mark Ralston avea o expresie de un calm studiat, similar cu acela pe care îl sesizase în vocea lui Ralston la telefon trei ore mai devreme. Biroul era zugrăvit în aceeaşi nuanţă bolnăvicioasă de galben-verzui care acoperea mare parte din pereţii clădirii.

Ignorând mâna pe care Ralston i-o întinse când se ridică în picioare, Keith se uită îndârjit direct în ochii bărbatului.

– Vreau să aflu totul.

Ralston îşi lăsă mâna să cadă pe lângă corp şi cu toate că Keith Converse continua să stea în picioare, el se aşeză la loc pe scaunul din spatele biroului.

– O să vă povestesc pe îndelete, zise el. Din păcate, nu vă pot spune şi de ce s-a întâmplat aşa.

Făcu o pauză şi Keith se aşeză şi el pe scaunul de lemn care era singura piesă de mobilier din încăpere neacoperită cu dosare sau hârtii. Ascultă în linişte tot ceea ce ştia Ralston.

– Doi dintre poliţiştii noştri se aflau în drum spre Rikers împreună cu fiul dumneavoastră când o maşină s-a ciocnit cu dubiţa lor. Aceasta s-a răsturnat şi a luat foc.

Keith tresări şi Ralston îşi încleştă pumnii.

– Nu s-a putut face nimic, domnule Converse. În dubiţă au fost Prinşi şi cei doi gardieni. Nimeni nu a supravieţuit.

"Nimeni nu a supravieţuit…"

Cuvintele rămăseseră atârnate în aer, ecoul lor răsunând între zidurile încăperii şi lovindu-l pe Keith în moalele capului cu puterea unui ciocan. După ce realiză sensul celor spuse de Ralston, speranţa de care se agăţase până atunci se topi.

– Vreau să-l văd, rosti el încet.

Îşi îndreptă din nou privirea spre Ralston, numai că de data asta ochii lui erau plini de durere.

– Vreau să-mi văd fiul.

Ralston ezită. Văzuse deja cadavrele celor doi poliţişti care muriseră în dubiţa incendiată şi se întrebă dacă Keith Converse va fi

suficient de puternic să facă faţă unei astfel de privelişti. Dar înţelegea că nici Keith Converse nu prea avea de ales, aşa cum se întâmplase şi cu el cu două ore în urmă. Numai privind cadavrele – scrutând mai degrabă chipul morţii – Ralston putuse accepta realitatea celor petrecute cu cei doi colegi ai săi şi era conştient că şi pentru Keith Converse va fi la fel.

– Fiul dumitale se află la Institutul de Medicină Legală, spuse Ralston în cele din urmă.

Începu să noteze adresa pe spatele unei cărţi de vizită, apoi se răzgândi.

– O să vă conduc până acolo.

Douăzeci de minute mai târziu, Keith Converse se îmbărbătă înainte ca asistentul de la morgă să deschidă sertarul în care se afla cadavrul fiului său. Când tânărul infirmier începu să tragă cearşaful care-l acoperea, Keith se răzgândi şi se pregăti să plece. Parcă simţindu-i şovăiala, infirmierul se uită la el, întrebându-l din ochi dacă vrea cu adevărat să facă asta. Keith încuviinţă din cap. Atunci, tânărul trase cearşaful.

Un chip – sau ceea ce fusese odată un chip – apăru expus în lumina strălucitoare a neonului fluorescent. Pielea era complet arsă, iar în locul ochilor rămăseseră numai orbitele goale, negre din cauza fumului şi a sângelui închegat.

În locul nasului văzu doar nişte cartilagii, iar dinţii sparţi formau o grimasă acolo unde altădată fuseseră buzele.

Resturile de haine care arseseră fuseseră îndepărtate cu grijă. Pentru Keith, goliciunea trupului avea ceva aproape obscen în ea, încât cu greu se abţinu să nu întoarcă într-o parte capul. Dar n-avea voie să facă asta. Trebuia să se uite la Jeff, să-l vadă pentru ultima oară.

După ce infirmierul puse la loc cearşaful peste forma inertă, Keith se trezi închinându-se pentru prima dată după mulţi ani şi rostind în tăcere o rugăciune pentru sufletul fiului său.

– Îmi pare foarte rău, domnule Converse, rosti blând Mark Ralston în timp ce ieşeau din morgă.

Keith nu vorbi până când nu părăsiră clădirea.

– Nu-mi vine să cred, zise el.

Inspiră şi expiră profund, ca şi cum ar fi vrut să scape nu numai de mirosul oribil de formol ce plutea în aer, dar şi de teribila imagine ce avea să fie ultima lui amintire despre fiul său.

– Aş vrea să vă pot spune ceva care să…, începu Ralston.

Se chinui să găsească vorbele potrivite, apoi renunţă, ştiind că nimic pe lumea asta nu-l putea mângâia pe Keith Converse. Keith clătină din cap.

– O să mă descurc…, trebuie doar să mă obişnuiesc cu ideea. Trase din nou adânc aer în piept şi de data asta un fior îl cutremură din cap până-n picioare.

– Şi trebuie să găsesc o cale să-i spun mamei lui ce s-a întâmplat.

– E greu, oftă Ralston. Sincer, dacă e ceva ce pot să fac pentru dumneavoastră…

Keith îşi ridică privirea spre el şi se uită fix în ochii lui.

– Ai putea, zise el. De fapt, e ceva ce aţi fi putut face cu toţii. L-aţi fi putut descoperi pe cel care a atacat-o în realitate pe Cynthia Allen.

Făcu apoi un semn cu capul spre morgă.

– Şi atunci fiul meu ar mai fi încă în viaţă, nu? îl aţinti din nou cu privirea pe Mark Ralston.

– Ei bine, să te ia dracu', Ralston. Să vă ia dracu' pe toţi. Se răsuci şi se îndreptă grăbit pe stradă.

Ceva îl rodea pe Keith, ceva îi chinuia subconştientul chiar din clipa în care se urcase iarăşi în furgoneta sa şi pornise înapoi spre Bridgehampton. Ceva legat de ceea ce văzuse la morgă.

Ceva legat de trupul lui Jeff.

Nu mai voia să-şi amintească îngrozitoarea imagine, sperând să o alunge cât mai departe. Dar oricât de tare încercase, aceasta revenea. Revenea şi-l chinuia întruna.

Apoi, exact când ieşi de pe autostradă, îşi dădu seama ce era.

Nu era vorba de ceea ce văzuse – nici pomeneală! Din contră, avea legătură cu ceva ce nu văzuse!

Tatuajul! Imaginea mică a unui soare care răsare deasupra unei piramide şi pe care Jeff, convins de trei prieteni de-ai lui, şi-l făcuse în timpul unei vacanţe de primăvară în Caraibe cu doi ani în urmă. Era destul de ascuns, chiar pe interiorul coapsei.

"Nu prea am fost sigur că vreau să-mi fac aşa ceva, îi explicase el

când i-l arătase într-un târziu tatălui său. Dar măcar aici nimeni nu-l poate vedea, dacă nu i-l arăt eu. Şi dacă o să mă deranjeze de-adevăratelea – sau dacă n-o să-i placă lui Heather -, îl scot cu laser."

Dar lui Heather îi plăcuse şi, din câte ştia Keith, nici lui Jeff nu începuse să-i displacă.

Iar cadavrul pe care îl văzuse la morgă nu avea tatuajul.

Keith simţi cum inima îi bate nebuneşte şi apucă atât de strâns volanul, încât atunci când opri la primul stop, încheieturile degetelor i se albiseră de tot. Alungă toate celelalte gânduri, concentrându-se doar asupra imaginii cadavrului lui Jeff.

Una dintre părţile care nu fuseseră distruse de incendiu era zona organelor genitale. "O simplă arsură ca atunci când te înroşeşti de prea multă expunere la soare", îşi aminti el că se gândise când cearşaful fusese îndepărtat şi dăduse cu ochii de contrastul oribil dintre arsurile din partea superioară şi pielea mai puţin distrusă din partea de jos, unde materialul gros al blugilor o protejaseră mai bine.

Acolo nu exista nici un tatuaj.

Iar asta însemna că…

"Nu, mă înşel, îşi spuse Keith, refuzând să-şi ducă până la capăt gândul. Probabil că şi-l scosese mai înainte."

Dar chiar şi-aşa, n-ar fi trebuit atunci să aibă o cicatrice?

Iar acolo nu zărise nici o cicatrice, cel puţin nu în părţile vizibile. Şi dacă nu exista nici un tatuaj şi nici o cicatrice, atunci…

Refuză din nou să se mai gândească, dar când lumina semaforului se făcu verde şi maşina din spatele lui începu să claxoneze, Keith rămase pe loc, incapabil să facă vreo mişcare.

Şi gândul se completă singur.

"Jeff nu e mort."

Dacă fiul lui nu-şi îndepărtase tatuajul, atunci cadavrul pe care îl văzuse la morgă nu era al lui Jeff.

Cu mâinile tremurânde, Keith ridică telefonul mobil, îl deschise, apoi căută în agenda acestuia până când găsi numărul de acasă al lui Heather Randall. Apăsă repede numărul şi aşteptă nervos până când se stabili conexiunea.

Răspunse robotul telefonic.

"Keith Converse la telefon, spuse el. Sună-mă imediat ce primeşti acest mesaj, Heather. Trebuie să ştiu dacă Jeff mai avea încă tatuajul.

Cel cu soarele care răsare peste o piramidă."

Îi lăsă numărul lui de celular, apoi întrerupse convorbirea.

De data asta, nu-şi mai închise mobilul.

Îl lăsă deschis şi se rugă să sune cât mai curând.

CAPITOLUL 7

Telefonul lui Keith începu să ţârâie în mai puţin de un minut din clipa în care lăsase mesajul pe robotul telefonic din apartamentul lui Perry Randall. Îi desfăcu repede clapeta, îşi lipi mobilul de ureche şi rosti precipitat:

– Heather? Spune-mi că Jeff nu şi-a şters tatuajul. Dar nu Heather era la capătul firului, ci soţia lui.

– Tatuajul? se miră Mary. Keith, despre ce tot vorbeşti? Ce s-a întâmplat?

Keith îi ignoră întrebarea.

– Mary? Unde eşti?

– Sunt acasă, începu Mary. Dar…

– Rămâi acolo, o întrerupse Keith. Vin în zece minute. Trebuie să ies de pe autostradă.

Mary îşi ridică vocea şi rosti pe un ton aproape certăreţ:

– Spune-mi acum despre ce este vorba, Keith. Te sun de ore întregi, dar telefonul tău…

– Am avut mobilul închis, zise Keith. Te rog frumos să te calmezi, Mary.

– Dar *sunt* calmă, se răţoi Mary cu vocea şi mai ascuţită. Dar tu la ce te aştepţi când vii şi-mi spui… of, mai am un apel în aşteptare. Stai să scap de el şi…

– Răspunde, Mary. Iar eu ajung la tine imediat.

Închise mobilul înainte ca ea să mai adauge ceva şi, după numai opt minute, îşi parcă furgoneta în spaţiul liber din faţa galeriei de artă de pe Hoquaquogue Road, apoi o luă grăbit pe aleea îngustă ce ducea la micul apartament al lui Mary. Uşa era deschisă şi în prag stătea soţia lui, lividă la faţă.

– E mort! spuse ea. Şi nici măcar nu mi-ai zis!

Keith întinse braţele ca s-o strângă la piept, dar ea îl împinse cât colo.

– Poliţiştii mi-au povestit că a fost nu ştiu ce accident.

– Da, asta mi-au spus şi mie, răspunse Keith, întinzând mâinile din

nou şi apucând-o drăgăstos de umeri. Îl transportau la Rikers Island şi la câteva străzi de Podul Williamsburg, o maşină a intrat direct în dubiţă. Iar dubiţa a luat foc.

Keith simţi cum Mary încremeneşte, parcă pregătindu-se pentru următoarele lui cuvinte:

– N-au mai putut să-l scoată.

– Este pedeapsa lui Dumnezeu, oftă Mary. Aşa a vrut Dumnezeu să…

– Nu e nici o pedeapsă a lui Dumnezeu! i-o reteză Keith. Dumnezeu n-are nimic de-a face cu toate astea!

Mary se feri de atingerea lui, de parcă ar fi plesnit-o, dar el se prefăcu că nu bagă de seamă şi continuă:

– Mai e ceva, totuşi. Când l-am văzut… Mary se dădu înapoi, făcând ochii mari.

– *L-ai văzut?* întrebă ea uluită. Cum vine asta?

– Trebuia să discut cu ei, spuse el. Trebuia să aflu ce s-a petrecut de fapt şi eu… Ezită, apoi continuă: Trebuia să-l văd cu ochii mei.

Pentru prima dată, Mary întinse mâna şi-l atinse pe Keith, odihnindu-şi degetele pentru câteva clipe pe braţul lui.

– Ar fi trebuit să mă iei şi pe mine, zise ea. Ar fi trebuit să fiu cu tine.

Amintindu-şi imaginea teribilă pe care se forţase să o uite – carnea pârjolită şi trăsăturile distruse -, Keith scutură din cap.

– Nu, spuse el răguşit, încercând să-şi stăpânească emoţiile. Nimeni n-ar trebui să vadă ce am văzut eu. Dar…

Se opri brusc. Era chiar pe punctul de a-i mărturisi despre tatuaj şi despre îndoielile ce-i încolţiseră în suflet, dar se întrebă dacă era înţelept să procedeze astfel. Dacă îi spunea şi se dovedea că greşise… Gândurile îi fură întrerupte de ţârâitul celularului său.

– Tocmai am aflat ce s-a întâmplat, spuse Heather Randall de la capătul celălalt al firului, cu vocea tremurând. Tata m-a sunat… mi-a zis ceva de un accident, dar… eu nu pot… pur şi simplu nu-mi vine să cred… nu Jeff! El…

– Heather, ascultă-mă cu atenţie, interveni Keith. Îţi aminteşti tatuajul lui Jeff?

– Tatuajul lui? repetă ea, puţin perplexă, ca şi cum nu ar fi înţeles prea bine despre ce este vorba.

– Da, piramida. Piramida şi soarele.

Heather tăcu un moment, parcă tot neînţelegând, dar apoi zise:

– Sigur că îmi amintesc.

În timp ce soţia lui îl privea curioasă, Keith simţi cum pulsul începe să-i bată mai repede.

– Îl mai avea?

– Dacă-l mai avea? repetă Heather şi mai uimită. Desigur. De ce să nu-l mai aibă?

Keith îşi păstră vocea pe un ton cât mai neutru:

– Uneori oamenii şi le şterg.

– Nu era cazul lui Jeff. El îşi iubea tatuajul.

– Eşti convinsă că încă îl mai avea? insistă Keith.

– Păi, normal că sunt convinsă, răspunse Heather. Adică… Domnule Converse, ce se întâmplă? De ce este tatuajul lui Jeff atât de important?

Keith şovăi, pe de o parte dorind să-i spună lui Heather despre ideea care se înfiripase în mintea lui, dar pe de altă parte voia să o scutească de o speranţă falsă în situaţia în care el se înşela. Dar expresia de pe chipul lui Mary îi arăta că era deja prea târziu, iar vorbele îi confirmară bănuielile.

– Ce este, Keith? întrebă Mary. De ce o întrebi despre tatuaj? Keith ezită, apoi recunoscu:

– Sunt aproape sigur că trupul pe care l-am văzut azi-dimineaţă nu avea nici un tatuaj.

– Vrei să spui că e posibil să nu fi fost Jeff? întrebă Mary, realizând imediat semnificaţia cuvintelor lui.

– Nu ştiu, spuse Keith, încercând să o protejeze atât pe Mary, cât şi pe Heather, în cazul în care se dovedea o pistă falsă.

– Vreau să văd, spuse Mary. Vreau să văd cu ochii mei.

Două ore mai târziu, Keith se afla din nou la morgă în faţa sertarului în care zăcea cadavrul pe care-l văzuse dimineaţă. De data asta însă, în stânga lui stătea Mary, iar în dreapta Heather.

– Trebuie să văd şi eu, îi spusese Heather când o găsiră, aşteptând chiar la uşa de la intrare.

Keith încercase să o facă să se răzgândească, dar, la fel ca şi Mary, aceasta insistase.

Acum, când sertarul fu tras în afară, bărbatul simţi cum degetele i

se înfig în muşchii de la braţul lui stâng. Infirmierul – altul decât cel care fusese de serviciu dimineaţă – dădu la o parte cearşaful şi Mary scoase un sunet gâtuit de oroare. Îşi întoarse faţa într-o parte, sprijinindu-se de soţul ei, în timp ce încerca să-şi stăpânească valul de greaţă care o năpădea.

Infirmierul se uită întrebător la Keith. Propriul stomac i se făcuse ghem când privi din nou resturile arse, recuperate din maşina ce luase foc în dimineaţa aceea.

Îşi îndreptă totuşi privirea spre locul în care ar fi trebuit să fie un tatuaj.

Nu văzu altceva decât carne arsă.

CAPITOLUL 8

Nu era nebun.

Indiferent de ce credeau ceilalţi, Francis Jagger ştia că nu este nebun.

Fusese nevoit să o ucidă pe fată. Încercase chiar să o avertizeze. Când au întâlnit-o prima dată, îi spusese foarte clar că trebuie să stea departe de Jimmy.

Dar ea nu ascultase.

Dimpotrivă, începuse să se comporte din ce în ce mai prietenos cu Jimmy.

Îl avertizase şi pe Jimmy în legătură cu ea. Îi spusese că fata este exact ca mama lui.

Jimmy îi zâmbise, aşa cum făcea întotdeauna.

– Haide, Jag…, tu nici măcar nu ţi-o aminteşti pe mama ta. Dar el şi-o amintea foarte bine. Îşi amintea cum, pe vremea când era încă un băieţel – chiar înainte de a merge la şcoală -, maică-sa începuse să-şi piardă vremea cu cineva. Ted, ăsta era numele lui. Şi din clipa în care îl întâlnise pe Ted, ştiuse ce avea să se întâmple.

– Nu-ţi face griji, Francie, îi tot spunea ea. N-o să mă despartă de tine.

– Nu îmi mai spune aşa! |sta-i un nume de fată!

– Nu-i adevărat. Şi dac-ar fi, ce?

Îl ridicase deasupra capului şi-l învârtise în aer.

– Nu eşti tu destul de frumuşel încât să fii fetiţa mea iubită? Băiatul care locuia alături o auzise când îi spusese aşa şi de atunci începuse să-l strige Francie. Apoi Francine.

Ura chestia asta.

Şi probabil că l-ar fi putut convinge pe băiat să nu-i mai zică aşa, numai că, înainte de a se hotărî cum avea să facă asta, venise într-o zi acasă şi descoperise că mama lui plecase.

Nu mai era nici mama lui, nici Ted, nici lucrurile lor.

O aşteptase să se întoarcă, încercase să nu plângă, mâncă toată mâncarea pe care o găsi în frigider şi rămase treaz toată noaptea ca să

audă când vine mama lui să-l ia şi pe el.

Aşteptase şi următoarea zi, şi noaptea următoare, dar mama lui nu mai venise acasă.

În cele din urmă, apăruse un străin şi-l trimisese să trăiască împreună cu altcineva.

Locuise cu o mulţime de persoane, mutându-se dintr-o casă în alta, fără să rămână în nici una suficient de mult încât să capete sentimentul că face parte dintr-o familie. Îşi aminti de toţi oamenii care îl primiseră pentru câteva săptămâni, dar niciodată mai mult de câteva luni. Dacă l-ar fi întrebat cineva, nu ar fi fost în stare să lege chipurile lor de nişte nume.

Singura persoană pe care şi-o amintea cu adevărat – şi pe care voia să şi-o amintească – era Jimmy.

Îl întâlnise cu trei ani în urmă şi ştiu pe loc că aveau să devină buni prieteni. În mare parte acest lucru se întâmplase datorită zâmbetului lui Jimmy şi a sentimentului pe care îl trezea în el. Nu mai simţise ceva asemănător din ziua în care îl părăsise mama lui. El şi Jimmy ajunseseră de nedespărţit, îmbătându-se şi drogându-se câteodată. Jimmy nu avea locuinţă, aşa că l-a lăsat să vină şi să stea cu el. Îi dăduse chiar patul lui, iar el dormea pe canapea. Jimmy i-a zis atunci că patul era suficient de mare pentru amândoi şi vorbele lui aproape că distruseseră tot. Timp de o secundă simţi că-i vine să-l omoare pe Jimmy, dar apoi se stăpâni.

– Eu nu sunt poponar, a spus el, cu vocea tremurând de furie. Zâmbetul lui Jimmy păli.

– Hei, omule, dar n-am spus niciodată aşa ceva. Eu am zis doar că patul e suficient de mare. Nimic altceva, bine?

Şi totul fusese bine până în ziua în care au cunoscut-o pe Cherie.

– Se scrie ca în franceză, adăugase ea, de parcă lui îi păsa. Înseamnă "scumpă".

Zâmbise spre Jimmy când spusese asta şi Jimmy îi zâmbise şi el.

În clipa aceea Jagger ştiu că ea o să plece cu Jimmy, aşa cum făcuse mama lui cu Ted. Dar el nu îngăduise să se întâmple aşa ceva. Ghicise exact când plănuiau să o facă – toată ziua ştiuse. Din felul în care se priveau, din felul în care îşi vorbeau când credeau că el nu ascultă. Dar el înţelesese întocmai ce puneau ei la cale.

Chiar îi atrăsese atenţia lui Jimmy.

– Aveţi de gând s-o ştergeţi, nu? Te-ai hotărât să pleci cu ea exact aşa cum a făcut mama cu Ted.

– Ce naiba tot îndrugi acolo, omule? întrebase Jimmy, dar ceva din privirea lui îl asigura pe Jagger că ştie exact despre ce vorbeşte. De ce să vreau să mă car cu ea? Tu eşti fratele meu, Jag. Tu şi cu mine suntem importanţi!

Jimmy îi zâmbise şi Jagger ar fi dat orice ca să-l creadă – îşi dorea să-l creadă mai mult decât orice altceva pe lume. Dar n-avea cum şi, în noaptea aceea, în timp ce fumau nişte iarbă pe care Cherie o adusese de undeva, începu să vadă lucrurile foarte, foarte clar.

Nu-şi putea lua privirea de la Jimmy – se uita la ochii lui, la trupul lui zvelt şi la felul în care zâmbea.

Începuse să se gândească la cât de frumuşel era.

Atât de frumuşel că mai că-i venea să-l sărute.

Se scuturase repede de gândurile acelea. Cum dracu' îi trecuse aşa ceva prin cap? El nu era poponar!

Dar cu cât încerca să se gândească mai puţin, cu atât imaginea atrăgătoare a lui Jimmy îl obseda şi mai tare, deşi ştia că nu e normal.

"Jimmy e bărbat, pentru Dumnezeu! Îi atârnă ceva între picioare!"

Dar dacă n-ar fi fost aşa, şi ar fi avut sfârcuri…, sfârcuri ca ale lui Cherie…

Mai trase un fum din ţigara pe care o împărţeau toţi trei şi-arunci lucrurile începură să fie învăluite de o ceaţă ciudată. Nu-şi mai amintea exact ce s-a întâmplat după aceea, cu excepţia faptului că-şi dorea să-l atingă pe Jimmy. Voia atât de tare să-l atingă.

Dar nu era normal – nu era normal deloc! Era doar un bărbat la fel ca toţi bărbaţii.

Şi în clipa aceea descoperi metoda prin care putea îndrepta lucrurile! Trebuia să le aranjeze în mod firesc.

Să-l aranjeze pe Jimmy.

Cherie adormise şi Jimmy îi zâmbea din nou numai lui, în felul acela care îl făcea să simtă un gol în stomac. Testiculele începură să-l doară şi penisul i se întări.

– Haide, şopti Jimmy. Vino, Jag…, tu eşti fratele meu. Ştii foarte bine ce vrei. Aşa că vino şi ia.

Se întinse pe podea şi Jagger realiză că şi Jimmy voia la fel de tare.

Jimmy voia să fie aranjat, astfel încât să poată fi împreună.

Cuţitul intră foarte uşor în Jimmy – îi străpunse cămaşa, coapsele şi apoi inima. Jimmy nu simţi nici o durere – Jagger n-ar fi vrut ca pe Jimmy să-l doară. Jimmy păru doar surprins pentru o secundă, apoi rămase nemişcat, muşchii i se relaxară şi îşi fixă privirea asupra lui.

Încă mai zâmbea, şi Jagger ştiu că totul e în regulă.

Apoi înfipse cuţitul în Cherie. Nici măcar nu se trezise – zăcea în continuare în aceeaşi poziţie, doar că sfârcurile ei nu se mai mişcau în sus şi în jos aşa cum făceau atunci când respira.

Îi dezbrăcă pe amândoi, fiind foarte atent să nu-l deranjeze pe Jimmy. Apoi, decupă sfârcurile lui Cherie şi le aranjă cu grijă pe pieptul lui Jimmy.

Atunci veni partea cea mai urâtă. Nu voia să atingă penisul lui Jimmy – nici măcar nu voia să se uite la el. Dar trebuia, pentru că numai aşa putea să-l taie. Era mult mai mare decât al lui şi trecu parcă o veşnicie până când acesta se desprinse. Dar când în sfârşit reuşi să scape de el, totul deveni perfect.

Jimmy nu mai arăta ca un băiat – arăta ca o fată.

O fată drăguţă.

Exact genul de fată pe care şi l-ar fi dorit mama lui pentru el.

Dându-şi hainele jos, Jagger se aşeză lângă Jimmy.

Apoi îi mângâie faţa cu degetele, urmări linia zâmbetului şi îi dădu într-o parte de pe frunte o şuviţă de păr.

Îl sărută pe Jimmy blând la început, apoi din ce în ce mai tare.

Se lipi de Jimmy până când deveniră aproape un singur corp, apoi începu să se frece de pieptul lui, până când…

Nu-şi mai amintea nimic după aceea – decât momentul în care venise poliţia.

Le spusese că nu e vina lui, ci a lui Jimmy şi a lui Cherie. Dacă Jimmy nu ar fi plănuit să fugă cu Cherie…

Dar îl luaseră de acolo şi-l aruncaseră în închisoare.

Îl închiseseră şi-i spuseseră că nu o să mai iasă niciodată de acolo.

Şi acolo rămăsese până când veniseră după el noaptea trecută. Nu scosese nici un cuvânt când l-au luat din celulă şi l-au urcat în dubiţă, dar a ascultat şi a auzit unde îl duceau.

La un spital.

Bănui că trebuie să aibă legătură cu Bobby Breen. Jagger îl

plăcuse pe Bobby Breen aproape la fel de mult ca pe Jimmy. Şi Bobby Breen îl plăcuse pe el. Dar ceva se întâmplase cu Bobby – ceva ce Jagger nu-şi mai amintea exact. Fuseseră împreună – foarte aproape unul de altul – într-una din încăperile acelea foarte mici din spatele bucătăriei, unde lucrau amândoi. Atunci s-a întâmplat ceva cu Bobby. A început să se transforme într-o femeie – o femeie frumoasă. Jagger îşi dorise la nebunie să o sărute pe femeia aceea, să facă dragoste cu ea.

Iar ea îl lăsase. Îl lăsase să-i facă tot ceea ce el dorise.

Nu se mişcase, nu încercase să-l respingă.

Stătea pur şi simplu întinsă acolo pe podea şi multă vreme după ce făcuse dragoste cu ea, el o privise. Era frumoasă – chiar mai frumoasă decât Bobby Breen. După aceea, nu-şi mai amintea mare lucru. Unii oameni îl întrebaseră ce naiba făcuse, dar el nu le-a spus nimic, ştiind că oricum nu l-ar fi ascultat nimeni.

Îl duseseră la spital, dar, în loc să-l pună într-un salon, l-au dus la subsol. Atunci începu pentru prima dată să creadă că nu este în regulă ceva şi în cele din urmă vorbi:

– Unde dracu' suntem? strigă el. Ce se petrece aici?

Dar în loc să-i răspundă, unul dintre infirmieri îl lovi atât de tare, încât îl doborî imediat la pământ. Următorul lucru pe care şi-l mai amintea după aceea era că se trezise în camera în care se afla acum.

O cameră care nu avea ferestre şi duhnea a urină, rahat şi gunoi. Pe podea se zăreau câteva saltele găurite, iar din tavan atârna un singur bec.

Uşa de la cameră era încuiată pe dinafară.

Jagger n-avea nici cea mai vagă idee de când era închis aici sau în ce zi se afla, ori dacă afară era noapte sau nu. Din când în când aceiaşi tipi care-l scoseseră din spital deschideau uşa şi îi dădeau ceva de mâncare. De cele mai multe ori era pâine uscată, dar uneori îi aduceau şi bucăţele de carne, iar apa i-o puneau într-o cană de tablă veche.

De fiecare dată când veneau, el îi întreba ce au de gând să facă cu el, dar aceştia nu voiau să-i spună.

– O să afli.

Asta era tot ce auzea.

– Şi când o să afli, o să-ţi placă… o să-ţi placă mult de tot. Acum îi

auzea din nou venind, le auzea paşii în afara uşii.

Băgară cheia în broască şi imediat balamalele scârţâiră.

Deschiseră apoi larg uşa, împinseră un bărbat înăuntru, apoi uşa se închise din nou.

Închisă şi zăvorâtă.

Jagger se uită spre bărbat. Era tânăr, avea poate douăzeci şi doi sau douăzeci şi trei de ani.

Exact vârsta lui Jimmy.

Dar nu avea ochi albaştri ca ai lui Jimmy. Ci căprui.

Căprui, ca ai mamei lui.

Şi păr creţ, tot ca al mamei lui.

Şi părea speriat.

– Ai şi tu un nume? îl întrebă Jagger. Bărbatul ezită, apoi încuviinţă din cap.

– Jeff.

– Jeff, repetă încet Jagger, mai mult ca o şoaptă. Apoi dădu din cap.

– Îmi place. Îmi place mult de tot.

CAPITOLUL 9

Tăcerea care se lăsă între Mary şi Keith pe drumul de întoarcere spre Bridgehampton nu avea nimic din pacea care înconjura cuplurile ce trăiau de suficient de mult timp împreună pentru a-şi da seama de starea sufletească a celuilalt fără să fie nevoie de cuvinte. Mai degrabă tăcerea dintre ei era ca un golf, ca o prăpastie care se lărgise de-a lungul anilor până într-un punct în care nici măcar o tragedie ce-i afecta pe amândoi nu-i mai putea face să stabilească o punte de comunicare.

Totuşi, Mary simţea că trebuia să spună ceva. Durerea lui Keith era o prezenţă aproape palpabilă în interiorul camionetei, iar femeia ştia că el nu avea destulă credinţă ca să-l ajute să îndure singur întreaga nenorocire. Aşa că, după ce rosti toate rugăciunile pe care le ştia pentru salvarea sufletului lui Jeff, îşi îndreptă atenţia spre bărbatul care îi fusese soţ atâţia ani.

– Ştiu cât îţi este de greu, Keith, spuse ea încet, uitându-se fix în ochii lui. Dar dacă îţi vei deschide inima în faţa Lui, Domnul te va ajuta să porţi povara pe care tot El ţi-a dat-o.

Îşi muşcă buza, ştiind că următoarele ei cuvinte îi vor provoca şi mai multă durere, dar şi că acestea trebuiau rostite.

– Noi suntem cauza suferinţelor noastre, spuse ea. Acum mulţi ani, când te-am lăsat să mă…

Tăcu brusc, nemaidorind să continue cu voce tare.

– Ei bine, ştii la ce mă refer. E numai vina noastră.

Pentru moment, Keith nu-i răspunse şi se mulţumi să-i arunce o privire piezişă, clătinând trist din cap.

– Pentru Dumnezeu, Mary, oftă el. De ce trebuie să te învinovăţeşti? N-am făcut nimic rău, orice ar spune părintele Noonan. Iar Jeff cu atât mai puţin.

– Păi, dacă nu a făcut nimic rău…, începu Mary, dar Keith n-o lăsă să termine.

– Te rog să nu mă mai baţi la cap cu juriul, cu Cynthia Allen sau cu cine ştie ce altceva, mormăi el. Jeff nu i-a pricinuit nici un necaz

femeii aceleia. Sunt convins.

Apoi, uitându-se direct în ochii ei, o întrebă:

– Şi cadavrul de la morgă? Nu era al lui Jeff.

Cuvintele o loviră pe Mary în stomac cu puterea unui pumn. Cum adică nu era Jeff? Despre ce vorbea? Aaaa, îl înţelegea perfect – durerea provocată de moartea fiului lor era peste puterile lui. Dar să o nege – să pretindă că nu se întâmplase nimic – nu însemna decât să prelungească agonia şi să o transforme în ceva şi mai îngrozitor atunci când va fi nevoit să o accepte. Mary se aplecă spre fostul ei soţ şi-l apucă de mână.

– Keith, ai fost acolo… l-ai văzut. Nu te va ajuta deloc să încerci să pretinzi…

Keith îşi smulse mâna.

– Să pretind? i-o reteză el. Cum adică să pretind? Ştii ce, Mary… cel pe care l-am văzut acolo nu era Jeff!

Mary se lipi de spătar uluită.

– Pentru Dumnezeu, despre ce vorbeşti? Ce vrei să spui? Keith îşi mută atenţia dinspre drum spre Mary şi o privi furios.

– Te asigur că nu Jeff era cel pe care l-am văzut noi. Când am fost dimineaţă acolo, cadavrul arăta altfel.

Mary simţi că ameţeşte. Diferit? Cum venea asta?

– Tatuajul! rosti el precipitat. Jeff îşi făcuse un tatuaj, iar cadavrul acela nu avea aşa ceva!

– Ştiu tatuajul lui Jeff, răspunse Mary, încercând să pună cap la cap tot ceea ce auzise. Dar nu mai era, pentru că… Ezită, cutremurându-se când imaginea corpului mutilat al lui Jeff îi apăru în minte. Era ars, Keith! reuşi ea într-un final să îngaime. Asta nu înseamnă că nu era acolo!

– Azi-dimineaţă, partea aceea nu era arsă, replică Keith, strângând din ce în ce mai tare volanul şi apăsând inconştient pedala de acceleraţie. Îţi repet, azi-dimineaţă când am fost acolo, partea aceea a corpului nu era arsă.

Ridică vocea şi adăugă:

– Iar acolo nu era nici un tatuaj, Mary! Mă jur…

– Fii atent! ţipă Mary când furgoneta aproape că se ciocni de spatele maşinii din faţa lor. Vrei să te calmezi? Acuma vrei să ne omori şi pe noi?

Keith reduse viteza, apoi se înclină puţin să ia mâna lui Mary. De data asta însă, ea fu cea care îşi trase mâna, lipindu-se cât putu de tare de portieră, mutându-se cât mai departe de el.

– E mort, Keith, spuse ea cu vocea tremurând. Jeff e mort şi tu va trebui să te obişnuieşti cu gândul ăsta.

– Nu trebuie să mă obişnuiesc cu nimic până nu aflu adevărul. Şi-ţi mai zic o dată că nu ni l-au arătat pe Jeff!

Mary vru să-i dea un răspuns pe măsură, dar îşi muşcă buza – o muşcă tare de tot, până când i se mai domoli mânia. Când vorbi din nou, avea privirea aţintită drept înainte.

– Du-mă acasă, spuse ea. Du-mă acasă şi gata. Nu ştiu ce-ţi trece prin cap şi nici nu vreau să ştiu.

– Mă gândesc…, începu Keith, dar Mary îl întrerupse.

– Fiul nostru a murit azi-dimineaţă, zise ea. Trebuie să mă obişnuiesc cu ideea. Trebuie să accept povara care mi s-a pus pe umeri. Nu ştiu în ce fel, dar trebuie să încerc. Însă nu pot s-o fac alături de cineva care pretinde că nu s-a întâmplat nimic. Aşa că du-mă acasă, Keith. Du-mă acasă şi nu mai vorbi cu mine.

Se lăsă din nou tăcerea peste ei, numai că de data asta nici Mary, nici Keith nu se mai străduiră s-o înlăture.

CAPITOLUL 10

Până atunci, Jeff nu realizase că îi este frică de întuneric. Dar până în ziua aceea nu mai cunoscuse niciodată bezna profundă, genul acela de întunecime care te face să te întrebi dacă vei mai vedea vreodată, care te învăluie ca un giulgiu şi care te sufocă la fel de tare pe cât te orbeşte. Habar n-avea unde se află şi nici nu ştia de cât timp stătea acolo. Singurul lucru real era lumina difuză a unui singur bec care atârna agăţat de tavan şi care îl împiedicase până acum să o ia razna.

Săvârşise o greşeală – înţelegea perfect asta acum. Când bărbatul care îl condusese pe scările ce duceau în staţia de metrou Bowery sărise de pe peron, repezindu-se în umbrele întunecate ale tunelului, ar fi trebuit să rămână pe loc – ar fi trebuit să aştepte poliţia, care era doar la câteva secunde în urma lui. Dar nu gândise atunci. N-avusese timp pentru aşa ceva. Aşa că dăduse frâu liber instinctelor.

Iar instinctele care se ridicaseră din cea mai primitivă parte a creierului său erau cele ale unui animal sălbatic vânat. Se răsucise pe loc şi se afundase în tunelele de la metrou, fiindu-i mai puţin frică de bărbatul care îl însoţise în jos pe scări, decât de oamenii care alergau după el pe peron. Se strecurase printre şine, încercând disperat să ţină pasul cu silueta din faţa lui – o formă efemeră care devenea vizibilă doar atunci când era luminată de razele firave ale becurilor mici din tunele. Aproape că se lovi de bărbatul care alerga, fără să-şi dea seama că acesta se oprise.

În afara gâfâiturilor lui şi a inimii care bătea să-i spargă pieptul, mai auzi un sunet.

Un zgomot cunoscut care se apropia din ce în ce mai tare.

În depărtare apăru o lumină.

– Ieşi de pe şine! răcni bărbatul. Acum!

Jeff dădu să treacă peste şina din stânga lui, dar bărbatul îl apucă de braţ.

– Aici!

Pe jumătate arătându-i, pe jumătate târându-l după el, bărbatul îl

conduse până la o pasarelă îngustă. Îl trase pe Jeff după el într-o nişă strâmtă scobită în zidul de beton al tunelului.

Zdrăngănitul se transformă într-un muget terifiant şi punctul de lumină deveni o rază care străpungea întunericul ca o suliţă. Jeff se dădu înapoi, lipindu-se de peretele rece.

Trenul zbură pe lângă ei atât de aproape, încât, dacă ar fi întins mâna, ar fi putut atinge monstrul de metal şi de sticlă. Norii de praf îi învăluiră în vârtejul lor şi, când Jeff inspiră, începu să se înece şi să tuşească. Instinctiv îşi ridică mâna, dar bărbatul de lângă el i-o apucă strâns înainte ca aceasta să se atingă de trenul care trecea în mare viteză. Brusc, totul se termină, iar urletul metroului se topi la fel de repede pe cât apăruse. Înecându-se în continuare din cauza prafului ridicat în aer şi tremurând atât de tare încât genunchii păreau să-l lase dintr-o clipă în alta, Jeff se sprijini de perete până când, într-un final, tusea i se potoli.

– Cel mai rău e prima dată, zise bărbatul. După o vreme însă, înveţi să-ţi ţii respiraţia – aşa praful nu te mai îneacă atât de tare. Haide.

Cu pas sigur de parcă s-ar fi aflat pe străzile de la suprafaţă, bărbatul sări înapoi pe şine. Jeff îl urmă şi câteva minute mai târziu tovarăşul lui intră într-un pasaj care se deschidea spre stânga, apoi urcară pe o scară şi trecură din nou printr-o altă serie de pasaje, toate pline cu conducte.

Jeff n-avea nici cea mai mică idee cât de mult merseseră prin tunele şi nici cât de departe ajunseseră. Nu ştia nici cât ar putea fi ceasul şi, în plus, îşi pierduse orice simţ al direcţiei din clipa în care urcase pe prima scară. Tot ceea ce ştia era că, dacă nu se ţinea după bărbat, atunci, fără îndoială, s-ar fi pierdut definitiv.

Pierdut undeva sub oraş.

Pierdut în întuneric.

Exact când epuizarea pusese stăpânire pe el, întrebându-se cât va mai putea continua în ritmul ăsta, se trezi în faţa unei uşi grele de metal. Bărbatul o deschise şi-l împinse înăuntru. Uşa se închise în spatele lui cu o bufnitură surdă.

La început, lumina din încăpere fusese atât de puternică, încât aproape că-l orbi pe Jeff cu strălucirea ei. După câteva secunde, când ochii lui se obişnuiră, îşi dădu seama că nu este singur. În încăpere

mai era un bărbat – un bărbat cu câţiva ani mai mare decât el.

Mai în vârstă şi cu mult mai înalt decât el, poate chiar cu cincisprezece centimetri. Bărbatul avea şi vreo douăzeci de kilograme în plus faţă de el, dar nu părea deloc gras.

Jeff recunoscu uniforma portocalie pe care o purtau deţinuţii de la Rikers Island imediat după ce îşi primeau condamnarea. Era exact ceea ce ar fi trebuit să îmbrace el acum, dacă dubiţa nu ar fi fost lovită de maşina aia.

– Ai şi tu un nume? îl întrebă bărbatul. Ezită, apoi clătină afirmativ din cap.

– Jeff.

– Jeff, repetă bărbatul încet, aproape ca o şoaptă. Apoi acesta dădu şi el din cap.

– Îmi place. Îmi place mult de tot.

Bărbatul zâmbi spre el, lăsând să i se vadă un dinte lipsă.

– Eu sunt Jagger, spuse el.

Zâmbetul îi pieri de pe faţă când se uită la hainele lui Jeff.

– Tu nu eşti de la puşcărie, aşa-i? întrebă el pe un ton bănuitor. Că, dacă tu crezi că io mă-ntorc acolo, atunci tre' să-ţi chemi nişte ajutoare. Io nu mă-ntorc înapoi.

Jeff scutură repede din cap când văzu pumnul încleştat şi imens al lui Jagger.

– Nu te duc nicăieri. Nici măcar nu ştiu unde suntem.

– Sub spital, îi spuse Jagger, aşezându-se mai bine pe salteaua care era singurul obiect din încăpere.

– Spital? întrebă Jeff. Ce spital?

– Ăla la care m-au dus pe mine.

– Când s-a întâmplat asta?

Jagger se încruntă, apoi dădu din cap, ridicând din umeri.

– Habar n-am. Uneori mi-e greu să gândesc, înţelegi? Zâmbetul îi reveni pe chip, apoi bătu cu palma salteaua.

– Vrei să stai jos?

Jeff şovăi, apoi încuviinţă din cap, în timp ce strânse cu putere butonul de metal de la uşa din spatele lui.

Deşi acesta se răsuci, uşa era încuiată.

Jagger se ridică de pe podea şi făcu un pas spre el. Vocea lui căpătă un ton ameninţător:

– Nu pleci nicăieri. Nu vreau să pleci.

Jeff crezu că ştie despre ce spital vorbea Jagger. Trebuia să fie Bellevue. Auzise diverse poveşti despre acest loc de la oamenii din penitenciar. "Aş prefera să fiu la Rikers", spuneau marea majoritate, cutremurându-se. "Cel puţin acolo nu toată lumea e nebună." Dar de ce să-l aducă pe Jagger la Bellevue? Şi, în definitiv, de ce fusese închis la Rikers?

– Nu plec nicăieri, repetă el când văzu pumnul încleştat al lui Jagger.

Se mută de lângă uşă şi Jagger se relaxă.

Asta se întâmplase cu o oră în urmă – sau poate două, ori poate chiar mai mult. Jeff nu era sigur. Într-un final se aşezase pe jos, sprijinindu-se de perete. La un moment dat avu senzaţia că adormise pentru câteva minute, dar nu mai era deloc sigur de asta. Însă când deschise ochii, Jagger stătea pe saltea, privindu-l. Pe Jeff îl dureau toate mădularele, şi răceala betonului îl pătrunsese până la os.

Apoi lumina se stinse şi întunericul teribil îl înconjură din toate părţile.

Întuneric şi tăcere.

O beznă atât de groasă şi de grea, încât aproape că îl sufocă şi o tăcere atât de profundă, încât avu impresia că nu o să mai audă nimic niciodată.

– Jagger? zise el, sunetul vocii lui răsunând nefiresc de tare în întuneric.

– Ce-i? răspunse Jagger aproape şoptind.

Dacă aprecia corect, Jagger se afla în continuare pe saltea în cealaltă parte a camerei.

Atunci simţi cum ceva i se urcă pe picior şi, când întinse mâna să-l lovească, atinse ceva moale. Animalul chiţăi când se izbi de perete. Un şobolan!

Jeff îşi strânse picioarele, apoi se ridică. Apoi auzi altceva. O voce de partea cealaltă a uşii:

– Mişcă-te de lângă uşă! Aşezaţi-vă amândoi pe saltea şi nu faceţi nici o mişcare! Încercaţi numai să vă mişcaţi şi uşa se va închide, iar lumina nu se va mai aprinde. Până număr la zece!

Bărbatul începu să numere şi pentru o clipă Jeff rămase paralizat. Unde era salteaua? Cum naiba s-o găsească?

– Jagger, şopti el. Unde eşti?

– Aici, răspunse Jagger.

Jeff făcu un pas spre locul de unde venea vocea lui Jagger, apoi încă unul.

– Spune ceva, şopti el în întuneric.

Dar în loc să vorbească, Jagger se întinse spre el prin beznă. Mâna lui uriaşă atinse piciorul lui Jeff, apoi îl strânse cu putere.

– E-n regulă, spuse Jagger. Te-am prins.

Când bărbatul de afară termină de numărat, Jeff se lăsă pe saltea. Uşa se deschise şi o rază strălucitoare de halogen spintecă întunericul, orbindu-l pe Jeff la fel de tare ca şi bezna de mai devreme.

– Bine aţi venit în joc, spuse vocea. Câştigaţi, sunteţi liberi. Dacă pierdeţi, veţi muri.

Jeff auzi cum ceva este aşezat pe podea.

Raza de halogen dispăru şi încăperea se cufundă din nou în beznă.

Uşa se închise cu o bufnitură înfundată.

Şi atunci se aprinse lumina din nou.

Lângă uşă era un vas mare emailat plin cu ceva ce părea un fel de tocană. Două linguri ieşeau din masa gelatinoasă. Lângă bol mai era şi o canistră.

Jagger se ridică în picioare şi aduse vasul pe saltea, aşezând-o între ei şi oferindu-i o lingură lui Jeff.

Jeff scutură din cap.

Jagger ridică din umeri şi începu să mănânce.

În timp ce-l privea pe celălalt bărbat mâncând cu poftă, Jeff se gândi la cuvintele pe care le auzise mai înainte: "Câştigaţi, sunteţi liberi. Dacă pierdeţi, veţi muri."

Îşi mută privirea dinspre Jagger spre unicul bec care atârna deasupra.

"Câştigaţi, sunteţi liberi. Dacă pierdeţi, veţi muri."

Iar dacă se stingea lumina…

Dar Jeff ştia ce se va întâmpla dacă se stingea lumina. Întunericul sufocant îl va învălui din nou şi ceea ce se ascundea în întuneric va începe din nou să se târască spre el.

Îşi repetă cuvintele în gând: "Bine aţi venit în joc. Câştigaţi, sunteţi liberi.

Dacă pierdeţi, veţi muri."

CAPITOLUL 11

Keith Converse se simţea de parcă n-ar fi dormit deloc. Petrecuse seara singur, ceea ce nu fusese o idee prea bună. Băuse aproape o jumătate de sticlă de scotch – şi nici măcar un scotch din acela bun pe care el şi Mary îl păstrau de obicei pentru musafiri. Era o băutură ieftină pe care o ţinea la îndemână pentru zilele în care simţea nevoia de ceva tare după orele grele de muncă. Whisky-ul era suficient de tare şi până noaptea trecută nu reuşise să dea gata mai mult de două pahare şi de obicei din al doilea pahar arunca aproape jumătate. Însă noaptea trecută nici un strop nu ajunsese la chiuvetă. Băuse întruna, sperând că alcoolul va înlătura în final imaginea cadavrului pe care îl văzuse.

Cadavrul despre care toată lumea îi spusese că este al fiului său.

Toată seara o petrecuse aşezat în scaun, sorbind whisky şi încercând să uite ce văzuse şi ceea ce îi spusese Mary: "E mort, Keith… Jeff e mort şi trebuie să accepţi asta".

Dar tot ce avea în faţa ochilor, oricât de mult scotch îşi turnase pe gât, era bucata aceea de piele nearsă, care dimineaţă era intactă, dar care arăta atât de distrusă după-amiază, încât tatuajul nu se mai putea vedea chiar dacă existase înainte.

După miezul nopţii a încercat să se culce, dar bucata de piele nemarcată nu-i ieşea deloc din minte. Bucata de piele unde ar fi trebuit să existe tatuajul.

Când răsări soarele, Keith renunţă la somn şi se ridică din pat în încercarea de a-şi limpezi minţile cu un duş rece, dar îndoielile sale se transformaseră cu timpul în certitudine.

Cadavrul pe care i-l arătaseră nu era al lui Jeff.

Atunci ce se întâmplase?

Era o greşeală?

Era posibil să i se fi arătat cadavrul altcuiva?

Era posibil ca la morgă să mai fi existat un alt cadavru ars? În timp ce cafetiera zumzăia încet, Keith intră în micul alcov ce prelungea camera de zi şi care îi servea drept birou, apoi îşi conectă calculatorul

la Internet. Căută pe toate site-urile posibile şi verifică arhivele tuturor agenţiilor de ştiri din zonă. În ultima săptămână, doar trei oameni din New York muriseră în incendiu.

Jeff şi doi gardieni.

Deci nu-i arătaseră alt cadavru.

Atunci ce naiba se întâmpla?

Bău trei căni cu cafea, obsedat de gândurile care nu-i dădeau pace. Probabil că Mary avea dreptate – nu făcea altceva decât să refuze realitatea celor întâmplate, agăţându-se de orice rază de speranţă, oricât de slabă ar fi fost aceasta. "Acceptă", îşi spusese întruna. Dar în ciuda eforturilor sale disperate, o voce din interior continua să-i repete că era în neregulă ceva, că nu văzuse corpul lui Jeff la morgă, chiar dacă aşa ceva părea imposibil.

Se urcă în furgonetă, intră pe autostradă şi porni spre oraş. De data asta nu se duse la Institutul de Medicină Legală. Se îndreptă spre secţia 5 de poliţie de pe Elizabeth Street.

Parcă într-un garaj din blocul situat la nord de clădirea poliţiei şi o luă în jos pe trotuarul aglomerat deşi era doar ora nouă dimineaţa. Două globuri verzi marcau intrarea în secţie. Cu excepţia acestora, clădirea era simplă, de un alb murdar şi avea la intrare nişte uşi duble care fuseseră vopsite într-o nuanţă de albastru atât de spălăcită, încât Keith se întrebă dacă birocratul care alesese culoarea nu era cumva daltonist sau dacă nu cumva – şi cel mai probabil asta era varianta corectă – primăria făcuse o afacere adevărată, cumpărând o cantitate mare de vopsea pe care nimeni altcineva în mod normal nu ar fi cumpărat-o. Uşile albastre erau deschise totuşi, aşa că Keith intră în micul foaier, după care împinse uşile de sticlă din interior, cu tocuri din lemn de stejar, uitându-se automat în jur după detectoarele de metal ce erau plasate aproape în toate clădirile publice prin care trecuse din dimineaţa în care Jeff fusese arestat. Aici nu găsi decât nişte birouri gri – din care numai două erau ocupate – şi câţiva poliţişti care discutau adunaţi în jurul lor. În dreapta găsi tejgheaua din stejar sculptat care constituia centrul vital al oricărei secţii de poliţie.

Sergentul de serviciu îi ascultă cererea, afişând o expresie indiferentă.

– Să recapitulăm, vă rog, spuse după ce Keith termină. Vreţi să

vedeţi raportul cu privire la accidentul de ieri-dimineaţă, cel de la intersecţia Delancey cu Bowery?

După ce Keith încuviinţă din cap, sergentul se încruntă.

– De ce mai exact?

Keith era pregătit pentru o astfel de întrebare.

– Fiul meu a murit în acel accident, rosti el încet, fără să sugereze în nici un fel bănuielile sale. Vreau să aflu şi eu mai multe amănunte, atâta tot.

Sergentul îşi mută privirea spre doi poliţişti de patrulă care tocmai se îndreptau spre uşă.

– Hei, Ryan… n-ai fost tu şi cu Hernandez la accidentul ăla de ieri-dimineaţă?

Poliţistul se apropie şi Keith se prezentă.

– Mă întrebam cum s-au petrecut lucrurile. Fiul meu… Se opri brusc, fără să mai termine propoziţia.

– Fiul lui a murit în accident, completă sergentul, pe un ton plin de compasiune. Vrei să-i povesteşti tu ce s-a întâmplat?

Johnny Ryan dădu din cap.

– Nu prea sunt multe de povestit, zise el. Când am ajuns acolo, dubiţa luase deja foc. O rablă de maşină intrase în plin în ei.

– Şi şoferul celeilalte maşini? A fost rănit? întrebă Keith. Ryan ridică din umeri.

– Dacă a fost rănit, asta nu l-a încetinit foarte tare. A fugit înainte să-l vadă cineva…, dar nu vă faceţi griji, o să-l găsim noi.

Celălalt poliţist, a cărui legitimaţie confirma că este Enrico Hernandez, clătină din cap îngândurat.

– Nu ştiu cum… rabla aia de maşină fusese furată din Queens noaptea trecută. Noi bănuim că vreun puşti a şparlit-o să facă şi el o tură, dar fără martori…

Ridică din umeri neajutorat.

– Dar cineva *trebuie* să fi văzut ceva, insistă Keith. Totuşi, vorbim de centrul New Yorkului…

– Aţi fost vreodată acolo pe la cinci jumătate dimineaţa? Poţi să tragi cu tunu' că nu nimereşti pe nimeni. Singurii oameni pe care i-am găsit în zonă au fost doar doi beţivani nenorociţi care oricum n-o să deschidă gura. Primul cică scormonea prin gunoaiele dintr-un tomberon, iar celălalt dormea buştean. Zice că nu s-a trezit decât

atunci când a sărit totul în aer.

Apoi, amintindu-şi cu cine stă de vorbă, încercă să dea înapoi.

– Adică…

– Să înţeleg că nimeni n-a văzut nimic? întrebă Keith.

– Asta nu înseamnă că am oprit cercetările, adăugă Hernandez precipitat. Uite, şi noi vrem să ştim tot atât de mult ca şi dumneata cine e vinovatul. N-a fost numai băiatul dumneavoastră implicat. Tipu' a omorât şi doi gardieni de-ai noştri.

"Sigur, un amărât de deţinut în drum spre Rikers Island n-ar fi contat", adăugă Keith în gând.

– E posibil să vă amintiţi numele beţivilor?

– Unu dintre ei este Al Kelly, rosti Johnny Ryan, evident, uşurat că poate în sfârşit să-i ofere o informaţie concretă – oricât ar fi fost ea de nesemnificativă – bărbatului căruia cu o zi în urmă îi murise fiul. Kelly se învârte tot timpul pe acolo. Are părul cărunt şi foarte lung. E puţin mai înalt decât dumneata. De obicei poartă trei sau patru pulovere şi o haină, iar dacă nu e beat până la 10 dimineaţa, atunci înseamnă că ai greşit persoana.

Îi aruncă o privire lui Hernandez.

– Îţi aduci aminte cine era tipul celălalt?

– Parcă Peterson, nu? Ceva de genul ăsta. Nu-mi amintesc să-l mai fi văzut înainte, dar asta nu înseamnă că nu-şi face veacul pe-acolo.

Se întoarse spre sergentul de serviciu.

– E vreun motiv pentru care dânsa' n-ar putea vedea raportul?

Sergentul ridică din umeri.

– Din câte ştiu eu, nu.

Arătă spre unul dintre birouri.

– Întrebaţi-l pe Sayers. Spuneţi-i ce doriţi şi o să vă servească. Keith se întoarse din nou spre cei doi poliţişti.

– E ceva în raport ce nu mi-aţi spus deja?

– Nu prea multe, oftă Ryan, dând din cap. Aş vrea să fi avut şi alte date, sincer. Mai avem doi colegi sus care se ocupă de caz, aşa că poate o să-l găsim pe nenorocit, cine ştie?

– Şi ei sunt aici? Colegii de sus?

Sergentul de serviciu studie avizierul de pe peretele opus, apoi clătină din cap că nu.

– Poate peste vreo jumătate de oră sau cam aşa ceva. Puteţi aştepta

acolo.

Îi făcu un semn spre banca de lângă cuier – vopsită în acelaşi albastru urât ca şi uşile de afară – apoi ridică receptorul telefonului care începuse să sune.

– Secţia Cinci, sergent McCormick.

– Poate o să revin mai târziu, spuse Keith.

Dar când ieşi din clădire, era convins că nu se va mai întoarce.

CAPITOLUL 12

Ziua părea mult mai caldă decât era de fapt, şi Keith îşi vârî capul între umeri, ferindu-se de vântul rece care bătea pe Elizabeth Street în timp ce se îndrepta spre Kenmare, pentru ca mai apoi să intre chiar pe Delancey la intersecţia cu Bowery. Deşi nu trebuia să treacă decât pe lângă câteva blocuri pentru a ajunge la complexul de clădiri cenuşii din piatră masivă ce adăposteau consiliul primăriei, avu senzaţia că intră într-o altă lume. Elizabeth Street era presărată de o parte şi de alta cu construcţii cu patru sau cinci etaje, la parterul cărora se aflau tot felul de magazine şi sedii de firme, în timp ce mai sus se zăreau peste tot rufe întinse pe sârme prinse de scările de incendiu şi etajul superior. Jumătate dintre magazine erau băcănii, dar o bună parte din legumele şi fructele chinezeşti expuse îi erau necunoscute. Se văzu nevoit să-şi facă loc printr-o mulţime de oameni care nici nu zâmbeau, nici nu salutau, şi nici vorbă să se dea la o parte atunci când nu era loc pentru două persoane. La un moment dat, o maşină îl claxonă exact când coborâse de pe trotuar ca să evite un grup de adolescenţi cu inele în urechi, în buze şi în nasuri şi unul dintre băieţii pe care încerca să-i ocolească îl trase înapoi chiar în clipa în care taxiul mai avea puţin şi dădea peste el.

– Hei, omule, fereşte-te, ţi s-a urât cu zile? îl întrebă puştiul.

– Mulţumesc, spuse Keith, descoperind că vorbeşte singur; băiatul şi prietenii lui se aflau deja la câţiva metri depărtare şi întreaga scenă i se păru ireală.

Întorcându-se cu spatele la ei se lovi de un bărbat care răsturna un tomberon de gunoi într-un camion. Neatent, bărbatul abia dacă-i aruncă o privire şi-şi continuă lucrul ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Până în dreptul blocului următor, Keith ignoră prezenţa oamenilor din jurul lui, concentrându-se doar asupra trotuarului. De două ori făcu greşeala să aştepte culoarea verde a semaforului la una dintre intersecţii şi aproape că se trezi călcat în picioare de mulţimea pe care el nu o mai băgase în seamă. Ceva mai încolo descoperi trucul

pe care toată lumea părea să îl cunoască – dacă nu te uitai la taxiuri ca să te fereşti, acestea nu te loveau. De fapt, şoferii nici măcar nu se deranjau să-l claxoneze sau să-l înjure, lăsându-l să traverseze cu aceeaşi mărinimie pe care o acordau cetăţenilor oraşului.

La colţul Kenmare Street, coti la dreapta spre Bowery şi Delancey – intersecţia unde avusese loc accidentul. Nu era prea sigur ce spera să afle, dar senzaţia vagă de descurajare – aproape dezamăgire -, pe care o resimţea undeva în adâncul sufletului, îi spunea că trebuie să se fi aşteptat la ceva.

Furnicarul asiatic de pe Elizabeth Street fu înlocuit brusc de magazine ce comercializau echipamente pentru restaurant şi un mic bistro care sugera că, într-o altă epocă, în zonă locuise o importantă comunitate de origine italiană. Vitrinele expuneau mixere şi aparate de bucătărie, pahare şi mobilier pentru baruri şi o diversitate inimaginabilă de accesorii şi dispozitive pentru iluminat. Porţiunea aceea de stradă era aproape pustie, iar deasupra magazinelor nu existau apartamente.

Şi nici ferestre de la care unii locatari matinali să fi putut vedea accidentul ce avusese loc cu o dimineaţă în urmă.

Era doar o altă intersecţie urbană impersonală prin care maşinile se îndreptau spre est pe Delancey către Podul Williamsburg, aşteptând nepăsătoare în timp ce urmăreau un gol în traficul aproape neîntrerupt ce se desfăşura la nord şi la sud de Bowery.

Nu se mai observa nici un semn al accidentului, cu excepţia vitrinelor acoperite cu placaje de lemn ale depozitului în care se înţepenise dubiţa după ce se ciocnise cu maşina cealaltă.

Nici un semn că aici murise cineva în urmă cu ceva mai mult de douăzeci şi patru de ore.

În dimineaţa aceasta, când soarele lumina pieziş locul în care dubiţa neagră luase foc, părea aproape imposibil să se fi întâmplat ceva atât de grav. Keith rămase o vreme nemişcat în colţul sudic al intersecţiei, încercând să-şi imagineze scena de ieri-dimineaţă. Dubiţa probabil că venise dinspre vest, îndreptându-se spre pod. Maşina care o lovise era posibil să fi mers spre nord pe Bowery şi cu mare viteză. Keith ştia foarte bine cât de grea este o dubiţă Ford, dar nu putea decât să ghicească forţa necesară pentru a spulbera efectiv uşa unei dubiţe blindate şi pentru a o arunca peste stradă direct în

vitrinele clădirii. După un astfel de impact cea de-a doua maşină ar fi putut fi împinsă fie spre nord, fie ar fi derapat spre est.

Traversă strada şi la vreo treizeci de metri spre nord găsi un zid care arăta ca şi cum o maşină s-ar fi frecat de el, lăsând dâre de vopsea pe suprafaţa lui netencuită. Degetele lui pipăiră inconştient urmele lăsate de maşina carenată, apoi se uită în spate spre locul unde arsese dubiţa.

– Măi, omule, da' ştiu că a fost o izbitură zdravănă, se auzi o voce gâjâită.

Speriat, Keith privi în jos şi văzu un trup pipernicit, acoperit cu atâtea zdrenţe şi haine murdare că era aproape invizibil. Stătea încovrigat pe pragul unui magazin gol. Se uita tulbure la Keith cu nişte ochi atât de roşii, încât nu li se distingea culoarea, şi pe sub stratul gros de jeg de pe faţă se zărea o reţea deasă de vinişoare sparte şi de răni purulente.

– Să fi văzut, mă' omule… ziceai că-s flăcările iadului. Keith simţi cum inima îi bate nebuneşte şi se aplecă repede.

– Ai fost aici ieri-dimineaţă? întrebă el. Când a ars dubiţa? Buzele bărbatului se întinseră, formând un rânjet strâmb care lăsă să i se vadă dinţii ştirbi şi cariaţi.

– Păi, unde naiba să fiu?

Ochii lui urduroşi se aţintiră asupra lui Keith.

– Ai şi tu ceva parale? Io n-am mai mâncat cam dă multişor.

În oricare altă zi, Keith s-ar fi îndepărtat rapid de lângă un astfel de personaj şi probabil că nici nu s-ar fi uitat la el, dacă ar fi putut să-l evite. În Bridgehampton, omul n-ar fi rezistat pe străzi mai mult de cinci minute şi ar fi fost săltat imediat de forţele de ordine – dacă îl puteai considera pe Bill Chapin şi pe cei trei sergenţi ai lui nişte forţe -, urcându-l fără prea multe discuţii în primul autobuz spre Manhattan. În mod sigur n-ar fi fost lăsat să-şi facă veacul pe nici una din străzile în care cetăţenii mai înstăriţi ar fi putut să se împiedice de el, stricându-le astfel ziua.

Dar asta nu era o zi ca oricare alta şi nici nu se afla la periferiile familiare ale oraşului Bridgehampton, aşa că, în loc să se ridice în picioare şi să se îndepărteze grăbit, îşi scoase portofelul din buzunar.

Îl deschise ca de obicei, astfel încât să se vadă poza lui Jeff.

Keith simţi un gol în stomac când zări fotografia fiului său. Scoase

o bancnotă de cinci dolari şi întoarse portofelul spre vagabondul care se sprijinea de clădire.

– L-ai văzut vreodată pe băiatul ăsta? întrebă el. Ieri-dimineaţă? Beţivul se uită printre gene la poză.

– Nţ, mormăi el. Da' cine e?

– Fiul meu, spuse Keith. A fost…

Tăcu brusc şi închise portofelul. Întreaga scenă îl puse pe gânduri. Cum putea să-i explice – bărbatului a cărui mod de viaţă îl adusese în asemenea hal, încât se trezea dimineaţa pe pragul unei uşi – ce făcea el acolo? Şi de ce să-l asculte bărbatul, de ce să-i pese?

Ce naiba căuta *el* aici la urma urmei?

Se agăţa de un fir de pai, după cum spunea Mary.

Beţivanul, cu ochii lipiţi de bancnota de cinci dolari, spuse:

– Singuru' tip pe care-l văzui fuse ăla din dubă. Pulsul lui Keith îşi înteţi ritmul.

– Şoferul?

Bărbatul ridică din umeri.

– Nţ… cine dă vr'un ban p-ăla?

Se încruntă, apoi întinse şovăitor mâna spre portofelul lui Keith.

– Ia, lasă-mă să mai văd poza o dată.

Keith îşi deschise portofelul din nou, dar îl ţinu departe de mâna bărbatului. Acesta se aplecă puţin înainte, holbându-se, şi Keith se strâmbă când răsuflarea lui – o combinaţie de vin acru şi tutun – ameninţă să-l copleşească cu duhoarea ei.

– Nu'ş ce să spui, rosti bărbatul în cele din urmă. Keith apropie şi mai mult bancnota de el.

– Posibil să fi fost el, continuă beţivanul. Da' şi să nu fi fost. Keith îi dădu banii.

– Ei erau acolo…

Scutură mâna vag în direcţia hidrantului pentru incendii.

– Iar io stăteam chiar p-acilea. Nu prea i-am văzut bine înainte să coboare la metrou.

– La metrou? repetă Keith. Cine s-a dus la metrou? Bărbatul oftă ca şi cum îi explica ceva unui copil care nu-i acordă atenţie deplină.

– Păi, îţi zisei numa'. Tipu' pă care l-a scos Scratch dîn dubiţă. Vagabondul păru să zărească ceva cu coada ochiului chiar peste stradă şi se chinui să se ridice în picioare.

– Tre' să mă car, murmură el, dar Keith îl apucă de braţ când acesta o luă din loc.

– Scratch? Cine-i Scratch?

Ochii bărbatului se măriră speriaţi, apoi se mai uită o dată peste stradă.

– Io nu ştiu, bâigui el. Nu-ş dăspre ce tot vorbeşti.

Îşi smuci mâna din strânsoarea lui Keith şi porni împleticindu-se pe stradă, cu o mână ţinându-şi gulerul de la jacheta lui împuţită, iar pe cealaltă, în care avea bancnota de cinci dolari, o băgă repede în buzunar. În timp ce se îndrepta târşâindu-şi picioarele spre colţul străzii, Keith cercetă cu privirea să descopere ce-l băgase în sperieţi pe vagabond.

Nu văzu decât alţi trei vagabonzi – o femeie şi doi bărbaţi – plimbându-se pe trotuar, femeia împingând un cărucior de cumpărături ce părea umplut până la refuz cu tot felul de vechituri. Micul grup înainta încet cu capetele plecate, inspirând mai degrabă milă, decât teamă. Keith scutură din cap ca să scape de jalnica privelişte, dar şi ca să alunge sentimentul de vină pe care i-l dădea certitudinea că oricum nu va face nimic pentru a le îmbunătăţi soarta.

Metroul.

Bărbatul spusese că un anume "Scratch" scosese pe cineva din dubiţă – cineva care ar fi putut fi Jeff? – şi-l dusese la metrou.

Când ajunse la colţul intersecţiei văzu semnul metrou şi scările care duceau spre mijlocul de transport subteran.

Se îndreptă spre ele.

Al Kelly aruncă o privire peste umăr. Bărbatul care îi dăruise cinci dolari se îndrepta în direcţia opusă, dar de pe partea cealaltă a străzii, Louise şi Harry se apropiau. Al nu-l cunoştea pe tipul care era cu ei, dar oricum n-avea importanţă – nu-i mirosea a bine. Arăta ca unul care nu iese deloc la suprafaţă. Al se cutremură numai gândindu-se la felul în care trăiau unii. E adevărat că şi el mai dormea din când în când pe câte un prag de uşă sau în parcul de lângă Chrystie Street, dar numai când era vreme frumoasă. Însă când se făcea urât afară, dormea înăuntru – se ducea la vreunul dintre adăposturi, chiar dacă acolo trebuia să asculte obişnuitele predici legate de curăţenie şi găsirea unei slujbe. Dar măcar trăia ca o fiinţă umană şi nu te-miri-ce rozătoare care se furişează printre conductele de canalizare.

Desigur că Louise îi povestise că nu e aşa rău, mai ales dacă ştii unde să te duci, dar el n-avea nici un chef să vadă dacă vorbele ei se adeveresc sau nu. Indiferent ce s-ar fi întâmplat – oricât de rău ar fi stat lucrurile -, se hotărâse să rămână la suprafaţă.

Se mai uită o dată peste umăr. Louise, Harry şi celălalt tip traversau strada acum şi era aproape sigur că ştia ce voiau ei.

Cei cinci dolari pe care i-i dăduse turistul.

Rahat!

Ar fi trebuit să fie mai atent, ar fi trebuit să palmeze bancnota sau cel puţin să se asigure că nimeni nu-l vede când o ia – ultimul lucru pe care ţi-l puteai dori era să ai bani în portofel.

Coti pe Rivington Street, traversă oblic apoi se înfundă pe aleea Freeman, iuţind ritmul. Poate Louise şi Harry n-o să-l vadă şi chiar şi-aşa poate reuşea să găsească un loc unde să ascundă banii, cel puţin până când scăpa de ei. Înaintă şi mai repede, dar băşica purulentă de la piciorul drept îl durea rău de tot astăzi, aşa că nu se putea mişca în largul lui. Tocmai se pregătea să meargă ceva mai vioi când mâna lui Harry îl prinse zdravăn de umăr şi-l întoarse cu faţa la el.

– Hei, Al… care-i treaba?

Al îşi mută privirea de la un bărbat la altul.

– Nimic. Caut şi io ceva de potol.

– Şi de ce nu-ţi cumperi? întrebă celălalt bărbat. Că doar ai Parale, nu?

– N-am nimica, protestă Al, dar strânsoarea lui Harry îi încleştă şi mai tare umărul.

– Te-am văzut, Al, spuse Harry. Te-am văzut vorbind cu gagiu' ăla şi-am văzut şi când ţi-a dat banii. Aşa că ia zi, despre ce vorbeaţi voi, Al?

Al Kelly oftă din greu – n-avea nici un sens să mai pretindă că n-are bani. O să-l caute prin buzunare şi probabil că o să-i tragă şi o mamă de bătaie după aceea. Scoase bancnota de cinci dolari şi i-o dădu lui Harry.

– Na, acu' eşti mulţumit?

Dădu să plece, dar cel de-al doilea bărbat îi blocă drumul.

– Harry te-a întrebat ceva, Al. N-ai de gând să răspunzi? Al ridică din umeri.

– M-a întrebat dacă am văzut ceva ieri. Atâta tot. Privirea bărbatului se îngustă.

– Şi tu ce i-ai spus?

Al ridică din nou din umeri.

– Nu mare lucru. Doar despre tipu' care a intrat la metrou. Harry îl strânse pe Al de umăr ca într-un cleşte şi celălalt bărbat băgă mâna în buzunar. Câteva momente mai târziu, Al zări sclipirea unei lame de cuţit.

– De ce ai făcut asta, Al? întrebă Harry pe un ton aproape trist.

– Mare chestie, protestă Al. Nu era caraliu – era doar un tip care-şi căuta copilu'. Eu…

Dar înainte de a mai apuca să rostească ceva, simţi o senzaţie stranie în pântece, ca şi cum cineva i-ar fi tras un pumn. Se uită în jos şi văzu că pumnul celuilalt bărbat era afundat chiar în stomacul lui. Dar unde era cuţitul?

Bărbatul începu atunci să-şi ridice mâna şi Al Kelly pricepu. Cuţitul era înfipt adânc în burta lui, iar lama se mişca în sus, sfâşiindu-i carnea şi organele.

Un sunet gutural îi ieşi din gât şi încercă să se tragă într-o parte, dar mult prea târziu.

Harry continuă să-l ţină strâns bine în timp ce vârful cuţitului trecuse de plămâni şi se apropia de inimă. Apoi, după ce bărbatul celălalt smulse cuţitul din trupul fără viaţă al lui Al Kelly, Harry îl aşeză uşor pe pământ şi-l propti de o uşă.

O uşă care era vopsită în aceeaşi nuanţă de roşu ca a sângelui ce se scurgea din rănile deschise ale lui Al.

Strecurându-şi bancnota de cinci dolari în propriul buzunar, Harry şi cel de-al doilea bărbat porniră iute înapoi spre strada unde îi aştepta Louise.

Oricine s-ar fi uitat pe alee nu ar fi văzut decât picioarele lui Al şi ar fi presupus că este un alt beţiv care doarme pe unde apucă.

Aşa ar fi gândit, dacă nu ar fi observat că zăcea într-o baltă de sânge.

Keith coborî treptele două câte două până jos, scotocindu-se de nişte mărunţiş în acelaşi timp. Habar n-avea cât mai costa o călătorie cu metroul acum – ultima oară când mai coborâse într-o astfel de

staţie se întâmplase cu douăzeci de ani în urmă. Se uită în jur să dea de casa de bilete, dar nu văzu decât nişte aparate care semănau cu nişte ATM-uri. Încruntându-se, se apropie de unul dintre ele, citi instrucţiunile, apăsă câteva butoane, apoi băgă cinci dolari prin fanta îngustă a maşinii. Câteva secunde mai târziu, o cartelă de plastic sări brusc în afară. Keith luă cartela, trecu printre barierele rotitoare, apoi se opri.

Ce credea că va găsi aici pe peron?

Credea oare că o să-l găsească pe Jeff, aşteptându-l?

Măcar de-ar fi fost Jeff cel pe care îl văzuse bătrânul beţivan de pe trotuar. Erau mari şanse ca bărbatul să fi inventat toată povestea, doar ca să se aleagă cu cei cinci dolari pe care el i-i fluturase prin faţa ochilor.

Se pare că totuşi vagabondul văzuse pe cineva ieşind prin spatele dubiţei. Şi nu numai că ieşise, dar beţivanul mai spusese şi altceva: "Tipu' pă care l-a scos Scratch dîn dubiţă".

Nici că l-a "eliberat", nici că l-a "ajutat". Ci că l-a "scos".

Însă după incendiu, mai fusese cineva înăuntru – cineva care arsese.

Cineva pe care ei i-l prezentaseră ca fiind Jeff.

Poate că se înşela şi beţivul era fie confuz, fie inventase repede o poveste ca să ia banii.

Totul însă se reducea la cadavrul de la Institutul de Medicină Legală. Dacă avea dreptate şi cadavrul nu era al lui Jeff, atunci exista posibilitatea ca vagabondul să-i fi spus adevărul. Poate că îl scosese cineva pe Jeff din dubiţă înainte ca aceasta să ardă. Dar trebuia să ştie – trebuia să ştie cu certitudine dacă ceea ce văzuse era trupul lui Jeff sau nu. Şi brusc realiză că exista o cale de a afla – fusese acolo, în faţa lui, tot timpul.

Dacă ei spuneau că e corpul lui Jeff, atunci vor fi nevoiţi să îl dea părinţilor. Iar el era tatăl lui Jeff, nu? Aşa că după ce terminau cu autopsia şi toate celelalte examinări necesare, o să-l trimită acasă.

Şi-atunci, ar fi putut să facă propriile lui teste.

Testele ADN.

Răsucindu-se brusc, urcă scările la fel de repede pe cât le coborâse, strigă după un taxi care oprise la semaforul de pe Bowery şi cinci minute mai târziu se găsea la Institutul de Medicină Legală.

– Aş vrea să ridic un cadavru, îi spuse el femeii de la recepţie. Este vorba de trupul fiului meu.

Nici un semn de compasiune – sau de grijă – nu se zări pe chipul femeii. Indiferentă, scoase un formular şi i-l dădu peste tejghea.

Keith îl completă, se întoarse şi îl împinse înapoi spre ea.

Femeia aruncă o privire peste el, apoi se uită din nou la bărbatul din faţa ei, încruntându-se.

– Sunteţi aici pentru cazul Converse? întrebă ea. Jeffrey Converse? Keith încuviinţă.

– E vreo problemă? Vreau doar să aranjez să fie trimis la pompele funebre după ce se termină toate investigaţiile.

Femeia îşi îndreptă atenţia spre un computer, apăsă câteva taste, apoi se încruntă şi mai tare.

– Mi-e teamă că fiul dumneavoastră nu mai este aici.

– Nu mai este aici? repetă Keith, de parcă i-ar fi dat cineva cu un bolovan în cap.

Cum adică nu mai era aici? Dar femeia din partea cealaltă a biroului deja îi dădea răspunsul:

– A fost preluat ieri după-amiază, spuse ea.

– Preluat? repetă surd Keith. Cum adică preluat? Despre ce naiba vorbiţi?

Ochii femeii nu se dezlipiseră nici o clipă de pe ecranul monitorului.

– Da. De doamna Mary Converse. Keith se încruntă furios.

– Cum aţi putut face asta? Sunt tatăl lui, pentru Dumnezeu. Pe mine de ce nu m-a sunat nimeni?

Femeia din spatele tejghelei ridică din umeri neajutorată.

– Doamna Converse figura drept ruda cea mai apropiată în registrele noastre, domnule. Ea sau Keith Converse.

Îi aruncă o privire aproape dezinteresată.

– Bănuiesc că acesta sunteţi dumneavoastră, nu?

– Bănuiţi corect, gemu Keith. Şi aţi face bine să-l chemaţi imediat aici pe cel care a autorizat porcăria asta.

Expresia femeii se înăspri şi Keith realiză imediat ce greşeală făcuse.

– Uitaţi cum stă treaba, adăugă el pe un ton ce intenţiona s-o mai îmblânzească. N-am vrut să spun asta. Dar era fiul meu! Mi se pare

doar că…

Femeia se înmuie uşor.

– Îmi pare rău, spuse ea, dar au fost respectate toate procedurile. Dacă vreţi, vă pot spune unde a fost trimis cadavrul.

Înainte ca Keith să răspundă, degetele ei eficiente deja apăsau de zor pe tastatură.

– Ah, uitaţi.

Notă adresa pe o foaie de hârtie şi i-o întinse peste tejghea.

– L-au dus la Vogler, adăugă ea. Firma se găseşte pe 6th Street, cred. Corpul a fost ridicat la… aşteptaţi doar puţin… aha, la ora cinci şi douăzeci şi trei de minute.

Zâmbi larg ca şi cum faptul că-i indica ora precisă ar fi putut să-l facă pe Keith să se simtă mai bine.

Keith ieşi val-vârtej pe uşă şi, îndată ce ajunse pe trotuar, formă numărul de telefon al lui Mary.

– Ce naiba faci? se răsti el. Aştept o explicaţie!

Mary, înţelegând ce se petrecuse, oftă din adâncul inimii.

– Bănuiesc că ar fi trebuit să te sun, dar n-am vrut să mă cert din nou cu tine. Şi ştiind cum te simţi… şi ce gândeşti…

Se opri o clipă, apoi continuă:

– Am luat hotărârea să mă ocup eu singură.

Vocea ei căpătă un accent superior şi Keith ştiu că ea se pregătea să se învăluie dintr-o clipă în alta în mantia protectoare a religiei, transformând-o într-un scut de nepătruns.

– *A fost* fiul meu şi, indiferent de ce a făcut, am o obligaţie faţă de el. Slujba de pomenire va avea loc la St. Barnabas săptămâna viitoare.

Keith se încruntă. Slujbă de pomenire? Despre ce naiba vorbea? Dacă era aşa de sigură că Jeff murise, de ce să nu-i facă funeralii? Dar imediat Mary îi răspunse la întrebările lui nerostite.

– M-am gândit că funeraliile ar fi prea greu de suportat… pentru toată lumea. Iar acum că s-a dus…

Keith simţi cum furia îi întunecă minţile. Dar chiar dacă ea nu avusese putere, el reuşi să termine propoziţia: "acum că s-a dus, nu mai trebuie să am grija lui".

– Unde e corpul lui? întrebă el. E încă la Vogler? Urmă o pauză, după care femeia spuse:

– Nu mai e nici un corp, Keith, rosti ea răguşit. Eu… eu… l-am incinerat. După tot ce s-a întâmplat, n-am putut suporta gândul că… ei bine…

Urmă din nou un moment de tăcere, apoi continuă:

– Mi s-a părut că e cel mai bun lucru pe care-l puteam face, atâta tot.

Dar Keith nu mai asculta.

Incinerat.

Corpul – indiferent al cui o fi fost – nu mai era şi odată cu el dispăruse şi posibilitatea de a dovedi că nu îi aparţinea lui Jeff.

Nu-i mai rămăseseră decât cuvintele beţivanului.

Şi o staţie de metrou.

Întrebându-se dacă nu ar fi mai bine să se ducă acasă şi să încerce să facă ceea ce voia Mary – adică să accepte tot -, porni înapoi spre garajul unde-şi parcase maşina. Dar în loc să intre acolo, îşi văzu de drum mai departe.

Şi merse până când ajunse din nou la staţia de metrou de pe Delancey Street.

CAPITOLUL 13

Când ceasul bătu de şapte seara, Eve Harris întârziase aproape cu patru ore faţă de ceea ce îşi propusese. Deloc surprinzător, având în vedere că reuşise totuşi să participe la întrunirea a două comitete în aceeaşi zi, apoi luase prânzul cu primarul, ca să nu mai vorbim de vizita minuţios programată la biroul lui Perry Randall – şi de unde reuşise să plece cu cecul pe care i-l promisese în noaptea banchetului. Acum îşi nota câteva concluzii în urma întâlnirii de pe Delancey Street, chiar de la Adăpostul Montrose unde fusese extrem de încântată să înmâneze personal cecul primit de la Perry Randall.

– Apropo, ai auzit ce s-a întâmplat cu Al Kelly? o întrebă Sheila Hay în timp ce Eve îşi îmbrăca pardesiul.

Consiliera îşi arcui sprâncenele întrebător, iar Sheila îşi îndepărtă inconştient de pe frunte o şuviţă de păr încărunţit înainte de vreme, după care îşi scoase ochelarii susţinuţi de un lănţişor şi-i lăsă să cadă pe pieptul ei voluminos, aşa cum făcea la sfârşitul fiecărei întâlniri.

– Louise şi Harry l-au găsit pe o alee azi-dimineaţă. Cuvintele ei pluteau sumbru în aer: "l-au găsit". Nici "i-au găsit cadavrul", nici "l-au găsit *mort"*. Pur şi simplu "l-au găsit".

Restul se înţelegea de la sine.

"În ce fel de lume trăim? se întrebă Eve. Ce fel de lume mai e şi asta în care presupunem automat că e mort cineva, doar pentru că spunem că a fost găsit?" Dar ea ştia bine despre ce lume este vorba – era lumea pe care se văzuse nevoită să o înfrunte toată viaţa ei.

– Au zis ce a păţit? întrebă ea.

Sheila Hay clătină din cap cu resemnare şi tristeţe.

– Ştii foarte bine cum se petrec lucrurile astea – dacă nu e cineva prin preajmă care să facă atmosferă, cine să întrebe?

Din nou Eve pricepu exact ce voia să spună cealaltă femeie, fără să fie nevoită să rostească vorbele cu glas tare.

– Dar poliţiştii s-au dus măcar să arunce o privire? Sheila îşi dădu ochii peste cap.

– Normal, că doar asta e treaba lor, nu? Şi pun pariu că pot să-ţi

redau exact ce scrie în raportul lor: "autor necunoscut". După aia o să umple paginile cu vorbărie goală de-a lor ca să arate ca un raport şi cu asta-basta.

Privirile celor două femei se întâlniră şi Eve văzu în ochii celeilalte numai tristeţe.

– Şi cine poate spune că greşesc? La urma urmei probabil că a *fost* vreun drogat în căutare de ceva bani şi Dumnezeu ştie că avem o grămadă din ăştia… De parcă Al ar fi avut bani. Isuse Hristoase, n-avea nici măcar un loc în care să doarmă!

– Louise şi Harry n-au văzut nimic? Sheila ridică din umeri.

– Haide, Eve. Doar ştii cum sunt – chiar dacă au văzut toată întâmplarea, n-ar scoate nici o vorbă în faţa poliţiştilor. Şi nici mie nu mi-ar spune. Nici măcar ţie. N-au încredere în noi.

– De ce ar avea? întrebă Eve.

Apoi, văzând durerea din ochii Sheilei Hay, se mai îmblânzi.

– Nu mă referam la tine, Sheila. E vorba de *noi* toţi. Adică, uită-te şi tu, ei sunt acolo, trăind ca animalele, iar noi le oferim doar promisiuni. Nimic nu se schimbă! Ei…

Se opri brusc.

– Dar ce-ţi spun eu toate astea? Ştii cum stau lucrurile la fel de bine ca şi mine.

Luându-şi la revedere de la Sheila, se gândi mai întâi să se întoarcă la birou, apoi se răzgândi. Mesajele care o aşteptau puteau fi rezolvate şi a doua zi, iar cele două rapoarte pe care trebuia să le termine până dimineaţă – unul despre necesitatea mai multor adăposturi publice şi celălalt despre eşecul adăposturilor deja existente – se aflau în faimoasa ei geantă din piele pe care o purta agăţată de umăr. Nici nu era nevoie să le citească pentru că era convinsă că ambele rapoarte conţineau mai degrabă argumente teoretice ale celor care le propuseseră, decât fapte concrete. Într-adevăr, cântărise bine posibilitatea de a le lăsa pe biroul ei necitite, dar, în cele din urmă, conştiinţa profesională învinsese, aşa că îndesase cele două dosare groase în geantă.

Două minute mai târziu cobora grăbită scările ce duceau la metrou. Trecu de barierele rotitoare fără să arunce vreo privire în jur, apoi se îndreptă spre peron. Deşi ora de vârf trecuse de mult, vreo câteva zeci de oameni aşteptau metroul. Se apropie de capătul îndepărtat al

peronului, acolo unde era mai puţin aglomerat, şi scoase din geantă cele două rapoarte. În timp ce le răsfoia, auzi o voce insistentă venind cam din locul de unde începea tunelul.

– Nu-ţi cer decât să-mi spui dacă ieri-dimineaţă erai aici! Bărbatul părea furios, aproape isteric.

– Puţin după ora cinci.

– Ce naiba ai, omule? se auzi o altă voce şi mai furioasă. Am dreptul să fiu unde vreau io…

Eve îşi ridică privirea de pe hârtii şi zări doi bărbaţi. Unul dintre ei – un negru care părea să aibă între patruzeci şi şaizeci de ani – purta clasica uniformă a vagabonzilor: mai multe straturi de bluze, una peste alta, zdrenţuite şi murdare.

Celălalt – cel pe care îl auzise primul – arăta ca un provincial, deşi Eve nu putea să-şi explice cu exactitate de ce. Ceva din pantalonii săi kaki, din cămaşa de blugi şi din ghetele lui solide – sau poate siguranţa inconştientă cu care le purta – îi sugera că nu locuieşte în oraş. Şi totuşi, dintr-un motiv sau altul, i se păru că-l recunoaşte.

– N-am spus că n-aveai dreptul să fii aici, îl auzi ea pe provincial rostind. Eu te întreb doar…

– N-ai nici un drept! îl întrerupse vagabondul, ridicând vocea. Îndesând la loc dosarul în geantă, Eve porni grăbită pe peron spre locul în care stăteau cei doi bărbaţi.

– Pot să vă ajut cu ceva? întrebă ea.

Negrul se răsuci pe loc, cu ochii ca doi tăciuni, dar furia din ei se potoli repede, transformându-se în nesiguranţă.

– Am dreptul să stau aici, spuse el. Este un loc public, corect? Aşa că am dreptul să stau aici!

– Sigur că ai tot dreptul, rosti Eve blând. Ai tot atâtea drepturi ca oricine altcineva.

– Vezi? spuse ofuscat bărbatul, întorcându-se cu faţa spre celălalt. Ţi-am zis doar! Am dreptul!

– Nici n-am susţinut că n-ai avea, admise umil acesta. Nu te-am rugat decât să te uiţi la o poză.

Ridică portofelul şi Eve aruncă o privire spre fotografie.

Brusc, femeia îşi dădu seama de ce i se părea familiară figura bărbatului. Îl văzuse la jurnalul de ştiri de la televizor, cu două zile înainte, când se anunţase condamnarea lui Jeff Converse.

– Sunteţi tatăl lui, spuse ea. Sunteţi tatăl lui Jeff Converse. Keith îşi arcui sprâncenele.

– Îl cunoaşteţi pe fiul meu?

– Tot ce ştiu este că aproape a omorât o femeie şi că a fost condamnat la închisoare pentru o perioadă de un an. Eve îşi schimbă tonul şi furia ei se mai domoli. Şi am mai auzit şi că a fost omorât într-un accident ieri-dimineaţă.

Ezită, apoi continuă:

– Probabil că v-a fost foarte greu. Keith se încruntă.

– Ceea ce a fost cu adevărat greu…

Se opri, realizând că discută cu o persoană complet necunoscută.

– Sunt doar o mulţime de aspecte pe care nu le înţeleg, atâta tot. Eve îl privi întrebătoare.

– Nu sunt sigură că înţeleg ce vreţi să spuneţi.

– Nici eu nu sunt prea sigur, completă mohorât Keith. Dar un lucru este cert… până acum am descoperit că nici măcar unei singure persoane din oraşul ăsta nenorocit, cu excepţia mea, nu-i pasă dacă fiul meu este cel care a murit în realitate ieri-dimineaţă.

Amintindu-şi de Heather Randall care insistase că Jeff Converse nu avea cum să fie vinovat de crima pentru care fusese condamnat, consiliera hotărî că rapoartele din geanta ei vor trebui să aştepte. Atunci întinse mâna spre el.

– Eu sunt Eve Harris, spuse ea. Poate ar fi mai bine să stăm de vorbă.

Deşi ştia că dormise – probabil chiar câteva ore bune -, Jeff se simţea atât de obosit, de parcă nu ar fi pus geană pe geană zile întregi. Răcoarea umedă a zidurilor şi a podelei de beton din camera subterană îi pătrunsese până în măduva oaselor şi-şi simţea creierul învăluit într-o pâclă densă ce-l dezorienta complet.

Şi asta din pricină că nu ştia în ce moment al zilei se află. Trecuse atâta timp de când nu i se mai permisese să poarte ceas, încât deja nu îi mai simţea lipsa – în definitiv, nici nu avusese nevoie de ceas la închisoare. Ce folos să ştii ce oră era când totul se întâmpla după programul altcuiva şi oricum nu conta dacă păstrai ordinea zilelor?

Cineva îţi spunea când să te trezeşti.

Cineva îţi spunea când să mănânci.

Cineva îţi spunea unde să te duci şi se asigura că te conformezi

întocmai.

Cineva îţi spunea când să te pregăteşti de culcare, asta presupunând că poţi dormi în închisoare.

Dar de când fusese închis în încăperea aceea fără formă şi fără ferestre, n-a mai existat nimic care să marcheze trecerea timpului cu excepţia apariţiei ocazionale a bărbatului pe care făcuse greşeala să-l urmeze în tunelul de la metrou – bărbatul pe care se pare că-l chema Scratch. Chiar şi cu lumina aprinsă, aşa cum se întâmplase recent, orice indiciu al trecerii timpului dispăruse.

Mâncarea apărea din când în când, întotdeauna sub forma aceluiaşi amestec gelatinos pe care el şi Jagger îl primiseră prima dată. De obicei, atunci când aducea mâncarea, Scratch era însoţit de alţi doi bărbaţi, şi ultima oară când veniseră, Jeff îl întrebase pe unul dintre ei cât este ceasul.

– Animalelor nu le pasă de oră, replicase bărbatul.

– Eu nu sunt animal, contracarase Jeff. Sunt o fiinţă umană. Bărbatul chicotise – un sunet lugubru şi gâjâit care aducea mai degrabă a ameninţare decât a umor.

– Asta s-o crezi tu.

Uşa se închisese din nou, zăvorul fusese pus la loc, iar el şi Jagger împărţiseră din nou vasul cu tocana aceea infectă.

După ce mâncase – poate o oră mai târziu, poate două – adormise.

Acum era treaz din nou, îl durea tot trupul, iar mintea îi era înceţoşată.

Cineva îl privea.

Jagger.

Prima dată când se întâmplase, se trezise şi-l găsise pe bărbat ghemuit pe podea lângă el, legănându-se înainte şi-napoi fără a-şi lua privirea de pe el.

Legănându-se şi murmurând ceva ce părea să fie un cântec de leagăn.

Jeff se rostogolise într-o parte şi se ridicase repede în capul oaselor, trăgându-şi picioarele la piept.

Jagger îşi mijise privirea.

– S-a întâmplat ceva? întrebă el. Ţi-e frică de mine?

Jeff ezitase, apoi scutură din cap că nu, deşi altul era adevărul. De fapt, având în vedere că ochii albaştri şi reci ai lui Jagger continuau

să-l ţintuiască, era tot ce putea face.

Jagger se uită spre colţul cel mai îndepărtat al încăperii şi spuse:

– Un şobolan se tot învârtea pe-aici… şi m-am gândit că n-ai fi vrut să se urce pe tine.

Jeff simţi cum i se încreţeşte pielea numai la gândul de a fi atins de o astfel de creatură şi teama pe care i-o provocase privirea colegului său de suferinţă se mai risipi.

– Mulţumesc, zise el. Sunt doar puţin cam nervos.

Acum Jeff auzea din nou cântecul de leagăn şi chiar şi-aşa, cu ochii închişi, simţea că Jagger îl priveşte.

Apoi, înainte de a se întoarce pe partea cealaltă, auzi cum este tras zăvorul de la uşă. Melodia veche îngânată de Jagger se topi.

O clipă mai târziu se deschise uşa.

În cameră intră Scratch, urmat de alţi doi bărbaţi, amândoi îmbrăcaţi în aceleaşi haine ca ale lui Scratch: pantaloni jerpeliţi şi murdari, cămăşi zdrenţuite şi jachete atât de pătate şi de unsuroase încât nici nu se mai vedea ce culoare avuseseră iniţial. Unul dintre ei purta un fular de lână destrămată în jurul gâtului. Celălalt avea un fes atât de terfelit încât smocurile de păr îi ieşeau caraghios printre nenumăratele găuri ale materialului.

– Păi, cred că a venit timpul, scuipă Scratch. Sunteţi gata?

Jeff şi Jagger se uitară unul la altul, apoi îşi îndreptară suspicios privirea spre Scratch.

– Gata pentru ce? întrebă Jeff în cele din urmă. Buzele lui Scratch schiţară un rânjet răutăcios.

– Gata de joacă.

Când văzu că Jeff şi Jagger păstrează tăcerea, Scratch pocni din degete şi unul dintre bărbaţi aruncă pe saltea o legătură. Jagger o prinse înainte ca aceasta să cadă.

– Bune reflexe, observă Scratch. O să le placă asta. După ce Jagger începu să desfacă legătura, Scratch zise:

– Asta-i tot ce primiţi. Şi nu uitaţi regulile – ajungeţi la suprafaţă, câştigaţi. Altfel, pierdeţi.

Jeff îl privi bănuitor.

– Cum să câştig? Poliţia o să mă caute. Scratch dădu din cap.

– Nu, n-or să te caute… pentru ei eşti mort. Se uită spre Jagger.

– Amândoi sunteţi morţi. Aşa că, dacă ieşiţi, nimeni n-o să vă

caute. Zâmbetul lui rece se transformă într-un rânjet urât.

– *Dacă* ieşiţi.

Făcu un semn cu degetul mare spre cel de-al treilea bărbat, care făcu un pas înainte şi îşi băgă mâna dreaptă în buzunarul de la jachetă. Scoase un pistol greu.

– Este un 45, explică Scratch. Iar Billy e un ţintaş foarte bun. Aşa că gândiţi-vă că o să vă jucaţi de-a v-aţi ascunselea. După ce plecăm, voi număraţi până la o sută, dar încet. Dacă vă supuneţi, puteţi merge mai departe. Dar dacă ieşiţi pe uşa aia prea devreme, Bill o să aibă grijă să bage multe gloanţe în voi.

Câteva secunde mai târziu dispăruseră şi, deşi închiseseră uşa după ei, nu mai auziră zăngănitul familiar al zăvorului. După ce Jeff se duse la uşă şi-şi lipi urechea de ea, Jagger termină de desfăcut legătura. Înăuntru găsi două lanterne şi două rânduri de haine la fel de jerpelite ca ale lui Scratch şi ale celorlalţi bărbaţi, dar poate mult mai murdare. Duhoarea care se ridica din ele aproape că îl făcu Pe Jeff să vomite, dar Jagger îşi dădea deja jos uniforma portocalie.

O aruncă într-un colţ şi-şi trase pe el perechea mai mare de pantaloni, împingând-o pe cealaltă către Jeff.

– Nu contează cât de rău put, spuse el. Nu sunt portocalii, deci nu scrie Rikers Island pe ele.

Termină de îmbrăcat şi restul hainelor jegoase, apoi ridică de jos una dintre lanterne şi porni spre uşă.

– De unde ştii că nu o să ne împuşte îndată ce ieşim afară?

– Nu poate fi mai rău ca aici unde stai şi te tot întrebi ce ţi se pregăteşte, replică Jagger.

Deschise uşa, apoi păşi în întunericul de dincolo. Nu se întâmplă nimic.

– Vii odată? întrebă el. Pentru că io n-am de gând să aştept. Smulgându-şi repede hainele de pe el, Jeff îmbrăcă pantalonii care nu i se potriveau deloc şi cămaşa care zăcea pe podea, apoi înşfăcă cea de-a doua lanternă. Se pregăti să o aprindă, apoi se răzgândi. Dacă se terminau bateriile la una, atunci o vor folosi pe cea de-a doua.

Trecu pragul uşii şi privi prin întunericul care se întindea ca o mantie groasă în ambele direcţii.

– Încotro? întrebă el.

– În sus, răspunse Jagger. Numai că nu avem scară.

De undeva de departe, din partea dreaptă, răzbătu un sunet. Părea să fi fost o împuşcătură, urmată de un ţipăt.

– Hai să ieşim dracului de aici, spuse Jagger.

Fără să mai aştepte răspuns, o luă iute spre stânga prin întuneric. O clipă mai târziu, înainte ca Jagger să dispară de tot, Jeff îl urmă.

CAPITOLUL 14

Keith şi Eve Harris stăteau într-o tavernă – La Mike sau La Jimmy, ceva de genul ăsta – la o măsuţă de tablă acoperită cu o faţă de masă în carouri alb cu roşu. O faţă de masă din material textil şi nu din muşama, iar petele de pe ea o dovedeau din plin. Localul gemea de lume, iar oamenii se înghesuiau în jurul tejghelei de la bar care se întindea pe tot peretele opus. Din cauza draperiilor, nu se vedea decât parţial trotuarul de afară, dându-le impresia unui flux continuu de capete fără trup ce defilau prin faţa ochilor lor. Zumzetul conversaţiilor era atât de puternic, încât Keith trebuia să ciulească bine urechea pentru a o auzi pe Eve Harris, dar acelaşi zumzet le oferea un grad de intimitate pe care nu l-ar fi găsit într-un restaurant mai liniştit.

Keith se uitase la femeie şi la cartea ei de vizită de vreo şase ori în ultimele cinci minute de când ea îl adusese aici. Femeia comandase un pahar de merlot, iar pentru el un scotch cu gheaţă, apoi îi dăduse cartea ei de vizită.

– E adevărat ce scrie aici? întrebase el după ce citise titlul tipărit sub numele ei.

– Cât se poate de adevărat, intervenise ospătarul atunci. Mă bucur să vă revăd, doamnă Harris.

– Şi eu mă bucur să te văd din nou, Justin. Toate bune?

– Am de lucru şi acum, nu se vede? se lăudă ospătarul, apoi se întoarse spre Keith. Dacă nu era doamna Harris, probabil că eram mort de mult. Nu cred că-ţi poţi imagina cum trăiam înainte să o întâlnesc pe dânsa. Mă întorc cu băuturile într-un minut.

Ceea ce şi făcu de altfel, iar în acel minut Eve Harris îi spusese că nu făcuse mare lucru pentru ospătarul care-i servea. Îl cunoscuse pe vremea când el fura din buzunare prin piaţa Foley şi după ce a discutat cu el în fiecare zi timp de o lună l-a întrebat ce are de gând cu viaţa lui.

– Şi mi-a zis că nu-şi doreşte decât să fie curat şi să-şi găsească o slujbă adevărată. Aşa că l-am luat cu mine la cumpărături. L-am

îmbrăcat cu haine noi, l-am tuns şi i-am închiriat o cameră. Apoi l-am trimis aici să stea de vorbă cu Jimmy şi de atunci lucrează pentru el.

În acel moment apăru Justin cu băuturile lor, şi Eve Harris îi aruncă o privire pătrunzătoare.

– Desigur, dacă o dă în bară, va fi cel mai bun barman în viaţă care va trăi într-o cutie din piaţa Foley.

– Nu vă faceţi griji, n-o s-o dau în bară, o asigură Justin, rânjind. Acum că rămaseră singuri din nou, Keith îi spuse:

– Tot nu pricep de ce sunteţi interesată de situaţia mea. Simţea cum Eve Harris îl studiază cu aceeaşi atenţie cu care o studiase el înainte de a-i răspunde.

Eve luă o sorbitură de merlot, cu un aer hotărât, apoi se aplecă înainte.

– Ştiu foarte bine cine a fost fiul dumitale, ce a făcut şi ce s-a întâmplat cu el, spuse ea. În acelaşi timp, sunt perfect conştientă că fiica lui Perry Randall nu crede că el era vinovat şi, în plus, că ea intenţiona să se mărite cu el. Ceea ce nu înţeleg eu însă este ce făceai jos la metrou, întrebând oamenii dacă ţi-au văzut fiul. E mort doar, nu-i aşa?

Keith îi povesti pe scurt ce văzuse în biroul medicului legist şi ce îi spusese beţivul de pe Bowery Street.

– Şi tu l-ai crezut? întrebă Eve.

– De ce nu? spuse Keith. Eve clătină din cap cu tristeţe.

– Domnule Converse, există trei tipuri de oameni care trăiesc pe străzile acestui oraş: drogaţii, nebunii şi cei fără casă.

Femeia zâmbi uşor când văzu expresia uimită de pe chipul lui Keith.

– "Fără casă" e termenul folosit de ei, nu de mine. Unii oameni consideră străzile căminul lor, deci "fără casă" li se pare că se potriveşte mai bine situaţiei în care se află. O mare parte dintre ei au caracteristici comune – marea majoritate a drogaţilor şi a nebunilor sunt şi "fără casă", dar nu toţi cei "fără casă" sunt drogaţi sau nebuni.

Îşi înclină capul spre Justin, care ştergea de zor o masă eliberată de curând.

– Mulţi dintre cei ca el au pur şi simplu nevoie de o pauză. Însă restul…

Îşi întinse braţele într-o parte şi-n alta mimând un gest de neajutorare.

– Aş vrea să pot spune că oamenii ăştia sunt pe picioarele lor, dar locuiesc aici de prea multă vreme şi am văzut mult prea multe la viaţa mea. Şi am învăţat că dependenţii ar fi în stare să îţi zică tot ce le trece prin cap, dacă ştiu că aşa vor primi nişte bănuţi.

Eve îl fixă cu o privire atât de pătrunzătoare încât îi sugera că ea va ghici dacă nu-i spune adevărul adevărat.

– Deci, cât i-aţi dat? Keith se simţi ca un idiot.

– Cinci dolari, recunoscu el.

– Spuneţi-mi cum arăta. Şi fiţi cât mai explicit – haine prăpădite şi păr cărunt nu sunt nişte elemente decisive. Cam aşa arată jumătate dintre vagabonzii pe care îi cunosc eu.

Keith rememoră dimineaţa în care discutase cu beţivanul acela, apoi începu să-i relateze tot ce-şi amintea. După ce termină, Eve Harris clătină din cap mohorâtă.

– Al Kelly, oftă ea. Ei bine, cel puţin ştiu ce s-a întâmplat cu el. Inspiră adânc.

– Domnule Converse, daţi-mi voie să vă spun câteva lucruri despre acest oraş…

Îi vorbi încet, dar ferm şi, după ce termină, mâinile lui Keith strângeau paharul gol ca într-o menghină.

– Adică vreţi să spuneţi că Al Kelly a murit din cauza mea? întrebă el, făcându-i un semn lui Justin să mai aducă un rând. Vreţi să spuneţi că, dacă nu i-aş fi dat cei cinci dolari, el n-ar mai fi mort?

Eve ridică din umeri.

– Poate da, poate nu. Dar ce ştiu eu este că nu e deloc bine să dai bani celor dependenţi de ceva. Beţivii şi drogaţii – toţi sunt la fel – te mint, te înşală şi fură ca să obţină ceea ce doresc. Din câte văd eu, minciuna cumpărată de la Al v-a costat cinci dolari. Probabil că alţi oameni au văzut când s-a făcut schimbul şi, câteva minute mai târziu, Al a fost găsit mort. Trageţi dumneavoastră concluziile.

Veni rândul lui Keith să se cufunde în tăcere. Afară se lăsa deja seara şi o ploaie rece şi deasă începu să cadă din cer. Barul era atât de aglomerat, încât ospătarul de-abia reuşi să se strecoare până la el cu băutura. Keith îşi aminti din nou peronul şi mugetul garniturii de metrou care trecea la fiecare trei-patru minute prin staţie. Toată după-

amiaza nu făcuse altceva decât să le arate oamenilor poza lui Jeff. Marea majoritate a lor – cei bine îmbrăcaţi care se îndreptau cu treburi spre locuri bine stabilite – de-abia dacă aruncau câte o privire. Mulţi îi întorceau spatele sau refuzau pur şi simplu să-l ia în seamă.

Numai vagabonzii – bărbaţii şi femeile îmbrăcaţi în zdrenţe care n-aveau oricum nimic mai bun de făcut – se arătaseră dornici să stea de vorbă cu el.

Iar acum, Eve Harris îi spunea că mare parte din ei puteau să mintă la fel de uşor pe cât să spună adevărul.

Aşa cum minţise şi Al Kelly. Iar acesta fusese căsăpit doar pentru nişte amărâţi de dolari.

Şi chiar dacă Kelly nu minţise, cum avea el să-l găsească pe Jeff? se întrebă Keith. Dacă fiul lui coborâse la metrou, ar fi putut să plece în orice direcţie.

Poate că Eve Harris avea dreptate – poate că ar trebui să renunţe pur şi simplu şi să se întoarcă acasă. Apoi însă îşi aminti că mai există şi o altă posibilitate.

– Îi cunoaşteţi pe mulţi dintre ei? întrebă el. Mă refer la oamenii de pe stradă.

– Toată lumea din oraş îi cunoaşte, replică Eve. Numai că eu îmi fac timp şi să discut cu unii dintre ei.

Zâmbi forţat.

– Bănuiesc că mă consider un soi de voce a lor în consiliu… Numai Dumnezeu ştie că nu au pe altcineva şi, dacă eu nu le susţin cauza, atunci nimeni n-o va face.

– Aţi stat vreodată de vorbă cu un bărbat pe nume Scratch? Eve clătină din cap că nu.

– Nu cred. Cine e?

– Bărbatul despre care Al Kelly spunea că l-a dus pe fiul meu la metrou, zise el.

– E foarte posibil ca nici acesta să nu fie mai real decât cele văzute de Al Kelly.

Îşi privi ceasul, termină restul de merlot din pahar, apoi se ridică în picioare.

– N-am cum să aflu dacă fiul dumitale a fost sau nu vinovat, dar cred că înţeleg cât de rănit sunteţi în clipa de faţă. Daţi-mi voie să mai stau de vorbă şi cu alţii şi poate găsim pe cineva care să fi auzit

vreodată de acest "Scratch". Mă sunaţi mâine?

Keith se ridică şi el în picioare.

– Vreţi să spuneţi că mă credeţi? Că Jeff ar putea fi în viaţă?

– Nu are importanţă ce cred eu, spuse Eve. Ceea ce credeţi dumneavoastră vă provoacă suferinţă. Singura modalitate de a pune capăt acestei suferinţe este certitudinea.

Apoi femeia plecă.

Nici unul dintre bărbaţi nu vorbi; de altfel, nici nu era nevoie.

Ştiau cu toţii de ce erau aici, ce aveau de făcut şi ce *urmau* să facă…

În tăcere, se dezbrăcară de hainele pe care le purtaseră când veniseră aici, apoi, la fel de liniştiţi, îşi traseră pe ei veşmintele pe care aveau să le poarte pentru aventura din noaptea aceea. Mai întâi şosetele şi mănuşile. Şosetele erau groase pentru ca picioarele să le rămână calde în interiorul pantofilor fini şi uşori. Mănuşile erau subţiri pentru ca degetele lor să se bucure de flexibilitate maximă.

Atât şosetele, cât şi mănuşile erau negre.

Apoi urmau salopetele din nailon etanş, astfel încât bărbaţii să fie bine protejaţi împotriva frigului aspru din tunele.

Apoi pantofii şi machiajul, la fel de întunecate ca şi mănuşile şi salopetele.

De-abia după ce s-au îmbrăcat din cap până-n picioare, după ce fiecare centimetru de piele fusese acoperit de material negru, mat şi nereflectorizant, au început să se echipeze cum trebuie.

Fiecare din ei purta un cuţit, prins cu un şnur din piele de picior, foarte aproape de şold pentru a putea fi scos repede în caz de nevoie.

Marea majoritate a armelor erau modele Steyr Mannlichers sau SSG-PI, alese pentru amestecul perfect de acurateţe, ţeavă scurtă şi posibilitatea de a adăuga amortizor de sunet sau de lumină. Cu tot cu muniţie şi lunete de ultimă generaţie foarte sensibile şi dotate şi cu propriul sistem de iluminare în infraroşu, armele nu cântăreau mai mult de câteva kilograme. Printre vânători se aflau şi câţiva cu arme mai puţin complicate, dar tot atât de eficiente, M-14A1-uri, puştile preferate ale lunetiştilor din infanteria marină.

Pentru comunicare, purtau la ei staţii radio de emisie-recepţie Ericsson-GE, deşi în prezent rareori mai aveau nevoie de ele.

Fără să rostească vreun cuvânt, fiecare bărbat clătină din cap în semn că este gata.

De-abia atunci, liderul lor – care nu se deosebea cu nimic de ceilalţi – descuie uşa grea de pe peretele din spate al camerei. O deschise larg şi păşi peste prag.

– Sunt şoimul, zise el.

Apoi toţi bărbaţii trecură pe rând, spunându-şi în şoaptă numele de cod. În seara aceasta toate numele erau luate din lumea păsărilor.

– Vulturul.

– Şoimul.

– Acvila.

– Eretele.

– Uliul.

Dincolo de uşa masivă, pe care liderul o închise şi o zăvorî în urma lui, se deschidea un tunel plin cu conducte din care ieşeau aburi. Becurile, protejate de o plasă metalică dură – şi amplasate din zece în zece metri -, aruncau o lumină difuză, dar suficientă pentru a împrăştia întunericul.

– Nivelul Patru, sectorul doi, spuse liderul. În echipe de câte doi. Vulturul cu Acvila. Şoimul şi Eretele. Iar eu cu Uliul.

Bărbaţii porniră grăbiţi spre nord, furişându-se prin cercurile de lumină ca nişte gândaci care se ascund la adăpostul întunericului. Curând, cotiră spre vest şi intrară într-un tunel mai îngust, cu tavanul mai jos şi unde becurile erau poziţionate la distanţe mai mari. Totuşi, bărbaţii erau familiarizaţi cu tunelele de sub pământ de parcă ar fi mers pe străzile de la suprafaţă şi nu încetiniră deloc ritmul după ce se afundară şi mai tare în labirint. Până acum nici unul dintre ei nu scoase o vorbă pentru că ştiau exact unde se află. Adevărata provocare veni de-abia după o jumătate de oră când coborâră la un nivel pe care nimeni nu îl vizitase anterior.

Doar cu mult noroc, unul dintre membri se va putea întoarce cu trofeul în noaptea aceasta.

Cel mai probabil, orele următoare vor însemna mai degrabă o muncă de recunoaştere, aşa cum se întâmpla de fiecare dată când începeau să exploreze un teritoriu nou. Echipele se vor despărţi, fiecare din ele ocupându-se de trasarea hărţii pasajelor explorate, căutând să marcheze scurtăturile şi nişele ascunse, familiarizându-se

cu terenul.

Pentru cei mai mulţi, recunoaşterea era la fel de satisfăcătoare ca şi vânarea trofeului, dar, în cele din urmă, uciderea acestuia reprezenta premiul cel mare.

– Cum dracu' ieşim de aici?

Jeff simţi frica ce se ascundea în spatele cuvintelor furioase rostite de Jagger – aceeaşi teamă care îi distrusese şi ultima rază de speranţă.

În sus!

Asta era tot ce trebuiau să facă – să iasă la suprafaţă. Dar când încercă să-şi aducă aminte cum ajunsese în camera aceea fără aer, când încercă să rememoreze cotiturile şi ocolurile făcute prin tunelele de sub oraş, realiză că-i este imposibil. Habar n-avea unde ar putea fi – n-avea nici cea mai mică idee cât de mult mersese de la staţia de metrou. Jagger îi povestise că pe el îl aduseseră de sub un spital, iar Jeff bănuise că e vorba de Bellevue, dar cine ştie cât drum parcursese Jagger până acolo?

În plus, nici nu-şi putea da seama cât de adânc coborâseră.

De când împuşcătura – şi ţipătul ce urmase imediat după ea – le dictase direcţia iniţială, continuaseră să meargă drept înainte. Tunelul, suficient de înalt pentru ca Jeff să poată păşi fără să se aplece, părea să fi fost săpat direct în piatră. Conducte imense şerpuiau chiar deasupra podelei şi Jeff era convins că sunt conductele de canalizare principale. De asemenea, era convins că se îndreptau spre nord sau sud, chiar pe sub unul din marile bulevarde.

Nu Park – trenurile pentru navetişti care veneau dinspre staţia Grand Central treceau pe sub Park.

Dar dacă se aflau la sud de staţie? Trenurile spre periferii mergeau toate spre nord, nu? Îşi chinui mintea, încercând să-şi amintească. Dar erau atâtea trenuri care ieşeau şi intrau în oraş toată ziua! Şi nu numai dinspre Grand Central, dar şi de la staţia Penn.

Apoi metroul.

Câte garnituri erau?

Cu zecile.

Şi pe lângă tunelele prin care trecea metroul câte altele mai existau sub oraş?

Sute.

Îşi aminti vag unul din cursurile de la facultate din toamna trecută. Avea senzaţia unei alte vieţi – de fapt *fusese* altă viaţă. Serile cu Heather Randall din micul său apartament de pe 109th Street, chiar la vest de Broadway. O viaţă care acum i se părea atât de îndepărtată încât până şi amintirile parcă aparţineau altei persoane. Apoi însă imaginea cursului despre infrastructura urbană căpătă contururi clare şi aproape că auzi vocea profesorului său.

"Nimeni nu mai ştie cu adevărat ce se găseşte sub străzile Manhattanului. Mulţi oameni cunosc anumite părţi din acest teritoriu – există hărţi ale sistemului de canalizare, hărţi ale conductelor de gaze şi hărţi ale metroului şi ale instalaţiilor electrice. Dar toate acestea nu reprezintă decât o bucată din tărâmul de dedesubt."

În timp ce urmăreau fasciculul de lumină din ce în ce mai slab al lanternei, Jeff încercase să-şi păstreze privirea numai în sus, în căutarea vreunui puţ care să-i ducă la suprafaţă.

Acum găsiseră unul. Chiar deasupra capului se zărea un culoar îngust şi o scară ruginită prinsă în betonul ros.

– Unul dintre noi merge sus şi verifică unde iese, spuse el. Jagger scutură din cap.

– Io nu mă urc. Cine ştie peste ce dau acolo?

– Şi ce vrei să faci, să mergem la infinit înainte? Mai devreme sau mai târziu tot va trebui să urcăm.

Jagger scrută gaura.

– Pare să nu ducă nicăieri.

– Ba trebuie să ducă undeva – dacă nu, atunci de ce ar mai fi fost făcută?

Se întinse şi apucă ultima treaptă a scării ruginite.

– Ajută-mă!

Jagger îl ridică de parcă ar fi fost un fulg.

– Stinge-ţi lanterna, spuse el după ce şi-o aprinse pe a lui. N-are sens să consumăm bateriile.

– Şi dacă nu mai vii înapoi? întrebă Jagger.

– O să vin, îi spuse Jeff. Crezi că eu vreau să mă învârt pe aici de unul singur? Stai liniştit că mă întorc în câteva minute.

Începu să urce, târându-se de-a lungul scării ruginite. Deşi ştia că numai imaginaţia lui e de vină, puţul părea să se îngusteze din ce în

ce mai tare, strângându-se în jurul lui până aproape nu mai putu să respire. Panica aproape că îl copleşi. Dacă se înţepeneşte…

"Nu se va întâmpla aşa", se îmbărbătă el.

Dar cu cât urca mai sus, senzaţia de claustrofobie se intensifica. Era asudat din cap până-n picioare, inima îi bubuia, iar pieptul şi-l simţea ca într-un cleşte.

Căznindu-se să-şi înfrângă panica, urcă mai departe.

Apoi, deasupra lui, simţi o mişcare slabă.

În întunericul de deasupra lui se afla ceva.

Îndreptă fasciculul în sus.

Doi ochi roşii străluciră.

Un şobolan îl aştepta la mai puţin de un metru de el!

Tresări violent şi se lovi cu spatele de perete, pocnindu-şi genunchiul de scară. Şobolanul îşi arătă dinţii şi îl scuipă, după care dispăru brusc. Pentru un moment, Jeff se lăsă copleşit de panica pe care o ţinuse atât de bine în frâu încă de la început.

Unde dispăruse? Unde ar fi putut să se ducă?

Jos! Venea în jos spre el! Lumină disperat cu lanterna în jurul lui, căutând animalul, dar nici urmă de el. Apoi, după ce groaza i se mai domoli, zări un alt pasaj care se deschidea în lateral cam la un metru deasupra capului său. Speranţa, aproape distrusă în urma atacului de panică îi cuprinse sufletul şi se grăbi să urce pentru a cerceta mai îndeaproape noul culoar.

În depărtare văzu ceva care alungă definitiv teroarea resimţită câteva momente mai devreme.

Lumină. La mare distanţă, de-abia vizibilă, dar de neconfundat.

O cale de ieşire.

CAPITOLUL 15

Haide, Jinx, doar ştii regulile. Plimbă ursul.

Fata de-abia catadicsi să-şi ridice privirea din revista unsuroasă pe care o pescuise dintr-un tomberon de gunoi douăzeci de minute mai devreme.

– Ce mare scofală? I-e frică lui Mickey Mouse că m-aş putea da la portofelul lui?

Se retrase mai într-o parte când poliţistul de patrulă se apropie.

– Ce naiba, Paulie… ce ţi-am făcut eu ţie?

Paul Hagen, care lucra în Times Square de aproape douăzeci de ani şi care deja începea să se gândească la pensionare cu speranţa că nu va fi nici împuşcat, nici înjunghiat, nu-şi mai amintea câte fete ca Jinx văzuse de-a lungul carierei sale. Iar fata avea dreptate – nu-i făcuse nimic niciodată. Acum cinci ani probabil că nu s-ar fi deranjat să o bage în seamă dacă nu o prindea cu mâna în buzunarul vreunui turist. Dar asta se întâmpla acum cinci ani, iar în prezent Times Square nu mai semăna cu ce fusese înainte. Într-un fel, lui Paul Hagen îi era dor de vremurile acelea, când piaţa reprezenta kilometrul zero pentru toţi oamenii care nu puteau supravieţui în nici un alt loc din oraş, un loc în care îşi puteau încropi o viaţă a lor, înhăitându-se cu alţi rataţi ca şi ei. Hagen învăţase să accepte aceste aspecte încă din primii ani în care ieşise să patruleze pe străzi. Existau două tipuri de oameni pe lume: cei obişnuiţi şi vagabonzii.

El era un om obişnuit.

Jinx şi toţi ceilalţi care-şi pierdeau vremea prin Times Square, fără să aibă vreun mijloc de existenţă, fără adresă, fără trecut şi fără viitor, alcătuiau lumea vagabonzilor. Aşa stăteau lucrurile. Vagabonzii hălăduiau prin Times Square şi toţi ştiau despre asta. Cetăţenii New Yorkului ştiau. Turiştii o ştiau. În Times Square puteai să faci rost de orice îţi poftea inima – fie că era o ţigară cu marijuana în anii şaizeci, fie un gram de cocaină în trecutul mult mai recent. Băutură ieftină, un film porno sau o partidă de sex oral cu o "regină" a străzilor – puteai găsi de toate aici douăzeci şi patru de ore

pe zi, şapte zile pe săptămână. Datoria sa, cel puţin aşa cum o vedea Hagen, nu era să le pună capăt, ci să menţină o oarecare ordine printre traficanţi. Să direcţioneze schimburile, sub toate formele lor. Poate că tot ce se întâmpla aici viola regulile oraşului, dar Times Square trăia după propriile legi.

Turiştii veneau în piaţa imensă să fie martorii unor aventuri de care nu aveau parte în oraşele lor de provincie, iar dacă erau jefuiţi sau se pricopseau cu câte o boală venerică… la dracu', asta era viaţa în marea metropolă. Locuitorii ei ştiau, turiştii ştiau şi toată lumea era fericită.

Apoi totul s-a schimbat.

Mickey Mouse îşi făcuse apariţia şi transformase Times Square într-un Disneyland urban. Toţi spuneau că era minunat – că oraşul devenise acum mai sigur ca niciodată. Şi Paul Hagen înclina să creadă că ăsta este adevărul, cel puţin pentru marea majoritate a cetăţenilor. Dar pentru oamenii ca Jinx? Unde se putea duce femeia când el avea ordine să nu o lase să umble pe străzi? Răspunsul era simplu – nimănui nu-i păsa unde se duce, atâta timp cât nu erau obligaţi să o vadă. Cândva, treaba lui era să se asigure că oamenii ca Jinx nu provoacă prea multe probleme. Astăzi trebuia să aibă grijă ca nici măcar să nu aibă cineva habar de existenţa ei. Aşa că, deşi nu avea nimic împotriva lui Jinx, nu-i dădea pace.

– Haide, spuse el din nou. Valea de aici!

Jinx se conformă. Când sosise prima dată în oraş cu trei ani în urmă, după ce fugise din Altoona, nu procedase la fel. Pe vremea aceea încercase să scape de amantul mamei ei, care o considera mult mai sexy pe ea decât pe maică-sa, chiar dacă de-abia împlinise doisprezece ani. Şi poate că ăsta era adevărul. Oricum ea avea un chip mai frumos, îi spunea întruna Elvin – ce rahat de nume mai era şi ăsta, Elvin? – în timp ce tot încerca s-o pipăie în fiecare noapte după ce mama ei cădea beată turtă. Aşa că îl pocnise pe Elvin în cap cu una din sticlele goale de băutură şi-şi luase tălpăşiţa. Făcuse autostopul şi mersese vreo sută şaizeci de kilometri cu un boşorog, care îşi scosese scula în faţa ei, dar cel puţin acesta nu încercase să-i facă nimic. Scăpase de el la o staţie de benzină de lângă Milton, apoi se urcase într-un autobuz cu destinaţia New York. Mai întâi se pripăşise pe lângă staţia de autobuz, dormind pe un scaun şi mâncând

la una dintre tejghele. O femeie care servea acolo – parcă Marge o chema, nu? – îi dăduse lui Amber Janks porecla de acum.

– Sărmana copilă, spusese ea după ce Amber îi povestise de ce plecase de acasă. Pe tine trebuia să te cheme Jinx şi nu Janks.

De-atunci aşa îi rămăsese numele, Jinx, şi nu se mai gândea la ea ca la Amber Janks.

Amber Janks murise, dar Jinx era vie şi avea grijă de ea însăşi foarte bine.

De fapt, nici nu-i luase prea mult timp ca să-şi dea seama cum. La început, doi bărbaţi se oferiseră să o protejeze şi Jinx i-a crezut. Cel puţin până când au încercat să abuzeze de ea.

– Haide, păpuşică, îi spusese Jimmy Ramirez. O să facem o avere cu corpul ăsta al tău, da' mai întâi tre' să ştii cum să-l foloseşti.

Elvin deja o învăţase cum să-l folosească şi lui Jinx nu-i plăcuse deloc, aşa că atunci când Jimmy începuse să-i smulgă hainele de pe ea, ea se prefăcuse că geme de plăcere până când reuşise să pună mâna pe cuţitul pe care bărbatul îl ţinea în buzunar. După câteva zile, când auzi că Jimmy murise, se întrebase dacă ea era cea care îl omorâse, dar realiză imediat că nu îi păsa prea tare.

Celălalt bărbat, care avea în jur de patruzeci de ani, nu semăna deloc cu Jimmy. Avea un aspect plăcut, purta blugi şi o cămaşă curată. Şi nici nu intenţiona să fie peştele ei. I-a spus că nu vrea decât să-i cumpere ceva de mâncare şi chiar s-a ţinut de cuvânt câteva zile. Dar într-o zi, când luau masa într-un restaurant McDonald's, el şi-a pus mâna pe piciorul ei şi fata a ştiut imediat ce doreşte.

Atunci, s-a ridicat şi a plecat. Ce putea să facă? Să-l taie cu porcăriile alea de cuţitaşe din plastic?

Apoi o întâlnise pe Tillie. Tillie o dusese la ea acasă, mă rog, în locul pe care ea îl numea casa ei şi după doar câteva săptămâni Jinx ajunsese să îl considere propriul cămin. Erau două camere mari, nu departe de Grand Central, chiar sub Linia 42 a staţiei.

– Nu da atenţie nimănui, îi spusese Tillie în timp ce mergeau prin imensa sală de aşteptare. Dacă nu te uiţi la oameni, nici ei nu se vor uita la tine. Dacă nu le vorbeşti, atunci nici ei nu-ţi vor vorbi. Şi dacă mergi fără să te opreşti, poliţiştii din tranzit nu te vor deranja.

Traversară sala de aşteptare şi coborâră o rampă, urmărind indicatoarele care arătau unde sunt liniile.

În cele din urmă, Tillie deschise uşa care ducea la Linia 42 şi începu să coboare scările spre peron.

Pe şine nu se zărea nici un tren; pe peron nu era nimeni.

Aerul era umed.

În dreapta se vedeau şi mai multe peroane, şi mai multe şine.

La stânga se ridica un zid mic şi dincolo de el un labirint de ţevi, pasarele şi scări. De deasupra, câteva raze de lumină pătrundeau printre gratiile unei rigole.

– Ce vezi tu acolo sus e strada, explică Tillie. Unde *locuiam* şi eu odată.

La capătul peronului se găsea un panou pe care era scris "Accesul interzis", dar Tillie îl ignoră, coborând repede pe o rampă, apoi sărind chiar pe şine. Traversă cu atenţie Linia 42, apoi Tillie se căţără pe zidul mic. Când văzu că Jinx ezită, Tillie o zori.

– Nu-i aşa rău, spuse ea. O să vezi.

La început Jinx[2] se simţi îngrozită şi se ţinu cât mai aproape de Tillie pe măsură ce îşi făceau drum prin amestecul haotic de tunele şi pasaje.

Apoi ajunseseră la casa lui Tillie.

Cea mai mare dintre camere avea aproximativ cincisprezece metri pătraţi şi era dotată cu o sobă ruginită, o canapea uzată, câteva scaune aşezate în jurul unei mese de tablă şi chiar şi un televizor.

– Îţi place? întrebă Tillie. Nu-i aşa rău, nu?

– Televizorul merge? fu singura întrebare care-i trecu atunci prin minte lui Jinx.

Tillie ridicase din umeri.

– Nici pomeneală, dar dă bine. Şi cine ştie? adăugă ea cu un rânjet care-i expunea dintele lipsă din faţă. Într-o zi poate ne tragem şi cablu!

Şase oameni trăiau în aceeaşi încăpere şi, când văzu că nimeni nu încearcă să profite de ea, Jinx se hotărî să rămână. Locuia aici de trei ani, iar Tillie şi ceilalţi o învăţaseră o mulţime de lucruri. Îi arătaseră unde se găsesc cele mai bune tomberoane de gunoi, şi anume în spatele restaurantelor, pentru că acestea se descotoroseau de o grămadă de mâncare. Unii dintre ei chiar înfăşurau în folie de plastic resturile pe care le aruncau pentru ca oameni precum Tillie – şi acum precum Jinx – să le poată lua acasă mai uşor.

Învăţase să cerşească şi să spună poveşti despre cum cineva i-a furat biletul de autobuz şi că nu avea nevoie decât de treizeci-patruzeci de dolari ca să ajungă acasă. Niciodată n-a încetat să se minuneze cât de mulţi oameni înghiţeau o asemenea gogoaşă. Desigur, trebuia să fie foarte atentă să nu cumva să abordeze de două ori aceeaşi persoană, dar şi dacă erai prins, puteai întotdeauna să dispari în mulţime şi cel care ţipa la tine devenea brusc doar un alt nebun.

Învăţase apoi să fure din buzunare şi era atât de bună, încât nici Paul Hagen nu reuşise s-o dibuie vreodată. Acum însă, nu mai puteai să pierzi vremea în Times Square şi, într-o singură săptămână, Paulie o uşuise de cel puţin trei ori.

– Şi unde vrei să mă duc? întrebă ea. Paul Hagen ridică din umeri.

– Hei, nu da vina pe mine…, eu doar respect nişte ordine.

Jinx ridică şi ea din umeri şi se îndreptă spre Broadway, înjurând suficient de tare ca el s-o audă, dar să nu înţeleagă totuşi ce spune. Tocmai cotea pe 43rd Street, când persoana pe care o căutase îi apăru brusc în faţă din mulţimea grăbită să intre la teatru pentru spectacolul de la ora opt.

– Vânătoarea începe mâine, îi spuse persoana încet, îndesându-i în palmă un plic gros şi amestecându-se imediat printre oameni.

Abţinându-se să nu se uite în spate ca să verifice dacă Paulie Hagen observase ceva, Jinx traversă repede strada, coborî scările de la metrou şi dispăru.

Când Heather se cufundă în reverie, se revăzu stând împreună cu Jeff în micul lui apartament din West Side. Era duminică dimineaţă şi ea purta unul din tricourile lui vechi, foarte lălâi. Dar n-avea importanţă; atâta timp cât era înfăşurată cu el se simţea mult mai aproape de Jeff. Ziarul *Times* era răsfirat pe podea, soarele inunda camera şi, dacă se hotărau în cele din urmă să se îmbrace, ieşeau în oraş să cumpere un covrig şi să meargă în parcul Morningside ca să hrănească păsărelele şi veveriţele.

Era exact ca în comedioarele acelea romantice perfecte, a căror acţiune se desfăşoară în New York, unde ploaia nu apare decât dacă eroina dorea să meargă prin ea, iar Parcul Central era la fel de bun ca oricare altul pentru plimbări sub clar de lună, şi unde nu găseai

beţivi, nebuni sau cerşetori, ca să nu mai vorbim de vreo pungă murdară ce se lipea parcă electrizată de picioarele tale în adierea blândă a vântului ce sufla dinspre râu.

Când se forţă să revină totuşi la realitate, descoperi că viaţa nu arată deloc aşa. Se găsea din nou în apartamentul tatălui ei de la ferestrele căruia se vedea Central Park, afară se lăsase noaptea şi Jeff era mort.

Îşi dori atunci să nu se fi dus la morgă. Dacă ar fi ignorat apelul acela, dacă i-ar fi închis pur şi simplu telefonul în nas lui Keith Converse şi ar fi rămas acasă…

Dacă n-ar fi văzut cadavrul…

Chiar şi acum, când stătea pe jumătate trează în întunericul nopţii, încă mai vedea clar imaginea oribilă a trupului distrus de la morgă, care cu greu mai semăna cu corpul unei fiinţe umane. Carnea arsă, faţa diformă şi…

Locul în care fusese tatuajul lui Jeff.

De câte ori urmărise contururile micului soare cu vârful degetului?

"Nu era acolo, îi spusese Keith. Mă jur, azi-dimineaţă partea aia a corpului nu era arsă, şi tatuajul nu era acolo!"

De ce nu putea trece peste asta, de ce nu se putea convinge că Jeff era cu adevărat mort? N-ar fi trebuit să simtă oare un mare gol înăuntru, un pustiu teribil acolo unde sălăşluise odată dragostea lui Jeff? Dar ea nu simţea deloc acel pustiu. Dimpotrivă, trăia exact aceeaşi senzaţie pe care o avusese de când aflase că Jeff fusese arestat: totul era o greşeală îngrozitoare, un coşmar care îi cuprinsese pe toţi şi din care aveau să se trezească cât de curând. Va fi toamnă din nou şi Jeff o va aştepta ca de obicei în micul lor restaurant preferat şi…

– Termină!

Cuvintele ţâşniră din gâtul lui Heather ca un strigăt agonizant. Strângându-şi umerii cu braţele ca şi cum s-ar fi apărat de frigul ce-o cuprinse, se îndreptă neliniştită spre fereastra dormitorului şi privi afară în întunericul de dincolo de sticlă. Era de-abia opt seara. Şi atunci de ce se simţea atât de epuizată de parcă ar fi fost trei dimineaţa?

Se auzi un ciocănit la uşa micului antreu care se afla în prelungirea dormitorului ei şi o secundă mai târziu apăru Perry Randall.

– Noi ne-am gândit să mergem să mâncăm la Le Cirque. Vrei să vii cu noi?

Le Cirque? *Le Cirque?* Cum să-i treacă prin cap să meargă la Le Cirque sau oriunde altundeva, când ea nu-şi dorea decât să fie cu Jeff?

– Şi dacă *a fost* o greşeală? se auzi Heather întrebând.

Tatăl ei rămase nedumerit, apoi expresia de pe chip i se schimbă şi clătină din cap. Se apropie de ea, întinse braţele, dar când Heather se feri de atingerea lui, îşi lăsă abătut mâinile să-i cadă pe lângă corp.

– Ştiu cât îţi este de greu, spuse el. Dar crede-mă, o să treci peste asta. În câteva luni…

– În câteva luni o să mă simt la fel de rău ca şi-acuma, tată, spuse ea.

Apoi, când văzu mâhnirea din ochii lui, se mai înmuie.

– Poate o să mă simt mai bine, cedă ea puţin. Dar nu acum. De ce nu vă duceţi tu şi Carolyn fără mine să luaţi cina? Eu şi-aşa n-aş putea înghiţi nimic, chiar dacă v-aş însoţi.

El ezită, apoi îşi sărută fiica pe frunte.

– Ne vedem mai târziu. Dacă vrei totuşi ceva de mâncare, Dessie ne-a lăsat nişte somon afumat în frigider. Încearcă să te hrăneşti, măcar puţin.

O strânse părinteşte de umeri, apoi plecă.

Singurătatea însă îi făcu şi mai rău lui Heather, ca şi cum pereţii apartamentului se strângeau în jurul ei, sufocând-o. Un minut mai târziu părăsi şi ea clădirea, mergând pe Fifth Avenue, îndreptându-se spre…

Unde?

Nu ştia.

"O să ştim când o să ajungem acolo."

Vocea pe care o auzise şoptind era a lui Jeff. Aşa îi spunea el întotdeauna când se hotăra să se plimbe la întâmplare prin oraş duminica după-amiază.

"Dar unde mergem?" întreba Heather de obicei.

În viaţa ei perfect ordonată, ştia întotdeauna unde mergea şi de ce se ducea într-un anumit loc.

"Viaţa nu trebuie să fie neapărat plină de surprize, o învăţase mereu tatăl ei. Fiecare dintre noi trebuie să fie pregătit să facă faţă

lucrurilor neaşteptate, dar să cauţi neprevăzutul dinadins este o pierdere de vreme."

Dar pe Jeff îl încânta necunoscutul şi oricând era pregătit să exploreze locuri noi: o clădire, un bloc sau un întreg cartier. Când îl întreba unde se duce şi de ce, el se mulţumea să zâmbească ghiduş şi să ridice din umeri.

"De unde să ştiu? O să aflăm când o să ajungem acolo."

Acum îi spunea din nou acelaşi lucru, chiar dacă numai în amintirea ei.

Şi chiar dacă încă nu avea habar încotro se îndreaptă, Heather se simţea deja mai bine.

"El o să-mi arate, se convinse ea. El o să-mi arate unde să mă duc, aşa cum a făcut întotdeauna."

CAPITOLUL 16

Privind fix raza slabă de lumină din capătul îndepărtat al tunelului, Jeff se simţi cuprins de speranţa că aceasta le va arăta drumul spre suprafaţă. Deşi instinctele îl îndemnau să alerge ca să scape de întunericul gros din jurul lui, rămase neclintit până când Jagger se căţără pe scara ruginită şi îşi scoase capul asemenea unei creaturi subterane ce se târăşte afară din vizuina ei. După ce Jagger ieşi cu totul din hruba întunecată, Jeff porni spre punctul strălucitor, cu inima bătându-i nebuneşte. Dar când cei doi se apropiară de sursa de lumină, speranţa lui Jeff se destrămă: nu venea de deasupra, ci de dedesubt.

Se aşezară de-o parte şi de alta a crăpăturii şi se uitară în adâncurile ei. La aproximativ douăzeci de metri în jos se zărea podeaua unui alt tunel şi de acolo emana lumina ce străpungea întunericul – o rază de speranţă la fel de iluzorie ca aceea a semnalelor puse de piraţi noaptea pe plajele din Caraibe pentru a atrage navele în recifuri. Priviră timp îndelungat, fără să spună nimic.

Chiar dacă ar fi existat o scară, nici unul din ei nu ar fi dorit să coboare. În cele din urmă, Jagger rupse tăcerea:

– Nu putem să ieşim de aici dacă stăm şi nu facem nimic. Încuviinţând din cap, Jeff plimbă lanterna în ambele direcţii. Nu mai exista nimic, nici un indiciu care să le spună ce ar putea fi dincolo de întuneric şi nici cât va mai trece până când vor găsi o altă lumină. Înfricoşaţi de această incertitudine, rămaseră nemişcaţi ca nişte molii hipnotizate de strălucirea unui bec, până când Jagger se răsuci pe loc şi porni prin beznă, gemând speriat.

– Trebuie să ieşim de aici. Acum!

Jeff, care în acel moment era mai îngrozit de ideea de a rămâne singur decât de întuneric, se repezi după el. Se mişcară cât de repede putură, folosind în continuare o singură lanternă, până când ajunseră la o intersecţie cu un alt tunel plin de cabluri electrice. Jagger se opri brusc.

– Încotro? întrebă el.

Oriunde te uitai nu vedeai nimic. Jeff se întoarse spre dreapta. Fără să-i pună la îndoială hotărârea, Jagger îl urmă orbeşte aşa cum şi el îl urmase pe Jeff câteva minute mai devreme.

Tunelul părea să se îngusteze din ce în ce mai tare şi, deşi încerca să se convingă că este doar o iluzie, Jeff începu să se simtă iarăşi cuprins de claustrofobia oribilă pe care o trăise în interiorul puţului prin care urcase.

Avea senzaţia că tunelul îl zdrobeşte şi era pe punctul să înceapă să ţipe, dar chiar atunci, Jagger îl prinse cu putere de umăr şi strânsoarea fermă a acestuia îi mai potoli puţin spaima care îi sfâşia mintea ca o lamă de cuţit.

– E ceva acolo, sus, îi şopti Jagger la ureche, cu buzele atât de apropiate de el, încât Jeff aproape că-i simţea răsuflarea.

– Unde? întrebă Jeff, cu voce şoptită. Jagger îi astupă gura cu mâna.

– Şşşş…, îl atenţionă el, stingând lanterna.

Inima lui Jeff bătea mai să-i spargă pieptul. Apoi Jagger şopti din nou:

– N-auzi?

Jeff se chinui din răsputeri să-şi domolească bătăile inimii şi, după o vreme, sesiză şi el zgomotul.

Era un soi de schelălăit, ca de câine rănit. Jagger trecu în faţa lui Jeff.

– Lasă-mă pe mine primul, şopti el.

Înaintară prudent, Jagger aprinzând lanterna doar atât cât să se asigure că nu o să cadă în cine ştie ce gaură. Scâncetul se auzea din ce în ce mai tare.

Dădură peste o altă răscruce şi acum sunetul deveni mai clar. Nu era un câine. Ci o fiinţă umană.

Venea de undeva din stânga, şi Jagger aprinse din nou lanterna şi plimbă fasciculul luminos prin întuneric.

Vaietul se opri.

La început nu văzură decât un morman de gunoi şi o movilă de zdrenţe murdare. Apoi lanterna dădu la iveală o pereche de ochi şi un geamăt agonizant se ridică dintr-acolo.

Jagger se apropie, urmat îndeaproape de Jeff, şi lovi cu vârful piciorului grămada împuţită.

Chipul schimonosit al unui bărbat se iţi dintre resturile fetide. Începu să zgârie podeaua tunelului cu mâinile ca nişte gheare, ca şi cum ar fi vrut să se îngroape în betonul rece. Când Jagger îngenunche lângă el, bărbatul se lipi strâns de zid, trăgându-şi în dreptul stomacului o pătură zdrenţuită.

– Fugiţi, şopti el. Ieşiţi de aici înainte să vă prindă şi pe voi!

– Cine? întrebă Jeff, lăsându-se pe vine şi privind spre el.

Deşi la început crezuse că bărbatul este mult mai bătrân, observă cu uimire că nu avea mai mult de douăzeci şi doi, douăzeci şi trei de ani. Părul îi era încâlcit şi murdar, iar faţa îi era pătată cu noroi şi unsoare.

– Înainte să ne prindă cine?

Bărbatul privi speriat într-o parte şi-n alta şi pentru o clipă Jeff crezu că nu îl auzise. Brusc însă, falca bărbatului se mişcă şi pe bărbie i se scurse un firicel de sânge.

– Vânătorii, şopti el. Am crezut că mă aflu în siguranţă. Am crezut că…

Vocea i se stinse şi se sprijini de perete, chinuindu-se să tragă aer în plămâni. Apoi glasul lui reveni gâjâit şi ascuţit ca sunetul de sticlă spartă:

– N-am putut să scap. Mi-au zis că e un joc…, au spus că-l pot juca. Tot ce trebuia să fac era… era…

Tăcu din nou şi Jeff auzi o altă voce, al cărei ecou răsuna între pereţii tunelului.

– Fii atent…, uită-te la asta. A luat-o pe aici.

Bărbatul se holbă când îi ajunseră la urechi aceste cuvinte şi dădu din nou să vorbească. Corpul lui deveni rigid şi din gât îi ieşi un bolborosit strangulat. Apoi, pe neaşteptate, se relaxă. Mâinile lui, care încă mai ţineau strâns pătura zdrenţuită, căzură în lături.

Sângele care i se scurgea din pântece sclipi roşiatic în raza de lumină a lanternei.

Când sunetul vocilor se apropie şi mai tare, Jeff şi Jagger se cufundară în întuneric.

Era o seară perfectă pentru plimbare. Primăvara alungase gerul înţepător din timpul iernii şi în aer plutea aroma delicată a florilor din parc. Exact genul de seară în care ea şi Jeff se lăsau ademeniţi să

rătăcească ore în şir prin oraş. Jeff urmărea cu nesaţ arhitectura clădirilor, în timp ce Heather îl încânta cu poveşti din copilăria ei de fetiţă bogată, crescută în inima cartierului Manhattan. Poate că vremea superbă de afară o îndemnă pe Heather să-şi continue plimbarea în seara aceea.

Sau poate faptul că nu voia să se ducă nicăieri anume.

Şi, în nici un caz, nu îşi dorea să fie alături de tatăl ei!

Durerea – suferinţă şi furie la un loc – fierbea în sufletul ei când îşi amintea ce îi spusese el după ce i-a dat vestea că Jeff murise. O îmbrăţişase şi rostise nişte vorbe, pe care, cu siguranţă, tatăl său le crezuse liniştitoare: "Ştiu că eşti supărată, draga mea, dar o să-ţi treacă. O să cunoşti şi alţi bărbaţi şi, cu timpul, o să înţelegi că tot ce s-a întâmplat te-a scutit de multă amărăciune".

Iar în seara asta îi propusese să meargă la Le Cirque! Oare chiar îşi închipuise că ea este în stare să stea într-un restaurant, unde nu numai că îi cunoştea pe mulţi dintre clienţi, dar ar fi trebuit să se comporte cu ei de parcă totul era în regulă? În fond, aproape toţi cei cu care crescuse îşi exprimaseră foarte clar părerea despre Jeff Converse.

"Niciodată n-o să te poată înţelege cu adevărat, îi spusese Jessica van Rensellier acum doi ani. E potrivit pentru o aventură de-o vară, dar nu pentru o relaţie serioasă, corect? Dacă îmi aduc eu bine aminte, tatăl lui nu face parte din categoria aceea de oameni care au grijă de casele noastre?"

În ultimul an, Heather trăise cu impresia că Jessica şi cei asemenea ei încercau să o evite, dar descoperise cu surprindere că nu-i pasă – persoanele din cercul de cunoştinţe al lui Jeff erau mult mai interesante decât obişnuiţii restaurantului Le Cirque. Carolyn era chiar mai rea decât toţi oamenii care îi fuseseră cândva prieteni. În ultimele zile reuşise chiar să evite să pomenească numele lui Jeff.

Aşa că Heather continuă să se plimbe, îndepărtându-se de East End, unde putea da nas în nas în orice moment cu vreun fost coleg de liceu, cu cineva din Liga Juniorilor sau cu vreun amic care se întorcea de la cine ştie ce întrunire simandicoasă. Se îndreptă spre West Side, dar de-abia când ajunse pe Broadway, la trei blocuri de locuinţa lui Jeff, îşi dădu seama unde se află.

Făcu imediat cale-ntoarsă şi tocmai se pregătea să strige după un taxi, când, brusc, se opri, amintindu-şi cuvintele lui Jeff: "O să ştim

când o să ajungem acolo".

Oare el o îndemnase să meargă în direcţia asta? De aceea străbătuse aproape o jumătate de oraş pe jos şi trecuse pe lângă cincizeci de străzi din partea de nord? Se scutură, vrând parcă să alunge astfel de gânduri, apoi se înroşi când un trecător îi aruncă o privire ciudată, după care îşi întoarse capul ca să n-o mai vadă – acelaşi fel de privire pe care o avea şi ea când întâlnea câte un nebun pe stradă.

"Dar aceştia chiar îşi imaginează că aud voci, încercă ea să se liniştească. Eu doar îmi amintesc ce obişnuia să-mi spună Jeff."

Dar chiar dacă se convinsese că e numai o amintire, Heather nu îndrăzni să facă semn nici unui taxi, deşi vreo şase maşini galbene trecuseră pe lângă ea. În schimb, îşi continuă plimbarea şi parcurse şi restul distanţei până la casa lui Jeff, ca să privească ferestrele întunecate de la apartamentul lui.

Numai că în noaptea asta, ferestrele erau luminate şi, după ce le privi fix timp de câteva minute – aşa cum făcea întotdeauna când ştia că Jeff o aşteaptă -, văzu pe cineva exact acolo unde stătea el de obicei, uitându-se în jos după ea. Tresări şi inima începu să-i bată nebuneşte. Era imposibil! N-avea cum! Jeff murise! Confuză, ştiind că tot ce văzuse era de domeniul fantasticului, se uită în jur parcă dorind să-l descopere pe cel care îi juca o farsă.

Când îşi luă inima în dinţi şi privi din nou în sus, silueta dispăruse.

Dar fereastra era în continuare luminată.

Cine ar putea fi?

"Administratorul?" În clipa în care gândul îi trecu prin minte, se mai linişti, crezând că asta trebuie să fie explicaţia. Aproape că-l şi vedea pe administratorul clădirii, Wally Crosley – sau "Crawly[3] Wally" cum îi spunea Jeff – târându-se prin apartamentul lui Jeff, însuşindu-şi tot felul de lucruri pe care el le considera de valoare. Îşi duse mâna în buzunar şi căută cheile pe care nu le mai folosise de atâta vreme. Erau încă acolo. După o scurtă ezitare urcă cele câteva trepte de la intrare şi deschise uşa blocului.

Când ajunse la etajul al treilea, şovăi din nou. "Dar dacă nu era administratorul? se întrebă ea. Dacă era altcineva?"

Aruncă o privire pe hol, spre capătul clădirii. Pe sub pragul de la apartamentul vecin se strecura o rază de lumină, ceea ce însemna că

Tommy Adams era acasă. Se gândi să sune la el înainte de a bate la Jeff. Cel puţin, aşa nu era nevoită să se confrunte singură cu Crosley.

Heather tocmai ridicase mâna spre soneria de la apartamentul lui Tommy, când uşa lui Jeff se deschise. Dar în prag nu stătea Wally Crosley.

Era Keith Converse şi Heather avu senzaţia că tatăl lui Jeff băuse. Avea faţa roşie şi ochii tulburi.

– Deci, tu erai, spuse el. Apoi, explicându-se, adăugă:

– Am vrut să zic, jos, pe stradă, acum câteva minute. Heather încuviinţă din cap.

– Eu… eu am ieşit să fac o plimbare. Keith îşi arcui sprâncenele întrebător.

– Atâta drum, pe jos?

Ceva o îndemna pe Heather să plece. Auzise că tatăl lui Jeff face urât la băutură şi, dacă începea să dea vina pe ea pentru ceea ce i se întâmplase fiului său…

– Nu ştiu de ce m-am ridicat şi m-am dus la fereastră, spuse el. Stăteam în scaunul lui Jeff, încercând să-mi limpezesc minţile şi… Vocea îi pieri, apoi deschise uşa larg.

– Ceva m-a determinat să mă duc să mă uit. Poate că mă aşteptam să-l văd pe Jeff.

Heather simţi cum ochii i se umplură de lacrimi.

– Vă înţeleg, şopti ea. Când am ieşit afară în seara asta, nu ştiam încotro mă îndrept. Întotdeauna îmi spunea că o să ştim unde mergem atunci când vom ajunge acolo.

Clătină din cap şi strânse şi mai tare cheia pe care o ţinea în mână.

– Dar el nu e aici. El e…

Se opri brusc, fără să mai poată rosti vreun cuvânt.

– Nu e, Heather, spuse Keith încet.

Fata se uită spre el, începu să vorbească grăbit, aproape dorindu-şi să se certe cu el, dar Keith îşi ridică o mână în sus, reducând-o la tăcere.

– Ascultă-mă, te rog, bine? Pentru că nimeni altcineva n-o va face. Toţi sunt convinşi că m-am ţicnit. Dar am stat de vorbă cu un bărbat azi-dimineaţă. Un bărbat care l-a văzut ieri pe Jeff.

Heather se încruntă, nu spuse nimic, dar nu plecă.

– L-a văzut pe Jeff când a ieşit din dubiţă imediat după accident.

Heather simţi că i se taie răsuflarea şi, când Keith deschise şi mai mult uşa, fata intră.

Eve Harris se uită mecanic la ceasul ei de mână, în timp ce traversa spre Circul Columbus, şi zări maşina neagră cu însemne oficiale parcată chiar în faţa clădirii Trump International. Chiar şi când făceai parte din Consiliul Primăriei, oamenii se împărţeau tot în două categorii: cei care te făceau să-i aştepţi şi cei care nu. Carey Atkinson şi Arch Cranston erau două persoane pe care nu trebuia să le aştepţi niciodată. Şeful Poliţiei Atkinson şi comisarul-şef Cranston, ale căror slujbe, mai degrabă de faţadă, fuseseră cumpărate cu o parte din cele mai consistente contribuţii băneşti din istoria oraşului, erau cunoscuţi pentru punctualitatea lor. Ceasul arătă fix ora nouă seara – exact ora stabilită de ei – când femeia intră pe uşa din faţă, coti spre stânga şi ajunse în holul principal al restaurantului.

– Vă conduc, doamnă Harris, spuse şeful de sală, înclinându-şi capul în semn de salut, suficient cât să fie respectuos, dar fără să pice în servilism. Domnii sunt deja aici.

Cu toate că nu întârziase, Eve putea să jure că Arch Cranston va face obligatoriu o remarcă tâmpită la adresa nepunctualităţii femeilor. Zâmbind, îl urmă pe şeful de sală dincolo de uşile ce dădeau direct în restaurant – o încăpere simplă, elegantă şi, pentru că preţurile erau suficient de piperate, foarte aerisită în ceea ce priveşte aşezarea meselor. Aici găseai un soi de intimitate, aproape de neimaginat în celelalte localuri din oraş, însă şeful de sală o conduse spre o masă din fundul încăperii – departe de ferestrele pe care Atkinson le considera un factor de risc şi departe de uşile care lăsau să se strecoare înăuntru o pală de vânt de fiecare dată când se deschideau. Eve era mai mult decât mulţumită să scape de priveliştea Parcului Central şi, la fel ca bărbaţii, prefera mereu intimitatea zonei din spatele barului.

– De-asta îmi place mie de tine, spuse Arch Cranston, aplecându-se s-o sărute pe Eve pe obraz şi ignorând gestul ei de a-şi feri capul. Întotdeauna ajungi la timp – nu ca alte femei!

Eve se felicită în gând pentru intuiţia ei infailibilă.

– O să ajungi departe cu linguşirile tale, Arch, replică ea, ascunzându-şi nemulţumirea faţă de remarca lui.

Arch, de bună-credinţă, nu realiză că fusese luat peste picior, dar Carey Atkinson îi făcu cu ochiul, în timp ce se aşezară cu toţii pe scaune.

– Deci, cum procedăm? întrebă Atkinson, chemând cu un semn ospătarul. Ne prefacem că suntem civilizaţi şi conversăm despre nimicuri sau trecem direct la subiect?

– N-am avut niciodată pretenţia că sunt civilizată, răspunse Eve. Aşa mi-am păstrat funcţia. Dar mi-au ajuns la urechi tot felul de lucruri ciudate despre tânărul care a murit în accidentul de ieri-dimineaţă.

Cei doi bărbaţi se priviră cu subînţeles şi, în timp ce Cranston se foi neliniştit pe scaun, Atkinson se aplecă înainte şi întrebă:

– Şi ce anume ai auzit, dragă Eve?

Din expresia de pe chipurile lor, se vedea clar că ei ştiau exact despre ce vorbea ea, dar Eve făcea politică de prea mult timp ca să nu realizeze că era un moment în care se impunea folosirea unei şarade.

– Întâmplător, am dat peste tatăl lui Jeff Converse în după-amiaza aceasta, spuse ea. Se pare că el nu este convins că fiul lui a murit.

Atkinson se relaxă vizibil.

– Din câte ştiu eu, Keith Converse s-a învârtit prin oraş mai toată ziua. Cum de a ajuns şi la biroul tău?

– Păi, nu a ajuns. L-am întâlnit la metrou.

Eve le relată pe scurt tot ceea se întâmplase. După ce termină, nici Arch Cranston, nici Carey Atkinson nu scoaseră o vorbă şi, pentru că tăcerea se prelungea nefiresc, Eve continuă:

– Am mai auzit şi că bărbatul cu care a discutat – şi pe care îl chema Al Kelly – e mort. Înjunghiat într-o alee, aparent pentru a fi uşurat de cei cinci dolari primiţi de la domnul Converse drept recompensă pentru că îi povestise despre accident.

– Aha, aşadar, Al Kelly era beţivanul? spuse Arch Cranston.

– E adevărat, Al Kelly avea o problemă cu băutura, răspunse Eve. Mulţi dintre vagabonzi sunt alcoolici.

Se uită fix în ochii lui Carey Atkinson.

– Presupun că departamentul tău n-o să fie în stare să descopere cine l-a ucis pe Al Kelly, nu?

Atkinson ridică din umeri, întinzându-şi mâinile într-un gest de neajutorare.

– Ştii la fel de bine ca mine că nu dispunem de suficient personal pentru a investiga moartea fiecărui boschetar din oraşul ăsta.

– Aţi putea găsi personalul necesar, dacă v-ar păsa de problemele oamenilor care trăiesc pe stradă.

Eve îşi mută privirea spre Arch Cranston.

– Şi astfel ne apropiem de celălalt motiv pentru care ne-am adunat în seara asta aici, nu? Nu te-am văzut ieri la gala de binefacere pentru Adăpostul Montrose.

Se uită din nou spre şeful poliţiei.

– Pe tine *nu mă aşteptam* să te văd oricum.

Cranston îşi băgă mâna în buzunarul interior al sacoului şi scoase un plic gros, pe care Eve îl privi obosită.

– Este pentru monseniorul McGuire.

– Atunci, de ce să nu i-l dai lui direct? propuse Eve, fără să-şi manifeste nici cea mai mică intenţie de a lua plicul. Acum sunt mult mai îngrijorată de felul în care departamentul vostru se ia la harţă cu oamenii mei.

Privirea ei se îndreptă iarăşi spre şeful poliţiei.

– Cum se face că nu aveţi oameni destui ca să descopere cine omoară vagabonzi, dar găsiţi întotdeauna forţe de ordine care să-i alunge de pe străzi?

Atkinson clătină din cap nervos.

– Află că nu sunt aşa mulţi… începu el, dar Eve nu-l lăsă să termine.

– Probabil că există peste cincizeci de mii de oameni care trăiesc, fie pe străzi, fie prin tunelele de sub oraş, iar lucrul ăsta îl cunoşti foarte bine.

Atkinson încuviinţă din cap spăşit.

– Eu zic că nu sunt mai mult de cinci mii.

Eve nu se mai deranjă să-i răspundă. Amândoi ştiau care este adevărul. Ospătarul se apropie să le ia comanda şi, după ce plecă, femeia reveni la subiectul legat de Jeff Converse.

– I-am promis tatălui lui că o să mă interesez, spuse ea. Evident că n-am cum să mai stau de vorbă cu Al Kelly ca să aflu ce a văzut, aşa că o să vă întreb pe voi doi – e posibil ca tot ce i-a povestit Al Kelly domnului Converse să se fi întâmplat? Dacă o să-i spun că sunteţi absolut siguri că fiul lui e mort, are cum să dovedească în cele din

urmă că mă înşel?

Atkinson clătină din cap că nu.

– Converse a făcut destule valuri şi în biroul medicului legist, din câte am auzit eu, şi şi-a băgat nasul şi pe la Secţia Cinci, din spusele căpitanului Wilkerson. Domnul Converse a fost acolo azi-dimineaţă şi a cerut să vadă raportul despre accident.

– Şi l-a văzut? întrebă Eve. Atkinson negă.

– În final, a considerat că nu e nevoie. A stat de vorbă direct cu ofiţerii care s-au ocupat de caz.

– Atunci, asta-i tot? întrebă Eve.

– Da, o asigură Arch Cranston. În cazul în care Converse mai vine la tine, poţi să-i spui liniştită că nu e nici o greşeală – fiul lui a murit în incendiu.

Dădu din cap cu o tristeţe exagerată, care pentru politicieni devenise o atitudine cât se poate de naturală.

– O întâmplare oribilă, indiferent de ce a făcut băiatul, nu i-aş fi dorit o astfel de moarte.

Eve Harris îşi ridică o sprinceană, dar nu făcu nici un comentariu legat de lipsa evidentă de sinceritate a lui Arch Cranston. Dimpotrivă, reveni asupra problemei şi a numelui menţionat de Keith Converse.

– Converse mi-a mai spus şi despre un bărbat pe nume Scratch. Din relatările sale, a reieşit că acest Scratch l-a dus pe fiul său la metrou.

Aproape că-l ţintui de scaun pe Atkinson cu privirea ei întunecată.

– Am senzaţia că, daca el există, atunci cineva ar trebui să-l ia la întrebări. E nevoie să discut cu Wilkerson chiar eu?

Atkinson oftă din greu.

– Nu, Eve. O să pun pe cineva să sune mâine-dimineaţă la Secţia Cinci… la dracu', poate chiar în noaptea asta. Dar dacă tipul trăieşte în tunele, să nu te bazezi pe oamenii mei, pentru că n-au cum să dea de el.

De data asta Eve nu mai încercă să-şi ascundă licărul batjocoritor din ochi.

– Oh, Doamne, nu, Carey! Nici nu mă aşteptam ca poliţiştii cei mai grozavi din New York să-şi rişte viaţa, căutând ceva prin tunelele acelea îngrozitoare. La urma urmei, ar putea să fie bătuţi la

sânge de vreo gaşcă de mame vagaboande care-şi apără copilaşii din flori! Şi doar nu vrem ca forţele de elită ale poliţiei să-şi pună vieţile în primejdie pentru aşa ceva, corect?

Carey Atkinson preferă să-i ignore cuvintele acide, dar Arch Cranston se uită în jur agitat să vadă câţi dintre oamenii din restaurant ar fi putut auzi izbucnirea lui Eve.

– Haide, Eve, spuse el, suficient de tare pentru ca femeia care asculta atentă la masa de lângă ei să-i prindă cuvintele. Nu te mai lua de Carey! Cunoşti foarte bine ce fel de oameni trăiesc în tunele. Pe toţi dracii, tu probabil că ştii mai bine decât oricare dintre noi. Ca să nu mai vorbesc despre viaţa care se duce acolo jos.

Eve zâmbi, dar ochii continuară să-i rămână reci.

– Cu toţii ştim cum este acolo jos, spuse ea. Şi mai ştim şi ce se întâmplă. Dar uneori, am senzaţia că sunt singura din oraşul ăsta care chiar doreşte să facă ceva pentru ei. Toţi ceilalţi nu vor decât să…

Se opri brusc, conştientă că vorbele ei sună ca o placă stricată. În plus, toţi trei ştiau perfect ce voiau ceilalţi.

Şi mai ştiau că oameni cu funcţii ca ale lor nu-şi expuneau niciodată în public adevăratele dorinţe.

Adevărul, ca întotdeauna, era rezervat doar conversaţiilor intime, în locuri mult mai ascunse.

Iar aceasta era o regulă pe care până şi Eve Harris o respecta.

CAPITOLUL 17

Heather Randall stătea la fereastra din apartamentul lui Jeff, acolo unde îl văzuse şi pe Keith cu o jumătate de oră în urmă. În colţul străzii, chiar lângă farmacie, zări restaurantul chinezesc preferat al lui Jeff, unde îl găsise adesea ghemuit într-un separeu, cufundat în lectura vreunei cărţi. Se chinui să alunge această amintire şi se întoarse de la fereastră.

Camera arăta exact ca în noaptea arestării lui Jeff. Ultimul proiect la care lucrase – şi anume acela pentru un mic birou de primire a oaspeţilor, comandat de unul dintre vecinii tatălui său din Hampton – era încă prins în piuneze de panoul de plută ce acoperea singura masă din încăpere. Mângâie absentă liniile graţioase ale schiţei neterminate – un contur care reuşea să redea arhitectura sediului principal, fără însă a o imita.

Desenul, ca şi camera însăşi, părea suspendat în timp, aşteptându-l pe Jeff să se întoarcă.

Dar asta era absurd. Jeff nu se mai întorcea, în ciuda poveştii ciudate pe care i-o spusese tatăl lui. Totuşi, pe măsură ce încerca să respingă fantasmagoriile lui Keith Converse, şi-l imagină pe Jeff rostind: "O să ştim când vom ajunge acolo".

Ochii îi rătăciră prin cameră. Fiecare obiect de acolo, de la afişele de pe pereţi care surprindeau clădirile preferate de Jeff şi până la rafturile pline cu cărţi – lucrări despre arhitectură, volume de poezie, compendii zoologice – îi era la fel de familiar ca şi lucrurile din propriul dormitor de pe Fifth Avenue. Chiar mai familiare, pentru că, în ciuda dimensiunilor reduse şi a mobilierului vechi din cameră, ea se simţise întotdeauna aici ca acasă, spre deosebire de apartamentul uriaş în care crescuse.

– Iubesc locul ăsta, spuse ea, parcă numai pentru sine.

Keith încălecase un scaun de lemn ponosit pe care ea şi Jeff îl cumpăraseră de la un târg de vechituri într-una din plimbările lor de duminica. Preţul de cinci dolari li se păruse o adevărată ocazie pentru a nu profita de ea. Jeff tocmai se apucase să-l repare când fusese

arestat. Acum braţele tatălui său se odihneau pe spătarul din lemn de stejar şi bărbatul o privea într-un fel care îi amintea de Jeff.

– Cât timp intenţionaţi să-l mai ţineţi? întrebă ea, uitându-se încă o dată prin cameră.

– Nu depinde de mine, replică Keith. Este al lui Jeff. O să plătesc în continuare chiria până când se întoarce acasă.

Heather se îndreptă din nou spre fereastră, cuprinzându-şi trupul cu mâinile ca şi cum ar fi vrut să se apere inconştient de frigul ce pusese stăpânire pe ea.

– Sunteţi sigur că se va întoarce?

– Dacă ar fi mort, aş şti. E fiul meu. Dacă i s-ar întâmpla ceva, aş simţi. Iar eu sunt gol pe dinăuntru.

Deşi stătea cu spatele la el, Heather percepea aproape dureros privirea lui pătrunzătoare.

– Nici tu nu simţi, continuă el. De-aia ai venit aici în seara asta. Heather se întoarse spre el şi-l privi cu ochii împăienjeniţi de lacrimi.

– Nu ştiu de ce am venit, începu ea. Eu doar… eu eram…

Dar apoi adevărul din cuvintele lui o izbi cu putere şi lacrimile îi secară.

– Aveţi dreptate, spuse ea pe un ton mai calm. Nu simt că ar fi murit. Aşadar, ce-o să facem?

– Aflăm adevărul, replică Keith. Şi îl găsim şi pe el. Heather se prăbuşi pe un scaun chiar în faţa lui Keith.

– Vă daţi seama ce spuneţi?

Keith se încruntă şi-şi încleştă maxilarele, exact cum făcea Jeff când lua o hotărâre.

– Ce se petrece cu voi, oameni buni? se răsti el. De ce naiba toată lumea din oraşul ăsta are senzaţia că e atoateştiutoare, iar ceilalţi sunt doar nişte tâmpiţi? Scuză-mi limbajul, dar dacă ai de gând să mă priveşti de sus…

– Să vă privesc de sus! îl întrerupse Heather. Când v-am privit eu de sus, pe dumneavoastră sau pe altcineva?

– Voi toţi…

– Noi toţi? Ce legătură au toate astea cu "noi toţi"? Vorbim despre Jeff, aţi uitat? Şi nici nu încerc să mă comport de parcă le-aş şti eu pe toate! Pur şi simplu, e o nebunie să crezi că poţi ieşi aşa pe stradă şi să găseşti pe cineva în New York. Mai ales dacă acel cineva nu vrea

să fie găsit.

Un licăr de nesiguranţă se aprinse în ochii lui Keith şi expresia de mânie îi dispăru de pe chip.

– Cum adică "nu vrea să fie găsit"? De ce să nu… Heather sări în picioare.

– Se îndrepta spre închisoare sau nu vă mai amintiţi? Aşadar, chiar dacă aveţi dreptate şi a scăpat din dubiţa în flăcări, unde aţi fi vrut să se ducă? La poliţie? L-ar fi trimis înapoi la puşcărie cât ai bate din palme.

– Dar n-a făcut nimic, fir-ar a dracu' de treabă! Acum Heather era la fel de furioasă ca şi Keith.

– Şi cui îi pasă de asta, cu excepţia mea şi a dumitale? Nimănui. Aşa că, spuneţi-mi… să presupunem că-l găsim pe Jeff, ce-o să facem după aceea?

Se întoarse la fereastră şi privi afară în noapte. La colţul străzii, o femeie îmbrăcată în zdrenţe împingea un cărucior de cumpărături din sârmă chiar pe scările care duceau la intrarea în staţia de metrou de pe 110th Street. Mişcările ei erau atât de delicate, de parcă ar fi cărat cutii pline cu cristaluri şi porţelanuri, şi nu un amestec de haine murdare şi pături vechi. Bătrâna se opri o clipă, se întoarse şi se uită în sus ca şi când ar fi simţit că Heather o urmăreşte. Părea că priveşte chiar spre fereastra lui Jeff, aşa cum făcuse Heather cu puţin timp în urmă, când îl privise pe Keith de jos. Apoi femeia îşi văzu de drum şi dispăru în staţia de metrou.

Fixând în continuare intrarea de la metrou, Heather îşi aminti brusc ceva – ceva ce spusese Keith mai devreme, când îi povestise ce se întâmplase dimineaţă. Fără să-şi mute privirea, gândul prinse contur.

Se răsuci pe loc şi spuse:

– Pun pariu că nimeni nu i-a interogat!

Keith se uită la ea zăpăcit. Despre ce naiba vorbea?

– Vagabonzii! spuse Heather, din ce în ce mai entuziasmată. Cu oamenii care trăiesc prin staţiile de metrou şi prin gări. Dacă vreunul din ei a văzut cine a atacat-o cu adevărat pe Cindy Allen în noaptea aceea?

– Dar poliţia trebuie să fi discutat cu ei… începu Keith, însă cuvintele i se opriră pe buze când îşi aminti ce auzise chiar dimineaţă

la Secţia Cinci de Poliţie: "Nu sunt decât nişte drogaţi sau nebuni de-a binelea… nu poţi să crezi o iotă din ce spun".

Vocea lui Heather tremura de emoţie.

– Poliţia… întregul oraş… nici măcar nu recunosc existenţa lor! Tata spune că poliţiştii nici nu intră în tunelele unde trăiesc cei mai mulţi dintre ei. Zice că e mult prea periculos. Keith, dar dacă nimeni nu i-a *întrebat* niciodată? Hai să încercăm!

Avea să moară.

Jeff nu-şi mai amintea clipa în care moartea devenise o certitudine – nici măcar nu era sigur de momentul în care această teribilă perspectivă se insinuase în mintea sa, prinsese rădăcini şi apoi începuse să capete contur. Era aproape ca o boală, un cancer care a încercuit într-un văl invizibil o singură celulă, apoi s-a reprodus încet, s-a împrăştiat şi, când a crescut suficient de mare ca să fie observată, tumoarea nu mai putea fi înlăturată din trup. Sfârşitul era inevitabil.

Bateriile din lanterna lui Jagger se consumaseră deja, dar continua să o ţină strâns în mână, de parcă ar fi putut să transfere cumva o parte din energia sa în bateriile inutile. Lanterna lui Jeff era acum singura armă pe care o mai aveau împotriva întunericului. De fiecare dată când o aprindea, raza de lumină devenea tot mai slabă. În curând, şi ea avea să se stingă definitiv.

Jeff încercă să alunge astfel de gânduri, dar ele continuau să-i revină în minte şi de fiecare dată îi era tot mai greu să le ignore. Ştia ce avea să urmeze când lumina se va stinge în final: vor fi nevoiţi să meargă pe bâjbâite, pipăind tot timpul zidurile, atenţi să nu se dezechilibreze. Dar cât timp vor putea face asta? Cât timp va trece până când vor cădea într-una din hrubele ce duceau spre adâncuri şi mai întunecate?

Poate că, atunci când lumina va dispărea în final, îi va fi mai simplu să se aşeze, să se sprijine de perete şi să aştepte până când sufletul lui va trece din bezna tunelurilor în uitarea binefăcătoare a neantului. Începu să-şi imagineze că lumina despre care citise – lumina pe care oamenii o vedeau la capătul unui tunel lung care-i ducea spre moarte, lumina strălucitoare care se năştea din eternitate – devine tot mai vizibilă, oferindu-i un soi de eliberare din ghearele

întunericului în care îşi petrecuse ultimele ore.

– Apare din nou, îl auzi pe Jagger şoptind.

Cuvintele pătrunseră lent în mintea lui Jeff, sfâşiind pâcla de epuizare, foame şi disperare.

De cât timp mergea Jagger în faţă? De-o oră? De două? De zece minute?

Când Jagger îl apucase prima dată de mână prin beznă, obligându-l să se oprească şi murmurând ceva despre un licăr ce se zărea undeva sus, în faţa lor, Jeff se strădui cât putu să-l vadă. Dar nu desluşi nimic şi, când Jagger mări pasul, convins că pâlpâia ceva chiar deasupra lor, Jeff fusese nevoit să depună eforturi uriaşe ca să se poată ţine după el.

– Simţi? şopti Jagger ceva mai târziu. Ne apropiem de ceva. Apoi, o secundă mai târziu:

– Acolo! Sus! Vezi?

Dar în ciuda siguranţei din vocea lui Jagger, Jeff tot nu observă nimic. Îl urmase însă, lăsându-l pe Jagger să-l conducă spre semnalul luminos. Ce importanţă avea unde mergeau? Erau oricum pierduţi în labirint şi era aproape sigur că toate pasajele duceau în acelaşi loc.

Acolo unde era moartea.

Acum, remarcând el însuşi luminiţa, se întrebă dacă licărul din întuneric era adevărat sau reprezenta însăşi pâlpâirea finală a propriei morţi, strălucind în negura din sufletul său.

"Nu, îşi spuse el. N-o să mor. Nu încă. O să trăiesc. O să trăiesc Şi o să ies afară, şi o să fiu liber."

Luându-şi inima în dinţi, îşi fixă privirea pe lumina slabă…

Creeper urmări cu atenţie prin lunetă cele două siluete care se mişcau prin ceaţa obscură şi verzuie care umplea obiectivul îngust al lunetei. Mulţumit, dădu drumul armei, care atârna acum, agăţată de cureaua de piele ce-i înconjura gâtul. Această parte a tunelelor îi era la fel de familiară, ca şi grădina din spatele casei în care crescuse.

Hăitaşii îşi făcuseră treaba bine în noaptea asta – cei doi bărbaţi erau exact acolo unde trebuiau să fie. Peste câteva minute, Creeper ştia că va intra chiar el în acţiune.

Deşi îi privise doar prin obiectivul lunetei, bărbatul putea să jure că într-adevăr cei doi erau diferiţi de toţi ceilalţi.

Poate pentru că erau doi de data asta. Înainte avuseseră

întotdeauna de-a face numai cu o singură pradă şi când Creeper "îl găsea", omul se afla într-o stare atât de jalnică, încât aproape mai mereu trebuia să-l care chiar el până în tabără. De obicei vorbeau singuri. Odată, hăitaşii lăsaseră pe cineva să stea în întuneric atât de mult timp, încât atunci când l-a găsit Creeper, acesta înnebunise de-a binelea, bălmăjind întruna poveşti despre demoni şi monştri. Creeper îşi făcuse datoria şi-l târâse după el până la locul stabilit, dar bărbatul ţipase neîncetat în noaptea aceea şi Willie, care nu mai suportase, îl împuşcase ca să-i închidă gura.

În dimineaţa următoare, Creeper fusese nevoit să găsească doi hăitaşi care să urce cadavrul la suprafaţă înainte să înceapă să miroasă. Îl aruncaseră pe şinele ce treceau pe deasupra Parcului Riverside şi, după trecerea primului tren, n-a mai avut nimeni cum să îşi dea seama ce se întâmplase în realitate cu el.

Dar aceştia doi păreau încă puternici.

Prea puternici?

Pentru prima dată, Creeper se întrebă dacă n-ar fi fost mai bine să aducă un alt vânat. Dar o astfel de metodă era întotdeauna periculoasă – ultima dată când procedase astfel, prada o tulise imediat ce îi văzuse pe cei doi bărbaţi, dispărând în întuneric şi obligându-i pe hăitaşi să ia totul de la capăt.

Aprinse lanterna pentru ultima dată, doar o fracţiune de secundă, apoi intră în următoarea fază a operaţiunii.

Trecu printr-un tunel de tranzit – un vechi tunel de metrou de mult abandonat şi luminat doar de o strălucire portocalie slabă ce venea de undeva de jos – şi alergă de-a lungul şinelor, până când ajunse la o mică nişă. Într-un colţ se *zărea* un butoi fără capac, chiar sub gura unui puţ de vreo 10-12 metri ce făcea legătura cu tunelul de deasupra. În butoi strălucea jarul unui foc pe care Creeper îl întreţinuse constant în ultimele patru ore. Acum îl aţâţă cu nişte reviste vechi aduse de unul dintre hăitaşi, folosindu-se de un băţ. Tăciunii înghiţiră combustibilul proaspăt în doar câteva secunde, apoi flăcările se înteţiră şi căldura începu să se răspândească în nişă, luminând în acelaşi timp întregul tunel.

Creeper se aşeză pe jos, îşi încrucişă picioarele şi se puse pe aşteptat.

Îi auzi venind, înainte să-i vadă.

Paşii lor răsunau pe podeaua de beton. Şuşoteau între ei, întrebându-se ce anume putea să se afle înaintea lor.

Îi auzi apoi încercând să se decidă dacă e bine sau nu să meargă spre lumină.

Creeper se ridică în picioare, ieşi din nişă şi-şi aprinse lanterna. O rază strălucitoare de halogen sfâşie întunericul, orbindu-i pe ceilalţi doi bărbaţi.

– Opriţi-vă chiar acolo! urlă Creeper. Încă un pas şi sunteţi morţi.

CAPITOLUL 18

De-abia în lumina rece şi strălucitoare a staţiei de metrou, Heather Randall văzu cu adevărat cât de rău arăta Keith Converse. Părea că îmbătrânise cu zece ani într-o singură zi. Lumina mai blândă din apartamentul lui Jeff îi mai atenua din ridurile ce se adânciseră nu numai pe frunte, dar şi pe obraji şi maxilare. Cutele fine din jurul ochilor se transformaseră în nişte labe de gâscă urâte, ca şi cum toată grija, mânia şi frustrarea pe care reuşise să le stăpânească de-a lungul lunilor de proces ieşiseră la suprafaţă în toată splendoarea lor.

Peronul era pustiu cu excepţia unui singur bărbat care aparent tocmai se dăduse jos din trenul ce se îndepărta acum cu zgomot spre periferia oraşului. Nici urmă de femeia pe care Heather o zărise de la fereastra apartamentului lui Jeff. Singurul pasager dispăru în sus pe scări, sunetul paşilor săi stingându-se odată cu vuietul garniturii de metrou. Se lăsă o tăcere deplină.

– Probabil că tocmai s-a urcat în el, murmură Keith.

Dar chiar când rostea cuvintele, Heather îi arătă cu degetul spre capătul îndepărtat al staţiei.

– Acolo jos!

Pentru o secundă, Keith nu văzu nimic, apoi surprinse o mişcare uşoară cu coada ochiului. Era femeia.

Nu se mai găsea pe peron, ci chiar pe şine, îndepărtându-se încet şi trăgând din greu după ea căruciorul plin.

– Ce face? întrebă Keith. Unde se duce? Heather deja alerga spre ea.

– Doamnă? strigă ea, vocea reverberând în plăcile de gresie şi răsunând în sala imensă atât de tare, încât aproape că îi acoperi următoarele cuvinte:

– Vrem să stăm puţin de vorbă cu dumneavoastră!

Ochii femeii se făcură mari, dar, în loc să se oprească, se mişcă şi mai repede, împiedicându-se şi aproape căzând pe pietrişul de sub şine.

Keith o luă la goană şi el şi, cu vreo zece metri înainte ca Heather

să ajungă la capătul peronului, o depăşi.

– Aşteptaţi! strigă el. Opriţi-vă!

Dar până s-o ajungă, femeia dispăruse deja în întuneric.

Brusc, toate sentimentele ce mocneau în sufletul lui Keith se întrupară într-un singur urlet disperat.

– JEFF!

Apoi încă o dată şi mai tare:

– JEFF…

Numele fiului său, chinuit şi contorsionat de frustrarea şi disperarea ce-l măcinau, se izbi cu putere de pereţii de beton ai tunelului, ecoul ducându-l şi mai departe, transformându-l în ceva ce semăna mai degrabă cu un râs, care îl tachina şi-şi bătea joc de el. Sunetul oribil răsună slab pentru ultima dată şi se pierdu la fel ca femeia, în bezna adâncă a tunelului.

Întorcându-se cu spatele spre gura întunecată, Keith se îndreptă spre Heather, cu umerii lăsaţi, cu mersul împleticit. Apoi, după ce strigătul lui disperat pieri definitiv în hăul negru, auzi ceva.

Firav – atât de firav, încât de-abia putea fi perceput… un singur cuvânt răzbătu din umbrele necunoscutului:

– Tată…

Fusese o şoaptă care se stinse atât de repede, încât Keith nu putea să bage mâna în foc că o auzise, dar când se uită spre Heather, văzu că fata holbase ochii şi pălise îngrozitor.

– Ai auzit şi tu, nu-i aşa? rosti el gâtuit şi speriat în acelaşi timp. Timpul se opri în loc în aşteptarea unei reacţii din partea lui Heather. Exact când nu credea că mai poate suporta tăcerea îngrozitoare, fata spuse:

– Am auzit… ceva, dar nu sunt sigură ce anume.

Keith mai strigă numele lui Jeff încă de trei ori, aşteptând de fiecare dată să audă vreun răspuns.

Din păcate, dinspre tunel nu mai răzbi nici un sunet.

Deşi părea aproape imposibil, lumina era chiar mai cumplită decât întunericul.

Simţi raza strălucitoare de halogen pătrunzându-i în creier ca un cuţit înfipt în cap. Durerea deveni insuportabilă. Când ieşiseră din beznă, înlemnise din cauza şocului. Ca un animal sălbatic care se

trezeşte faţă în faţă cu un prădător. Totuşi, o secundă mai târziu, după ce se dezmetici, se pregăti sufleteşte pentru împuşcătura care urma să îl doboare. Când văzu că nu se întâmplă nimic şi un glas le porunci să nu se mişte, îşi ridică mâna să-şi apere ochii de lumină.

– Am zis să nu te mişti, nenorocitule!

Ecoul lovi zidurile tunelului, răsunând din toate direcţiile.

Împuşcătura nu veni nici de data asta, dar de undeva deasupra lor, răzbătu huruitul înăbuşit al unei garnituri de metrou ce pătrundea într-un alt tunel.

– Cine sunteţi? întrebă vocea, de îndată ce zgomotul puternic al metroului se stinse.

Jeff îi aruncă o privire lui Jagger, care stătea chiar lângă el, strângând tare din ochi, în încercarea de a vedea dincolo de lumină, cu pumnii pregătiţi de atac.

– Noi nu vrem altceva decât să găsim drumul spre suprafaţă, strigă Jeff, ocolind un răspuns direct.

Lumina se apropie din ce în ce mai tare de ei, strălucirea razei ţintuindu-i cu puterea şi eficienţa unei arme.

Apoi, la fel de brusc pe cum se aprinse, lumina se stinse şi Jeff îndură un nou gen de orbire. Acum, chiar în faţa ochilor, atârna un cerc negru, care se mişca oriunde îşi îndrepta privirea, blocând orice se găsea în spatele lui. Raza de halogen îi arsese retina, lăsând în urma ei imaginea negativă a luminii care nu mai exista.

– Nu prea mai vedeţi mare lucru, nu? îi tachină vocea, atât de aproape încât Jeff făcu un pas înapoi. Doar o mişcare greşită şi mă jur că n-o să mai vedeţi nimic niciodată. E clar?

Jeff deschise gura, gata să accepte orice condiţie impusă, numai să alunge vălul de întuneric ce îi acoperise din nou. Dar înainte de a apuca să zică ceva, desluşi un sunet, plutind prin beznă, care dispăru la fel de repede, încât avu senzaţia că imaginaţia îi joacă feste.

Dar nu! Sunetul reveni.

Atunci, în mintea lui se insinuă o amintire din copilărie, când nu avea mai mult de patru-cinci ani. Într-o seară, ieşise afară după cină ca să alerge după licurici, fără să fie foarte atent încotro se îndreaptă. Când şi ultimul licurici a dispărut, luându-şi zborul din mâinile lui, şi-a dat seama că se rătăcise. Un val de spaimă îl cuprinsese şi se uitase în jur disperat, încercând să ghicească unde se afla. Atunci,

exact când era pe punctul de a izbucni în lacrimi, auzise o voce.

Vocea tatălui său.

Strigându-l prin întuneric.

Vocea tatălui său îi arătase drumul înapoi spre casă în noaptea aceea.

Acum, în bezna îngrozitoare a tunelului, auzea din nou acelaşi glas.

– TATĂ!

Cuvântul îi ieşi de pe buze fără să se gândească.

O lumină tăioasă îi străpunse ochii şi o secundă mai târziu simţi o lovitură puternică în pântece.

Lanterna se stinse din nou.

– Am spus să nu vă puneţi cu mine, se răsti bărbatul invizibil, iar Jeff căzu în genunchi, ţinându-se cu mâinile de burtă. Aşa că, vă mai avertizez o singură dată, ai priceput, măi, secătură?

– Am… am priceput, reuşi Jeff să îngaime.

Până atunci, Jagger nu scosese nici o vorbă. Bărbatul i se adresă şi lui:

– Hotărăşte-te şi tu, voinicule… Îţi vezi de treabă, că de nu, o să rătăceşti singur-singurel prin beznă. Până şi tipilor ca tine li se face frică de întuneric. Aşa că, te întreb şi pe tine pentru ultima oară – ai băgat la cap?

– Am băgat, replică Jagger, dar Jeff simţi clar şi furia din glasul lui.

– Aşa că uite cum o să procedăm, spuse vocea. O să aprind lumina din nou, iar voi doi o s-o luaţi frumuşel înaintea mea. N-o să mergeţi prea departe… cam vreo cincizeci de metri. Am un cuibuşor acolo jos. Când o s-ajungem la locul cu pricina mai vedem ce-om face.

Bărbatul invizibil îi ocoli până când ajunse în spatele lor şi aprinse lanterna. Când întunericul din tunele se mai împrăştie şi ochii lui Jeff se obişnuiră iarăşi cu lumina, tânărul îşi dădu seama unde se afla, pentru prima dată de când sărise de pe peronul metroului.

Tunelul era căptuşit cu un strat de beton crăpat şi erodat atât de vechi, încât din finisarea originală nu mai rămăsese aproape nimic. Suprafaţa neuniformă era pătată cu o mâzgă neagră. Acolo unde picăturile de apă topiseră varul de pe pereţi se formaseră mici stalactite. Pe podeaua tunelului se întindeau resturile unor şine

ruginite, dar bucăţi bune de fier dispăruseră complet, iar în unele părţi nu mai exista nici un crampon. Bolţurile de legătură erau atât de ruginite, încât cele câteva crampoane rămase păreau că pot fi îndepărtate cu o simplă smucitură. Ici şi colo, pe tavan, se zăreau urmele unor duze rudimentare, dar nu mai exista nici un bec şi până şi suporturile lor fuseseră sparte. Singurul semn că acolo fusese odată electricitate erau nişte cabluri ce atârnau în jos şi ale căror capete rămăseseră neizolate.

– Acolo sus, spuse bărbatul din spatele lor când se apropiară de un fel de alcov.

Jeff, urmat de Jagger, se căţără pe mica platformă. Deşi în tomberonul de gunoi focul aproape se stinsese, jăraticul roşu i se păru lui Jeff la fel de încântător ca buşteanul tradiţional din New England ce arde în şemineu în Ajunul Crăciunului.

Raza de halogen dispăru brusc, orbindu-l o clipă pe Jeff. Când i se mai limpezi vederea, bărbatul care îl ameninţase doar cu câteva clipe înainte că-l omoară îi apăru chiar în faţă, şi-l putu vedea la lumina flăcărilor. Era numai piele şi os, cu ochii adânc băgaţi în orbite şi tenul pământiu, de o culoare aproape cadaverică. Deşi nu avea mai mult de un metru şaptezeci înălţime şi nu cântărea mai mult de şaizeci şi ceva de kilograme, bărbatul nu părea deloc intimidat de Jagger, ca să nu mai vorbim de Jeff.

Şi nici nu părea să aibă mai mult de douăzeci de ani.

– Dacă mă omorâţi, n-o să mai ieşiţi în veci de aici, spuse el.

Jagger păru că timp de câteva momente analizează variantele posibile, apoi îşi plimbă privirea prin micul adăpost.

– Ai ceva de mâncare?

Bărbatul costeliv încuviinţă din cap.

– Vă plac iepurii de şine?

– Îmi place orice ai avea, mormăi Jagger. Zi mai bine unde e. Bărbatul făcu un semn spre colţ.

– În spatele tomberonului.

Zâmbi, arătându-le un şir de dinţi sparţi.

– Am prins trei astăzi… am bănuit c-o să am musafiri.

Trecu pe lângă tomberon, ridică un ibric mare de cafea ciobit şi înnegrit şi i-l întinse lui Jagger.

– Vrei să-i cureţi?

Jagger privi în ibric şi icni, scăpând vasul din mâini. Ibricul se rostogoli până pe şine şi conţinutul se vărsă.

Trei şobolani morţi, cu capetele zdrobite şi pline de sânge închegat, zăceau pe betonul murdar.

Rânjetul de pe chipul sfrijitului se lărgi şi mai mult când Jeff se dădu înapoi, scârbit.

– Ce-i? Nu vă plac iepurii?

Scoase un briceag din buzunar, îi desfăcu lama, se lăsă pe vine şi ridică unul dintre şobolani. Vârful cuţitului se înfipse în stomacul animalului. Cu o mişcare agilă din încheietură, bărbatul îi spintecă burta până sub bot. Dădu drumul cuţitului şi degetele de la mână îi dispărură sub pielea creaturii. Un moment mai târziu, întoarse pielea pe dos şi folosindu-se de cuţit îi tăie picioarele şi coada. După ce termină de jupuit aruncă pielea pe şine.

Imediat, un alt şobolan se iţi din umbră, înşfăcă resturile însângerate şi dispăru.

Bărbatul curăţă carcasa de intestine, îi dădu drumul în ibric, apoi se apucă de următorul. În doar câteva minute termină toată treaba – cei trei şobolani fuseseră jupuiţi şi curăţaţi, iar pielea şi intestinele dispărură aproape în clipa în care ajunseră pe jos.

– Nu sunt aşa scârboşi, odată ce te obişnuieşti cu ei, spuse bărbatul, în timp ce aşeza un grătar de fier peste tomberon.

Deasupra lui aranjă ibricul.

– Au gust de pui.

Îi aruncă o privire lui Jeff, apoi lui Jagger, după care se uită din nou la Jeff.

– Nu te obligă nimeni să mănânci. În fond, nimeni nu se atinge de ei când ajunge aici prima dată. Dar aşa cum am mai spus, o să te obişnuieşti.

Pe chipul lui rece apăru încă o dată rânjetul ştirb.

– După o vreme, te obişnuieşti cu tot ce-i p-aici.

CAPITOLUL 19

Noaptea părea şi mai întunecată după ce Heather şi Keith ieşiră din staţia de metrou. Câteva taxiuri se plimbau în sus şi-n jos pe Broadway, iar trotuarele erau pline de oameni care se îmbulzeau, însă după ce intrară pe strada unde era situat apartamentul lui Jeff, zgomotul traficului de pe Broadway se stinse şi locul deveni neobişnuit de pustiu.

În faţa blocului lui Jeff, Keith se întoarse spre Heather.

– E o nebunie, nu? Adică, ce naiba facem noi, ne apucăm să urmărim prin staţiile de metrou femei bătrâne care şi-au pierdut minţile?

Heather îşi ridică privirea spre el. Deşi nu văzuse niciodată o asemănare puternică între Jeff şi tatăl lui până în seara aceea, acum, în lumina strălucitoare de pe stradă, recunoscu foarte clar chipul lui Jeff în trăsăturile tatălui său. Poate că era ceva în vocea lui sau în ţinuta sa, sau chiar în linia maxilarului… În orice caz avea senzaţia că stă chiar lângă Jeff cel din clipele în care vorbea cu nesiguranţă despre viitor, despre durerea pe care avea să i-o provoace tatălui său când îl va anunţa că nu intenţionează să se întoarcă în Bridgehampton după ce va termina şcoala.

Durerea aceea însă nu s-ar fi putut compara nici pe departe cu suferinţa pe care o vedea acum în ochii lui Keith.

– Mai bine m-aş duce acasă, iar dumneata ar trebui să te odihneşti, spuse ea.

Se întoarse cu spatele la el, dar Keith se întinse spre ea şi o apucă de braţ.

– Spune-mi că nu sunt nebun, rosti el blând. Spune-mi că am dreptate.

– Nu ştiu dacă aveţi dreptate, zise Heather. Dar ştiu că am auzit ceva. Nu sunt prea sigură ce anume – mi se pare absolut imposibil să fi fost Jeff, dar…

Se trase cu delicateţe din strânsoarea lui.

– Iar dacă dumneavoastră sunteţi nebun, atunci înseamnă că şi eu

sunt la fel.

Porni grăbită înapoi spre Broadway, dar brusc se răsuci cu faţa spre el, uitându-se direct în ochii lui.

– Mâine, mai spuse ea. O să mai căutăm şi mâine.

– Te aştept, adăugă Keith încet.

De data asta, Heather nu mai privi înapoi, dar simţi privirea lui Keith urmărind-o în timp ce ea aproape că alerga spre luminile şi zgomotul de pe bulevardul Broadway.

– Îmi daţi şi mie un bănuţ?

Cuvintele îi erau atât de familiare lui Heather, încât aproape că nu le auzi deloc, dar după ce ridică mâna să cheme un taxi ce se zărea la două blocuri mai încolo, întrebarea se repetă.

– Fii bună, domniţă, nu-mi dai şi mie ceva de pomană?

Încă făcând semn după taxi, Heather trase cu coada ochiului spre cel care se milogea. Un băiat, nu mai mare de zece ani. Era îmbrăcat ca toţi cerşetorii: pantaloni zdrenţuiţi şi o cămaşă soioasă, care-i atârna neglijent. Avea tenul palid şi părul blond ciufulit şi nespălat.

Ochii lui însă o şocară. Nu aveau privirea unui copil de zece ani.

Păreau mai degrabă ochii unui animal.

Se uita când la ea, când dintr-o parte în alta a străzii, cercetând pericolele ce stăteau la pândă.

Heather îşi privi ceasul. Era aproape miezul nopţii. Ce făcea băiatul aici? Fugise de acasă?

Se gândi atunci la bătrâna pe care o văzuse dispărând în tunelele întunecate.

Femeia aceea, care probabil nu avea familie, la fel ca şi băieţandrul din faţa ei.

Femeia care era atât de înspăimântată, că nu mai îndrăznea să stea de vorbă cu nimeni, preferind să se afunde în întunericul şi mocirla ce zăcea sub străzi.

Se gândi atunci că şi băiatul, peste doi-trei ani sau poate chiar peste câteva luni, va ajunge la fel.

Când taxiul opri lângă ea, Heather îşi îndesă adânc mâna în buzunarul de la geantă. Scoase o bancnotă şi, fără măcar să se uite la ea, i-o dădu băiatului. După ce băiatul îi smulse banii cu viteza unei veveriţe care ia o nucă din mâna unui bătrânel din Parcul Central,

Heather se urcă în maşină. Trase uşa cu putere şi îi spuse şoferului adresa.

"De ce am făcut asta? se întrebă ea când taxiul se puse în mişcare. Dacă le dai bani, nu faci altceva decât să-i încurajezi să continue."

Se răsuci să mai arunce o privire pe geamul din spate, dar băiatul parcă intrase în pământ.

Până acasă, şi-a dat perfect seama de ce îi oferise bani băiatului.

Acesta nu mai era un simplu vagabond, cum erau toţi cei care trăiau pe străzi.

Acum era cineva – dacă l-ar mai întâlni vreodată – care ar fi putut-o ajuta.

Pe ea şi pe Keith.

I-ar putea ajuta să-l găsească pe Jeff.

– A venit vremea să ne cărăbănim, spuse Creeper.

Jeff moţăise în răstimpuri, sprijinindu-se cu spatele de betonul dur. I se întorsese stomacul pe dos văzând mâncarea pregătită de Creeper şi de-abia acum începuse să se mai liniştească, însă puţinele minute de somn nu reuşiseră să-i mai domolească durerea pe care o resimţea în muşchi. Îi scăpă un geamăt slab când îşi întinse picioarele.

Mâna uriaşă a lui Jagger se apropie de a lui.

– O să fie bine, amice, spuse el, ajutându-l pe Jeff să se ridice. Focul din tomberon se stinsese şi colţurile nişei dispăruseră în întuneric. Jagger îl căută din ochi pe Creeper, care se găsea deja pe şinele abandonate, apoi înclină uşor din cap spre mână. În strălucirea palidă a tăciunilor, Jeff văzu în pumnul lui un crampon cu vârful ca un cârlig. Mânuit cum trebuie, devenea o adevărată bâtă. Jagger mai făcu un semn spre Creeper.

– În curând o să găsim noi o cale de ieşire…

Vorbi cât putu el de încet, dar în zadar.

– O să ai nevoie de chestia aia pentru iepurii de şină, spuse Creeper, fără să se deranjeze să privească în direcţia lor. Îndrăzneşte să mă loveşti cu ea şi o să vă putrezească oasele p-aci.

Porni de-a lungul şinei, îndreptându-se în direcţia opusă celei de unde veniseră.

Jagger se uită după el suspicios.

– Poate că nici n-avem nevoie de el, la urma urmei.

Jeff încercă să zărească totuşi ceva în tunelul pe unde fuseseră aduşi. Deşi era ciudat să susţii una ca asta, întunericul părea a se fi adâncit şi mai tare. Probabil că mintea i-o luase razna – cele câteva ore petrecute la lumina flăcărilor îi sporiseră şi mai tare spaima de a se întoarce în tunelele negre ca smoala.

Îşi aprinse lanterna, dar becul abia dacă pâlpâi, raza lui transformându-se rapid într-un punct mic şi vag strălucitor.

Îşi aminti vocea – vocea tatălui său – plutind prin întuneric. "Nimic altceva decât o halucinaţie."

Apoi se gândi la vocile reale pe care le auziseră şi la împuşcătura care urmase după aceea.

– Mai bine mergem cu Creeper, spuse el într-un final. Cel puţin el are lumină.

Jagger se încruntă.

– Dar aş putea să i-o iau.

– Chiar şi-aşa, ce-o să ne facem după ce se termină bateriile?

– Poate găsim o ieşire până atunci.

– Sau poate nu, replică Jeff. Sări pe şine.

– Vii?

Jagger şovăi, apoi încuviinţă din cap.

Creeper se afla la vreo zece metri în faţa lor şi, când se luară după el, acesta le aruncă o privire peste umăr.

– O să sting lumina, spuse el. Ţineţi-vă după mine.

Raza strălucitoare de halogen dispăru şi, când întunericul îl înconjură din toate părţile, Jeff se simţi din nou cuprins de panică. Încercă să se familiarizeze cu bezna, se împiedică de o şină şi icni de durere când glezna i se răsuci, apoi întinse instinctiv mâna după un punct de sprijin. Avu noroc şi nimeri chiar zidul, reuşind astfel să nu cadă. Lanterna se aprinse brusc.

– Dobitocu' dracu', ţipă Creeper la el. Ţine-te de perete şi n-o să păţeşti nimic.

Lumina se stinse şi Jeff îl auzi iarăşi mişcându-se.

Câteva secunde mai târziu, lumina apăru din nou, dar se stinse aproape instantaneu. Jeff auzea ecoul paşilor lui Creeper şi chiar înainte ca acesta să-şi fi aprins lanterna, îşi dădu seama că bărbatul mergea mult mai repede decât el şi Jagger.

– Cretinu' ăsta încearcă să scape de noi, murmură Jagger imediat

după aceea, când descoperiră că erau cu câteva zeci de metri în urma lui Creeper.

– N-are cum, dacă noi nu-l lăsăm, spuse Jeff.

Întinse mâna dreaptă şi simţi textura aspră a zidului de beton. Fără să înţeleagă de ce, simpla atingere a lui reuşi să alunge vertijul pe care i-l provoca întunericul şi-l făcu mai sigur pe picioare, reuşind totodată să-şi ignore durerea arzătoare din glezna rănită.

Când aprinse din nou lanterna, Creeper avea doar un avans de câţiva metri.

Ceva mai încolo, Creeper se opri şi-i aşteptă.

– Mai mergem mult? întrebă Jeff.

– Nu foarte mult, îi spuse Creeper. Dar acum o să urcăm. Lumină zidul tunelului cu lanterna. Zăriră o altă nişă – mult mai mică decât cea în care mâncaseră şi se odihniseră – numai că aici fuseseră montate în beton nişte trepte de fier care formau o scară ce ducea în sus.

– Deasupra e un alt tunel. Pe acolo trec conductele de canalizare. Fără să mai adauge vreun cuvânt, începu să se cţere.

Pentru că perspectiva de a rămâne în întuneric nu le surâdea deloc, Jeff şi Jagger fură nevoiţi să-l urmeze.

După alte zece minute de mers – sau poate o jumătate de oră, sau poate chiar o oră – urcară alte două scări şi, într-un final, pătrunseră în al treilea tunel.

În depărtare, Jeff zări o lumină.

Nu mişcările amăgitoare şi slabe ale unor lanterne, ci strălucirea Permanentă a becurilor electrice montate pe zid.

Creeper, stingându-şi lanterna pentru ultima oară, grăbi pasul. Zvâcnetele din glezna umflată a lui Jeff părură că se mai potolesc acum că ţinta finală era atât de aproape. Se aflau într-un tunel de serviciu – cabluri, conducte şi ţevi se întindeau de-a lungul pereţilor sau atârnau de tavanul înalt. Deasupra, Jeff observă prima serie de becuri, protejate cu plasă de fier prinsă chiar de tavan.

Când ajunse la primul dintre ele, Creeper se opri şi se întoarse cu faţa spre ei.

– Bine aţi venit în complexul nostru, rosti el cu acelaşi rânjet pe care îl afişase cu câteva ore în urmă, când le arătase ce urmau să mănânce. Cele mai ieftine camere din Manhattan, cu toate dotările

incluse.

Păşi peste pragul unei uşi.

Jeff şi Jagger ezitară. Jagger aruncă o privire spre uşă, apoi spre lumina difuză din tunelul care se întindea în faţa lor.

– Io zic că e mai bine să ne continuăm drumu'.

Jeff, de asemenea, era hipnotizat de luminile din tunel, aliniate ca nişte felinare pe bulevard. Vocea lui Creeper se auzi din spatele uşii:

– Avem musafiri.

– Îi cunoaştem?

Era vocea unei femei şi Jeff avu senzaţia că simte o notă de umor în tonul ei.

– Io în nici un caz. I-am găsit două niveluri mai jos.

– Păi, atunci, adu-i înăuntru – au avut un noroc chior că n-au murit acolo. Şi avem suficientă mâncare – mâncare adevărată, nu iepuri de şine cum mănâncă unii.

Creeper reveni în uşă şi odată cu el aduse şi un miros pe care Jeff îl inspiră cu nesaţ. Începu să saliveze şi să-i ghiorăie maţele de foame.

Tocană.

Nu tocană din aceea subţire, fără gust, cu care se hrăniseră cât timp fuseseră închişi în camera din inima întunericului. Aceasta mirosea ca tocana făcută de mama lui, plină de verdeţuri şi condimente.

– Ce faceţi, intraţi sau nu? îi întrebă Creeper.

Aroma mâncării învinse toate îndoielile lui Jeff. Când intră în încăpere, tânărul dădu cu ochii de ceva peste care nu s-ar fi aşteptat să dea într-un astfel de loc nici în o mie de ani.

CAPITOLUL 20

Jeff era uimit. Dar nu pentru că descoperi ceva ieşit din comun – în fond, obiectele care umpleau camera erau chiar banale.

Un aragaz – pe el se afla oala din care venea mirosul acela de tocăniţă ce-ţi lăsa gura apă.

Un frigider – finisajul său de culoare verde avocado era sărit pe ici pe colo, iar din manşonul uzat de cauciuc lipseau câteva părţi. Parcă pentru a dovedi că nu este un miraj, aparatul reveni la viaţă cu o smucitură, compresorul zăngănind înfundat înainte de a începe să bâzâie constant.

O masă – o masă adevărată cu muşama pe deasupra şi picioare din metal, aproape la fel cu masa din propria bucătărie. În jurul ei erau aşezate vreo şase scaune desperecheate. Două dintre ele erau confecţionate din lemn de stejar cu suprafaţa foarte tocită. Celelalte, care fuseseră iniţial tapiţate cu diverse tipuri de vinii, erau acum în mare parte acoperite cu benzi late de scotch.

Pe peretele opus aragazului se zărea o canapea, asemănătoare celor pe care Jeff le văzuse adesea pe străzile din cartierul lui, lângă tomberoane, pentru a fi ridicate de gunoieri. Cea de aici părea la fel de veche ca şi frigiderul. Cadrul din lemn ieftin de pin era sculptat într-un stil mediteranean urât şi, deşi tapiţeria din catifea era pătată şi ruptă, mai păstra încă ceva din culoarea aurie originală.

În încăpere se mai găseau şi două şezlonguri. Unul din ele era întins cât îi permitea piciorul rupt, fapt ce părea că nu-l deranjează deloc pe bărbatul care dormea sforăind pe el.

Pe pereţii fără ferestre erau agăţate tablouri, dar la fel ca toate celelalte lucruri din cameră, îţi dădeau senzaţia că nu fac parte din peisaj – unele din cauza ramelor sparte, iar altele pentru că imaginile redate arătau bine doar în buticurile pentru turişti unde se vindeau. Un tablou reprezenta o pajişte primăvara, cu cerbi care se hrăneau cu iarbă grasă. Un altul înfăţişa un codru bogat, al cărui frunziş strălucea în soarele de toamnă, lumina nefirească strecurându-se printre crengi, ca şi cum Dumnezeu însuşi zâmbea pământenilor din cerul invizibil.

În contrast cu tablourile fanteziste, realitatea crudă a camerei era accentuată şi de prezenţa a două lămpi cu picior, vechi şi ruginite, cărora le lipseau abajururile.

Cel mai surprinzător obiect însă era un televizor, zumzăind monoton într-un colţ, pe canalul CNN.

– Vă place cuibuşorul meu?

Jeff îşi smulse privirea de pe ecranul televizorului.

Femeia care îi zâmbea avea în jur de şaizeci de ani. Măsurând cam un metru şi cincizeci, corpul ei părea şi mai masiv din cauza hainelor. Purta o fustă din lână cu model scoţian, în nuanţe vii de stacojiu, violet şi verde. Pentru că era prea lungă, o târa pe podea şi tivul se franjurase şi se murdărise de mâzgă neagră. Bluza de catifea grena avea inserate nişte dungi cărămizii, iar în dreptul pieptului se zărea o pată imensă de unsoare. Cel puţin douăsprezece brăţări în stiluri diferite îi zăngăneau în jurul încheieturilor, iar la gât avea agăţate nenumărate lanţuri şi şiraguri cu mărgele.

Chipul îi era acoperit cu un strat gros de fond de ten care se crăpase în zonele foarte ridate ale obrajilor, iar buzele şi le dăduse cu un ruj roşu strălucitor. Peruca roşcată nu ascundea întru totul şuviţele de păr gri de pe frunte.

Peste umeri îşi prinsese un şal negru ponosit ce nu mai avea decât vreo doi ciucuri şi care îi atârna până în talie.

– Nu-i aşa că nu-i rău deloc? întrebă ea cu gesturi largi. Scrumul lung al ţigării îi căzu pe podea în timp ce trase un fum adânc în plămâni.

– Dacă tutunul n-o să mă dea gata, atunci cancerul sigur o va face, cotcodăci ea cu ochi strălucitori, oferindu-i lui Jeff un zâmbet ştirb.

Îşi mută privirea de la Jeff spre Jagger şi zâmbetul – alături de licărul fericit din ochi – îi păli de pe chip. Întinse degetul în direcţia lui.

– Nu-mi amintesc să te fi invitat. Jagger strânse în pumn cramponul ruginit.

– E în regulă, Tillie, spuse Creeper repede. N-o să stea mult.

– N-o să mai stea deloc, dacă vreau eu, se răţoi femeia, fixându-l cu privirea pe Jagger.

– Haide, Tillie, o linguşi Creeper. N-ai zis tu că pot să mănânce şi ei ceva?

– Asta a fost înainte să-i văz, se răsti Tillie. Întinse din nou degetul spre Jagger.

– Iar p-ăsta nu-l vreau aici. Aşa că fă bine şi dă-l afară. Jeff simţi cum Jagger se enervează din ce în ce mai tare.

– Da' poate că nu vreau să plec, mormăi uriaşul. Tillie se încruntă şi-şi ţuguie buzele rujate.

– În fine, puteţi să mâncaţi, spuse ea. După aia, mai vedem.

Se întoarse spre Jeff şi îi făcu un semn cu capul spre o deschizătură din perete.

– Acolo, în spate, e un loc unde poţi să te speli. Ai grijă însă să pui capacul la loc dacă foloseşti găleata. Nu-mi place să pută.

Urmat îndeaproape de Jagger, Jeff se îndreptă spre nişa din perete.

– Ce-o mai fi şi locul ăsta? murmură Jagger, privind în jur.

Pe o masă şubredă erau aşezate o oală cu smalţul sărit – exact ca aceea pe care familia lui Jeff o folosea în excursiile cu cortul din vremea copilăriei lui – şi o cană mai mare. Un prosop, nu foarte murdar, atârna de o bară montată destul de precar în zidul de beton.

Un bec agăţat de un cablu electric prins de-a lungul tavanului umplea cu lumină mica încăpere.

Pe peretele de deasupra mesei era o oglindă crăpată şi, pentru prima dată de când părăsise închisoarea de la tribunal, Jeff, privindu-şi imaginea reflectată de sticlă, abia dacă se recunoscu.

Avea pielea murdară, iar părul îi atârna în şuviţe încurcate şi unsuros.

Cearcănele negre îi accentuau ochii înroşiţi şi adânciţi în orbite.

Pe frunte îi ieşiseră coşuri, iar o tăietură din barbă – de care nici nu ştia – părea că începe să se infecteze.

Continuând să-şi studieze propria figură, Jeff răspunse în cele din urmă la întrebarea lui Jagger:

– E casa lor, spuse el. Aici stau ei.

În oglindă, Jeff îl văzu pe Jagger cercetând curios locul. În spatele camerei în care stăteau se mai zărea o altă încăpere în care zări câteva saltele împrăştiate pe podea – una dintre ele părea să aibă chiar şi arcuri dedesubt şi toate erau acoperite cu pături.

Pături şi cearşafuri.

Epuizarea pe care Jeff o înfruntase cu tărie de-a lungul călătoriei lor prin întunericul din tunele îl copleşi brusc şi nu-şi mai dori

altceva decât să dispară în camera alăturată şi să se arunce pe una dintre saltele.

– Iar acum e şi locuinţa noastră, spuse Jagger, făcându-i cu ochiul lui Jeff. Pun pariu că e mai bine decât la Rikers, nu?

Jeff nu zise nimic, uitându-se încă o dată în oglindă. Dar ceea ce văzu nu mai era deloc reflexia propriei persoane. Se transformase într-un boschetar.

Genul acela de persoană pe care el învăţase de mult timp să o ignore.

Sau chiar să-i întoarcă spatele, ca şi cum i-ar fi negat existenţa.

Malcolm Baldridge, căruia toată lumea îi spunea de ani de zile doar Baldridge, încât aproape nimeni, în afară de el, nu-şi mai amintea că are şi un nume mic, băgă adânc mâna în buzunar să scoată cheia pe care nu o ţinea niciodată prinsă de inelul mare atârnat în biroul lui privat.

Obsesia lui aparte faţă de detalii, un aspect care îl făcea perfect pentru slujba sa, îl determină să verifice uşa să descopere vreun semn cât de mic de violare. Ca întotdeauna, nu găsi nimic. Strecură cheia în broască, o învârti, deschise uşa, apoi o închise în spatele lui, înainte de a apăsa întrerupătorul. Unul dintre neoane pâlpâi de câteva ori, apoi fluxul constant şi rece se alătură celorlalte şi invadă camera cu lumină ca de gheaţă – despre care Baldridge susţinea că este similară luminii soarelui.

Era o chestiune de estetică, iar estetica reprezenta un lucru important pentru el.

Şi această trăsătură îl făcea extrem de potrivit pentru meseria sa.

Mai întâi îşi trase pe mâini o pereche de mănuşi din cauciuc pe care le purta întotdeauna când lucra aici, apoi se îndreptă spre dulapurile cu materiale, scoase un tub nou din stiva de pe raftul de sus şi înlocui imediat neonul cu probleme.

N-avea sens să fie distras de la munca lui, în caz că neonul respectiv s-ar fi apucat din nou să pâlpâie.

Apoi se apucă de treabă.

Ca întotdeauna, cadavrul se afla exact acolo unde îl lăsa echipa în nopţile în care vânătoarea se finaliza cu un succes: aşezat pe o targă în camera frigorifică. Instalaţia fusese scumpă, la fel şi renovările

necesare pentru asamblarea ei, dar Baldridge insistase asupra acestui aspect.

– Mirosul poate deveni uneori supărător, explicase el, şi mult mai repede decât v-aţi putea imagina.

Şi tot în conformitate cu instrucţiunile sale, cadavrul trebuia păstrat intact.

– Restaurarea este meseria mea, se justificase el. Mai bine să o lăsăm pe mâna experţilor.

Iar iscusinţa lui Baldridge era dincolo de orice îndoială. Ucenicise pe lângă unchiul său, care încă mai lucra ca antreprenor în New Hampshire şi câştigase deprinderi noi într-una din firmele de pompe funebre din California. Se mutase la New York după ce fostul său patron fugise în Arizona în speranţa că va scăpa de o condamnare nedorită pentru anumite nereguli pe care i le tolerase lui Baldridge.

Baldridge ocupa poziţia actuală de aproape cinci ani şi, deşi puţini oameni puteau admira rezultatele muncii sale, el era mulţumit. În noaptea asta fluieră încetişor în timp ce îndepărta păturile în care fusese înfăşurat cadavrul pentru a fi mai uşor de transportat de la locul omorului până în camera frigorifică.

Scoase targa din încăperea rece, dând la o parte toate straturile de pături unul după altul, cu un sentiment de apreciere – şi nu pentru prima dată – faţă de cauciucul de calitate al mănuşilor care îl împiedica să-şi murdărească degetele cu materialul infect care acoperea întotdeauna cadavrul. Aranjă cu grijă păturile într-o geantă ce urma să fie aruncată într-un incinerator înainte de a pleca, apoi îşi îndreptă atenţia spre obiectul muncii sale.

Un mascul, de vreo douăzeci şi cinci de ani – în nici un caz mai în vârstă de treizeci.

Cadavrul părea să fie în stare bună. Majoritatea dinţilor erau intacţi, deşi pielea fusese stricată cu trei tatuaje. Unul înfăţişa un şarpe, ce se încolăcea în jurul bicepsului stâng, iar un altul proslăvea dragostea pentru Fecioara Maria în litere ornate în vechiul stil englezesc chiar pe sub mamelonul stâng. Cel de-al treilea, care arăta ca o ştampilă ce se pune pe carne, fusese modelat pe toată fesa dreaptă.

Părul blond era moale şi unsuros, dar cel puţin nu avea de-a face cu codiţele acelea împletite în stil african, pe care Baldridge le

considera nu doar îngrozitoare, dar şi aproape imposibil de descurcat.

Trupul era îmbrăcat în haine obişnuite şi, deşi instinctele estetice îi spuneau lui Baldridge să le taie şi să scape de ele ca şi de pături, le îndepărtă cu atenţie, una câte una, şi le puse într-o altă geantă, destinată spălătoriei. După ce aveau să fie spălate şi călcate, Baldridge însuşi va lua decizia dacă le va putea folosi pentru prezentarea finală. Dacă era vorba doar de înlocuirea câtorva nasturi sau cusutul unui tiv, va face chiar el aceste operaţiuni. Însă, dacă stricăciunile se dovedeau prea mari, le va duce unei lenjerese discrete de pe Seventh Avenue şi o va ruga să-i facă nişte haine asemănătoare.

În cele din urmă, cadavrul rămase gol puşcă pe targă, aşa că veni vremea să-l transfere pe masa de operaţii. De-abia acum urma să înceapă adevărata muncă.

Cuţitele sale, cu lamele perfect ascuţite, erau păstrate într-un sertar căptuşit cu catifea, aflat chiar sub tăblia de granit a mesei de lucru.

Aşeză câteva cartoane mari – fabricate pentru comerţul cu îngheţată, dar minunat de utile pentru Baldridge – în jgheabul special construit ce înconjura întreaga suprafaţă a mesei.

Folosind o cameră digitală, Baldridge fotografie cadavrul din toate unghiurile posibile, apoi îşi notă meticulos măsurile lui: nu numai circumferinţa pieptului, a taliei şi a coapselor, deşi acestea constituiau baza, dar şi pe cea a membrelor superioare, a celor inferioare, a şoldurilor şi a gambelor.

Mulţumit de rezultate, bărbatul răsturnă cadavrul cu faţa în jos şi făcu o incizie perfectă ce pornea de la ceafă până la baza coloanei vertebrale. Apoi, folosind tot felul de cuţite – din care majoritatea fuseseră proiectate chiar de el – începu să jupoaie pielea de pe corp, degetele lui manevrând bisturiele rapid, dar expert, fără să străpungă pielea şi fără să lase nici o urmă de ţesut gras sau muşchi ce separau pielea de oase şi de ţesuturile moi.

Spatele se dovedi o muncă relativ simplă – suprafeţe plane, o cantitate mare de piele şi suficient spaţiu de lucru. Jupuirea pielii de pe craniu merse la fel de uşor, deşi Baldridge avusese nevoie de câteva luni bune de practică pentru a stăpâni zona urechilor, unde trucul era să tai suficient de adânc, astfel încât nici o incizie să nu se vadă în produsul final. După aceea totul decurgea cât se poate de

simplu, cu excepţia buzelor şi a nărilor. Pleoapele se desprindeau de la sine odată ce membranele din jurul orbitelor erau îndepărtate. Pentru nări şi buze însă trebuia repetată metoda de la urechi – tăiai cât se poate de adânc în interiorul acestor orificii, astfel încât marginile moi să dispară complet când procesul de restaurare era finalizat.

Îndată ce termină cu pielea de pe craniu şi faţă, nu-i mai rămânea decât să respecte cu grijă procesul de jupuire, care nu era mai dificil decât scoaterea unor mănuşi lungi până la cot sau a colanţilor de pe picioare. În zona anusului trebuia să fie iarăşi ceva mai atent – iar în zona organelor genitale cât mai precaut -, dar asta doar pentru respectul şi mândria pe care o manifesta Baldridge faţă de munca sa, şi nu din necesitate, pentru că oricum locurile acelea nu urmau să fie expuse în produsul finit.

Când pielea, alcătuită dintr-o singură bucată, impecabilă, fu în sfârşit separată de corp, Baldridge o inspectă pentru ultima oară, observând cu un oarecare grad de satisfacţie că singura reparaţie necesară era mica gaură din frunte pe unde intrase glonţul. El îşi făcuse munca perfect: nici o tăietură, nici o ciupire. Transferă pielea în primul recipient din şirul de containere pentru tăbăcit care erau aşezate pe peretele opus şi-şi întoarse atenţia spre resturile cadavrului.

Baldridge lucră şi mai rapid de data asta, pentru că tot ce rămăsese pe masă nu era altceva decât gunoi. În mai puţin de douăzeci de minute toţi muşchii, toate organele, ligamentele şi alte ţesuturi moi fură jupuite de pe schelet şi depozitate în cartoanele mari de îngheţată. În cele din urmă, separă capul de vertebre, folosind unul dintre cuţitele sale preferate.

Abandonând scheletul pentru un moment, deschise capacul de sticlă al unei lăzi mari – doi metri şi ceva lungime şi o jumătate de metru lăţime – care părea să fie aşezată direct pe podea lângă peretele din spate. Fundul cutiei era acoperit cu o folie aspră, deasupra căreia Baldridge plasă scheletul. Închise capacul şi privi cu atenţie prin sticlă până când zări primele furnici ce alergară grăbite printre resturile cadavrului, apoi dispărură dedesubt unde probabil urmau să anunţe descoperirea lor coloniei uriaşe ce trăia chiar sub podeaua laboratorului. Mulţumit că furnicile îşi începuseră harnice munca şi

că până dimineaţă vor devora toate cartilajele, lăsând oasele intacte, se îndreptă din nou spre craniu.

Chiar dacă ştia că e perfect posibil să tai craniul cu un ferăstrău chirurgical, din nou principiile sale estetice îl opriră. Deşi nici o urmă a acestei intervenţii nu se va vedea în final, el personal ar fi fost conştient de imperfecţiune şi s-ar fi simţit deranjat. Astfel, acceptând o oră de muncă în plus, se puse pe lucru, îndepărtând creierul prin gaura occipitală, cu ajutorul cuţitelor, lingurilor şi a racletelor pentru a curăţa cât mai mult ţesut de pe os.

Limba şi globii oculari ajunseră într-unui din cartoanele de îngheţată, alături de creier.

După ce Baldridge examină gaura făcută de glonţ în frunte şi văzu că distrugerile osului sunt minime, craniul fu aşezat într-o altă cutie cu furnici. Şi acesta avea să fie gata până dimineaţă.

Pielea însă va avea nevoie de câteva zile, pentru a fi pregătită cum trebuie.

De-abia atunci, după ce atât scheletul, cât şi pielea vor fi bine preparate, îşi va începe Baldridge adevărata operă de maestru. În final, omul care murise în tunele în noaptea aceea va arăta cu siguranţă mai bine ca oricând în timpul vieţii.

Când Baldridge părăsi sala de lucru o oră mai târziu, toate urmele incriminatorii dispăruseră: cartoanele de îngheţată arseseră în incinerator şi chiar şi reziduurile rămase după stingerea focului fuseseră aruncate la canal.

Suprafaţa mesei de granit era imaculată, la fel şi scobitura pentru drenaj din jurul ei.

Targa fusese frecată şi dezinfectată, mănuşile de cauciuc distruse de foc, la fel ca ţesuturile nefolositoare.

Ridicând geanta care conţinea tubul de neon stricat, Baldridge inspectă încă o dată încăperea.

Totul era la locul lui.

Peste doar câteva zile, trofeul din noaptea asta va fi pregătit pentru spectacol.

Iar mâine, va începe o nouă vânătoare.

CAPITOLUL 21

Nu plăcerea, ci absenţa durerii îl impresionă cel mai mult pe Jeff când se trezi.

Nu-i era frig.

Întunericul negru ca smoala dispăruse.

Nu-l mai durea absolut nimic.

La început, crezu că fineţea saltelei de sub el şi căldura păturii care îl acoperea nu aveau cum să fie reale. Preţ de o clipă îndrăzni să-şi imagineze că atunci când va deschide ochii va fi din nou în apartamentul său de pe 109th Street. Heather va prepara omletă pe aragazul din chicinetă, iar soarele de dimineaţă va lumina blând dormitorul lui. Peste doar câteva minute va pleca să alerge în parcul Riverside.

Apoi deschise ochii.

Stătea nemişcat, privind becul ce atârna din tavan. Nu, strălucirea lui nu avea nimic de-a face cu nuanţele delicate ale zorilor ce pătrundeau prin fereastra dormitorului său. În cele din urmă, îşi ridică mâna să-şi acopere ochii.

Imediat deveni conştient de zgomotul unui huruit înfundat – un huruit care spori în intensitate până când întreaga încăpere începu să vibreze în jurul lui. După ce sunetul asurzitor dispăru şi tăcerea invadă din nou camera, se ridică în capul oaselor, dând la o parte pătura şi cearşaful. De-abia atunci îl observă pe Jagger, care stătea pe partea cealaltă a patului, privindu-l. Când ochii bărbatului alunecară în jos pe pieptul lui, Jeff se întinse după cearşaf şi dădu să se acopere.

– Ce credeai… că sunt vreun soi de zână? mormăi Jagger.

Jeff clătină din cap.

– Nu, doar că m-ai luat prin surprindere.

Privi în jur şi îşi văzu hainele – care fuseseră spălate şi împăturite frumos – aranjate una peste alta chiar pe podea, lângă pat. Îl privi din nou pe Jagger.

– Tu ai făcut asta?

– Să ştii că nici menajeră nu sunt, spuse Jagger.

– Atunci cine…

– Cui îi pasă? întrebă Jagger. Tot ceea ce ştiu este că mi-e foame şi simt miros de mâncare. Te îmbraci sau ai de gând să te învârţi pe-aici în pielea goală?

Jagger se urni greoi din pat şi se îndreptă spre baia improvizată din spate.

Rămas singur, Jeff se lăsă din nou pe salteaua moale. După o vreme îşi dădu seama că partea de fantezie ce implica omleta era ceva mai mult decât un vis, pentru că aroma ei îi umplea nările. De asemenea, se simţea şi miros de şuncă prăjită. Aruncând într-o parte aşternuturile, se îmbrăcă şi plecă după Jagger la baie. Se spălă pe faţă cu apă, apoi folosi unul din containerele mari pentru a se uşura, înainte de a intra pe uşa ce ducea în camera principală.

Aici erau şase oameni. Tillie stătea lângă aragaz cu o paletă mare în mână. O femeie tânără, nu mai mare de optsprezece ani, era aşezată pe canapeaua ponosită, îngrijind un bebeluş. În jurul mesei se mai aflau trei bărbaţi cu vârste între treizeci şi cincizeci de ani. Unul dintre ei, care stătea pe scaun, părea beat, iar ceilalţi doi aveau privirea aceea pierdută, specifică drogaţilor. Când îl văzură pe Jagger cu cramponul de şină în mâna dreaptă, îşi apucară instinctiv cuţitele.

Ghemuită într-un colţ, lângă uşa ce dădea spre tunel, se găsea o fetiţă speriată, care, după părerea lui Jeff, nu avea mai mult de cincisprezece ani.

– Poate că nu-i el, îl auzi Jeff pe bărbatul care părea beat, rostind cuvintele împleticit. Poate Jinx se înşală.

– Nu mă înşel, spuse fata de lângă uşă. Ţinea strâns în mână o bucată de hârtie.

– De ce nu te uiţi şi singur? Chiar atunci dădu cu ochii de Jeff.

– Rahat! Sunt amândoi aici!

În timp ce Jeff continua să privească scena, Jagger făcu un pas spre unul dintre bărbaţii înarmaţi, dar aceştia se încordară imediat şi Jagger se opri brusc, uitându-se când la unul, când la altul.

Jinx îşi holbă ochii.

– O să te omoare!

– Jag? întrebă Jeff. Ce se întâmplă?

Jagger nu-şi dezlipi privirea de la cei doi bărbaţi cu cuţite cât vorbi.

– Fata zice că are nu ştiu ce hârtie cu poza mea pe ea, iar tipii ăştia de aici zic că tre' să ne cărăm.

Jeff se uită spre Jinx.

– O poză? Ce fel de poză?

Porni spre ea, dar se opri când Jinx se chirci lângă perete şi unul dintre drogaţi deschise gura.

– Dacă o atingi, o să te trezeşti cu maţele pe podea cât ai zice peşte. Jeff îşi ridică mâinile cu un gest împăciuitor.

– Hei, hai s-o luăm uşurel, bine? Nimeni n-o să rănească pe nimeni. Nu încerc decât să înţeleg ce se întâmplă, asta-i tot.

– Trebuie să-i scoţi de aici, Tillie, spuse Jinx. Ştii şi tu…

– Ce ştiu eu este că locul ăsta îmi aparţine şi io hotărăsc ce se petrece aici, i-o reteză femeia.

Îi aruncă o privire pătrunzătoare lui Jinx, ca şi cum ar fi vrut s-o provoace pe fată.

– Şi nu uita că şi pe tine te pot scoate afară în şuturi, fetiţo. Pentru o clipă, Jinx dădu senzaţia că vrea să se ia la harţă cu Tillie, dar apoi se dezumflă ca un balon.

– Nu vreau decât să te uiţi şi tu, spuse ea, pe un ton linguşitor. Tillie îşi ţuguie buzele şi păru că va refuza, dar apoi lăsă paleta jos şi luă hârtia din mâna lui Jinx. O desfăcu, o studie un moment, mutându-şi privirea dinspre hârtie spre Jeff şi Jagger.

– Voi, băieţi, nu vreţi să-mi povestiţi şi mie de ce aţi fost închişi la mititica? întrebă ea.

Jagger se încruntă.

– N-am făcut nimica.

Tillie se uită spre Jeff şi tânărul văzu că ea nu-l crezuse pe Jagger.

– Eu am fost condamnat pentru tentativă de omor, spuse el. Tillie îşi miji privirea.

– Ai făcut-o sau nu? Jeff ridică din umeri.

– Nu mai are importanţă. Am fost acuzat, condamnat şi trimis la închisoare pentru chestia asta.

– Cât ţi-au dat?

– Un an.

Tillie îşi arcui neîncrezătoare sprâncenele, apoi se întoarse spre Jagger.

– Şi ţie?

– Pe viaţă, spuse Jagger.

– Pentru ce?

Tillie nu-l scăpă nici o clipă din ochi pe Jagger câtă vreme întrebarea pluti în aer. Bărbatul păru că rumegă răspunsul, apoi se încruntă.

– Ei zic că am ucis doi oameni. Şi mai zic că l-am omorât şi pe un tip de la închisoare. Dar eu nu-mi amintesc. Nu-mi aduc aminte să fi omorât pe cineva.

Tillie privi din nou hârtia pe care o luase de la Jinx, apoi i-o dădu lui Jeff. Deşi era mototolită rău şi murdară de noroi, conţinutul se vedea destul de clar.

Erau două fotografii, una a lui Jagger şi cealaltă a lui. Deasupra lor era tipărit un text ce descria pe scurt acuzaţiile pentru care fuseseră condamnaţi. Iar sub poze mai apăreau trei cuvinte:

VÂNĂTOAREA A ÎNCEPUT

– Puteţi să luaţi micul dejun, spuse Tillie. După aceea, va trebui să plecaţi.

– Cum au tupeul să se mai numească şi "Elita New Yorkului"? întrebă Heather Randall, scuipând ultimele trei cuvinte, de parcă tocmai ar fi pus gura pe ceva cu gust amar. Dacă le este atât de frică de oamenii care trăiesc în tunele, încât n-au nici măcar curajul să intre acolo, de ce îşi mai spun poliţişti, şi încă "de elită"?

Eve Harris se sprijini de spătarul scaunului, îşi scoase ochelarii pe care îi folosea la citit şi-şi apăsă tâmplele cu degetele în încercarea zadarnică de a mai domoli durerea ce începea să-i urce spre sinusuri. Aproape că-şi dori să fi refuzat vizita celor doi oameni care stăteau acum furioşi pe scaunele din faţa biroului său. Heather Randall abia dacă atingea marginea scaunului, în timp ce Keith Converse se aplecase înainte, cu coatele pe genunchi şi cu bărbia sprijinită în pumni, privind-o drept în ochi. Ştia că bărbatul se străduia în tăcere să o determine să acţioneze cumva în privinţa poveştii pe care i-o spusese ieri şi care luase o turnură şi mai ciudată în dimineaţa asta. Intenţionase pur şi simplu s-o pună pe asistenta ei să-i transmită lui

Keith Converse că nu reuşise să găsească pe nimeni cu numele de Scratch şi cu asta basta. Dar când se trezise cu el la birou neanunţat – şi o mai adusese şi pe Heather Randall – se răzgândise. Cât era ea de Eve Harris, tot nu putea să-i întoarcă spatele fiicei procurorului districtual, având în vedere că poate odată o să aibă nevoie de o favoare din partea lui.

Oftând, renunţă să-şi mai maseze tâmplele şi se uită mai întâi la Heather, apoi la Keith.

– Vă înţeleg frustrarea. Chiar mai mult decât credeţi. Numai Dumnezeu ştie că de-a lungul anilor poliţiştii nu au fost întotdeauna cei mai buni prieteni ai mei. Dar pe de altă parte nu sunt foarte sigură că înţelegeţi pe deplin lucrurile cu care se confruntă.

– Mda, o grămadă de boschetari, îi spuse Keith, care, din punctul lor de vedere, sunt cu toţii nişte beţivani, drogaţi sau săriţi de pe fix. Zâmbi amar. N-am făcut altceva decât să-l citez pe unul dintre poliţiştii de la Secţia Cinci pe care-l cheamă…

– Nici măcar nu vreau să ştiu, îl întrerupse consiliera. Oricum n-are importanţă, de vreme ce aproape toţi sunt de acord cu o astfel de părere.

– Ceea ce înseamnă că nu s-au deranjat să discute cu nici unul dintre ei în timp ce investigau cele întâmplate cu Cynthia Allen, corect?

Expresia de pe chipul lui Eve Harris deveni prevăzătoare.

– Eu credeam că îţi cauţi fiul, domnule Converse. Dacă scopul dumneavoastră real este însă o redeschidere a procesului…

– Încercăm doar să aflăm adevărul, interveni Heather, sesizând că sunt pe punctul de a pierde cooperarea lui Eve Harris. Ştim că aseară am auzit ceva în staţia de metrou. Nu pot să jur că era vorba de Jeff…, presupun că putea fi oricine. Însă Keith este sigur că trupul pe care i l-au arătat nu era al lui Jeff şi, orice ar spune Cindy Allen, eu n-o să cred niciodată altceva decât că Jeff încerca s-o ajute în noaptea aceea. Clătină din cap posomorâtă. Poate ne înşelăm… şi cel mai probabil aşa e…, dar trebuie să descoperim adevărul. Singurul lucru pe care-l ştim este ceea ce i-a spus Al Kelly lui Keith.

Eve îşi arcui sprâncenele şi se uită spre Keith.

– V-aţi amintit numele lui.

– De ce nu? întrebă el nervos.

– Majoritatea oamenilor nu o fac, răspunse Eve. Pentru cei mai mulţi, vagabonzii nu au nici un fel de identitate… e mult mai simplu să îi ignori pe cei din jur dacă nu ştii nimic despre ei. Atâta timp cât nu cunoşti faptele, poţi presupune tot ce doreşti…, indiferent de circumstanţe, se subînţelege vina lor.

Îşi mută privirea spre Heather.

– De aceea oamenii nici măcar nu-i privesc în ochii… pentru că, dacă procedezi astfel, ai putea vedea lucruri de care nu vrei să ştii. Aşa că, e mult mai simplu să nu te uiţi.

Când văzu că Heather nu o contrazice, Eve schimbă brusc subiectul:

– De ce ai venit la mine? De ce nu vorbeşti cu tatăl tău? Chipul lui Heather se întunecă.

– În opinia tatălui meu, Jeff este…

Se opri, pentru că vorbele nu voiau să-i iasă din gât. Apoi o luă de la capăt.

– Tatăl meu nu crede în redeschiderea cazurilor. El consideră că este o pierdere de vreme. Şi când l-am sunat dimineaţă pe avocatul lui Jeff, acesta mi-a spus că a încercat să discute cu câţiva oameni în staţia de metrou, dar ei nu au vrut să-i spună nimic. Şi el crede tot aşa, că ne pierdem vremea.

Keith, care o urmărise cu atenţie pe Eve în timp ce Heather vorbea, se ridică în picioare.

– Eu zic că ne pierdem vremea şi aici, spuse el, întorcându-se spre Eve. Uite cum stă treaba, doamnă Harris, fie că ne ajutaţi, fie că nu, noi mergem să stăm de vorbă cu oamenii care locuiesc în tunele. Dacă e nevoie, o să intru singur acolo după ei. Ieri mi-aţi dat senzaţia că sunteţi o persoană care vrea să mă ajute. Dacă m-am înşelat, spuneţi-mi verde-n faţă.

Când Heather se ridică şi ea, Eve se hotărâse deja.

– N-am spus că n-o să vă ajut, zise ea, uitându-se într-o agendă. Mă întâlnesc cu cineva chiar în după-amiaza asta la ora unu. Veniţi la unu jumătate în parcul Riverside şi vedem ce se poate face. Nu vă promit nimic…, oamenii ăştia pot fi uneori…, hai să zicem că se sperie repede. Un lucru de înţeles, de altfel. Dar cel puţin o să vă fac cunoştinţă cu o persoană care ştie multe despre ce se întâmplă în tunele.

Ridică mâna în semn de avertizare când văzu entuziasmul din ochii lui Keith.

– Dar asta este tot ce pot să fac. Mă găsiţi în partea de sud a pontonului şi o să încerc să vă prezint. După aceea, totul depinde numai de voi. E bine aşa?

– E perfect, replică Keith.

– Atunci ne vedem la unu şi jumătate.

Jagger aruncă spre Tillie o privire maliţioasă.

– Dacă noi nu vrem să plecăm, nu văd cum ai putea să ne obligi. Muşchii de la gât, umeri şi braţe i se încordaseră într-atât, încât deveniseră o masă dură de carne şi, deşi continua să şadă la masa unde el şi Jeff se aşezaseră să mănânce, părea pregătit să sară la bătaie în orice clipă. Tillie însă, care stătea în picioare lângă aragaz ca un general în postul de comandă, părea total indiferentă faţă de comportamentul şi cuvintele lui.

– Acesta este locul meu, spuse ea. Eu hotărăsc cine rămâne şi cine nu.

– Cum adică, locul tău? întrebă Jagger răutăcios. Ăsta nu e locul nimănui. Pentru numele lui Dumnezeu, nu e altceva decât o hazna nenorocită! Nu eşti proprietară, aşa că, dacă noi vrem să rămânem, aşa o să se întâmple.

– Poate c-ar fi mai bine să-ţi explic cum merg lucrurile pe aici, replică Tillie, afişând în continuare aceeaşi indiferenţă faţă de ameninţareadin vocea lui Jagger. Ştii ce-i aia o familie?

Făcu o pauză, aşteptând răspunsul lui Jagger, dar cuvintele ei fură întâmpinate cu o tăcere de gheaţă. Îşi miji ochii cu pungi adânci în jurul lor.

– Ţi-am pus o întrebare. Sau eşti surd? Jagger se ridică pe jumătate de pe scaun.

– Du-te dracului, babă nebună!

– Potoleşte-te! îl avertiză Jeff, punând o mână pe braţul lui Jagger. Fata pe care o chema Jinx se afla în continuare lângă uşa ce dădea spre şine, gata s-o şteargă în orice moment. Cei doi drogaţi se uitau la Jagger furioşi, jucându-se întruna cu cuţitele ale căror lame semănau cu limbile unor şerpi gata de atac.

– Iar voi faceţi bine de vă potoliţi, spuse Tillie, mutându-şi

privirea dinspre Jagger spre cei doi bărbaţi. Lester, nu v-am explicat regulile şi ţie, şi lui Edie înainte să vă primesc aici?

Unul din bărbaţi lăsă cuţitul în jos, dar nu-l puse pe masă.

– Ştiu foarte bine regulile, bălmăji el. Şi Edie la fel. Dar tipul ăsta îmi dă fiori.

– Atunci taie-l în altă parte, spuse Tillie. Se uită spre Edie.

– Iar tu, Edie, mai ai doar două secunde.

Preţ de o clipă, Jeff nu fu foarte sigur că bărbatul pe nume Edie o auzise măcar pe Tillie, dar acesta, brusc, plie lama înapoi şi îşi băgă cuţitul în buzunar.

– Haide, Lester, spuse Edie. Să mergem să vedem dacă-l putem găsi pe Gonzales.

– Numai să nu-l aduceţi înapoi aici, le porunci Tillie. Aţi înţeles? Deşi nici unul din ei nu vorbi, Lester încuviinţă din cap şi, un moment mai târziu, dispărură pe uşă fără să mai spună nimic.

– Acuma că au plecat namilele, cine o să te mai apere? întrebă Jagger, trântindu-se la loc pe scaun.

– Se vor întoarce, îi spuse Tillie. Şi chiar dacă nu se întorc, pe-aici se învârt mulţi oameni.

Buzele lui Jagger se schimonosiră într-un surâs batjocoritor, dar Tillie se mulţumi să ridice din umeri.

– Te crezi un dur, nu-i aşa?

Veni rândul lui Jagger să ridice din umeri. Nu zise nimic, dar îşi înclină capul puţin într-o parte, ca şi cum întrebarea nu merita un răspuns.

Cu o expresie aproape tristă, de parcă i-ar fi fost sincer milă de Jagger, Tillie scoase din tigaie o porţie enormă de ouă prăjite, le aşeză pe o farfurie, adăugă şi şase felii de şuncă şi apoi puse mâncarea în faţa lui Jagger.

Acesta o privi suspicios.

– Credeam că vrei să ne dai afară de aici.

– Am spus că puteţi să mâncaţi mai întâi, zise Tillie. Nu dau pe nimeni afară flămând. O să faceţi suficient foamea pe acolo.

Pregăti o altă farfurie pentru Jeff, apoi umplu o cană ciobită cu cafea dintr-un ibric mare de pe aragaz. Când Jeff şi Jagger se puseră pe mâncat, Tillie se trânti pe un scaun lângă bărbatul beat şi îi puse cana în mâini.

– Mă jur pe Dumnezeu, Fritz, că nu e mai rea decât porcăria aia pe care o bei tu.

– Haide, Tillie, se văicări Fritz. Chestia asta are gust de rahat!

– Aşa o fi, dar măcar nu te omoară, îl dădăci Tillie.

Femeia se uită la Jinx, care nu se mişcase de pe locul ei de lângă uşă.

– Pune mâna şi mănâncă şi tu ceva. Tipii ăştia n-o să-ţi facă nici un rău. Am dreptate? adăugă ea, uitându-se la Jeff şi Jagger.

Jagger îşi ridică privirea din farfurie şi dădu să deschidă gura, dar Jeff i-o luă înainte.

– N-o să facem nimănui nici un rău, confirmă el, zâmbindu-i lui Jinx.

Pentru că teama se mai risipise, Jinx se duse la aragaz, îşi puse pe farfurie restul de ouă cu şuncă şi se aşeză obosită lângă Tillie.

– Robby se duce la şcoală aşa cum trebuie? întrebă Tillie. Jinx încuviinţă din cap.

– Da' zice că nu mai vrea să meargă. Cică nişte copii se tot ia de el.

– De ce ar vrea cineva să-l necăjească pe Robbie? întrebă Tillie. E un băiat bun.

– Din cauza hainelor, spuse Jinx. Ceilalţi copii strigă după el că arată ca un boschetar.

– Nişte tâmpiţi, rosti amar femeia de pe canapea.

Bebeluşul îi adormise în braţe, aşa că îl aşeză încetişor lângă ea, apoi se ridică şi-şi turnă ultima porţie de cafea într-o cană de tablă.

– De ce nu l-or lăsa în pace?

– Cine e Robby? întrebă Jeff.

Nimeni nu vorbi şi toată lumea din încăpere, cu excepţia lui Jagger şi a bebeluşului care dormea, se uită spre Tillie.

– Un puşti, spuse ea. Are aproape opt ani. Şi locuieşte de ceva vreme pe aici.

– Locuieşte aici? repetă Jeff. Un băieţel? Tillie îşi dădu ochii peste cap.

– Aoleu, dar bătut în cap mai eşti! De ce n-ar locui un băiat mic aici?

– Şi părinţii lui tot aici stau?

Jinx şi mama bebeluşului schimbară o privire rapidă.

– Nu cred că ar trebui să le spui. Pentru că, dacă ies de aici…

– N-o să iasă, spuse Tillie. Ai auzit tu să fi reuşit vreodată cineva să iasă la suprafaţă?

– Nu, dar…

– Nici un dar, i-o reteză Tillie şi se uită drept în ochii lui Jeff. V-au spus, nu? Despre joc?

Jagger termină de mâncat şi împinse farfuria într-o parte. Jeff îl simţi cum devine tot mai agitat, aşa că îl prinse iarăşi de braţ.

– Ne-au spus că, dacă ieşim de aici, suntem liberi. Nu trebuie decât să ajungem la suprafaţă…

– N-are importanţă ce v-au spus, îl întrerupse Tillie. O să vă omoare. De-aia sunteţi aici jos.

Jeff simţi cum i se strânge stomacul.

– Dar de ce? întrebă el. De ce ar vrea cineva să ne omoare? Cine sunt ei?

Tillie se uită fix în ochii lui.

– De unde să ştiu eu? Nimeni nu-i vede. Nimeni nu-i aude. Dar cu toţii ştim de ei. Şi odată ce s-au hotărât, totul s-a isprăvit.

– Dar dacă ieşim la suprafaţă, ne vor lăsa în pace? Tillie ridică din umeri.

– Aşa spun ei. Dar eu n-am auzit să iasă cineva după ce a început vânătoarea.

Femeia îşi îndreptă privirea spre Jagger.

– Desigur, nici nu-mi amintesc să fi vânat doi în acelaşi timp. Poate că, dacă rămâneţi împreună, o să izbutiţi.

Jagger se aplecă brusc şi degetele lui prinseră cu putere încheietura lui Tillie.

– Dar dacă nu plecăm nicăieri? întrebă el, pe o voce joasă şi ameninţătoare. Dacă nu ne mişcăm pur şi simplu de aici?

Tillie nu le dădu nici o clipă senzaţia că i-ar fi frică.

– Ţi-am mai spus şi înainte – eu hotărăsc cine locuieşte aici. Am stabilit nişte reguli şi toată lumea trebuie să le respecte. Robby trebuie să meargă la şcoală, Lorena trebuie să aibă grijă de bebeluşul ei şi toată lumea trebuie să se îngrijească de toţi ceilalţi. N-am ajuns încă aşa rău şi sper că Robby, Lorena şi Jinx mai au totuşi şanse bunicele să se mute la suprafaţă într-o zi. De aceea nu las pe nimeni aici care ar putea strica ordinea lucrurilor – copiii mei o să urce, nu o să coboare.

Îl privi furioasă pe Jagger.

– Oamenii ca tine nu merg în sus, spuse ea. Merg doar în jos. Se uită din nou spre Jeff.

– Aşa se întâmplă în tunele. Când oamenii vin prima dată aici, cred că vor sta doar o vreme – poate câteva ore, poate o noapte. Aşa am păţit şi eu. Obosisem să tot alerg prin Grand Central şi să dorm pe bănci – asta era pe vremea când duseseră toate băncile afară. Văzusem oamenii care dispăreau pe-acolo pe unde treceau şinele, aşa că într-o seară mi-am zis să încerc şi eu. Am avut şi eu prima noapte de somn adevărat după luni de zile. Şi uite-aşa am început să mă întorc aici din ce în ce mai des. Mai întâi mi-am făcut un cuibuşor, sus printre conducte. Şi ieşeam afară în fiecare zi. Apoi însă s-au pornit să ne alunge din staţie. Atunci m-am apucat să caut prin jur şi, după un timp, am găsit locul ăsta.

Ochii ei cuprinseră dintr-o privire pereţii fără ferestre şi, brusc, rânji.

– Chiria îmi convenea şi era suficient de adânc pentru ca poliţiştii să nu mă deranjeze.

Cu un deget îl împinse pe Fritz, care părea că aţipise.

– Şi-apoi l-am găsit pe el şi a fost mult mai bine. Să ştiţi că atunci când Fritz e treaz poate să facă orice. El a aranjat să avem electricitate, cablu şi chiar apă curentă. Presupun că într-una din zile o să descopere şi cum să ne pună canalizare.

– Asta dacă n-o să-i explodeze ficatul mai întâi, murmură Jinx. Tillie îi aruncă o uitătură urâtă fetei, care tăcu imediat. Se întoarse din nou spre Jeff.

– Toată lumea crede că aici jos trăiesc numai scursuri, spuse ea. Iar eu n-am de gând să vă spun că nu sunt şi mulţi din ăştia. Dar printre ei se găsesc şi oameni cumsecade. Uite-aşa ca Jinx, care a trebuit să fugă de acasă ca să se apere de tatăl ei vitreg. înclină capul spre Lorena, care îşi alăpta din nou bebeluşul.

– Ea era gravidă şi bărba'su o snopea în bătaie. Iar pe Robby, ai lui l-au părăsit pur şi simplu.

– L-au părăsit? se miră Jeff, terminând de mâncat. Tillie încuviinţă din cap.

– S-au urcat într-un autobuz şi i-au spus să aştepte în staţie. Dar nu s-au mai întors. Jinx l-a găsit pe o bancă şi l-a adus aici.

– Dar de ce nu l-a dus la un… ăăăă… la un adăpost sau ceva de genul ăsta?

– Ai fost vreodată într-un astfel de loc? Dacă Robby intra pe mâna statului, numai Dumnezeu ştie ce s-ar fi întâmplat cu el. Cel puţin aici are o familie care îl iubeşte. Acolo sus…

Scutură din cap.

– Dar la ce naiba îmi bat eu gura de pomană? Toată lumea crede că e atât de minunat acolo sus şi, dacă ai bani, probabil, aşa şi e. Dar dacă n-ai…

Vocea i se stinse.

– Lucrurile nu sunt aşa rele jos, cel puţin nu aici la mine. Imediat ce copilul va mai creşte puţintel, Lorena o să-şi ia o slujbă şi sper ca după câţiva ani să iasă din nou la suprafaţă. Iar într-una din zilele astea, Jinx se va întoarce la şcoală…

– Liceul e o porcărie, spuse Jinx.

– Să fii proastă e o porcărie şi mai mare, o informă Tillie. Apoi îşi îndreptă din nou atenţia spre Jeff şi Jagger.

– Eu nu ştiu ce aţi făcut şi ce nu. Ştiu doar ce scrie pe bucata aia de hârtie. Aşa că, nu mă deranjează să vă dau să mâncaţi, dar asta-i tot… nu vreau să vă încurcaţi cu familia mea şi, cu siguranţă, nu veţi fi aici când o să vă găsească vânătorii.

– Şi cum ar trebui să ne descurcăm noi? se răsti Jagger.

Tillie se ridică în picioare şi începu să strângă de pe masă farfuriile goale.

– Asta nu-i problema mea. E problema voastră.

– Ba poate că *e* şi a ta, mormăi Jagger. Poate că am să fac în aşa fel încât să fie problema ta.

Tillie dădu din cap descurajată.

– Blacky? strigă ea.

Aproape în acelaşi moment, uşa se deschise şi un bărbat chiar mai voinic decât Jagger păşi înăuntru. În spatele lui se zăreau alţi doi bărbaţi la fel de înalţi ca Blacky.

Toţi purtau cuţite şi păreau că ştiu la perfecţie cum să le mânuiască.

– Ăştia doi tocmai se pregătesc să plece, spuse Tillie, arătându-i pe Jeff şi Jagger. Vreţi să-i conduceţi voi până la colţ?

Blacky râmji.

– Nici o grijă. Cu plăcere.

Înainte ca Jeff şi Jagger să realizeze ce se întâmplă, cei doi bărbaţi apărură în spatele lor şi Jeff simţi vârful unui cuţit la baza gâtului. Ridicându-şi mâinile şi săltându-se din scaun, porni spre uşă. Apoi se opri şi, cu toate că Blacky îl împunse din nou cu vârful cuţitului, se întoarse cu faţa spre Tillie.

– Dar lucrurile noastre? întrebă el. Lanternele şi cramponul lui Jagger?

Tillie cugetă o clipă.

– Ce-i drept e drept… aţi venit cu ele, le puteţi lua cu voi.

O trimise pe Jinx să le aducă lucrurile din cealaltă cameră şi se întoarse spre Jeff. Părea că se gândeşte la ceva anume, apoi că ia o hotărâre în această privinţă.

– Un lucru ar trebui să reţineţi – în tunele, cu cât te afunzi mai jos, cu atât oamenii sunt mai nebuni. Aşa că, dacă aveţi de ales, mergeţi în sus. Dar să nu vă amăgiţi că ieşiţi. Odată ce vânătorii pornesc pe urmele voastre, nu mai există cale de scăpare.

Jinx reveni în încăpere şi îi dădu fără o vorbă lui Jeff lanternele şi cramponul ruginit. Un moment mai târziu ieşiră din cameră, uşa se închise în spatele lor şi lumina dispăru.

Nu le mai rămăsese decât întunericul din tunele.

CAPITOLUL 22

Keith şi Heather îşi petrecură toată dimineaţa în centrul oraşului, mutându-se de la o clădire publică la alta, arătându-şi actele de identitate şi trecând prin detectoarele de metale atât de des, încât procesul deveni un automatism. Oriunde se duceau, primeau acelaşi răspuns – sau, mai precis, nu primeau nici unul.

Pentru birocraţii primăriei, problema oamenilor fără locuinţă era ca şi rezolvată.

– Oh, da, mai există doar câţiva, îi asigurau întruna chipurile amabile – bărbaţi şi femei – din spatele geamurilor blindate, concepute special pentru a-i proteja împotriva publicului pe care fuseseră angajaţi să îl servească.

"Acum, că economia noastră este atât de puternică, toată lumea care vrea să muncească îşi poate găsi o slujbă. Nu mai sunt aşa mulţi ca altădată."

Sau auzeau:

"Tunelele de sub oraş? Vorbiţi serios? Trebuie să fii nebun ca să trăieşti astfel! Să ne înţelegem, acolo nu e nici lumină, nici apă, nu?"

În cele din urmă renunţară, îşi cumpărară nişte hotdog de la unul din chioşcurile dintre Primăria Municipală şi sediul central al poliţiei şi coborâră la metrou pentru a se îndrepta spre periferie.

– Ştii, cred că au dreptate, spuse Heather, privind în jur pe peronul unde aşteptau metroul.

O singură persoană zdrăngănea încet la chitară, dar restul oamenilor părea să meargă undeva anume, cu treburi.

– Nu mai sunt aşa de mulţi ca altădată – acum câţiva ani cerşetorii împânzeau locul ăsta. Cu greu scăpai de ei.

Metroul intră în staţie şi cei doi se urcară într-un vagon pe jumătate gol. După ce se aşezară pe scaune, Keith spuse:

– Cred că îţi datorez nişte scuze. Heather îşi ridică sprâncenele mirată.

– Mie? De ce?

– Ştii foarte bine că nu prea eram încântat că Jeff ieşea cu tine…

– Noi nu ieşeam şi atât, îl întrerupse Heather. Urma să ne căsătorim.

Keith oftă.

– Şi părerea mea oricum nu conta, nu? Heather clătină din cap.

– Deja luasem o hotărâre.

– Păi, după cum s-a dovedit, Jeff a avut dreptate, iar eu m-am înşelat.

Se îmbujoră brusc.

– Cred că de aceea am vrut să-ţi cer scuze – eu nu te consideram decât o fată bogată şi răzgâiată. Şi bănuiam că e posibil să te foloseşti de Jeff doar ca să-ţi enervezi tatăl… un fel de mică răzvrătire înainte să te măriţi cu vreun avocat din Park Avenue pe nume Skip. Dar nu e deloc aşa, nu?

Pentru prima dată de când Jeff dispăruse, Heather zâmbi.

– Tata te-ar urî dacă te-ar auzi spunând asta. Să afle că a dat greş după atâţia ani în care a tot încercat să mă răsfeţe…

Aproape că izbucni în râs, dar zâmbetul îi pieri de pe chip când îşi aduse aminte unde se duceau şi de ce.

– Dar dacă nu-l găsim? întrebă ea aproape şoptit.

Keith nu-i răspunse. Tăcerea îi copleşi pe amândoi până când ieşiră din staţia de la Piaţa Sherman şi porniră pe 72nd Street spre Hudson. Vântul care bătea dinspre râu răcorise aerul şi, în timp ce traversau West End Avenue, Heather îşi încheie nasturii de la pardesiul ei subţire, marca Burberry. Două blocuri mai încolo ajunseră pe strada Riverside. În faţa lor era intrarea spre autostrada West Side şi dincolo de banda de accelerare se vedea chiar autostrada însăşi, pe care maşinile alergau înnebunite în ambele direcţii. La sud se ridica noul complex Trump ce se întindea pe aproape un kilometru de-a lungul râului. La nord, parcul Riverside se pierdea în zare, acoperind aproximativ doi kilometri până pe strada 125th Street.

– A zis că o să fie lângă pontonul de închiriat bărci, zise Heather, ignorând semaforul şi traversând Riverside. Veniţi cu mine!

Keith o urmă în parc. Merseră de-a lungul unei alei ce şerpuia pe sub autostrada West Side şi, când ajunseră în vârful unei pante abrupte ce ducea spre râu, Keith surprinse cu coada ochiului o mişcare pe şinele de tren, ce se întindeau pe sub autostradă şi parc, şi erau vizibile doar parţial printre coloanele ce susţineau şoseaua

imensă. Dincolo de gardul ce le separa de parc şi de râu, zidul din spatele şinelor era acoperit cu graffiti.

– Astea sunt şinele care duc la staţia Penn, îi spuse Heather. Doi bărbaţi îmbrăcaţi în zdrenţe stăteau la baza uneia dintre coloane şi se uitară în sus spre ei.

– Iar tipii ăia doi par a fi oameni care trăiesc în tunele.

Confirmându-le parcă bănuielile, cei doi bărbaţi săriră în picioare şi porniră de-a lungul şinelor spre gura tunelului. Chiar înainte de a dispărea, unul din ei îşi ridică mâna stângă şi le arătă degetul mijlociu.

Gestul era suficient de elocvent pentru a sublinia comportamentul la care să se aştepte din partea localnicilor.

Coborâră pe o pantă abruptă în dreapta. Pe la jumătatea drumului, Heather se opri şi îi arătă un cort mic ce fusese ridicat la doar câţiva metri de alee, separată de zona respectivă printr-un gard de metal. În faţa cortului se găsea o masă şubredă pe care era aşezată o mică plită Coleman şi o oală cu smalţul sărit.

O femeie îmbrăcată cu o fustă lungă, murdară de noroi şi cu un flanel bărbătesc lălâu dădea foarte serioasă cu mătura prin faţa cortului.

Keith se simţi stânjenit că e martor la încercările ei de a se ocupa de treburile casei. Femeia se uită în sus când trecură, dar când o văzu pe Heather că zâmbeşte, îşi întoarse repede capul, prefăcându-se că nu i-a zărit.

La vreo cincizeci de metri mai în faţă se afla Eve Harris. Stătea pe o bancă, discutând cu o femeie ce purta o fustă cu multe culori, o bluză violet şi o jachetă de marinar tocită. Când Keith şi Heather se apropiară, consiliera se ridică în picioare, dar femeia de lângă ea le aruncă o privire suspicioasă.

– Aceştia sunt oamenii despre care ţi-am povestit, îi spuse Eve, întinzând mâna după Heather şi trăgând-o mai aproape. Heather Randall şi Keith Converse. Iar dânsa, continuă ea, întorcându-se spre tovarăşa ei, este buna mea prietenă, Tillie.

Se uită la ceasul ei de mână.

– I-am spus lui Tillie despre ceea ce doriţi să discutaţi cu ea şi mi-a promis că o să vă asculte. Dar nu există nici o garanţie că vă poate ajuta. Ne-am înţeles?

– Da, aprobă Keith.

Aparent mulţumită, Eve Harris se aplecă în faţă, o îmbrăţişă pe Tillie şi o sărută pe obraz.

– Să ai grijă de tine, m-ai auzit? Tillie îi făcu semn să plece.

– Nici o problemă, spuse ea. Mă descurc singură de atâţia ani, că nici nu le mai ştiu numărul.

Dar în ciuda tonului morocănos, zâmbi, arătându-le o gură ştirbă.

– Tu să te fereşti de necazuri, bine?

– Nu-ţi face griji pentru mine, o asigură Eve. Şi eu mă descurc la fel de bine ca şi tine.

– Păi, dacă numa' atâta poţi să faci, atunci ai dat de naiba. Acuma, gata, pleacă de-aci şi lasă-mă să mă ocup de oamenii ăştia doi.

Zâmbetul lui Tillie dispăru odată cu plecarea lui Eve Harris şi, când se întoarse ca să-i cerceteze din nou pe Keith şi Heather, ochii ei erau plini de îndoială.

– Ea zice că aţi pornit să căutaţi pe cineva. Cine e?

– Fiul meu, spuse Keith, aşezându-se alături de ea pe bancă. Numele lui este Jeff Converse.

Tillie îşi ţuguie buzele, apoi dădu din cap.

– Ce te face să crezi că se află în tunele?

– Un om pe nume Al Kelly mi-a spus, o lămuri Keith, că l-a văzut intrând la metrou împreună cu un alt bărbat, Scratch.

Tillie dădu din cap din nou.

– Nu cred, spuse ea. Nu cred că ştiu ceva despre vreunul din ei. O fată îmbrăcată în blugi şi un tricou cu mânecă lungă apăru lângă Tillie. Se uită atentă la Heather şi la Keith.

– Ăştia-ţi fac probleme, Tillie? Tillie negă din cap.

– Nu s-a întâmplat nimic…, doar caută pe cineva.

Apoi scoase din buzunarul adânc al jachetei un pumn plin de bani pe care îi îndesă în mâna fetei.

– Să-l duci pe Robby la cumpărături după orele de şcoală, da? Cumpără-i tot ce trebuie pentru ca puştii ceilalţi să nu se mai ia de el.

Fata luă bancnotele, îi mai privi o dată pe Keith şi pe Heather, apoi se îndepărtă.

– Jinx? o strigă Tillie.

Fata se opri şi întoarse capul.

– Să aduci bonurile şi restul. Aşa că, bagă de seamă cum îi

cheltuieşti.

Dându-şi ochii peste cap, Jinx îşi văzu de drum, iar Tillie se ridică în picioare.

– Io plec acuma.

– Dar de-abia am…, începu Heather, însă Tillie n-o lăsă să termine.

– V-am spus tot ce am avut de spus. Don'şoara Harris a vrut să stau de vorbă cu voi şi aşa am făcut. În locul vostru m-aş întoarce acolo de unde aţi venit. Sunt nişte lucruri pă lumea asta despre care oamenii ca voi nu ştiu mare lucru şi nici nu vor şti. Aşa e viaţa.

Se răsuci şi o apucă pe alee.

În timp ce Heather o urmărea cu privirea, raza firavă de speranţă care se aprinsese în ea în ultimele ore aproape că dispăru. Dar când se uită la Keith, văzu că ochii lui strălucesc de emoţie.

– Femeia ştie ceva, spuse el cu voce joasă şi gravă. Ştie ceva, dar nu vrea să ne spună.

– De ce nu ne-ar spune? protestă Heather. Dacă ştie…

– E la fel ca toţi ceilalţi, replică Keith. Ca bărbaţii de pe şine şi ca femeia din faţa cortului. N-ai auzit-o? A spus "oamenii ca voi". Despre asta este vorba… ei nu vor discuta cu noi pentru că nu suntem ca ei.

– Şi-atunci ce-ar trebui să facem? întrebă Heather.

– *Tu* nu faci nimic, spuse Keith. Dar eu o să-mi schimb adresa o vreme.

Împingându-şi căruciorul de sârmă, Tillie păşea alene de-a lungul aleilor din parcul Riverside. Nu se grăbea – în fond, nu se grăbise niciodată cu adevărat. Doar în tinereţe. Atunci, da, se grăbise. Chiar prea tare. Îşi dorea să devină actriţă, aşa că venise la New York când împlinise optsprezece ani, imediat după ce terminase şcoala. Şi-a luat o slujbă ca ospătăriţă şi a început să meargă la audiţii, dar nimeni nu i-a dat prea multă atenţie. Ea însă a continuat să încerce, fiind convinsă că mai devreme sau mai târziu va străluci şi steaua ei. La început fusese amuzant – avea prieteni care voiau să fie actori şi actriţe, iar câţiva dintre ei chiar obţinuseră roluri minore.

Unul dintre ei juca acum într-un serial – de fapt, Tillie îl mai vedea uneori atunci când el şi prietenii lui din film ieşeau la un picnic în

parc. Desigur, nu i se adresa niciodată, iar el nu o recunoscuse, aşa că totul era în regulă.

Necazurile apăruseră cu treizeci de ani în urmă, când ea împlinise douăzeci şi cinci de ani. Atunci nu i s-a părut deloc că se confrunta cu un necaz: se îndrăgostise de un bărbat – nu numai că se întâlnea cu el, dar chiar începuse să-l iubească din toată inima.

Însă el era căsătorit şi, deşi îi promitea mereu că o să divorţeze de soţia lui, în fiecare lună îi servea o altă scuză pentru a motiva de ce nu poate s-o facă. Se revanşa faţă de ea în alte moduri. Îi plătea chiria şi îi dădea bani în fiecare săptămână – suficienţi cât să renunţe la slujba ei de chelneriţă.

Încă se mai ducea la audiţii, dar cea mai mare parte a timpului şi-o petrecea acasă, în caz că Tony ar fi sunat-o ca să treacă pe la ea.

Stătea acasă şi bea.

Votcă, de cele mai multe ori, pentru că nu avea nici un fel de gust şi mirosul respiraţiei nu o dădea de gol faţă de Tony. După o vreme, nu mai ieşi în oraş aproape deloc şi toţi ceilalţi prieteni ai ei renunţară să o mai caute. Dar ea îl avea pe Tony, aşadar, ce mai conta?

Apoi, într-o zi, Tony nu i-a mai dat nici un telefon şi, când nici în ziua următoare nu a mai sunat-o, l-a căutat ea pe el. Probabil că a sunat de o sută de ori la el la serviciu, dar pentru că secretara lui nu o lăsa să vorbească cu Tony, a început să-i telefoneze acasă.

După o vreme, soţia lui a schimbat numărul de telefon. Atunci, Tillie a început să se posteze în faţa clădirii unde lucra el, aşteptându-l să iasă. Tony îi spunea întruna că nu vrea s-o mai vadă, dar ea ştia că nu era adevărat – nu avea cum să fie adevărat, pentru că el o asigurase întotdeauna că într-o zi se vor căsători.

Când soţia lui Tony – Angela o chema – l-a convins să nu-i mai plătească nici chiria şi nici să nu-i mai dea bani, Tillie s-a dus s-o vadă. Voia să discute cu ea, să-i explice că Tony o iubeşte pe ea, şi nu pe Angela. A luat un cuţit doar ca s-o sperie pe rivala ei, dar, cu cât vorbea maţ mult cu ea, cu atât se enerva mai tare şi, când a sosit poliţia, apartamentul lui Tony era plin de sânge, iar mobila făcută praf şi Angela a susţinut că e vina lui Tillie.

Angela nu era rănită rău – Tillie sângera chiar mai tare decât ea şi plângea de parcă ar fi venit sfârşitul lumii, aşa că au trimis-o să stea

într-un spital pentru o vreme. După ce i-au dat drumul, a înţeles că nu are unde să locuiască, dar, pentru că era în plină vară, în noaptea aia a dormit în Parcul Central.

În ziua următoare a rămas tot în parc şi a început să stea de vorbă cu oamenii. Foarte curând şi-a făcut câţiva prieteni – chiar mai mulţi decât avea înainte, pe vremea când era cu Tony – care au învăţat-o cum să se descurce fără prea mulţi bani. Când a venit iarna, ea şi prietenii ei s-au mutat în Staţia Grand Central. La început, Tillie se hotărâse să-şi ia din nou o slujbă, chelneriţă sau ceva de genul ăsta, dar pe măsură ce lunile se scurgeau, a renunţat la o astfel de idee. La un moment dat – oricum nu prea conta când – s-a mutat din Grand Central în tunele şi, cu cât trăia mai mult timp aici, cu atât îi plăcea mai tare. Bineînţeles că se bucura să mai iasă şi la suprafaţă din când în când, dar nu se mai simţea în siguranţă; oraşul se schimbase mult în ultimii treizeci de ani. Când ieşea într-o zi ca asta, încerca să nu se îndepărteze prea tare de prietenii ei. În plus, astăzi mai avea şi alte treburi de rezolvat, aşa că, în timp ce-şi târşâia picioarele prin parc, se uita atent să vadă chipuri familiare.

Când ajunse la cortul lui Liz Hodges, lăsă căruciorul pe alee, se aplecă pentru a trece pe sub gard şi porni spre locul în care locuia Liz şi pe care femeia îl ţinea întotdeauna perfect măturat. Liz, mereu nervoasă, sări ca arsă când Tillie o salută.

– Io sunt, adăugă Tillie repede şi mâna tremurândă pe care Liz şi-o dusese la gât căzu pe fustă.

Îi aruncă o privire scurtă lui Tillie, apoi îi oferi o cană de cafea.

– Nu prea mai am, dar Burt mi-a promis că-mi mai aduce mâine.

– Nu, mulţumesc, replică Tillie, ştiind foarte bine că Burt, soţul Lizei, n-o să mai aducă nimic niciodată, de vreme ce murise de mai bine de trei ani.

Îşi îndesă mâna în buzunarul de la haină şi scoase nişte bani din cei pe care i-i dăruise Eve Harris.

– Poate că ăştia o să te-ajute o vreme, spuse ea.

Aproape imediat, scotoci în buzunarul celălalt şi trase afară unul din afişele aduse de Jinx noaptea trecută.

– Ai face bine să fii atentă la ăştia doi. Dacă-i vezi, anunţă-i pe băieţi. Deşi nu cred că o să ajungă atât de departe.

Liz apucă agitată fluturaşul şi studie cu atenţie cele două chipuri,

după care îi dădu înapoi lui Tillie bucata de hârtie.

– Nu ştiu, vorbi ea precipitat. O să încerc, dar tu mă cunoşti pe mine – când Burt nu e aici, mă sperii şi de umbra mea.

Tillie luă înapoi hârtia, ştiind că, dacă i-ar lăsa-o, Liz îşi va face griji ore întregi, încercând să găsească o metodă prin care să scape de ea. N-ar fi îndrăznit să o pună pe masă, de frică să nu o ia vântul şi nici în cort nu ar fi dus-o. Liz avea o obsesie cu gunoiul, iar prezenţa afişului aceluia în micul ei cămin ar fi scos-o din minţi şi mai tare.

– Bine, Liz, nu-ţi face griji pentru asta, spuse Tillie, bătând-o uşor pe umăr ca s-o liniştească.

Când văzu că Liz se fereşte de atingere, Tillie se întoarse spre alee ca să-şi recupereze căruciorul. Iar Liz deja se apucă să dea cu mătura pentru a şterge urmele lăsate de musafira ei în praful din jurul cortului.

– O nebună, murmură Tillie, clătinând din cap cu tristeţe.

Părăsind parcul, se îndreptă spre Broadway. Recunoscu şase oameni care-şi făceau leatul în jurul intrării de la staţia de metrou. Eddie cânta la clarinet, iar la picioare avea cutia deschisă a instrumentului. Tillie puse şi ea douăzeci de dolari înăuntru şi îi îndesă unul din fluturaşi în buzunar. Eddie îi făcu şmecher cu ochiul, fără să falseze, iar Tillie îşi văzu de drum.

Orbul Jimmy – a cărui vedere nu era mai proastă decât a lui Tillie – tocmai traversa strada, pocnind cu bastonul său în asfalt şi ţinându-se de braţul unei persoane pe care Tillie n-o cunoştea. Femeia îşi mută căruciorul mai aproape de curbă, chiar lângă un tomberon de gunoi, ascultându-l pe Jimmy turnându-şi povestea:

– Mi-ar prinde bine o ceaşcă de cafea şi poate chiar un fursec. Cred că e o cafenea chiar la parterul următorului bloc. Dacă aţi putea…

Dar victima – un bărbat în jur de treizeci de ani, îmbrăcat în costum – deja plecase de lângă el şi o secundă mai târziu Jimmy Orbul porni în căutarea următoarei posibilităţi. De data asta alese o femeie în jur de patruzeci de ani, îmbrăcată într-un pardesiu kaki, şi se apropie de ea încetişor.

– Nu vă supăraţi, pe-aici e 72nd Street? întrebă el.

Tillie n-auzi răspunsul femeii, dar o clipă mai târziu Jimmy vorbi din nou:

– Dacă aţi putea să mă ajutaţi să traversez, v-aş rămâne recunoscător.

De data asta Jimmy avu mai mult noroc – femeia îi dădu un dolar înainte de a-şi vedea de drum. Orbul nu aşteptă lumina verde de la semafor şi traversă înapoi pe partea cealaltă, fapt care îi confirmă lui Tillie că bărbatul pescuise suficienţi bani pentru o mică oprire pe la magazinul cu băuturi. O observă chiar înainte de a ajunge pe trotuar şi veni spre ea.

– Bună, Tillie? Care-i treaba?

– A început vânătoarea, spuse ea.

Îi dădu unul dintre afişe împreună cu câteva bancnote.

– Nu l-am văzut pă niciunu' până acuşi, răspunse bărbatul.

– Atunci, fii cu ochii-n patru!

– Ca întotdeauna, chicoti Jimmy. Hă, hă… ca… în… tot… deauna! în următoarele două ore, Tillie parcurse tot bulevardul Broadway, împărţind bani şi fluturaşi tuturor celor pe care îi cunoştea şi, când termină, porni înapoi spre casă. Mare parte din banii de la Eve Harris erau încă în buzunarul ei şi nu avea de gând să-i cheltuiască fără chibzuială. În săptămâna care urma, familia ei va mânca bine. Bebeluşul va fi îngrijit cum se cuvine, iar Robby va avea haine noi pentru şcoală. Mulţi oameni din tunele vor beneficia de ei; se va îngriji personal de asta.

Acolo unde lăsase bani, dăduse şi un afiş.

Dacă vânătoarea era la fel ca oricare alta, totul se va termina într-o zi sau două.

Trei în cel mai rău caz.

Nimeni nu rezistase mai mult de atât.

– Ce-i asta? întrebă Jagger.

Mergeau de-a lungul şinelor şi, deşi Jeff nu-şi putea explica de ce, era aproape sigur că se îndreptau spre sud. Începuse să-şi numere paşii, aşa încât calculase că parcurseseră cam o jumătate de kilometru de când plecaseră de la Tillie. Aleseseră pasajul pe care veniseră iniţial pentru că era suficient de bine luminat. Puţin mai târziu, dăduseră peste tunelul în care se aflau acum, care părea să fie mai degrabă un tunel pentru tren decât pentru metrou, de vreme ce nu exista şi o a treia şină, cea electrificată. Tăcerea era totală şi doar sunetul paşilor şi respiraţia lor se auzea.

Şi totuşi, acum, percepeau un huruit uşor.

Un huruit care se intensifică după ce se opriră ca să asculte.

– Trenul, spuse Jeff.

Se uită în jur, în căutarea unei ieşiri afară din tunel, dar nu descoperi nimic. În ambele direcţii, şina se întindea la nesfârşit, iar pe lângă pereţi nu se zărea nici o pasarelă. Se chinui să-şi aducă aminte când văzuse ultima oară una dintre nişele acelea săpate în zid la intervale regulate.

La o sută de metri?

La trei sute?

Huruitul se apropia din ce în ce mai tare. În depărtare, lui Jeff i se păru că zăreşte o strălucire slabă.

Jagger o văzuse şi el şi, pentru că vuietul se transformase acum într-un urlet şi intensitatea luminii sporea, se întoarse şi porni înapoi pe drumul pe care veniseră.

– Nu! strigă Jeff. În cealaltă direcţie! Trebuie să mergem spre el! Jagger ezită, neputându-se hotărî.

– Eşti nebun? N-avem de unde să ştim ce-i acolo!

– N-am mai văzut o nişă de ceva vreme, aşa că trebuie să găsim una nu prea departe.

Vuietul se apropia şi, brusc, peretele din dreapta se lumină. Chiar înainte ca monstrul mecanizat să cotească şi să-şi îndrepte capul spre ei, lui Jeff i se păru că vede ceea ce căuta.

– Vino! ţipă el, începând să alerge spre fasciculul de lumină albă ce se scurgea din farurile cu halogen.

Se repezi direct spre trenul care circula cu mare viteză. Zgomotul devenise atât de asurzitor, încât nu ştia dacă Jagger îi răspunsese, dar nici nu-şi permitea să se uite în spate de frică să nu se împiedice de terasament. Deşi era convins că nu poate fi decât o iluzie, trenul părea că vine şi mai repede acum. Încercă să-şi ţină privirea îndreptată înainte şi să-şi menţină echilibrul perfect. Instinctele îi strigau să alerge din toate puterile, să-şi folosească fiecare strop de energie pentru a scăpa de forţa teribilă ce-i ameninţa viaţa, dar nu îndrăzni. Dacă mărea ritmul fie chiar şi numai puţin, avea toate şansele să se împiedice, să-şi prindă piciorul între şine şi să cadă exact între şine.

Unde era nişa? Dacă trecuse de ea?

Trebuia să se uite în sus, trebuia s-o caute.

Vâjâitul devenise de nesuportat şi podeaua începuse să trepideze sub greutatea locomotivei. Apărându-şi ochii cu mâna dreaptă, îşi ridică privirea.

Acolo! Doar la câţiva paşi depărtare…

Şi-atunci, când îşi lăsă mâna într-o parte, ochii lui întâlniră fasciculul de lumină strălucitoare şi totul în jurul lui se înecă într-un val alb, imens. Aproape orbit, se clătină şi lucrul de care se temuse până atunci deveni realitate, căci îşi prinse piciorul într-una dintre traverse. Îşi întinse mâinile pentru a amortiza căderea, lovindu-se mai întâi de terasamentul dur de lemn, apoi de pietrişul ascuţit. Simţi o arsură bruscă în obraz, acolo unde pielea fusese sfâşiată.

Încercă să se ridice în picioare, dar pentru că era încă orbit de raza tăioasă a locomotivei, se împiedică şi aproape că se rostogoli din nou.

Ce stupid!

Cum putuse fi atât de tâmpit? Ar fi trebuit să se îndrepte în cealaltă direcţie aşa cum spusese Jagger. Poate că se înşelase. Poate că nişa din spate nici nu se afla aşa departe.

Oricum nu mai conta, pentru că trenul era la doar câţiva metri de el. Claxonul se puse în funcţiune şi când mecanicul încercă să frâneze, scrâşnetul ascuţit al metalului ce se freca de metal aproape că îi sparse timpanele.

Atunci, exact când era pe punctul de a cădea, simţi cum cineva îl trage din spate. Se trezi ridicat în picioare şi smuls dintre şine, după care ateriză direct în nişa pe care o căutase. Un moment mai târziu fu strivit de perete, când Jagger se strecură la rândul lui înăuntru.

Lăsat fără răsuflare de impactul cu trupul celuilalt, se chinui să tragă aer în piept, în timp ce trenul – care continua să claxoneze, dar fără să mai frâneze – trecu vuind pe lângă ei.

Când reuşi să-şi recapete suflul, totul se terminase. Ultimele vagoane dispărură şi huruitul locomotivei, deja înfundat, începu să se stingă încetul cu încetul. Lumina de la ultimul vagon se topi rapid şi liniştea cuprinse din nou tunelul.

Încă lipit de el, Jagger vorbi, în sfârşit:

– Eşti bine?

Jeff reuşi să clatine uşor din cap şi uriaşul făcu un pas înapoi,

suficient cât să-i lase puţin spaţiu, dar nu foarte mult pentru a nu aluneca în spate. Jagger continuă să-şi ţină mâinile pe umerii lui Jeff, care începu să-şi pipăie încet corpul. Cu toate că părea să nu fi păţit nimic la picioare, genunchiul drept îl durea atât de tare, încât îl uimi pentru că nu-şi amintea să se fi lovit în ceva atunci când a căzut. Palmele îl usturau, iar obrazul drept îl ardea îngrozitor pentru că se julise. Dar era încă în viaţă şi trenul dispăruse.

– Sunt bine, bălmăji el.

Jagger sări din nou pe şine. Jeff îl urmă, cu picioarele tremurându-i atât de tare, încât se văzu nevoit să se sprijine de zid.

– Am crezut că ai plecat în direcţia cealaltă, spuse el cu voce tremurătoare.

– Aşa aveam de gând, dar după aia am zis că poate ştii tu ceva, replică Jagger. Se pare că, dacă n-aş fi făcut aşa…

Se opri, dar Jeff ştia exact care vor fi următoarele lui cuvinte.

– Îţi rămân dator, spuse el. Şi încă tare mult. În întunericul adânc din tunel, Jagger rânji.

– Păi, atunci, fă bine şi găseşte o cale să ne scoţi de aici, că tu eşti ăla cu facultate, spuse el. Şi dacă reuşeşti, suntem chit.

Se uită înspre direcţia de unde venise trenul, apoi în partea opusă.

– Ai vreo idee încotro să o apucăm? Jeff încuviinţă din cap.

– Cred că da. Dar mai întâi, spune-mi dacă am dreptate că trenul prinsese viteză înainte de a frâna.

Jagger se încruntă, apoi dădu din cap că da.

– Şi ce-i cu asta?

– Dacă amândoi am crezut că mărise viteza, asta înseamnă că venea dinspre una din staţii, corect?

Jagger ridică din umeri.

– Probabil.

– Păi nu se îndreaptă spre nord toate trenurile care ies din oraş?

– De unde dracu' să ştiu eu? mormăi Jagger. Jeff îi ignoră întrebarea.

– Pentru că, dacă aşa stă treaba, atunci măcar ştim încotro ne îndreptăm.

Arătă în direcţia spre care mergea trenul. Nici urmă de huruit.

– Dacă trenul pleca din oraş, atunci înseamnă că se îndrepta spre nord. Foarte curând va trece pe lângă râu. Şinele ies la suprafaţă în

jurul străzii 72nd Street – s-ar putea să avem toate şansele să ieşim direct afară prin tunelul ăsta.

Plecară în direcţia în care Jeff credea că e nordul şi de data asta numără cu atenţie câţi paşi făcură înainte de ajunge la următoarea firidă.

– O sută optzeci şi patru.

– Eu, unul, n-aş fi reuşit niciodată să fiu atât de precis, spuse Jagger încet şi Jeff realiză că amândoi încercaseră să măsoare distanţa. Asta înseamnă că poate şi eu îţi sunt dator.

Continuară să înainteze, mergând în acelaşi ritm, până când au ajuns la pasajul pe care îl folosiseră mai devreme.

Nici unul din ei nu se simţi tentat s-o mai apuce pe-acolo.

După alte câteva sute de metri, Jagger îl apucă pe Jeff cu putere de umăr.

– Sfinte Sisoe, şopti el. Uită-te şi tu!

Pentru o clipă, lui Jeff nu-i veni să-şi creadă ochilor – trebuia să fie o halucinaţie. Dar după ce mai făcură câţiva paşi, îşi dădu seama că nu se înşală.

Deasupra se zărea lumină.

Lumina zilei.

CAPITOLUL 23

Bipul familiar al robotului telefonic din apartamentul lui Jeff semnaliza un apel în aşteptare. Era un lucru atât de nefiresc, încât Keith şi Heather se opriră ca paralizaţi în uşă. Cu ochii fixaţi pe aparat, îi fulgeră pe amândoi acelaşi gând.

"Jeff!"

Ieşise afară din tunele şi sunase după ajutor…

Cei doi şovăiră înainte de a face un pas mai departe. Dar de ce ar suna Jeff aici? El n-avea cum să ştie că îl căutau ori că tatăl său stătea în apartamentul lui. Lumina roşie continua să clipească şi bipul se auzi din nou.

– Nimeni nu ştie că sunt aici, spuse Keith.

De unde cu un moment în urmă amândoi erau nerăbdători să asculte mesajul, acum deveniseră reticenţi. De ce să sune cineva aici?

– Probabil că e maistrul meu, spuse Keith, dar lipsa de convingere din vocea lui o făcu pe Heather să considere că nici el nu prea crede în vorbele lui. În cele din urmă, fata se apropie de aparat şi apăsă pe buton.

"Aveţi un mesaj nou", intonă vocea impersonală a robotului:

"Keith? Eşti acolo? Dacă da, ridică receptorul imediat!"

Era vocea lui Mary şi după tonul ei, Keith înţelese că soţia lui era pe punctul de a face o criză de isterie. Urmă o pauză aproape imperceptibilă, apoi femeia continuă:

"Ştiu că stai acolo… Vic DiMarco zice că nu te-a mai văzut de alaltăieri. Aşa că trebuie să fii la Jeff acasă. Nu înţeleg cum poţi să suporţi, cu toate lucrurile alea în jurul tău…"

Se opri brusc şi Keith parcă o şi vedea cum se chinuie să-şi recapete stăpânirea de sine. Apoi Mary începu din nou:

"Mâine o să fie slujba de pomenire pentru Jeff. Iniţial, am vrut s-o ţin aici, la St. Barnabas, dar apoi… ei bine, m-am tot gândit la cât de mult iubea Jeff oraşul şi că toţi prietenii lui sunt acolo, şi că îi plăcea tare mult Biserica St. Patrick. Aşa că slujba o să aibă loc acolo. Mâine după-amiază, la ora unu. Am sunat-o şi pe Heather, dar nu era

acasă. O să mai încerc…"

Vocea i se stinse şi Keith avu impresia că se pregăteşte să mai adauge ceva, numai ca să nu închidă telefonul. Într-un final vorbi din nou şi vocea ei căpătă o notă tristă, de om înfrânt:

"Dacă asculţi mesajul ăsta, Keith, te rog să îmi dai un telefon".

Se auzi un declic, apoi glasul generat de computer croncăni din nou: "1. 52 după-amiază".

Când robotul telefonic se opri, nici Keith, nici Heather nu comentară. Keith se întinse şi apăsă butonul care activa mesageria vocală şi vocea lui Jeff ţâşni prin micul Speaker:

"Bună! Ştiţi ce aveţi de făcut, aşa că, daţi-i drumul! Vă sun înapoi imediat ce am să pot!"

Ascultară amândoi mesajul, apoi Keith clătină din cap, abătut.

– Nu pot să-l şterg. L-am păstrat de-a lungul procesului pentru că eram sigur că se va întoarce acasă. Şi-acum am aceeaşi convingere.

Heather îşi muşcă buza de jos.

– Şi cu slujba de mâine cum rămâne?

– Adică? întrebă Keith şi nota de încăpăţânare ce se strecura în vocea lui o făcea pe Heather să înţeleagă cât se poate de limpede care este părerea lui în această privinţă.

– Trebuie să mergem, spuse Heather.

– Dar nu e mort! strigă Keith, ridicând tonul. Ce-ar trebui să facem, să ne comportăm de parcă ar fi mort şi să ne prefacem?

– Eu cred că trebuie totuşi să fim prezenţi, replică Heather. Dacă nici unul din noi nu va merge, ce vor spune oamenii? Toţi ceilalţi cred că Jeff este mort, iar dacă noi nu ne ducem la slujbă…

– Nu mă interesează ce cred ceilalţi, o întrerupse Keith. Dacă merg la slujbă este ca şi cum aş accepta că e mort. Şi să fiu al naibii dacă…

Brusc, toată tensiunea acumulată de Heather se transformă într-o izbucnire de furie.

– De ce nu contează nimeni, cu excepţia dumitale? ţipă ea. Chiar nu vă pasă de ceea ce simt ceilalţi? Iar asta n-are nici o legătură cu faptul că nu admiteţi că e mort!

– La dracu' nu are! ripostă Keith. Nu e o slujbă oarecare… este o slujbă de pomenire. În care te rogi pentru sufletul celui mort.

Heather de-abia se abţinuse să nu îl întrerupă.

– Atunci nu spuneţi rugăciuni pentru morţi! Rugaţi-vă să-l

găsim… rugaţi-vă să fie bine… rugaţi-vă pentru tot ce vă trece prin cap! Îi aruncă o privire pătrunzătoare. Şi daţi-i telefon lui Mary. Nu vă comportaţi ca un măgar, aşa cum face tata cu mama!

Şocată de propria izbucnire, Heather îşi acoperi gura cu mâna pentru o secundă, apoi scutură din cap violent.

– Îmi pare rău, şopti ea. N-ar fi trebuit să spun asta. Adică… Veni rândul lui Keith să clatine din cap.

– Nu-i nimic, rosti el, furia lui domolindu-se la fel de repede ca a fetei.

– Ai dreptate, indiferent de problemele pe care le avem eu şi Mary, n-ar trebui să treacă prin asta de una singură.

Pentru prima dată de când veniseră în apartamentul lui Jeff, bărbatul zâmbi.

– De fapt, unul din motivele noastre principale de ceartă erai tu… Mary întotdeauna a susţinut că eşti cel mai bun lucru care i se putea întâmpla lui Jeff şi, aşa cum bine ştii, eu nu eram de acord în privinţa asta. Se pare însă că m-am înşelat teribil.

Ridică receptorul şi formă numărul lui Mary.

– Sunt eu, zise el când Mary răspunse. Ai dreptate… sunt la Jeff. Eu… păi, dacă ţi-aş spune ce fac, ai zice că sunt mai nebun decât mă credeai.

– Perfect adevărat, replică Mary. Nici nu vreau să ştiu. Urmă un scurt moment de tăcere.

– Tu vino la slujbă mâine, da?

Înainte ca Keith să mai adauge ceva, apelul se întrerupse.

– Eu tot susţin că nu poate fi aşa uşor, spuse Jeff.

Peticul de lumină creştea constant şi acum părea să îi atragă dinspre umbrele întunecate ale tunelului ca un magnet.

– De ce nu? întrebă Jagger cu ochii aţintiţi pe bucata de cer albastru. Ei spuneau că tot ce trebuie să facem este să ieşim afară – şi-atunci am fi liberi.

Mai făcu un pas spre punctul strălucitor de lumină, dar degetele lui Jeff se înfipseră în braţul lui, trăgându-l înapoi.

– E imposibil, spuse el. N-o să ne lase să ieşim aşa pur şi simplu. Avea senzaţia ciudată că, de fapt, nu erau singuri printre umbre, că undeva în întuneric, cineva îi urmărea. Se uită în jur, dar ochii îi

fuseseră deja orbiţi de lumina strălucitoare a zilei şi, prin contrast, umbrele din spate se transformaseră într-o beznă neagră ca smoala.

Dacă în urma lor se aflau oameni – iar el credea că le simte prezenţa – atunci, el şi cu Jagger se găseau perfect încadraţi în spotul sclipitor. Părăsi mijlocul şinelor asemenea unei creaturi a nopţii ce reacţionează ca arsă la pericolele aduse de lumina zilei.

Însă Jagger deja se îndrepta înainte. Pentru că nu voia să se piardă de tovarăşul lui, Jeff se luă după el. După alţi optzeci de paşi zăriră gura tunelului. Deşi încă mai exista un acoperiş deasupra şinelor şi un zid de beton la est, partea dinspre vest era deschisă spre râul Hudson. La nord se vedea podul George Washington şi peste râu se ridicau colinele din New Jersey.

– Isuse Hristoase, şopti Jagger. Vezi? Am reuşit, omule! Suntem afară!

Jeff recunoscu locul în care erau. Partea cea mai de sud a parcului Riverside se afla chiar deasupra lor. Dacă-şi amintea bine din plimbările lungi pe care el şi Heather le făceau prin parc, şinele erau separate de spaţiul verde printr-un gard înalt. Fusese proiectat special pentru a-i împiedica pe oameni să se apropie de tunele. Dar gardul nu era deloc de netrecut. Să ne înţelegem, doar nu erau închişi la Rikers Island unde două garduri şi un teren viran plin cu sârma ghimpată înconjurau clădirile penitenciarului! Aici exista un singur obstacol, care nu avea mai mult de patru, cinci metri înălţime. În vârful lui se găseau înfăşurate câteva rânduri de sârmă ghimpată, dar îşi aminti că într-o zi urmărise doi băieţi cum se caţără peste gard pentru a-şi recupera aeroplanul ce-şi pierduse din putere în momentul cel mai nepotrivit. Deşi una din mamele care-i supraveghea strigase cât o ţineau plămânii după ei, băiatul o ignorase, escaladând gardul cu agilitatea unui cimpanzeu care se caţără pe cuşca lui de fier de la Grădina Zoologică. Dacă băieţii au reuşit să treacă peste el, de ce n-ar putea şi ei doi?

Totuşi, chiar în timp ce-şi spunea că scăparea este posibilă, intuiţia îl avertiza că totuşi ceva nu miroase a bine, că nu poate să fie atât de simplu cum părea la prima vedere. Din clipa în care încercase să o ajute pe Cynthia Allen pe peronul de la metrou, nimic din viaţa lui nu se mai dovedise uşor.

Mai înaintară puţin, dar Jagger dădea semne că este copleşit la

rândul lui de aceeaşi nelinişte şi, în loc să se repeadă spre lumină, se mişca foarte precaut.

Perspectiva râului Hudson se lărgi şi un val de aer proaspăt le înfioră nările. Jeff inspiră adânc, bucurându-se de dulceaţa neobişnuită. Simţind cum duhoarea din tunele se risipeşte încetul cu încetul, senzaţia de primejdie se mai diminuă.

Poate că, la urma urmei, erau pe punctul de a se salva.

Dar scăpau de una şi dădeau de alta. Chiar dacă ieşeau din tunele, poliţia îi va căuta peste tot. Pe el, cel puţin. Gardienii care îl însoţeau la Rikers au fost cu siguranţă martorii evadării sale…

Dar dacă…

Dar dacă atât şoferul, cât şi gardianul înarmat muriseră în timpul exploziei?

Chiar şi-aşa, probabil poliţia a descoperit uşa din spate a dubiţei deschisă. Iar cadavrul lui nu era acolo. Deci, cu siguranţă, ştiau că e viu şi se aflau pe urmele lui.

La suprafaţă, departe de întunericul teribil şi de claustrofobia provocată de labirintul ce se întindea sub oraş, mai avea totuşi o şansă.

– Poate c-o să reuşim, şopti el, pentru că nu voia încă să vorbească tare.

– Sigur c-o să reuşim, replică Jagger.

Îşi aruncă braţul în jurul umerilor lui Jeff.

– Trecem peste gardul ăla şi suntem liberi. Haide! înaintând, se apropiară din ce în ce mai mult de punctul în care zidul din dreapta al tunelului se termina. Cu vreo cinci metri înainte de a ajunge la capătul călătoriei lor, Jeff mai aruncă o privire înapoi spre întunericul pe care spera să nu-l mai vadă niciodată.

– Bine, spuse el. Să mergem.

Mărind pasul, lăsară umbrele în spate şi ieşiră în lumina apusului de soare. Gardul se înălţa exact acolo unde şi-l amintea. Iar pe partea cealaltă, văzu terenul de fotbal, unde se jucase şi el de atâtea ori cu mingea.

Treizeci de metri până la gard – maximum patruzeci.

Şi atunci auziră o voce joasă şi ameninţătoare.

Batjocoritoare.

– Îmi pare rău, băieţi. Ieşirea interzisă.

Jeff se răsuci şi dădu cu ochii de cinci boschetari care îi priveau indolent. Aveau părul numai laţe, nespălat de zile întregi. Purtau cămăşi şi pantaloni pătaţi de grăsime, iar pe cap aveau fesuri tricotate, mâncate pe ici, pe colo de molii.

Unul stătea pe pământ, sprijinindu-se de un bolovan. Doi dintre ei erau lipiţi chiar de peretele tunelului. Alţi doi se tolăniseră pe două scaune directoriale cu pielea tocită, unuia din ele lipsindu-i un braţ.

Bărbatul care vorbise ţinea în mână o armă – un pistol turtit foarte urât – aţintită spre Jeff. Ceilalţi patru aveau mâinile ascunse în buzunarele hainelor şi Jeff era convins că fiecare dintre ei purta o armă.

Instinctiv, se uită în direcţia opusă unde zări alţi trei bărbaţi, îmbrăcaţi la fel de zdrenţăros şi cu acelaşi aspect ameninţător.

Terenul de fotbal era gol, iar el şi Jagger nu puteau fi văzuţi de vreun trecător întâmplător. În afara celor opt vagabonzi nu se mai zărea nimeni.

Tăcuţi, Jeff şi Jagger se îndepărtară de gard şi o luară înapoi pe drumul pe care veniseră.

Câteva secunde mai târziu, întunericul din tunel îi înconjură iarăşi din toate părţile.

CAPITOLUL 24

Ceva nu era în regulă cu Jinx. Tillie simţea asta aşa cum ştia întotdeauna când cineva din clanul ei avea o problemă. Dar n-o să-i spună nimic – nu încă. De aceea ajungeau majoritatea copiilor în tunele – prea multă cicăleală din partea părinţilor cărora nu le păsau deloc de ei şi care erau principalii vinovaţi pentru faptul că odraslele lor alegeau o astfel de soluţie. În plus, pe mulţi dintre ei – şi Tillie ştia prea bine că Jinx intră în această categorie – nu doar cicăleala îi determina să fugă de acasă. Nu, erau lucruri mult mai rele. Ea nu-i lua niciodată la întrebări – mai bine îi lăsa în voia lor, îi asculta atunci când aveau chef de vorbă şi nu îi forţa să-şi mărturisească păsurile. Aşa că, în loc să-i ceară lui Jinx să-i spună ce se petrece, îşi văzu de treburile ei, adăugând conţinutul pungii cu cumpărături, pe care o găsise pe masă după ce discutase cu Eve Harris, în oala cu supă ce clocotea pe aragaz. Habar n-avea cine făcuse târguielile – putea fi oricare dintre oamenii care trecuseră pe la ea în ultimele săptămâni pentru o porţie de mâncare. Nu erau de cea mai bună calitate – asta se întâmpla doar la ocazii, de vreme ce aproape toate pieţele de angro se găseau în centrul oraşului şi mare parte din produsele comercializate acolo de-abia ajungeau în nord. Nu, acestea păreau să vină de la unul dintre restaurantele din apropiere – nici de la vreo cârciumă amărâtă, dar nici de la vreunul de lux. Poate de la unul din localurile acelea de pe Bulevardul Amsterdam. Erau câţiva cartofi – puţin cam moi – şi o legătură de morcovi care începuseră să se veştejească. Şi mai era şi nişte carne – de bună calitate – o bucată de muşchi file pe jumătate mâncată, învelită în hârtie lucioasă de aluminiu şi Tillie bănuia că aceasta fusese recuperată din vreun coş de gunoi de pe strada de unde fusese luată şi carnea. În pungă mai găsi şi câteva felii crude de carne de vită şi de miel, care începuseră să miroasă. Mirosul oricum nu constituia o problemă pentru ei, aşa că Tillie tăie carnea în bucăţele şi le aruncă în supă. După ce legumele fierseră bine, supa subţire se transformă într-o tocăniţă cu aromă suportabilă. Nimeni nu avea să-şi mai amintească iepurele de

şină care fusese singura carne din oală dinainte de sosirea toamnei. Mai amestecă puţin, după care puse capacul, întorcându-se către Jinx care stătea la masa din bucătărie, frunzărind îngândurată un exemplar cu paginile îndoite ale unei reviste cu vedete de cinema.

– Ai de gând să ajungi o stea? Jinx îşi dădu ochii peste cap.

– Mda, sigur. Chiar a doua zi după ce termin Universitatea Columbia.

– Ai putea face asta, spuse Tillie trântindu-se pe un scaun de partea cealaltă a mesei.

– Normal. Intru pe uşă şi gata, nu?

– Probabil că va fi nevoie să dai vreun test… ăla de primeşti diplomă că ai terminat liceul.

– Daaaa, şi după aia o să fie alte milioane de teste, cum e SAT-ul, şi apoi o să-mi storc creierii cum să plătesc. Păi tu ştii cât costă?

Tillie ridică din umeri.

– Nu m-am gândit niciodată la asta.

– E cam în jur de treizeci de mii de dolari. Şi asta doar pe un an. De unde naiba să fac eu rost de atâţia bani?

– De la muncă?

Jinx ridică şi ea din umeri.

– Cum să găsesc eu o slujbă atât de bine plătită? Tillie îşi strânse buzele nemulţumită.

– De-asta te tot frământi tu?

Jinx clătină din cap că nu, dar nu se ridică în picioare ca să plece. Tillie înţelese că fata avea nevoie de un stimulent.

– Ia zi-mi, care-i problema? Un băiat?

Jinx scuturã repede din cap, dar îmbujorarea de pe chipul ei o dădu de gol imediat.

– Aha! rânji Tillie, expunându-şi dinţii lipsă. Hai, spune-mi cine e. Dar chiar când rosti cuvintele, Tillie îşi aminti felul în care Jinx se uitase la Jeff Converse în dimineaţa asta şi zâmbetul îi pieri de pe faţă.

– Sper că nu tipul ăla pe care îl vânează. Jinx îşi încleştă maxilarele.

– De ce nu?

– Ştii al dracu' de bine de ce nu – ei îi vânează doar pe cei răi.

– Aşa o fi, dar el nu semăna a băiat rău, spuse Jinx. Tipul ăla mare

te băga în speriaţi, dar celălalt… Jeff… părea chiar drăguţ.

– Şi Attila Hunul probabil că arăta bine.

– Cine?

– Isuse, oftă Tillie. Tu chiar te-ai lăsat de şcoală, nu? Cu ochii plini de mânie, Jinx sări în picioare.

– Şi dacă am chef pot să mă car şi de aici! Nu sunt obligată să rămân. Dacă ai de gând să mă baţi la cap…

– Gura! i-o reteză Tillie. Eşti o fată prea isteaţă ca să vorbeşti aşa, iar eu nu fac altceva decât să-ţi spun nişte lucruri pe care tu oricum le cunoşti. Dacă el n-ar fi făcut ceva rău de tot, n-ar mai fi ajuns aici, jos. Nu e ca noi şi tu ştii asta!

– Eu nu ştiu nimic! se răţoi Jinx. Eu sunt doar o fugară idioată, nu? Înainte ca Tillie să-i răspundă, Jinx îşi înşfăcă geaca – pe care i-o găsise Tillie la Armata Salvării cu două săptămâni în urmă – şi se repezi afară pe uşă.

Jinx se strecură cu uşurinţă prin tunele, urmând o rută pe care o parcurgea şi cu ochii închişi. Douăzeci de minute mai târziu, ieşi în parcul Riverside şi porni spre 72nd Street. Liz Hodges stătea pe un scăunel chiar în faţa cortului ei, dar în clipa aceea Jinx nu avea chef să discute cu nimeni şi în nici un caz cu Liz. Părăsi parcul şi o apucă în stânga străzii, apoi intră într-una din staţiile de metrou de pe Broadway. Ignorându-l pe ofiţerul de tranzit ce stătea sprijinit de un perete, sări peste bariera rotitoare şi coborî scările ce duceau pe peron, făcându-se că nu aude ţipetele poliţistului. În staţie era un tren care mergea la periferie şi, când uşile acestuia începură să se închidă, se strecură printre ele şi se trânti nervoasă pe un scaun până la staţia următoare. "Nesuferita asta de Tillie! Cum naiba de-şi dădea întotdeauna seama când era ceva în neregulă? Uneori, parcă îmi citeşte gândurile!" Numai că de data asta Tillie avea doar parţial dreptate – Jinx nu se gândea doar că Jeff Converse e drăguţ. Mai era şi altceva.

Pur şi simplu, băiatul nu părea genul pe care îl urmăresc vânătorii de obicei.

El nu era ca tipul celălalt – ca Jagger ăla. P-ăsta chiar că nu-l plăcea. Exista ceva în înfăţişarea lui care îi dădea fiori. El omorâse pe cineva, o femeie.

Dar nu şi Jeff. Jinx văzuse blândeţea din ochii lui. Şi totuşi, toată

lumea ştia că bărbaţii pe care îi hăituiau vânătorii meritau să moară – că doar ăsta era scopul vânătorii, nu? Vânătorii îi eliminau pe oamenii care oricum ar fi trebuit executaţi.

Metroul încetini, oprindu-se în staţia de pe 110th Street şi Jinx se pomeni holbându-se chiar la locul în care Bobby Gomez o atacase pe femeia aia toamna trecută. Şi-acum îşi mai dorea să nu-l fi însoţit pe Bobby în noaptea aceea şi, după ce văzuse ce îi făcuse femeii, se străduise să-l evite. El zicea că nu a vrut decât să-i smulgă geanta. Dar Jinx era de altă părere.

Ei i se păruse că bărbatul chiar încercase să o omoare pe femeie şi încetase s-o mai lovească doar atunci când ea îl strigase, spunându-i că se apropie cineva. Apoi dispăruseră amândoi rapid în tunel, aşa că nu putea să ştie dacă cel care apăruse pe peron era un poliţist. Oricum nu mai conta – principalul lucru era că scăpaseră ca prin urechile acului şi că Bobby n-o omorâse pe femeie.

Din clipa aceea, Jinx se ferise de el şi, când auzi acum câteva zile că nu se mai ştie nimic despre el, se simţi uşurată – o grijă în minus. Totuşi, continua să ocolească din instinct staţia de pe 110th Street.

Se dădu jos câteva staţii mai încolo şi ieşi pe 116th Street, traversă şi o luă spre campusul Universităţii Columbia. Campusul devenise unul din locurile ei preferate din oraş, din clipa în care îl descoperise cu doi ani în urmă. Obişnuia să rătăcească ore întregi pe aleile de aici, imaginându-şi cum ar fi să participe la cursurile care se ţineau în clădirile acelea din cărămizi ornate. Odată, chiar se furişase în spatele unei săli de curs, dar se pierdu cu firea chiar în ultima clipă, convinsă că toată lumea îşi va da imediat seama că nu aparţine acelui loc şi că va fi dată afară. Din curtea campusului însă nu aveau cum s-o alunge.

Tocmai se pregătea să treacă prin poarta uriaşă, când se opri brusc. La câţiva metri mai încolo, pe trotuar, un bărbat împingea un scaun cu rotile în care stătea o femeie tânără.

Femeia i se părea ciudat de cunoscută.

În plus, avu senzaţia că se uită chiar spre ea.

Când bărbatul împinse căruciorul şi mai aproape, Jinx o recunoscu. Femeia de la metrou – femeia pe care o atacase Bobby Gomez toamna trecută!

Făcând stânga-mprejur, Jinx intră grăbită pe poartă şi se îndreptă

spre clădirea uriaşă din mijlocul campusului, fără să îndrăznească să se uite înapoi. Dacă femeia o recunoştea şi suna la poliţie…

Dorindu-şi să ajungă cât mai departe de locurile acestea, Jinx coti spre sud şi o rupse la fugă spre ieşirea ce dădea în 114th Street. Continuă să meargă spre sud, atât de speriată de figura femeii, încât trecu pe lângă staţia de pe 110th Street. Se văzu nevoită să dispară pe la staţia următoare, cea de pe 103rd Street.

De-abia când trenul apăru vuind din întunericul tunelelor se simţi din nou în siguranţă.

Ghiorăitul din stomac îi spuse lui Jeff că mai trecuse o zi. Chiar dacă găseau un loc în care să vadă ce este afară, lumina zilei ce îl entuziasmase atât de mult puţin mai devreme se transformase în semiîntunericul nopţii oraşului New York. Când foamea începuse să-l chinuie cu câteva ore în urmă, pur şi simplu o ignorase – pentru el, prânzul nu constituise niciodată ceva obligatoriu şi, înainte să fie arestat, chiar renunţase la această masă principală. La închisoare însă, mâncatul devenise singurul element care mai întrerupea monotonia insuportabilă a zilelor şi, deşi simţurile sale nu erau înnebunite deloc după bucătăria de penitenciar, stomacul său avea o părere diferită. Micile puseuri de foame pe care le experimentase câteva ore mai devreme deveniseră şi mai insistente.

După ce el şi Jagger se retrăseseră în întuneric – cu ochii încă atraşi de lumina tentantă a soarelui ce rămânea de neatins pentru moment – fusese aproape sigur că vor găsi rapid o altă cale de ieşire.

Probabil că existau sute de căi de acces – negreşit vor nimeri peste gura unei conducte de canalizare sau peste un tunel vertical ce dădea chiar într-o stradă.

Din câte îşi amintea el, existau zeci de capace de canal pe străzi, pe trotuare, în parcuri, toate reprezentând potenţiale guri de ieşire din labirintul de pasaje de sub oraş. Vor găsi repede ceva. Era imposibil să fie păzite toate.

Sau nu?

Înainte de a lăsa în urmă şi ultimul strop de lumină, încercară să pună cap la cap o strategie. În acel moment i se păru simplu: vânătorii – cine-or fi fost ei – ştiau că sunt în West Side. Aşa că, vor începe prin a se îndrepta în direcţia opusă, adică spre est. Undeva,

vor descoperi o rută nesupravegheată ce ducea la suprafaţă.

Aşadar, porniseră spre est, respectând planul, dar după o oră sau două, se dezorientară cu totul, nemaiştiind unde se află.

La început, nu le fusese foarte greu să ghicească direcţia – pasajele păreau să fie împărţite la fel ca şi străzile de deasupra. Se ţinură departe de zonele cele mai întunecate, încercând să rămână la nivelurile superioare, amintindu-şi cuvintele lui Tillie despre nebunia crescândă a oamenilor care trăiau mai jos. La anumite răspântii însă, drumul era blocat de grupuri de bărbaţi cu priviri dure care îl intimidau până şi pe Jagger. A cincea oară când întâlniră o astfel de gaşcă, Jeff înţelese că bărbaţii nu le blocau trecerea pur şi simplu, ci încercau cumva să-i direcţioneze spre un anumit loc. Erau împinşi de colo-colo ca nişte vite.

Pentru că toate ieşirile de sus se dovediră imposibil de escaladat, se văzură nevoiţi să coboare tot mai mult şi trecuseră deja câteva ore bune de când Jeff nu avea nici cea mai vagă idee unde se aflau şi nici nu mai putea face vreun alt plan de evadare.

Tunelele începură să semene între ele ca două picături de apă – cel în care se găseau acum era plin de conducte şi luminat din o sută în o sută de metri de câte un bec chior, suficient pentru a putea înainta relativ uşor, dar rămânând la adăpostul întunericului cea mai mare parte din timp.

Brusc, degetele puternice ale lui Jagger i se înfipseră în muşchii braţului.

– E ceva în faţă, şopti uriaşul, pentru ca ecoul vorbelor lui să nu le trădeze prezenţa.

Jeff se uită prin întuneric şi văzu la ce se referă Jagger.

O strălucire slabă, portocalie. Un foc de tabără, poate.

Rămaseră pe loc, neclintiţi, cercetând cu atenţie punctul luminos, încercând să surprindă şi cel mai mic zgomot. Tăcerea era deplină.

– Stai aici, şopti Jagger. Mă duc să văd ce e.

– Mergem amândoi, îi răspunse Jeff tot în şoaptă.

Înainte ca Jagger să mai poată spune ceva, se smulse din strânsoarea tovarăşului său şi începu să se târască spre luminiţa din faţă. Aceasta ieşea dintr-un fel de scobitură făcută în peretele tunelului care ducea în camerele unde locuia Tillie împreună cu familia ei.

Dar câte camere mai puteau fi acolo?

Şi ce fel de oameni se adăposteau aici?

Când nu mai rămăseseră decât vreo trei metri până la deschizătură, se opriră din nou, ascultând trosnetele uşoare ale lemnului ce ardea.

Nu se auzea nici o voce.

Se apropiară şi mai mult, apoi Jagger se repezi înainte, trecând prin faţa pasajului şi lipindu-se de peretele opus.

Jeff dădu să îl urmeze pe Jagger, dar acesta ridică mâna pentru a-i face semn să rămână pe loc. Exact atunci, o umbră apăru în prag şi o voce gâjâită strigă:

– Lester? Tu eşti?

Jeff se lipi şi el de zid, dar prea târziu. O siluetă păşi în afara tunelului şi raza unei lanterne îl orbi pe Jeff.

– Cine eşti t…, începu vocea, dar vorbele bărbatului se transformară într-un icnet scurt, în vreme ce Jagger îl apucă de gât şi-l trase înapoi. După ce lanterna căzu din mâna bărbatului şi se lovi de podeaua de beton a tunelului, Jagger îl împinse pe acesta în interiorul scobiturii de unde ieşise. Jeff ridică lanterna şi îl urmă pe Jagger.

Intrară în mica încăpere, luminată doar de licărirea focului care ardea într-un tomberon de gunoi ruginit, plin de găuri cu marginile corodate. În tavan se zărea un fel de gaură ce ţinea loc de coş, iar curentul care intra pe uşă era suficient pentru a împiedica fumul negru să devină sufocant. O lădiţă de plastic uzată era singura piesă de mobilier. Într-un colţ, un maldăr de pături soioase alcătuiau probabil patul bărbatului şi un ceaun vechi atârna de cârligul unei plite improvizate. Din oală ieşeau aburi şi Jeff bănui că bărbatul tocmai o luase de pe foc. Mirosul care plutea nu semăna nici pe departe cu aroma mâncării făcute de Tillie.

Jagger îl eliberă pe vagabond cu o îmbrâncitură şi acesta se învârti până se lovi de perete. Căzu pe podea, unde se şi ghemui. Strângându-şi genunchii la piept, se uită la ei plin de teamă. Privirea i se muta pe furiş de la unul la altul, apoi se oprea câteva secunde hipnotizată pe un loc anume din spatele lor. Jeff se întoarse să vadă ce îi atrăgea atenţia bărbatului. Într-un ungher se zărea o pungă mare şi neagră de plastic plină cu ţoale zdrenţuite, care constituiau adesea averea cea mai de preţ a oamenilor fără casă.

– E-a mea, spuse bărbatul cu vocea tremurând de frică. Nu-i nimic

acolo. Dar e a mea – nu poţi s-o iei.

Jagger se încruntă.

– Vezi ce e în ea, îi zise lui Jeff.

– Nu! ţipă bărbatul.

Dintr-un salt, se strecură printre ei şi-şi înfăşură mâinile protector în jurul genţii.

– N-ai voie s-o atingi. E comoara mea!

– Trebuie să fie ceva acolo, după cum se văicăreşte, rosti Jagger nerăbdător.

Aplecându-se, îl apucă de mâini pe bărbat şi-l împinse cât colo.

– Hai, uită-te! îi porunci Jagger lui Jeff.

Jeff ezită, dar licărul din ochii celuilalt îl avertiză că ar fi inutil să-l contrazică. Se lăsă pe vine şi începu să scotocească prin pungă. Câteva haine căzură pe podea şi bărbatul, ţintuit la perete de mâna dreaptă a lui Jagger, se jelui de parcă ar fi fost înjunghiat cu un cuţit. Şi mai multe haine se împrăştiară în jur, iar dedesubtul lor zăcea "comoara" nefericitului.

Genţi.

Erau şase cu totul, genul de poşete mici cu toarte scurte pe care le poartă femeile în vârstă când ies seara la plimbare. Genţi fără curele pentru ca proprietarele lor să fie ceva mai protejate în cazul în care răufăcătorii ar încerca să le smulgă din mâinile lor.

– Ale mele! urlă bărbatul când acestea se rostogoliră pe podea. Io le-am găsit!

Ochii i se umplură de lacrimi şi un hohot de plâns i se ridică în gât, când Jeff se apucă să umble prin ele.

În cea de-a treia geantă, Jeff găsi un telefon celular. Timp de câteva secunde rămase ca hipnotizat, dar când realiză minunea pe care o descoperise, mâna începu să-i tremure. Îl scoase încet ca şi cum acesta s-ar fi putut evapora într-o clipită, aşa cum se topeşte mirajul unei oaze în deşert.

"E moartă, se gândi el. Probabil că bateria e moartă."

Îi desfăcu clapeta şi apăsă butonul pentru pornire. Spre uimirea lui, ecranul se lumină.

Indicatorul bateriei arăta o singură liniuţă.

În schimb, semnalul era nul.

Închise telefonul, dar în loc să-l pună în buzunar, continuă să îl

privească fix.

Cu el, ar putea găsi o cale să ceară ajutor. Dacă ar da peste vreun loc în care să aibă şi semnal…

Dacă bateria nu se termina…

O parte din el dorea să plece imediat de acolo, să înceapă să se târască din nou prin labirintul de tunele, în căutarea unui loc unde să prindă şi semnal…

Dar chiar când pornirea de a alerga într-un suflet spre libertate deveni aproape de nesuportat, o altă parte din el îl sfătui să nu se pripească.

Erau obosiţi şi înfometaţi, şi, în plus, habar n-avea cât este ceasul.

Dacă încerca să folosească telefonul şi nu-i răspundea nimeni, ar fi putut consuma puţina baterie pe care o mai avea aparatul.

Mai bine să aştepte.

După ce se odihnea, se hrănea cu ceva, iar gândurile i se limpezeau, o să descopere el o modalitate prin care să beneficieze la maximum de şansa oferită de telefon. Bărbatul scânci când Jeff băgă telefonul în buzunar, dar nu-i dădu atenţie. Era evident că îl furase de pe undeva şi că nu-l folosise deloc. Probabil că era atât de nebun, încât nici nu ştia exact la ce foloseşte obiectul.

Se uită în ochii bărbatului.

– O să rămânem aici în seara asta, spuse el încet. O să mâncăm împreună cu tine, o să dormim puţin, apoi o să plecăm. Nu-ţi facem nimic rău.

Vocea lui Jeff păru să-l mai liniştească pe bărbat, care-şi şterse nasul cu mâneca.

– Lasă-l în pace, Jagger, spuse Jeff. N-o să ne creeze nici un fel de probleme.

Trecură câteva ore bune.

Îşi mâncaseră partea lor din fiertura preparată în ceaun – o zeamă fără gust, dar după părerea lui Jagger, mai bună decât mâncarea de la Rikers.

Jagger dormise aproape o oră în timp ce Jeff rămăsese de veghe, apoi făcură schimb. Vagabondul care locuia în cameră adormise şi el. Nu le spusese cum îl cheamă – se comportase de parcă ar fi fost cine ştie ce secret de stat -, dar lui Jagger nu-i păsase. Nu-i plăcea tipul.

Din cauza felului în care se uita la Jeff.

Putea să jure că are bucurii la Jeff.

Voia ca Jeff să stea cu el.

Îşi dorea ca Jeff să fie prietenul lui, aşa cum era el prietenul lui Jeff.

Dar nu va permite să se întâmple aşa ceva. Imediat ce Jeff se va trezi, vor pleca şi atunci vor fi din nou doar ei doi.

Jagger nu ştia dacă aveau sorţi de izbândă cu telefonul. Dar dacă Jeff dorea să încerce, el nu voia să se împotrivească – Jeff era deştept şi, dacă el credea că va funcţiona, atunci probabil că aşa se va întâmpla. La urma urmei, datorită lui ieşiseră aproape de râul Riverside. Dacă n-ar fi fost tipii ăia, până acum ar fi fost liberi.

Liberi şi în căutarea unui loc unde să locuiască.

Imediat ce urmau să-şi facă un colţ numai al lor, va găsi el o cale prin care să aducă suficienţi bani pentru a se întreţine amândoi. Aşa cum avusese grijă de Jimmy înainte să fie aruncat în închisoare.

Se întinse şi piciorul lui stâng atinse trupul nebunului care trăia acolo. Bărbatul se rostogoli într-o parte şi una din mâinile lui îl înconjură pe Jeff instinctiv.

În timp ce Jagger continua să privească, bărbatul se apropie şi mai mult de Jeff, cuibărindu-se lângă el ca…

Jagger scutură din cap, dar nu reuşi să-şi ia ochii de pe silueta bărbatului şi, un moment mai târziu, când crezu că tipul îl trage pe Jeff mai aproape de el, simţi prima împunsătură de mânie.

Tipul chiar încerca să i-l fure pe Jeff!

Dar el nu va permite o astfel de nenorocire.

Îşi băgă mâna după cramponul greu din fier care se afla în buzunarul larg al hainei lui.

În timp ce bărbatul se ghemui şi mai tare la pieptul lui Jeff, mâna lui Jagger se strânse şi mai mult pe armă.

După aceea, Jagger nu-şi mai aminti nimic. Tot ce ştia era că Jeff se trezise brusc, iar tipul celălalt gemea şi sângera.

Sângele se scurgea dintr-o gaură imensă ce se căsca în spate.

Jeff îl privea ca şi cum ar fi comis ceva îngrozitor.

– Voia să-ţi facă rău, spuse Jagger. Şi nu puteam să-l las, nu?

– Isuse, şopti Jeff. El nu… El…

Trupul bărbatului fu cuprins de un spasm şi din gură i se prelinse

un fir de sânge. Apoi convulsiile se domoliră şi, câteva secunde mai târziu, omul rămase nemişcat.

Ca o stană de piatră.

Jeff întinse mâna, şovăi, apoi îşi puse degetele pe artera de la gâtul bărbatului.

Nimic.

Se uită în sus spre Jagger.

– E mort.

Jagger se holbă la el. Nu intenţionase să-l omoare – era aproape sigur de asta.

– Avea de gând să-ţi facă ceva rău, începu el, dar Jeff se ridicase deja în picioare.

– Hai să ne cărăm de aici, rosti el, încet.

Îşi strânseră lucrurile repede şi se îndreptară spre ieşire, dar chiar înainte de a părăsi încăperea, Jeff se întoarse şi privi înapoi. Ochii deschişi ai bărbatului păreau că se uită fix la el, strălucind în lumina difuză a focului.

CAPITOLUL 25

Mai bine te-ai mişca mai repede, că altfel o să întârzii la şcoală. Robby, aplecându-se cu grijă în faţă pentru a nu vărsa nimic pe noua lui cămaşă – o cămaşă adevărată, cumpărată de la magazin, şi nu de la vreun târg de vechituri – îşi termină castronul cu cereale şi îşi lipi ochii de cana ciobită cu cafea a lui Tillie.

– Nici prin gând să nu-ţi treacă, spuse Tillie, fără să-şi ridice privirea din ziarul vechi de două zile pe care-l citea. Vrei să nu mai creşti?

– Haide, Tillie, o rugă Robby. Mulţi copii beau cafea. O aduc în termos la şcoală şi…

– Tu nu eşti ca ei, interveni Tillie, încercând să-i arunce o privire furioasă, dar pentru că nu rezistă, îi făcu veselă cu ochiul. Uite, ca să nu zici că sunt rea – îţi dau voie o singură înghiţitură, de acord? Şi după aia te duci direct la şcoală, bine?

Ochii lui Robby se umplură de uimire.

– Serios? şopti el, neîncrezător.

Băiatul se uită la cană respectuos, aproape convins că femeia fie o să-i smulgă cana din faţă în ultima secundă, fie o să-i ardă o palmă.

Sau chiar amândouă.

Tillie îşi aminti ziua în care Jinx apăruse cu el în uşă. Era atât de înspăimântat, încât nu dormise toată noaptea şi rămăsese lângă el, ţinându-l de mână. Multă vreme, convins că într-o bună zi va fi din nou abandonat pe străzi, Robby refuzase să iasă afară şi, când cineva se apropia de el, tresărea ca şi cum ar fi aşteptat dintr-o clipă în alta să fie lovit. Tillie începu să creadă că părinţii lui îi făcuseră un serviciu, atunci când îl părăsiseră. Când veni vremea să meargă la şcoală, băiatul se împotrivise. Singurul mod în care Tillie reuşise să-l convingă a fost să-i promită că cineva din "familia" lor – cineva pe care el îl cunoştea – o să stea întotdeauna pe trotuar, vizavi de clădirea şcolii. În ziua aceea, făcuseră cu schimbul şase oameni, până când un profesor sunase la poliţie ca să se plângă de numărul mare de vagabonzi care se învârteau prin zonă. Însă Robby supra-vieţuise

încercării şi se întorsese nevătămat acasă, şi foarte curând a fost suficient ca doar unul dintre ei să-l conducă până la colţul străzii, apoi să-l aştepte în acelaşi loc. Toţi cei care locuiau la Tillie ştiau că riscă să şi-o pună în cap pe femeie dacă Robby era lăsat singur, fie şi pentru un minut.

Greu, extrem de greu, Robby începuse să capete din nou încredere în oameni. Acum, când îl văzu cum priveşte agitat spre aburul ce ieşea din cana cu cafea, Tillie o împinse mai aproape de el.

– E-n regulă…, n-o să te muşte. Dar e fierbinte şi s-ar putea să nu-ţi placă.

Robby luă cana şi o duse la buze. Când lichidul îi atinse limba, făcu ochii mari şi puse cana jos pe masă atât de repede, încât era cât pe ce să verse cafeaua pe el.

– Brrr! Cine poate să bea chestia asta?

– În nici un caz tu, după cum vezi, observă Tillie, aducând cana spre ea. Acuma, gata, a venit vremea să o iei din loc… o să întârzii. Jinx, fă ceva cu băiatul ăsta!

Însă Jinx, care stătea în faţa lui Robby, era căzută pe gânduri. Avea privirea pironită pe ziarul rupt şi pătat ce acoperea parţial masa. Ochii ei erau atraşi în mod special de o poză care până cu un minut în urmă fusese ascunsă sub cana lui Tillie.

Era o poză a lui Jeff Converse.

– Pot să mă uit şi eu la aia? întrebă fata, trăgând ziarul mai aproape înainte ca Tillie să răspundă.

– "Îmi dai voie" să văd şi eu aia, o corectă Tillie, dar Jinx de-abia o auzi în timp ce citi rapid rândurile din articol:

… A MURIT DUPĂ CE O MAŞINĂ FURATĂ S-A CIOCNIT CU DUBIŢA DEPARTAMENTULUI DE CORECŢIE ÎN CARE ERA TRANSPORTAT…

… A FOST CONDAMNAT IERI DUPĂ CE FUSESE ACUZAT DE TENTATIVĂ DE VIOL ŞI CRIMĂ…

… VICTIMA, CYNTHIA ALLEN, OBLIGATĂ SĂ-ŞI PETREACĂ ZILELE ÎNTR-UN SCAUN CU ROTILE DE LA ATACUL LUI CONVERSE ASUPRA EI, NU A FĂCUT NICI UN COMENTARIU…

… INCIDENTUL NEFERICIT A AVUT LOC ÎN STAŢIA DE METROU DE PE 110th STREET…

Amintirea femeii pe care o văzuse seara trecută îi reveni brusc în

minte.

Femeia din scaunul cu rotile.

Femeia pe care o jefuia Bobby Gomez când ea a auzit pe cineva alergând spre ei.

Se întâmplase chiar în staţia de metrou de pe 110th Street!

– Nu e corect, spuse ea, realizând brusc că vorbise cu voce tare. N-a făcut-o el…

– Cum adică n-a făcut-o el? se răsti Tillie. Normal c-a făcut-o! Dacă n-ar fi aşa, atunci de ce l-au condamnat?

– Dar am fost acolo, protestă Jinx. Bobby Gomez e de vină!

Îi povesti lui Tillie tot ce-şi amintea din noaptea aceea, dar după ce termină, Tillie clătină din cap.

– Doar pentru că Bobby Gomez a încercat să jefuiască pe cineva, nu înseamnă şi că tipul e nevinovat, insistă ea, lovind cu degetul poza lui Jeff. Oamenii sunt atacaţi tot timpul în metrou…, am văzut asta de sute de ori.

– Dar e vorba de staţia 110, insistă Jinx. Şi aseară am văzut-o pe femeia pe care a bătut-o Bobby – era într-un scaun cu rotile!

Chipul lui Tillie se înăspri.

– Auzi, fetiţo, fă bine şi bagă la cap! Ai numai cincisprezece ani şi, chiar dacă ai avea dreptate – şi nu ai -, tot nu te-aş lăsa să te încurci cu bărbatul ăla.

Ignorând furtuna ce se înteţea în ochii lui Jinx, Tillie se avântă şi mai tare.

– Până mâine-dimineaţă o să fie mort şi tu nu poţi să împiedici chestia asta. De îndată ce vânătorii pleacă în căutarea cuiva, s-a terminat! Vrei să fii acolo când o să dea peste el? Aşa că ia-l pe Robby, du-l la şcoală şi uită de tipul ăla – n-ar fi trebuit să-l las din capul locului să intre aici.

Ştiind că nu are rost să se ia la harţă cu Tillie, Jinx smulse ziarul şi-l îndesă în buzunar. O jumătate de oră mai târziu, în timp ce-l privea pe Robby trecând pe lângă cele trei blocuri de pe 78th Street şi îndreptându-se spre şcoală, încă se mai gândea la lucrurile citite în ziar. Se asigură că băiatul intrase în curte. De aici înainte ştia ce are de făcut.

Jeff nu izbutea să-şi scoată din cap imaginea bărbatului mort.

Mort, cu ochii lui goi, privindu-l fix.

Ce se întâmplase în micuţa încăpere îngropată adânc în tunele? Ce făcuse bărbatul aşa de grav, încât îl determinase pe Jagger să-l atace în timp ce dormea?

Când Jeff se trezise, camera era luminată doar de strălucirea uşor portocalie a focului ce se stingea în tomberon, dar ochii lui – acum mult mai obişnuiţi cu întunericul de sub oraş decât cu lumina de la suprafaţă – dădură imediat de Jagger, care îl fixa cu o privire plină de atâta ură, încât primul lui instinct fu să o ia la sănătoasa. Dar chiar când se lipi de zid şi mai tare, îşi dădu seama că bărbatul celălalt – omul care nu le spusese nici măcar cum îl cheamă – este obiectul urii lui Jagger.

Tovarăşul lui de chin părea să fie cuprins de un soi de transă. Când Jeff îi vorbise, Jagger de-abia dacă reacţionă. Rămăsese aşezat pe vine, legănându-se încet înainte şi înapoi pe călcâie, uitându-se la bărbatul care murea. Numai atunci când îşi dădu ultima suflare şi trupul deveni rigid, Jagger îşi ridică privirea spre el.

Furia din ochi i se topise şi Jeff văzu altceva.

Dorinţă.

Jagger îşi săltă mâna încetişor – o mână încă acoperită cu sângele bărbatului pe care îl omorâse – şi o întinse spre el. Chiar înainte ca degetele lui să atingă obrazul lui Jeff, Jagger îşi lăsă braţul în jos.

Apoi, privirea i se limpezi şi Jagger se uită năuc în jur, ca şi cum atunci ar fi aterizat în mica încăpere. Când descoperi cadavrul de la picioarele lui, pe chip i se aşternu uimirea, de parcă n-ar fi ştiut ce se întâmplase.

"Voia să-ţi facă ceva rău."

Dar ce? Bărbatul era nebun, dar păruse de-a dreptul îngrozit din cauza lor. Ce crezuse Jagger că avea de gând să facă? Stăteau întinşi pe pământ şi…

Brusc, ceva îi străfulgeră gândurile.

Ceva ce îl *deranjase* în timpul somnului. Visa şi se făcea că e din nou în apartamentul lui, în pat, cu Heather alături, lipită de spatele lui, cuibărită lângă el ca două boabe într-o păstaie. Braţul ei îl înconjurase şi se trăsese mai aproape de el, şi…

… şi se trezise când bărbatul în al cărui adăpost îşi odihnea oasele gemu agonizant în clipa în care cramponul de fier se înfipsese în el.

Poate că braţul lui Heather fusese mai mult decât un vis… poate bărbatul chiar îl îmbrăţişase în realitate. Şi dacă era aşa…

Îşi aminti din nou privirea ciudată pe care o zărise în ochii lui Jagger şi modul în care se aplecase spre el ca să-l atingă.

Se trezi din reverie din cauza unei lumini ce venea de sus. Nu tremurul portocaliu al focurilor ce ardeau pretutindeni în tunele şi nici strălucirea becurilor ce iluminau unele pasaje aproape de suprafaţă.

Nu, de data asta era chiar lumina vie de afară.

Mări pasul şi inima începu să-i bată tot mai repede, pe măsură ce raza devenea mai puternică. Descoperiră că lumina se strecura printr-o gaură din tavan ce dădea în tunelul utilitar pe care îl luaseră ca punct de reper încă de când părăsiseră trupul bărbatului ucis de Jagger. Jeff crezuse că se găsesc la cel puţin câteva niveluri sub stradă, dar acum, când privi în sus şi văzu un grilaj mare, dreptunghiular prin care se întrezărea un petic de cer, îşi dădu seama că se înşelase. Nu se aflau atât de jos pe cât se aşteptase. Se simţi din ce în ce mai dezorientat.

– Cum ajungem acolo sus? întrebă Jagger.

Jeff cercetă pereţii tunelului îngust şi vertical, în căutarea unor trepte metalice afundate în beton, cum întâlniseră în alte locuri sau a crăpăturilor în care îţi puteai sprijini mâinile şi picioarele ca să te caţeri. Acesta însă se dovedi a fi un tub nefisurat de beton armat, care se întindea până la grilajul ademenitor de deasupra. Până sus erau cel puţin cinci metri – oricum nu mai conta, puteau să fie şi o sută.

– Trebuie să găsim o scară, spuse Jagger.

Jeff nu catadicsi să-i răspundă. În schimb, studie ecranul telefonului mobil pe care îl găsise. Ţinându-şi respiraţia, apăsă butonul de pornire.

Indicatorul bateriei încă mai arăta o liniuţă, dar cel care indica recepţia semnalului prezenta chiar două liniuţe. Îl privi mai de aproape şi una dintre liniuţe dispăru.

Apoi se făcură iar două.

Cu degetele tremurând, formă numărul de telefon al lui Heather Randall şi apăsă pe tasta de confirmare a apelului.

Duse aparatul la ureche şi auzi un ţârâit.

Şi încă unul.

Al treilea.

– Te implor să fii acasă, şopti el când telefonul sună şi a patra oară. Te rog să fii…

Însă cuvintele îi muriră pe buze când auzi un declic şi imediat vocea lui Heather: "Bună. Îmi pare că nu am putut să răspund, dar dacă…"

Robotul telefonic! Nenorocitul ăla de robot! Aşteptă ca mesajul să ajungă la sfârşit şi când auzi semnalul final, începu să vorbească:

– Heather? Sunt eu! Jeff! Heather, ascultă-mă cu atenţie. Sun de pe un mobil şi bateria e pe terminate. Sunt în tunelele de sub străzi şi nişte oameni mă vânează. Nu pot să ies afară şi…

Se întrerupse brusc, realizând cât de nebuneşti păreau cuvintele lui. Apoi, când bateria scoase un bip de avertizare că este pe punctul de a se termina, mai rosti singurele două cuvinte care îi trecură prin minte:

– Te iubesc!

Încheie convorbirea şi mai privi o dată indicatorul bateriei. Poate ar mai putea totuşi să dea un telefon.

CAPITOLUL 26

Mary Converse privi spre bătrâna care se uita la ea din oglindă. Mary avea doar patruzeci şi unu de ani, dar femeia aceea părea de cincizeci şi cinci. Şuviţe albe îi împodobeau părul, care, peste noapte, parcă se mai subţiase. Sub ochi, cearcănele se adânciseră mult din cauza lipsei de somn şi ridurile se întindeau ca într-o pânză de păianjen pe la colţuri. Tenul avea un aspect total nesănătos, ca al unui fumător înrăit, deşi ea fumase ultima ţigară în ziua în care descoperise că e însărcinată cu Jeff.

"Jeff."

Imaginea din oglindă tremură când ochii i se umplură de lacrimi.

Cum va duce totul la bun sfârşit? Cum va suporta ziua asta până la capăt? Cum va reuşi ea să stea în Catedrala St. Patrick şi să-şi ia la revedere de la singurul ei fiu?

"Fii puternică, îşi spuse ea. Domnul nu-ţi dă niciodată mai mult decât poţi duce." Îşi petrecuse întreaga noapte în genunchi, rugându-se pentru nemurirea sufletului lui Jeff, implorând fiecare sfânt pe care îl ştia să se roage pentru mântuirea sufletului băiatului ei. Degetele îi înţepeniseră tot numărând întruna mătăniile de pe rozariu, iar articulaţiile o dureau atât de tare, încât pentru o clipă se temu că nu va fi în stare să îngenuncheze la intrarea în catedrală.

Totuşi, continuase să se roage, cerând să primească un semn că păcatele lui Jeff au fost iertate şi că Sfântul Duh se pogorâse asupra lui.

Nu se întâmplă nimic.

Inspirând adânc, învârti robinetul de la chiuvetă, înmuie o cârpă în apă rece şi îşi şterse lacrimile de pe faţă. "Dumnezeu îi ajută pe cei care se ajută singuri", îşi aminti ea. Îşi dădu jos halatul şi cămaşa de noapte şi fixă duşul la puterea maximă şi cu apă rece ca gheaţa apoi trase aer în piept şi păşi sub el. Stropii o făcură să-şi piardă răsuflarea, dar femeia rezistă tentaţiei de a da drumul la apa caldă, încercând să alunge epuizarea de după noaptea în care nu dormise defel. După două minute nu mai suportă. Tremurând, închise apa,

ieşi din cabina de duş şi se înfăşură în prosopul mare de baie.

Chipul care se zărea acum în oglindă arăta puţin mai bine: cel puţin tenul ei nu mai era atât de cenuşiu. O jumătate de oră mai târziu, îşi uscă părul şi-l aranjă într-o coadă strâns împletită. Îmbrăcă aceeaşi rochie neagră pe care o purtase la înmormântarea mamei sale cu cinci ani în urmă şi se uită încă o dată în oglindă. Poate – cu ajutorul lui Dumnezeu – va depăşi cu bine ziua.

Atunci telefonul începu să sune.

Ţârâitul lui o sperie atât de tare, încât aproape scăpă ceaşca din mână, evitând în ultima clipă să nu verse cafeaua pe ea. Aşeză ceaşca pe masă, în timp ce telefonul continua să sune, întinse mâna după receptor, aruncând o privire spre micul ecran care afişa numărul de telefon al apelantului.

Numărul de pe ecran nu însemna nimic pentru ea.

Se uită la ceas; nici măcar nu era şapte şi jumătate. De ce i-ar da cineva telefon la o astfel de oră?

Aparatul ţârâi din nou. Ştia că nu ar trebui să răspundă – în timpul procesului îşi instalase telefonul cu afişarea identităţii apelantului, tocmai pentru a preveni un şir de apeluri de la tot felul de ciudaţi.

Telefonul sună iar, numai că acum intră şi robotul. După ce-şi auzi propria voce spunând că nu poate răspunde, o altă voce, înfundată, parcă de pe altă lume, începu să vorbească.

Un glas agitat, car striga din toate puterile.

– … Ma… eşti… sunt eu. Ma…

Mary îşi retrase repede mâna de parcă s-ar fi înţepat. Dar pe măsură ce cuvintele pătrunseră dincolo de bariera conştientului, un urlet incoerent i se ridică în gât şi smulse receptorul.

– Cine e acolo? întrebă ea. Vocea i se piţigăie.

– Cine e?

De la capătul celălalt al firului se insinuă un şir de pârâituri, apoi câteva secunde de tăcere şi după aceea o voce:

– Mamă, sunt… eu… eu… mort.

– Jeff? şopti Mary. Jeff? Tu eşti?

Telefonul mai pârâi o vreme, după care i se păru că aude din nou vocea. Apoi se lăsă tăcerea.

Timp de un minut, Mary ţinu receptorul lipit de ureche, dorindu-şi ca vocea de la capătul firului să vorbească iar, dar tăcerea se prelungi

aşa că, în cele din urmă, îl puse în furcă. Pe măsură ce nefirescul lucrurilor auzite o copleşi, încercă să se convingă că nu se întâmplase nimic, că doar îşi închipuise acele cuvinte, că recunoscuse vocea doar în imaginaţia ei.

Aproape împotriva voinţei ei, ridică receptorul şi formă *69. Îşi lipi urechea de telefon, ascultând.

Se auzi un declic, apoi o voce.

O voce ca de robot. "Aţi apelat serviciul de identificare…"

Aşteptă ca mesajul înregistrat să se termine, apoi apăsă pe tasta 1 pentru a vedea numărul celui care o sunase.

O altă voce de robot intră pe fir: "Abonatul apelat nu se află în raza de acoperire sau are…"

Întrerupse legătura şi mai încercă de două ori; de fiecare dată mesajul se repetă.

La ora opt, când deja nu mai putea amâna plecarea în oraş, Mary încercă să formeze pentru ultima dată numărul.

Nimic.

"Nu era el, îşi spuse ea, când părăsi apartamentul. N-avea cum."

Dar chiar când îşi repeta în gând aceste cuvinte, îşi aminti sunetul vocii lui Jeff.

Carolyn Randall se trezi mai devreme decât de obicei în dimineaţa aceea şi primul ei impuls fu să se întoarcă pe partea cealaltă şi să mai doarmă puţin. Ea şi Perry fuseseră la o petrecere noaptea trecută – o petrecere la care întâlnise trei vedete de film, precum şi pe creatorul ei de modă preferat – şi capul îi plesnea de durere, iar mahmureala o supăra mai rău decât merita. În fine, să zicem că a băut câteva pahare în plus, dar nu se îmbătase, indiferent ce susţinea Perry. Chiar dacă tâmplele îi bubuiau de parcă ar fi fost lovite cu ciocanul, tot îşi mai amintea cuvintele lui Perry când se băgaseră în pat pe la două jumătate dimineaţa: "N-am nevoie de o nevastă care are o reputaţie de beţivă, Carolyn. Eu pot face faţă unui nou divorţ – dar dacă înclinaţia ta pentru băutură o să mă coste numirea în funcţia lui Morgenthau, când acesta o să iasă la pensie, nu numai c-am să scap de tine, dar o să am grijă să nu primeşti un sfanţ. Aşa că, hotărăşte-te: fie continui cursa şi renunţi să mai tragi la măsea, fie îţi iei banii şi te cari acum". În clipa aceea îi venise să-l scuipe între ochi. Acum cinci

ani, când el descoperise ce înseamnă să facă sex cu cineva ca ea, şi nu cu pruna aia uscată din înalta societate cu care era însurat pe atunci, n-ar fi avut tupeul să-i vorbească aşa. Dar nici n-avea de gând să dispară din peisaj tocmai acum. Aşadar, nu se luase la harţă cu el – dimpotrivă, îi oferise o partidă de sex oral cum numai ea ştia, făcându-l să uite de ceartă şi convingându-se singură că nu se îmbătase. Ceea ce însemna că în dimineaţa asta, oricât de tare ar fi dorit, nu se putea culca la loc. Pentru că Perry nu se trezise încă, o putea pune pe servitoarea lor inutilă să pregătească micul dejun pentru el, prefăcându-se în acelaşi timp că se simte bine, aşa cum se prefăcuse întotdeauna că se bucură atunci când făcea sex cu el. Prin urmare, în loc să se întoarcă pe partea cealaltă, se dădu jos din pat, intră în baie şi învârti robinetul duşului. Înainte să păşească în cabină, se privi în oglindă.

Şi nu-i plăcu deloc ceea ce văzu.

Primele riduri începuseră să-şi facă apariţia în jurul ochilor şi i se păru că zăreşte şi cutele acelea îngrozitoare pe care le fac femeile fumătoare în zona buzelor. Ar face bine să discute cu soţiile prietenilor lui Perry – Dumnezeu ştie, la câte operaţii îşi făcuseră, probabil că erau la curent cu topul celor mai buni chirurgi plasticieni din Manhattan. Cincisprezece minute mai târziu, exact când Perry dădea semne de trezire în stilul lui specific, pe care ea îl considera absolut dezgustător, porni spre bucătărie unde era filtrul de cafea. Se hotărî ca, de îndată ce Perry va scuipa flegma ce i se acumula mereu în gât de-a lungul nopţii, să îi ducă o ceaşcă de cafea. Va fi atât de fericit să vadă că se gândise la el, încât va uita de noaptea trecută.

Tocmai trecea pragul uşii de la bibliotecă, când observă lumina ce clipea intermitent la telefonul de pe biroul lui Perry. Ezită, încruntându-se. Când se întorseseră dimineaţă lumina nu clipise, ceea ce însemna că le telefonase cineva foarte, foarte devreme. Şi pentru că nimeni nu o căuta pe ea sau pe Heather la astfel de ore, înţelese că mesajul este pentru Perry şi că e foarte urgent. Dacă ar prelua şi i-ar transmite imediat un mesaj important, probabil că el ar uita despre mica lor discuţie de azi-noapte. Se apropie de telefon şi apăsă pe butonul Replay, fără să observe că lumina care clipea era pe linia lui Heather, şi nu pe a lui Perry.

Vocea pe care o auzi îi topi şi ultima picătură de alcool din sânge

şi îi alungă durerea de cap.

– Heather?

Vocea lui Jeff Converse se insinua printr-un şir de pârâituri statice.

– Sunt eu… Heather ascultă… mobil… pe terminate… sub străzi… mă vânează. Nu pot să ies şi…

Urmă o tăcere lungă, apoi auzi alte două cuvinte:

– Te iubesc.

Mesajul se termină cu vocea impersonală a aparatului care anunţa ora la care fusese primit: 7. 18 dimineaţă.

Un moment Carolyn ezită, neştiind dacă ar trebui să-i spună lui Perry despre mesaj – el avea nişte *reguli* foarte stricte în ceea ce priveşte ascultarea mesajelor altor oameni. Şi, în plus, nici n-avea cum să fie Jeff Converse. El era mort – auzise la ştiri şi chiar citise şi în ziare. Probabil că voia cineva să-i joace lui Heather o farsă sinistră.

Ştia că Heather va fi supărată şi, dacă Heather făcea bot, atunci şi Perry îşi va ieşi din pepeni. Iar dacă lui îi sărea ţandăra, ar fi putut să-şi amintească şi de cearta lor de noaptea trecută. Mai bine să-i spună şi să-l lase pe el să hotărască ce şi cum.

Cinci minute mai târziu Perry stătea lângă ea, îmbrăcat în halatul lung Charvet pe care i-l făcuse cadou de Crăciun, ascultând mesajul. Îl văzu cum se încruntă când vocea rosti numele fiicei lui. Pe măsură ce mesajul se derula, tenul lui – care nu fusese niciodată ca al lui George Hamilton şi pe care ea îl considera sexy la un bărbat – căpătă o nuanţă lividă. Apoi chipul i se coloră brusc şi vena de pe frunte începu să-i pulseze, ca atunci când se enerva teribil.

Era chiar mai furios decât îşi imaginase că va fi, aşa că se îmbărbătă pentru tirada ce urma să cadă asupra ei. Dar după ce înregistrarea se termină, soţul ei nu scoase o vorbă. În schimb, apăsă butonul Replay şi-l ascultă de mai multe ori.

– Deci? întrebă Carolyn în cele din urmă, incapabilă să-şi mai controleze neliniştea. Crezi că ar putea fi el?

– Normal că nu, se răsti Perry, cu voce mânioasă. Converse e mort, aşa că n-are cum să fie el. Doar cineva care face o glumă proastă. Întrebarea e cine ar face aşa ceva? Pentru că, atunci când o să aflu…

– Păi, dacă nu e Jeff, atunci ce mai contează? îl întrerupse Carolyn,

sperând să găsească rapid o modalitate de a-şi linişti bărbatul înainte ca furia lui să se reverse asupra ei. Ce-ar fi să-l ştergem pur şi simplu? Nu există nici un motiv pentru care Heather să fie nevoită să asculte aşa ceva!

Perry nu-i aruncă nici măcar o privire.

– Tu pregăteşte-mi o cafea, spuse el. O să am eu grijă de asta… şi o să aflu şi cine a făcut-o.

Carolyn nu avea deloc chef să îl contrazică, pentru că învăţase de multă vreme că Perry nu era dispus niciodată să cedeze într-o discuţie, chiar şi atunci când se înşela profund asupra vreunui aspect.

– De-aia sunt un bun procuror districtual, îi spusese el odată. Mi se rupe dacă nenorociţii ăia sunt vinovaţi sau nevinovaţi. Datoria mea este să câştig cazurile mele, şi de cele mai multe ori reuşesc.

– Dar dacă persoana respectivă n-a făcut nimic? întrebase atunci Carolyn.

Dispreţul din ochii lui Perry o făcuse să se simtă ruşinată că pusese din capul locului o astfel de întrebare.

– Dacă n-ar fi făcut nimic, atunci nu ar fi fost arestată, sublini-ase el. Ştii, poliţiştii nu sunt atât de tâmpiţi.

Şi cu asta, conversaţia lor se încheiase. Iar acum, în timp ce Perry continua să se uite cu ochi strălucind de furie la aparatul telefonic, Carolyn se furişă încet afară din cameră, închizând uşa după ea, grăbită să iasă din gura lupului.

Imediat ce ea părăsi încăperea, Perry Randall ridică receptorul şi formă un număr introdus deja în memoria aparatului.

– Avem o problemă, spuse el. Şi trebuie s-o rezolvăm astăzi. Apoi puse receptorul la loc şi şterse mesajul pentru fiica lui.

Noaptea lungă se sfârşi în cele din urmă, dar Keith se simţea de parcă nu ar fi dormit nici o secundă. După plecarea lui Heather, îşi petrecuse timpul fie stând lungit în patul lui Jeff, fie uitându-se pe fereastră la viaţa de noapte a New Yorkului. Traficul se linişti pe măsură ce orele treceau, dar taxiurile nu încetară să defileze încolo şi-ncoace pe Broadway, pentru a-i culege pe cei câţiva rătăciţi care ieşeau din baruri şi cluburi.

De două ori, când pereţii apartamentului îi dădură senzaţia că se strâng în jurul lui sufocându-l, aproape că-i venise şi lui chef să iasă

afară.

Pe la patru şi jumătate căzu, în sfârşit, într-un somn agitat, iar acum, câteva ore mai târziu, ştia că nu o să doarmă în noaptea următoare.

Şi mai ştia şi ce avea de făcut.

Se apucă să scotocească prin toată casa până când găsi o carte de telefon. O răsfoi până dădu de anunţurile unor magazine de vechituri şi îşi notă adresele a trei dintre cele ce nu păreau să fie foarte departe. Apoi ridică receptorul şi formă numărul lui Vic DiMarco.

– Sunt eu, spuse el. Am nevoie de o mare favoare, dar o să te rog să nu-mi pui întrebări.

– Nici nu trebuie să îmi ceri aşa ceva, replică DiMarco.

– Vreau să te duci acasă la mine. În birou o să găseşti un dulap încuiat – cheia se află în sertarul al doilea din dreapta, într-o cutiuţă ascunsă chiar în spate.

– Am priceput, spuse DiMarco. Ce iau din dulap?

– O armă, spuse Keith Converse. Este un pistol 38, automat. Vreau să mi-l aduci.

CAPITOLUL 27

Jinx privi furioasă la uşa închisă. Abţinându-se să nu-i ardă una cu piciorul, se întoarse cu spatele la ea şi se retrase spre scările pe care le coborâse şi le urcase de nu ştiu câte ori în ultimele două ore. Ar fi rămas ea acolo tot timpul, dacă Paul Hagen nu ar fi fugărit-o întruna.

Un motiv de supărare în plus. Prima dată când apăruse poliţistul, încercase să-i explice că nu face altceva decât să aştepte deschiderea bibliotecii.

– Ei, nu mă înnebuni?! Şi porcii zboară, nu? o ironiză Hagen, dându-şi ochii peste cap. Hai, zi mai bine ce pui la cale? O să te-apuci să şparleşti de pe la bătrâneii mocofani din sala de lectură? Scuteşte-mă!

Jinx nu se pierduse cu firea. Ultimul lucru de care avea nevoie acum era ca Paulie Hagen să înceapă să o cicălească. Pentru că, dacă poliţistului îi sărea ţandăra, atunci putea s-o înhaţe şi s-o ţină la secţie toată ziua, unde ar fi trebuit să completeze o grămadă de formulare şi să discute cu cei de la Protecţia Copilului. Aşa că se mulţumi să ridice din umeri, prefăcându-se că nu o deranjează înţepăturile lui, şi-şi luă tălpăşiţa, îndreptându-se spre Bulevardul Madison. Ştia că Paulie n-are cum s-o urmărească atât de departe şi pentru că rareori călcase prin East Side, majoritatea poliţiştilor de acolo nu o cunoşteau. Pentru că Paulie o enervase rău de tot, hotărî să se răzbune. Îşi alese o victimă, se lovi de el şi-i săltă portofelul cu atâta fineţe, încât fraierul bălmăji nişte scuze şi continuă să meargă vorbind la mobil. Probabil că nu va observa lipsa portofelului decât atunci când va trebui să-şi achite prânzul şi oricum până la ora aia va uita că se lovise cineva de el. Asta era chestia mişto cu telefoanele celulare – le distrăgea atenţia oamenilor aşa de mult, încât aceştia aveau senzaţia că ei fuseseră neatenţi şi dăduseră peste cineva, şi nu invers.

Se întoarse de mai multe ori la biblioteca din colţul 42nd Street, sperând că poate în dimineaţa asta vor deschide mai devreme, deşi ştia foarte bine că aşa ceva nu se va întâmpla. Îşi omorâse timpul

privindu-i pe turiştii care-şi făceau fotografii cu leii din piatră ce străjuiau intrarea în clădire. Apoi, răsfoi un *Daily News* pe care cineva îl aruncase într-un coş de gunoi. De două ori se văzu nevoită să traverseze strada când îl văzuse pe Hagen venind dinspre blocul de lângă parcul Bryant. De ce naiba nu se mulţumea să rămână în Times Square, unde era locul lui?

Dar măcar acum nu mai era singura care aştepta – în jurul ei se strânseseră vreo şase oameni. Lângă ea, un bătrânel cu părul alb, îmbrăcat într-un costum, ce părea chiar mai bătrân decât el, îşi verifica ceasul din minut în minut, iar un alt tip, libidinos, se plimba de colo-colo, uitându-se nervos în josul străzii spre parcul Bryant.

"Un labagiu", gândi Jinx.

Iar când bărbatul sări ca un iepure în clipa în care Paulie Haggen îşi făcu apariţia din nou, Jinx îşi dădu seama că avusese dreptate.

Haggen o zări în mulţime şi clătină din cap, semn că ar trebui s-o şteargă de acolo, dar chiar atunci în spatele ei se auzi un declic şi uşa masivă de metal se deschise larg. Cedând unui impuls copilăresc, Jinx scoase limba spre el, apoi se întoarse şi se repezi în holul imens al bibliotecii. În stânga ei, două femei stăteau la ghişeul de informaţii. Când Jinx se îndreptă şi ea într-acolo, una din femei îşi ridică privirea. Zâmbetul îi pieri de pe chip când văzu hainele vechi şi zdrenţăroase ale lui Jinx şi, pentru o secundă, fata se temu că va fi aruncată în şuturi afară din biblioteca publică.

– Unde trebuie să mă duc dacă vreau să caut ceva într-un număr mai vechi din *New York Times?* întrebă ea.

– Cât de vechi? se răţoi femeia la ea. Colecţia începe din 1897.

– Toamna trecută, răspunse Jinx. Poate prin octombrie.

– Camera 100, spuse femeia.

Îi arătă direcţia cu degetul, undeva spre dreapta.

– Acolo în fund, o iei pe primul culoar la stânga şi e ultima cameră pe partea dreaptă. Le găseşti în dulapurile cu microfilme.

Nefiind prea sigură la ce anume se referea femeia, Jinx porni totuşi pe coridor, găsi sala şi intră. Câteva dulapuri masive ocupau aproape întreaga suprafaţă până lângă uşă, iar dincolo de ele Jinx zări o serie de mese pe care erau aşezate nişte aparate cu ecrane mari. Bărbatul cu părul alb, în costumul lui scos de la naftalină, stătea în faţa unuia dintre aparate şi Jinx îl urmări cu atenţie cum scoate o rolă de film

dintr-o cutie, cum o aşează pe tija metalică, apoi cum prinde capătul filmului sub un fel de cilindru rotativ.

Dacă el putea s-o facă, atunci şi ea se va descurca.

Se îndreptă spre sertarele cu fişete şi văzu că toate au etichete cu datele aferente. Le găsi pe cele din toamna trecută în dulapul 41, deschise sertarul şi începu să studieze şirul de filme aranjate în ordinea zilelor. Ridică trei role, închise sertarul şi porni spre mesele cu aparate.

Scoase prima rolă din cutia ei, o băgă pe tijă, se chinui câteva momente cu capătul filmului, apoi reuşi să-l introducă sub cilindrul şi sticla care mărea literele. Când capătul celălalt ieşi prin partea dreaptă, trase de el pentru a-i potrivi în ceea ce părea a fi o bobină, apoi se pregăti să umble la butoanele de control. În dreapta se găsea un buton şi, când Jinx îl răsuci, bobina se derulă instantaneu înapoi şi banda microfilmului ieşi din locaşul ei, atârnând ca la început. Fata înjură printre dinţi, introduse din nou capătul filmului în bobină şi răsuci cu grijă butonul în partea opusă. Banda se derulă înainte şi se opri, aşa că Jinx se concentră asupra rotiţei de focalizare până când pagina tipărită deveni suficient de clară pentru a putea fi citită cu uşurinţă. Din păcate, foaia era afişată pe orizontală, aşa că trebuia să-şi aplece capul suficient de tare pentru a putea vedea ceva. În momentul când începu să simtă junghiuri tot mai dureroase în ceafă, o mână apăru peste umărul ei stâng, învârti o rotiţă pe care ea nu o văzuse şi pagina se răsturnă pe ecran în poziţie dreaptă.

– Mulţumesc! spuse Jinx, întorcându-se.

Lângă ea, bătrânelul îmbrăcat în costumul vechi îi zâmbea blând.

– Mi-am imaginat eu că trebuie să fie şi o cale mai simplă…

Se opri brusc când aruncă o privire spre bărbatul din spatele unui birou, care nu făcea nici cel mai mic efort să-şi ascundă nemulţumirea că cineva ca ea ar putea îndrăzni să intre în camera lui preţioasă cu microfilme.

– Nu-l băga în seamă, spuse domnul în vârstă. Lui oricum nu-i place de nimeni.

Îşi mută privirea spre ecranul din faţa lui Jinx.

– Ce cauţi? Poate te ajut eu să găseşti mai repede.

O jumătate de oră mai târziu, după ce bătrânul se întorsese la aparatul său, târşâindu-şi picioarele, Jinx reciti raportul despre atacul

asupra Cynthiei Allen şi arestarea lui Jeff Converse. Recunoscuse fotografia victimei din prima. Era femeia pe care o văzuse în staţia de metrou în noaptea în care Bobby Gomez aproape că o omorâse şi, apoi, în faţa Universităţii Columbia.

Şi nu mai avea nici o îndoială că bărbatul arestat, Jeff Converse, era unul şi acelaşi cu acela pe care îl întâlnise în casa lui Tillie.

Asta însemna că fiecare cuvânt pe care îl citise – de cel puţin patru ori – era greşit.

Nu Jeff Converse o atacase pe Cynthia Allen.

Iar el nu era mort.

Cel puţin nu încă.

Lăsând ultima parte a articolului strălucind încă pe ecran, Jinx se ridică şi părăsi în grabă biblioteca.

CAPITOLUL 28

"N-a fost Jeff, îşi repetă Mary Converse pentru a nu ştiu câta oară, în timp ce ieşea din staţia Grand Central în dimineaţa aceea incredibil de luminoasă.

N-avea cum să fie Jeff.

Jeff e mort!"

Cuvintele deveniseră un fel de mantră recitată inconştient de buzele ei, asemănându-se cu una din rugăciunile pe care le murmura zilnic de atâţia ani. Totuşi, mantra se dovedi a nu fi o rugăciune, pentru că, atunci când se adresa Domnului, găsea întotdeauna speranţă şi împăcare.

Deşi cuvintele auzite la telefon cu câteva ore în urmă ar fi trebuit să-i umple inima de bucurie şi să-i redea speranţa, realitatea ultimelor două zile încă îi stăruia în minte. De fiecare dată când îşi amintea frazele acelea întrerupte, rostite de o voce care îi sfâşia inima, durerea devenea şi mai intensă.

"… Ma… eşti… sunt eu. Ma…

Mamă, sunt… eu… eu… mort…"

Dar îi văzuse trupul, îl văzuse pe fiul ei întins într-un sertar la morgă.

De asemenea, îl auzise şi pe soţul ei refuzând să accepte că trupul îi aparţine lui Jeff. Nu-l crezuse pe Keith, desigur – nici măcar nu voia să ia în consideraţie posibilitatea că se făcuse o greşeală. Se aflase într-o dubiţă păzită ce se îndrepta spre Rikers Island – cum să fie o greşeală?

Dar în timp ce traversa 46th Street, îndreptându-se spre Fifth Avenue, urmărită de vocea pierită care-i răsuna întruna în cap, se opri brusc.

Dacă Keith avea dreptate şi *totul* fusese o greşeală?

Dacă arestarea lui Jeff fusese o greşeală?

Dacă întregul proces fusese o greşeală?

Dacă aruncarea lui în închisoare fusese o greşeală?

Dar era imposibil… Dumnezeu nu ar fi permis o astfel de

nedreptate.

"… Sunt eu, ma…"

Când intră pe Fifth Avenue, amalgamul din mintea ei – un amestec tulbure de cuvinte şi sentimente contradictorii – ameninţă să o copleşească. În clipa în care trecu printre uşile masive ale Catedralei St. Patrick, avea nervii întinşi la maximum. Se opri la intrare, îşi înmuie degetele în apă sfinţită, îngenunche şi, în spaţiul imens, tăcut al catedralei începu să se liniştească. Deşi erau oameni peste tot – turişti care făceau fotografii, câţiva credincioşi care stăteau în genunchi în stranele din faţa altarelor – structura imensă a clădirii transforma vocile lor într-un murmur blând. Pacea pe care o găsise întotdeauna la biserică îi calmă nervii şi alungă haosul din mintea ei.

Capela Doamnei.

Aici îi comunicase părintele Benjamin că se va ţine slujba de pomenire.

"Este la capătul îndepărtat al catedralei – intimă, foarte frumoasă."

După ce porni pe culoarul lung din stânga, trecu pe lângă vitrinele ce expuneau dovezi ale istoriei catedralei, apoi pe lângă nişele în care se găseau statuile minunate ale sfinţilor. Senzaţia interioară de pace, la început fragilă, deveni din ce în ce mai puternică, până când vocea pe care o auzise la telefon – vocea care nu avea cum să fie a lui Jeff – fu redusă la tăcere. Când ajunse în dreptul altarului, acordurile grave ale *Tocatei în Re Minor* a lui Bach rezonară brusc în imensa catedrală.

În cele din urmă culoarul se termină, aşa că o luă la stânga şi găsi intrarea de la Capela Doamnei, deschizându-se în faţa ei ca o cutie mică de bijuterii.

Erau doar douăsprezece rânduri de bănci, despărţite de un singur culoar pe mijloc. Capela era dominată de o statuie uriaşă a Fecioarei Maria, cu faţa uşor înclinată, astfel încât ochii ei păreau să privească direct spre strane. Statuia era sculptată din piatră albă, iar altarul de dedesubt avea aceeaşi culoare.

Stranele erau goale şi, pentru o clipă, Mary trăi sentimentul teribil că totuşi ceva nu era în regulă – că le spusese oamenilor o oră greşită sau poate că nimerise în altă parte. Apoi se uită la ceas şi înţelese.

Ajunsese cu două ore mai devreme.

Oare ar trebui să plece? Şi unde să se ducă?

Mai îngenunche o dată, apoi se aşeză într-o strană unde se lăsă în genunchi, în ciuda protestelor dureroase ale acestora.

Nu băgă în seamă vocile băieţilor din cor, ce răsunau în vasta încăpere a catedralei. Îşi împreună mâinile pentru rugăciune şi privi direct în ochii Sfintei Fecioare.

"Aşa te-ai simţit şi tu? întrebă ea încet. La fel te-a cuprins şi pe tine durerea când ţi-ai privit Fiul murind pe cruce?"

Ochii i se umplură de lacrimi şi contururile statuii se înceţoşară. Continuă însă să se uite la chipul Maicii Domnului şi imaginea păru să-i zâmbească. Era un zâmbet blând, delicat, care reuşi să îi alunge în sfârşit din suflet chinul care pusese stăpânire pe ea de când sunase telefonul dimineaţă. Vocile din fundal ale băieţilor care cântau fură acoperite de o şoaptă.

"Crede…"

Mary îngheţă, iar degetele i se încleştară atât de tare, încât pielea de pe ele deveni la fel de albă ca piatra statuii care veghea asupra ei. Privirea i se limpezi şi chipul Sfintei Fecioare îi apăru din nou clar în faţă. Acum, ochii ei păreau că se uită direct spre Mary Converse şi zâmbetul ei avea o nuanţă misterioasă.

"Crede, şopti din nou vocea din mintea ei. Crede…"

Când glasul nu se mai auzi, ultimele note ale corului se topiră şi ele, şi Mary trăi o senzaţie de linişte pe care nu o mai încercase niciodată.

Apoi, parcă venind de undeva de departe, de foarte departe, auzi o altă voce:

"Sunt eu, mamă", şopti glasul.

Glasul lui Jeff, inconfundabil.

"Nu sunt mort, mamă.

Sunt încă viu. Trăiesc…"

Se aşternu din nou tăcerea şi Mary se ridică în picioare, apoi se aşeză pe băncuţă. Se uită în sus, spre chipul încremenit al Fecioarei, studiind piatra perfect sculptată. Ochii acesteia nu mai priveau direct spre ea şi zâmbetul îşi pierduse din mister, dar cuvintele îi răsunau în continuare în minte. În cele din urmă, le răspunse cu propriile vorbe:

– Este semnul pe care l-am aşteptat, îşi spuse. Acum cred…

Se ridică din nou în picioare, uitând de durerea de la genunchi şi de epuizarea care îi chinuia trupul. Mary Converse străbătu în grabă

drumul pe care venise şi se repezi ca o furtună prin uşile catedralei. Coborî agitată scările şi deschise uşa primului taxi care îi ieşi în cale.

– Pe Broadway, spuse ea. La colţ cu 109th Street.

Tillie începea să se întrebe dacă nu cumva ceva mergea prost. Se afla în parc de aproape o oră şi jumătate – întrebase o grămadă de oameni cât este ceasul, şi chiar dacă trei dintre ei nici nu o băgară în seamă, darămite să-i mai şi răspundă, ceilalţi trei îi spuseseră că este aproape ora unsprezece. Putea să bage mâna în foc că e sâmbătă şi nu doar pentru că în parc se plimbau mai mulţi oameni decât de obicei, dar şi pentru că verificase data pe un ziar pe care îl citea un bărbat ce stătea lângă ea pe bancă.

Atunci, dacă ziua era corectă, ora era corectă, de ce nu mai apărea don'şoara Harris?

Tillie era convinsă că nu greşise – nu-şi pierduse minţile ca Liz Hodges. În plus, se întâlnise chiar ieri cu don'şoara Harris şi îi spusese că azi se vor vedea din nou aici – pe aceeaşi bancă – la nouă şi jumătate. Tillie se asigurase că nu întârziase. Şi nu pentru că don'şoara Harris s-ar supăra pe ea – ea părea că nu se enervează niciodată – şi nici din cauza banilor. Tillie obişnuia să nu întârzie pentru că ştia că don'şoara Harris era o femeie ocupată – chiar mai ocupată decât mulţi oameni de la suprafaţă – ca să nu mai vorbim că o şi plăcea foarte mult. Măcar atâta putea să facă şi ea – să vină la timp.

Până în dimineaţa aceasta, don'şoara Harris nu întârziase niciodată.

Totuşi, Tillie era pregătită să aştepte toată ziua dacă trebuia. Oricum n-avea nimic altceva de făcut. Pe deasupra, era prima zi frumoasă, de când venise anotimpul rece, şi fusese mai tot timpul nevoită să stea retrasă în tunele din cauza frigului de afară.

"Ca un urs care intră în hibernare", îşi zise în sinea ei. Poate că în asta se transformase – într-un urs bătrân ce se pregăteşte să ierneze. Gândul o făcu să chicotească cu glas tare, însă tânărul cuplu care trecea prin faţa ei împingând un cărucior pentru copii îi aruncă o asemenea privire, încât zâmbetul îi pieri pe dată de pe buze. Ăsta era singurul lucru pe care îl ura la stilul ei de viaţă – faptul că majoritatea oamenilor o credeau nebună. Se întrebă dacă nu i-ar prinde bine să se

amuze pe seama tinerilor şi să se comporte ca şi cum ar fi sărită de pe fix, dar chiar atunci o zări pe Jinx mergând cu paşi iuţi pe alee şi cu o expresie aspră pe faţă.

– Mi-ai spus că vânătorii urmăresc numai criminalii, zise Jinx, pe un ton înţepat şi cu ochii licărind de furie.

Tillie se încruntă. Despre ce naiba vorbea fata?

– Păi, aşa şi e.

– Nu şi de data asta, rosti Jinx, ridicând vocea.

– Vrei să-mi spui odată despre ce tot vorbeşti acolo sau o să continui să te răţoieşti la mine?

– Jeff Converse, spuse Jinx.

Tonul ei era în continuare ridicat şi, când Tillie recunoscu numele, se uită repede în jur. Nimeni nu părea să o fi auzit pe Jinx, cel puţin nu încă. Dar, pentru Dumnezeu, nu se vorbeşte de vânători la suprafaţă – de fapt, nimeni nu vorbea aproape deloc despre ei. Tillie o apucă pe Jinx de braţ.

– Potoleşte-te, scrâşni ea printre dinţi, cercetând pentru ultima oară zona în căutarea lui Eve Harris.

Pentru că nu văzu nici urmă de ea, Tillie hotărî să nu mai aştepte şi o porni spre râu, ţinând-o cu putere pe Jinx de mână şi trăgând-o în urma ei.

– Dă-mi drumul, se văicări Jinx, încercând să scape din strânsoare. Dar Tillie o apucă şi mai zdravăn şi câteva minute mai târziu ocoliră terenul de baseball şi se strecurară printr-o gaură aproape invizibilă din gardul ce separa parcul de şinele de tren. Vreo douăzeci de vagabonzi erau împrăştiaţi pe un teren viran plin de buruieni, îmbrăcaţi cu mai multe straturi de haine. Cei mai mulţi dintre ei stăteau în grupuri de câte doi, trei, dar erau şi câţiva care supravegheau ca nişte santinele, cu spatele lipit de coloanele roase din beton, ca într-o parodie de prost gust a gărzilor de la Palatul Buckingam.

Tillie îi salută pe majoritatea, iar celor de pază le adresă chiar câteva cuvinte. De-abia când negura tunelului le înghiţi complet se întoarse spre Jinx.

– Acum poţi să vorbeşti, zise ea, pironind-o pe fată cu privirea. Care-i treaba?

– N-a făcut-o el! strigă Jinx, cu vocea tremurându-i de furie.

– Cine n-a făcut ce? se răsti Tillie. Ce tot bălmăjeşti acolo?

– Tipii care au fost la tine – ăia pe care i-ai dat afară azi-dimineaţă, ţi-aminteşti?

Expresia de pe chipul lui Tillie se întunecă.

– Ce-i cu ei?

– Nu ştiu de ăla mare, dar celălalt – Jeff Converse? – n-a făcut nimic.

– Mi-ai mai spus asta şi dimineaţă, dar în afiş nu scria deloc aşa.

– Ştiu foarte bine ce scria în afiş. La fel de bine ştiu şi ce s-a scris în toate ziarele, pentru că m-am dus la bibliotecă mai devreme şi le-am citit. Şi ghici ce? S-au înşelat! Ţi-am explicat doar că am fost acolo. Am văzut tot ce s-a întâmplat în noaptea aia. Tipul ăsta încerca s-o ajute pe femeie. Bobby Gomez e vinovatul. El o jefuia, iar celălalt tip tocmai se dăduse jos din metrou.

Tillie ridică din umeri.

– Chiar dacă ai dreptate, oricum nu mai are importanţă acum – vânătorii se află deja pe urmele lui. E ca şi mort.

– Nu şi dacă iese la suprafaţă.

– N-are cum, o repezi Tillie. Nici unul nu iese la suprafaţă. Jinx făcu un pas înapoi.

– Pentru că nici unul dintre ei nu a primit vreodată ajutor.

– Ce vrei să…

Dar înainte de a-şi termina propoziţia, Tillie înţelese ce are de gând Jinx să facă. Întinse mâna să o înhaţe pe fată, dar Jinx era prea iute pentru ea. Ferindu-se de atingerea lui Tillie, se adânci şi mai tare în tunel, dispărând rapid în întuneric.

– Jinx! strigă Tillie după ea.

Nu primi nici un răspuns şi câteva secunde mai târziu zări umbra întunecată a fetei proiectându-se pe perete, chiar când trecea prin dreptul unui bec ce lumina tunelul.

– Întoarce-te imediat! şuieră Tillie. Chiar dacă o să-i găseşti, nu vei putea face nimic, iar vânătorii o să te omoare şi pe tine!

Jinx o luă la goană. Tillie auzea duduitul paşilor fetei care se amesteca într-un mod ciudat cu ecoul tot mai slab al propriilor vorbe.

Un moment mai târziu, zgomotul dispăru şi tunelul se cufundă în tăcere.

Perry Randall stătea la biroul din biblioteca lui plină cu mobilă din lemn de nuc şi a cărui vedere dădea chiar spre Parcul Central. Masa era aşezată în dreptul ferestrei şi draperiile erau trase la maximum, lăsând lumina soarelui de dimineaţă să pătrundă în voie în cameră. Dacă s-ar fi oprit o clipă să admire priveliştea, ar fi văzut bogăţia culorilor ce învăluia parcul, acum când florile de primăvară îşi trăiau scurta, dar minunata lor glorie.

Însă Perry Randall nu privi pe fereastră – de când ascultase mesajul pentru Heather, nu se mai dezlipise de telefon. Sunase vreo şase oameni şi, pentru că niciunul nu fusese în stare să-i răspundă la întrebări, convocase o întrunire pentru ora unsprezece.

– La club, le spusese el.

Deşi era membru în vreo patru cluburi din Manhattan, printre care se număra Bar Association, Metropolitan şi Yale, toţi cei pe care-i sunase ştiau că se referă la Clubul 100. Cu o existenţă de peste un secol, membrii lui îl numeau simplu "clubul", iar pentru aspiranţii care-şi doreau intrarea în el acesta era cunoscut ca "O Sută".

Pentru restul nici nu exista.

Clubul fusese format cu un singur scop: să ofere un loc retras şi intim pentru cei mai puternici o sută de oameni din oraş, indiferent de sex, rasă sau religie. Snobismul şi bigotismul meschin afişate de cele mai cunoscute cluburi răspândite în întregul oraş erau renegate de toţi membrii acestui club, cel puţin când venea vorba de cei ca ei. Mult mai mic decât celelalte cluburi din care făcea parte Perry Randall, O Sută încă mai era găzduit de vechea clădire din piatră maronie de pe 53rd Street şi care, de-a lungul anilor, suferise foarte puţine modificări. Pentru că numărul membrilor nu avea să se mărească niciodată, nu apăruse nevoia unei mutări. Admiţând că valurile puterii se mişcă totuşi pe măsură ce trec anii, regulamentul clubului impunea ca, la fiecare cinci ani, cinci procente din membri să fie înlocuiţi cu alţii noi. Strategia clubului presupunea evitarea alegerii unor senili sau a unor oameni în vârstă care să moţăie prin saloane. Pe deasupra, indiferent ce s-ar întâmpla, cele mai mari puteri ale oraşului – oricare ar fi fost originea lor – trebuiau să aibă un loc anume de întâlnire unde să beneficieze de o intimitate deplină.

Astăzi, dacă prin cine ştie ce minune vocea pe care o auzise la telefon aparţinea lui Jeff Converse, Perry Randall avea nevoie de

acest ultim privilegiu pentru a face faţă situaţiei neprevăzute care apăruse. Era evident că făcuse cineva o greşeală îngrozitoare şi că acea greşeală se cerea reparată. Când pendula frumos ornamentată, moştenire de familie, anunţă delicat că mai trecuse o jumătate de oră, Randall închise dosarul de pe biroul său – o mapă cu toate informaţiile referitoare la cazul lui Jeff Converse şi ale cărei pagini le studiase cu cea mai mare atenţie în dimineaţa asta – şi-l băgă în servietă. Deşi nu conţinea nimic relevant care ar fi putut avea legătură cu problema ivită din senin, nu strica să fie prevăzător.

După ce se ridică de la birou, nu se putu abţine să nu arunce o privire pe fereastră spre parcul ce se întindea până la linia orizontului. Un parc ce devenise, mulţumită lui şi prietenilor săi din club, un loc în care te puteai plimba în siguranţă. Rata criminalităţii şi a jafurilor scăzuse până aproape de zero, spre deosebire de acum un deceniu.

Staţiile de metrou – deşi el nu folosise niciodată acest mijloc de transport – fuseseră curăţate.

Cerşetorii care umpleau trotuarele şi gările dispăruseră.

Mare parte dintre aceste lucruri se întâmplaseră, şi Perry Randall ştia foarte bine asta datorită politicii pe care el şi ceilalţi membri ai clubului o dezvoltaseră la adăpostul clădirii. Instituiseră anumite reguli nescrise de care, chiar dacă marele public nu fusese implicat în formularea lor, toată lumea beneficiase. Oraşul se schimbase în bine mult mai repede decât speraseră ei. Dar în cazul lui Jeff Converse era foarte clar că totuşi ceva mersese foarte prost.

Tocmai se apropia de dulapul de pe hol pentru a-şi alege o haină, când uşa din aripa îndepărtată a casei se deschise şi apăru Heather.

Amândoi părură surprinşi şi Perry căută să spună cât mai repede ceva, dar Heather fu aceea care sparse tăcerea stânjenitoare.

– Nu pot să cred, spuse ea cu voce încordată. Tu chiar pleci? întrebarea îl nedumeri, dar anii petrecuţi în sala de tribunal şi la masa negocierilor îl ajută să-şi ascundă sentimentele. Auzise mesajul de pe robotul telefonic? Era imposibil – dacă s-ar fi întâmplat aşa, ar fi venit direct la el, insistând să-şi folosească toate cunoştinţele pentru a afla dacă Jeff trăieşte. Pe de altă parte Carolyn îi spusese că ledul pentru mesaje noi clipea când ascultase ea însăşi mesajul, iar el îl şterse imediat după aceea.

– Oare e o crimă atât de mare dacă tatăl tău se duce la club? întrebă el, înclinându-şi capul în felul acela care o făcea întotdeauna pe fiica sa, atunci când era mică, să alerge direct în braţele lui.

Astăzi însă Heather nu făcu nici cea mai mică tentativă de apropiere.

Apoi, în timp ce observă rochia neagră şi simplă pe care o purta, înţelese brusc despre ce era vorba.

– Înmormântarea lui Jeff? întrebă el, nuanţându-şi tonul cu o doză potrivită de compasiune. Eu… ei bine, mi-e teamă că nu ştiam.

Şovăi, apoi îşi mai îmblânzi vocea.

– Nu mi-a spus nimeni, adăugă el.

Fata nu dădu vreun semn că se simte vinovată, aşa cum sperase el, şi îi trecu prin cap – nu pentru prima dată – că ar fi putut fi o avocată la fel de bună ca el.

– Nu mi-am imaginat că vrei să vii şi tu, replică Heather. Judecind după modul în care te-ai purtat cu Jeff…

– Nu m-am *purtat* cu Jeff în nici un fel, i-o reteză el, lăsând la o parte atitudinea prefăcută. Eu mi-am făcut datoria. Şi, în ciuda opiniilor personale, am făcut tot posibilul să nu mă implic deloc în cazul lui Jeff. Am construit un zid între mine şi caz, Heather, şi tu ştii asta. N-am cum să schimb ceea ce simt, dar vreau să înţelegi că n-am făcut nimic – dar absolut nimic – pentru a influenţa procesul. Juriul a decis că Jeff este vinovat, şi nu eu. Şi mai trebuie să-ţi spun că ranchiuna pe care mi-o porţi…

– Eu nu vorbesc numai de proces, tată, îl întrerupse Heather. Ci despre tot. Întotdeauna l-ai tratat ca pe un servitor şi…

Brusc, se opri şi aruncă o privire spre ceasul de mână.

– Oricum, ce importanţă mai are acum? întrebă ea. Nu vreau să mai discut despre asta şi, dacă nu plec, o să întârzii.

Perry îi ţinu uşa deschisă şi, după ce ezită un moment, Heather trecu pragul.

– Unde are loc ceremonia? întrebă Perry în drum spre lift.

– La St. Patrick. Era biserica preferată a lui Jeff. Iubea modul surprinzător în care aceasta se înălţa chiar în centrul oraşului. Spunea că are una din cele mai bune arhitecturi.

– Dacă-ţi plac lucrurile de genul ăsta, presupun că, într-adevăr, e o construcţie reuşită. Mă tem însă că eu am găsit-o întotdeauna ca fiind

puţin prea…

Se opri, apoi ridică din umeri.

– Dar presupun că tot ce cred eu oricum nu contează, nu-i aşa? Heather nu-i răspunse şi nici unul din ei nu mai scoase o vorbă până ieşiră afară pe trotuar.

– Vrei să te duc eu? întrebă el, înclinând capul spre Lincolnul negru care era parcat chiar în curbă şi al cărui şofer deschisese deja uşa din spate.

Heather dădu din cap că nu.

– E o zi atât de frumoasă, încât cred că am să merg pe jos.

În timp ce maşina se urni încet, Perry Randall îşi dădu seama că, deşi Jeff Converse nu mai făcea parte din viaţa fiicei lui şi nici nu va mai face parte vreodată, ea tot nu-l iertase pentru că nu sărise în ajutorul băiatului. Când maşina intră în traficul de pe bulevard, încercă să se relaxeze, ştiind că, mai devreme sau mai târziu, Heather va fi nevoită să-l ierte şi între ei se va reface relaţia perfectă pe care o avuseseră înainte ca fata lui să se îndrăgostească de Jeff Converse.

La urma urmei, tânărul fusese găsit vinovat şi, într-un final, Heather va accepta şi lucrul acesta. În plus, din punctul lui de vedere, Jeff era deja mort.

Şi peste câteva ore va fi mort fără nici cea mai mică urmă de îndoială.

CAPITOLUL 29

Ce-ar fi să-mi zici aşa, pur şi simplu? spuse Jinx, luptându-se din toate puterile să reziste privirii sfredelitoare pe care i-o arunca bărbatul cu faţă aspră.

N-avusese niciodată probleme să se uite direct în ochii oamenilor, dar bărbatul acesta, pe care nu-l mai văzuse înainte şi nădăjduia să nu-l mai întâlnească vreodată, era diferit. Nu putea spune cu certitudine câţi ani avea; poate douăzeci, poate patruzeci. Îl găsise în staţia de metrou de pe 72nd Street, sprijinit de peretele de la capătul peronului. Intuise imediat că este unul dintre hăitaşi, deşi el se străduia pe cât posibil să dea senzaţia că n-are nimic mai bun de făcut decât să piardă vremea pe la metrou. În caz contrar, probabil că s-ar fi lungit undeva pe peron, cu punga aceea maron strânsă între picioare – Jinx nu mai văzuse nici un boschetar care să lase sticla cu băutură din mână, mai ales pe jos, nepăzită. Dar cel mai tare îl dăduse de gol cuţitul. Jinx îl observase imediat, în mâna lui dreaptă, ascuns pe jumătate de vesta de blugi jerpelită pe care o purta peste un pulover murdar, cu mânecile rupte. În clipa în care înţelese scopul prezenţei lui acolo, se îndreptă direct spre el şi-l întrebă dacă îi văzuse pe cei doi tipi care erau vânaţi.

El o privise rece, ca şi cum nu ştia despre ce vorbeşte fata. Nu-şi dăduse seama câta huiduma era decât în clipa în care ajunse chiar în faţa lui. Muşchii groşi ai bicepşilor bogat tatuaţi îi săltau la fiecare mişcare. Ştia că face aşa doar ca s-o impresioneze. Ei bine, să-l ia dracu' – se afla pe străzi de prea multă vreme ca să se lase influenţată de nişte pachete de muşchi mari şi de un creier cât o nucă. Îşi înfipse bine picioarele în pământ şi îi susţinu privirea.

– Haide, ce te codeşti atâta?

Buzele bărbatului se întinseră, dezvelindu-i dinţii cariaţi, iar strălucirea nefirească din ochii lui o atenţionă pe Jinx că tipul se drogase de puţin timp. Se întrebă dacă nu cumva Lester şi Eddie se apucaseră din nou de traficul cu droguri, şi, dacă se dovedea că are dreptate, atunci cu siguranţă Tillie o să-i arunce în şuturi afară. Dacă

bărbatul era drogat, reprezenta un pericol mai mare decât dacă ar fi fost treaz sau doar beat. În cele din urmă, acesta îşi mută privirea şi ochii începură să-i alunece pe formele fetei.

O măsura din cap până-n picioare.

Îl văzu apoi cum se uită de-a lungul peronului, verificând mulţimea, aşa că se îmbărbătă cât putu, ştiind că, dacă era într-adevăr drogat, atunci ar putea să o violeze chiar acolo, pe loc. Pregătită să o rupă la fugă la cea mai mică mişcare a lui, mai încercă o dată să scoată ceva de la el.

– Uite…, tot ce trebuie să fac eu este să aflu dacă au încercat să iasă pe aici. Aşadar, ce le spun? Că erai prea drogat ca să vezi?

Bărbatul se încruntă şi, timp de o secundă, Jinx crezu că întinsese prea mult coarda. Dar imediat îndrăzneala îi fu răsplătită.

– O ţigară, mârâi bărbatul. Am tras şi io un rahat de ţigară, atâta tot. Dar, chiar în timp ce rosti cuvintele, îşi acoperi cu mâna dreaptă urmele vizibile din interiorul braţului stâng.

– Bine, atunci care-i răspunsul? întrebă ea. I-ai văzut sau nu?

– Da' de ce dracu' e treaba ta? se răsti bărbatul, însă agresivitatea din tonul lui se transformă repede într-o văicăreală jalnică.

– Auzi, bă, eu am treaba mea, şi tu p-a ta. Ce faci atâta gură? Din ce în ce mai sigură pe sine, Jinx îi aruncă o privire pătrunzătoare.

– Nu i-am văzut, spuse el, uitându-se spre tunel ca şi cum s-ar fi aşteptat să-i zărească pe cei doi ieşind din întuneric.

Jinx se pregătea să-l lase în plata Domnului, când bărbatul vorbi din nou:

– Dar am auzit că au încercat să iasă ieri pe la râu. Văicăreala din vocea lui devenise şi mai patetică şi atunci Jinx înţelese. Îi era frică de ea. Nu ştia cine e sau pentru cine lucrează.

În schimb, intuia perfect ce s-ar întâmpla cu el dacă ar da-o în bară – vânătorii s-ar lua după el şi, în loc să obţină nişte bani frumoşi ca să-şi cumpere porcăria aia cu care se injecta, s-ar fi preschimbat într-o victimă şi ar fi alergat de nebun prin tunele. Se întoarse ca să-l înfrunte încă o dată. Brusc, fetei nu i se mai păru atât de uriaş ca în urmă cu câteva clipe şi, în plus, privirea dură şi goală din ochii lui fusese înlocuită de o anume nervozitate care îi spuse lui Jinx că efectul substanţei albe începea să-şi piardă din putere. Broboanele de sudoare de pe fruntea lui îi confirmară bănuiala.

– Parcă mie-mi pasă de ce s-a întâmplat ieri, spuse ea, profitând de ocazie. Ceea ce vor ei să ştie este unde se află acum.

Bărbatul îşi pierdu şi dramul de încredere pe care îl mai avea.

– Nu ştiu… pă cuvântu' meu că nu ştiu nimica.

Apoi, ca şi cum ar fi căutat ceva, orice care ar putea s-o determine pe Jinx să-l vorbească de bine în faţa oamenilor pentru care lucra, adăugă:

– L-au găsit pe Nebunu' Harry în dimineaţa asta.

Nebunu' Harry? Cine-o mai fi fost şi ăsta? N-auzise în veci de el, dar nu scoase o vorbă, convinsă că tăcerea ei va fi suficientă pentru ca bărbatul să continue să verse tot ce ştia. Apoi, sigură pe ea, dădu să plece.

– Chiar în camera lui, acolo jos, unde se învârte gaşca lui Shine. Cineva l-a tăiat azi-noapte.

Vocea lui se înmuie şi mai tare:

– Tipu' mi-a zis că arăta de parcă ar fi fost înjunghiat cu un crampon din ăla de şină.

Vagabondul îşi clătină capul dintr-o parte în alta, ca şi cum i-ar fi venit tare greu să creadă ce i se povestise.

– Cine ar face aşa ceva? Rahat, Harry era într-o dungă, da' n-a făcut la nimenea nici un rău. De ce să-l taie cineva în halul ăla?

Jinx însă nu-l mai asculta.

"Un crampon de şină." Tipul care îl însoţea pe Jeff Converse – Jagger, da, ăsta era numele lui – purta cu el un crampon.

– Unde-şi făcea veacul? întrebă ea.

– Cine? întrebă nedumerit bărbatul.

– Nebunu' Harry! replică Jinx enervată. Ziceai că trăia undeva pe lângă Shine. Unde vine asta?

Bărbatul clătină din cap.

– Păi, de un' să ştiu io? Undeva pe jos – în adâncuri, pă unde trăiesc nebunii.

– Şi cum ajung acolo? întrebă Jinx.

Atitudinea bărbatului se schimbă, devenind suspicios.

– Io credeam că nu vrei să ştii decât de ăia doi de-i aleargă vânătorii.

Întinse mâna spre ea, dar pentru că anii petrecuţi pe străzi îi ascuţiseră instinctele foarte tare, Jinx se răsuci ca o zvârlugă înainte

ca mâna uriaşă să o prindă. Lăsându-l cu buza umflată, o luă la goană spre scări şi ajunse deja la jumătatea lor fără ca omul să apuce să facă vreun pas. Când ieşi la suprafaţă, ştia exact unde trebuie să se ducă.

La Sledge.

Îl cunoştea pe Sledge cam din aceeaşi perioadă în care se întâlnise cu Tillie şi, dacă exista cineva pe lumea asta care să cunoască locul unde trăia tipul ăla Shine, atunci el era persoana cea mai potrivită. Sledge vorbea cu toată lumea şi toată lumea vorbea cu el.

Învăluită în lumina soarelui de amiază, se îndreptă spre nord, abandonând tunelele cel puţin pentru o vreme.

Sledge avea în jur de şaptezeci de ani. Nu-şi cunoscuse niciodată vârsta şi oricum nu-i păsa. Îl chema Charles Price, dar nu-şi mai folosise numele real de atât de mult timp, că, dacă l-ar fi strigat cineva aşa, probabil, nu ar fi răspuns. Crescuse în West Virginia şi, după un an de lucrat în minele de cărbuni, ajunsese la concluzia că viaţa trebuie să însemne ceva mai mult decât să respire praf şi să moară de tânăr.

Din păcate, viaţa lui nu devenise mai roz.

Vreme îndelungată schimbase slujbele una după alta, cheltuindu-şi banii pe băutură. În cele din urmă, veni şi ziua în care nu mai găsi nimic de muncă şi se trezi pe străzi. Nu că ar fi fost o nenorocire foarte mare, de vreme ce adăposturile şi pensiunile patronate de biserici nu erau cu mult mai rele decât camerele pentru care el plătea. Apoi, într-o noapte, cineva încercase să-i facă de petrecanie în timp ce se odihnea – era a treia oară – şi paharul se umplu. Sledge hotărî să-şi caute un loc mai bun unde să trăiască şi aşa descoperise tunelele.

La început, îşi încropi un cuibuşor pe una din pasarelele de deasupra şinelor din Grand Central. Folosea toaletele ca să se spele şi obişnuia să cerşească în sala imensă de aşteptare. Dar pentru că patrulele de poliţişti îi făceau mereu zile fripte, se mută mai la nord. O vreme, trăi într-un loc de-a dreptul ciudat – o staţie de metrou micuţă şi neutilizată peste care dăduse într-o seară când era beat mort. Pereţii păreau din lemn şi nu arăta ca nici o altă staţie. Leşinase într-un final, dar când se trezise a doua zi de dimineaţă, văzuse că nu avusese deloc halucinaţii. Într-adevăr, pereţii erau acoperiţi cu

panouri mari de lemn, iar pe peron se găsea un pian uriaş, deasupra căruia atârna din tavan un candelabru. Dacă şi-ar fi ţinut gura, poate că şi astăzi ar mai fi trăit acolo, dar le povestise mult prea multor oameni, aşa că, într-o noapte, oamenii de la suprafaţă apăruseră pe neaşteptate şi, data următoare când încercase să intre, descoperi că accesul e blocat din toate părţile. Auzise că acum face parte din nu ştiu ce muzeu, dar nu era foarte sigur şi nu-i prea păsa.

Continuase să meargă tot spre nord.

Acum locuia sub parc, într-un tunel care era arareori folosit. La început, îşi făcuse culcuşul într-un ungher tihnit săpat în ziduri, dar când cineva părăsi unul dintre buncărele de lucru se mută acolo. Aşternuse pe jos un covor ponosit, decorase încăperea cu nişte piese de mobilier găsite pe trotuare – aruncate la gunoi, deşi nu arătau prea rău – şi pe pereţi atârnase câteva tablouri. Pentru gătit meşterise un fel de grătar pus într-un butoi de metal şi pe care îl aşezase sub unul din grilajele mari ce acopereau şinele – chiar în faţa buncărului – astfel încât se putea bucura şi de lumina cerului, şi de ventilaţie. Având în vedere situaţia lui, se descurcase binişor. După ce se dusese vestea că găteşte bine – lumea zicea că prepară iepurele de şină de nici nu ştii ce mănânci, atât îi ieşea de gustos – se pomeni cu tot mai mulţi musafiri. Unii aduceau şi alimente, dacă aveau posibilităţi. Sledge îi primea pe toţi şi nimeni nu pleca de la el neospătat. Acum, în jurul grătarului, se strânseseră şapte scaune şi vânzoleala părea să nu se termine niciodată. La un moment dat, nici el nu-şi mai amintea când anume, renunţase la băutură.

Venise vremea să plece în căutarea unui nou butoi, pentru că acela vechi era aproape distrus. Într-o zi ca asta, în care soarele strălucea vesel pe un cer atât de albastru – cum nu văzuse nici în copilăria lui în West Virginia -, iar lumina te învăluia cu o tăcere plină de pace, Sledge cugetă că viaţa poate fi teribil de frumoasă uneori. Avea o mulţime de prieteni şi aceştia ştiau că se pot bizui pe el. Îl găseau întotdeauna acasă, focul era mereu aprins şi aproape toată lumea era invitată să se aşeze şi să ia un dumicat. Când o văzu pe Jinx apărând pe şine, chipul i se lumină într-un zâmbet larg.

– Hei, domnişorico, ce face o fetişcană drăguţă ca tine într-un loc ca ăsta?

Întoarse o bucată de pui ce părea friptă exact cât trebuie, o aşeză

pe una din farfuriile ciobite pe care cineva tocmai le spălase şi i-o întinse fetei.

– Ai venit la fix pentru un prânz cald.

Jinx luă farfuria şi când îi povesti că vrea să afle unde trăieşte Shine, zâmbetul lui păli.

– Nu cred că e bine să te apropii de tipii ăia.

– Caut pe cineva, răspunse Jinx.

– Te mănâncă spinarea, bag seama. Ce treburi ai tu cu Shine?

– Nu cu el, ci cu unul din tipii pe care îi aleargă vânătorii. Expresia de pe chipul lui se înăspri.

– Sper că nu-ţi bagi nasul unde nu-ţi fierbe oala!

Aruncă o privire în jur şi, deşi păreau să fie singuri, bărbatul îşi coborî vocea:

– Tipii ăştia de au intrat în colimatoru' vânătorilor sunt chiar mai răi decât băieţii din gaşca lu' Shine.

– Dar unul din ei nu a făcut nimic, protestă Jinx.

Sledge îşi arcui sprâncenele. Nu întâlnise nici măcar un singur om aici în tunele care să nu îi înşire aceeaşi istorie cu ghinionul ce căzuse pe capul lui şi nici unul dintre ei n-avusese curaj să admită că vinovăţia îi aparţine întru totul. În fine, poate că în poveştile copiilor exista ceva adevăr, dar el bănuia că restul erau doar baliverne.

– Pun pariu că aşa ţi-a spus el, nu?

Jinx negă din cap şi îi relată toată întâmplarea.

– Şi ce s-a ales de tipul ăsta, Bobby Gomez? întrebă el la sfârşit. Jinx îşi desfăcu larg braţele, dându-i de înţeles că nu prea avea habar.

– A dispărut.

– Păi atunci, dacă aş fi în locul tău, asta aş face şi eu. M-aş căra dracului de aici, mi-aş lua o slujbă şi m-aş întoarce la şcoală. Şi în nici un caz nu m-aş amesteca în treburile altora şi mai ales ale vânătorilor.

– Nu ţi-am cerut decât să-mi spui unde e Shine şi…

– Auzi, fetiţo, tu să nu mă baţi pe mine la cap, spuse Sledge. N-am de gând să-ţi zic nimic, pricepi?

– Eu doar…, începu Jinx din nou, dar, înainte de a mai apuca să adauge ceva, se auzi o voce:

– Hei, Sledge! Ai aflat de Nebunu' Harry?

Jinx se întoarse şi zări doi bărbaţi venind pe şine. Unul din ei era

schilodul ăla de portorican care-şi petrecea timpul desenând cu sprayul pe zidurile tunelelor. Pe celălalt nu-l recunoscu.

– Ce să aflu? întrebă Sledge în timp ce slăbănogul trânti o pungă pe scaun şi începu să scoată tot felul de alimente.

– I-au luat gâtul azi-noapte sub Circ.

Bărbatul continuă să vorbească, dar Jinx deja nu-l mai asculta. Circul! Probabil că se referea la Circul Columbus. Toate metrourile se retrăgeau în zona aia, ceea ce presupunea şi prezenţa multora dintre hăitaşi. Dacă era atentă şi punea întrebările cele mai nimerite…

În timp ce Sledge şi ceilalţi doi bărbaţi trăncăneau întruna, Jinx îşi termină bucata de pui, puse farfuria goală pe masă şi îşi luă tălpăşiţa. O luă spre sud, apoi străbătu un şir de tunele utilitare şi pasaje până dădu de puţul descoperit de Robby în spatele unei clădiri din parc, ieşi la suprafaţă şi se îndreptă spre Catedrala Parkway şi staţia MTA.

Câteva minute mai târziu, urcase deja într-unui dintre vagoane şi aruncă o privire în jur prin mulţime în căutarea unei prade uşoare. Însă nu nimerise cea mai bună perioadă a zilei – orele de vârf erau de preferat, când metroul se aglomera atât de tare, încât dacă cineva ar fi simţit-o că încearcă să-i salte portofelul, tot n-ar fi putut spune cu certitudine cine a făcut-o. Urcarea unui poliţist de tranzit în vagon puse capăt misiunii ei de recunoaştere, aşa că se aşeză cuminte pe un scaun.

Poliţistul, recunoscând-o pe Jinx, se hotărî să rămână şi el acolo.

După ce trenul trase la următoarea staţie de pe 103rd Street, Jinx aşteptă ca poliţistul să se îndrepte spre uşă.

Dar nu se întâmplă aşa.

La staţia următoare, Jinx se ridică în picioare şi caraliul naibii o imită.

Nici unul nu coborî.

La staţia de pe 72nd Street, Jinx coborî, apoi urcă din nou.

La fel şi poliţistul.

Jinx se mută în următorul vagon, fără să scape însă de urmăritor.

În drum spre slujba de pomenire de la St. Patrick, Keith Converse, care stătea la câteva scaune mai încolo, urmări cu atenţie jocul de-a şoarecele şi pisica dintre poliţist şi fată. După părerea lui, fata nu era

vinovată de absolut nimic.

Nu arăta ca o prostituată şi nici ca o delincventă. Părea doar…

"O vagaboandă."

Cu un chip ce îi era familiar.

Sau se înşela, având în vedere numărul mare de tinere la care se uitase nu numai în oraş, la metrou, dar şi pe la periferii? Întâlnise cel puţin douăzeci de adolescente ca ea de-a lungul lunilor în care fusese să-l vadă pe Jeff la închisoare. Multe dintre ele se aflau acolo din acelaşi motiv ca şi el: vizitau pe cineva.

Uneori, dar rar, se întâmpla să fie vorba de fratele sau de tatăl lor.

De cele mai multe ori era prietenul sau peştele lor.

Cele care nu purtau minijupe şi bluze strimte – uniforma femeilor uşoare – se îmbrăcau în acelaşi tip de cămăşi jerpelite şi blugi tociţi ca ai fetei de astăzi. Dacă nu i-ar fi atras atenţia ciudatul joc dintre cei doi, probabil că nici nu ar fi băgat-o în seamă.

Iniţial, crezuse că poliţistul are de gând să o aresteze. Dar când văzu că nu se întâmplă nimic şi poliţistul se mulţumea doar să copieze mişcările fetei, Keith începu să creadă că fata n-a săvârşit nimic rău.

Poliţistul o hărţuia pur şi simplu.

De ce? Doar pentru că putea?

Deveni şi mai atent şi, când ajunse în dreptul 72nd Street, era deja convins că are dreptate. Dacă poliţistul ar fi intenţionat s-o aresteze, n-ar mai fi amânat până atunci.

Se uită în jur şi observând că nimeni nu părea să fie interesat de ce se petrece chiar în faţa lor, îşi spuse că oamenii ceilalţi procedau corect şi că mai bine îşi vedea de treaba lui. Probabil că se înşela – Poate fata era o infractoare şi poliţistul o cunoştea.

"O infractoare? repetă el în sinea lui. La ce prostii mă tot gândesc? N-a împlinit nici măcar cincisprezece ani, pentru Dumnezeu!" O privi mai bine şi realiză că nu prea seamănă cu zecile de adolescente rebele pe care le întâlnise. Un lucru era cert, ochii ei nu aveau privirea unei drogate şi nimic din atitudinea fetei nu-i sugera că ar practica prostituţia.

Pe deasupra, putea să jure că o mai văzuse înainte.

Deodată îi pică fisa.

Se urcase la aceeaşi staţie cu el.

La numai un bloc de parcul Riverside, unde Eve Harris i-o prezentase ieri pe femeia aceea nevoiaşă de pe bancă.

Mai era şi o fată acolo. O fată care purta un pulover şi blugi, şi care o întrebase pe Tillie dacă el şi Heather îi fac probleme. Femeia îi dăduse nişte bani şi îi spusese să plece.

Preocupat de Tillie, nu-i acordase atunci prea mare atenţie. Dar acum, studiindu-i chipul, putea să jure că e vorba de aceeaşi persoană.

Când fata se mută în vagonul de alături, urmată îndeaproape de poliţist, Keith rămase pe loc şi se mulţumi să-i privească prin geam. Deşi intenţionase să meargă până la staţia de pe 52nd Street, coborî la Circul Columbus fără să-i scape din ochi pe cei doi.

Porni spre scări, convins că fetişcana va părăsi staţia ca din puşcă, dar, în mod neaşteptat, ea zăbovi pe peron, plimbându-se de colo-colo şi uitându-se spre şine, ca şi cum ar fi aşteptat să vadă metroul venind. Poliţistul se rezemă de un stâlp gros de susţinere, cercetând pe furiş fiecare mişcare a ei.

Curând, peronul forfoti de oameni, unii coborând şi alţii urcând scările spre suprafaţă.

Adolescentei părea să nu-i pese de nimic altceva decât de şinele de tren. Câteva minute mai târziu, sosi în sfârşit şi metroul. Uşile se deschiseră şi Jinx păşi înăuntru.

La fel şi poliţistul.

Keith se uită la ceas. Încă mai avea o oră până începea slujba. Acum era mult mai important să discute cu fata. Se repezi spre tren, dar mai avea câţiva metri buni de parcurs când uşile începură să se închidă. O rupse la fugă şi tocmai se pregătea să îşi bage mâna între ele ca să le blocheze, când fata sări brusc pe peron.

Uşile se închiseră complet şi trenul părăsi staţia.

Jinx îi arătă poliţistului degetul mijlociu ridicat în sus, care acum o privea furios, în timp ce comunica ceva prin staţia lui radio. Atunci ea se răsuci şi se lovi de Keith.

– Isuse! spuse ea. Nu poţi să te uiţi pe unde mergi?

Dădu să-l ocolească, dar Keith o apucă de braţ. Privirile li se întâlniră.

– Nu te pune cu mine, nene! îl avertiză ea.

– Vreau să stăm de vorbă puţin, rosti Keith precipitat. Te-am văzut

ieri în parc. Cu o femeie, pe care o cheamă Tillie.

Fata se încruntă şi încuviinţă din cap.

– Îhî. Şi tu erai cu o fată. Cam tinerică pentru tine, nu crezi?

– Ea nu e…, începu Keith, dar apoi ridică din umeri. Mult prea tânără, recunoscu el.

Bărbatul băgă mâna în buzunar, scoase portofelul şi-l desfăcu. Fata făcu un pas înapoi.

– La dracu'! Nu eşti poliţist, nu?

– Oh, nu! Eu sunt… uite, priveşte, te rog, fotografia asta şi spune-mi doar dacă l-ai văzut vreodată pe băiatul din ea, bine?

– Şi de ce aş face-o?

Keith îi arătă o bancnotă de cinci dolari.

– Crezi că asta ajută?

Fata şovăi, luă cei cinci dolari şi aruncă o privire spre poză. Făcu ochii mari.

– De unde-l cunoşti? întrebă ea. Nu semeni cu vreunul din ei.

– Cu cine?

Fata ezită din nou.

– Spune-mi de unde îl ştii. Keith inspiră adânc.

– Sunt tatăl lui, zise el. Poliţia susţine că e mort, dar eu nu cred. Am auzit că ar fi în tunele.

Vocea i se gâtui şi aproape că o imploră:

– Nu-ţi cer altceva decât să-mi spui dacă l-ai văzut.

Jinx se uită drept în ochii lui plini de durere şi îngrijorare.

Recunoscu trăsăturile lui Jeff în liniile puternice ale maxilarelor bărbatului. Cercetă peronul şi, pentru că nu văzu pe nimeni suspect, dădu din cap că da.

– L-am văzut, şopti ea. E acolo jos. Şi sunt pe urmele lui.

Keith se holbă la ea.

– Pe urmele lui? Te referi la poliţie? Jinx clătină din cap că nu.

– Vânătorii. Ei…

Brusc, se opri. Poliţiştii de tranzit coborau scările, câte două trepte odată.

– Rahat, murmură ea. Tâmpitul ăla şi-a chemat colegii. Răsucindu-se pe călcâie, se repezi pe scările ce duceau un nivel mai jos. Keith se luă după ea şi când ajunse la peronul cel mai de jos, fata părea că a dispărut, dar o clipă mai târziu o zări. Sărise direct pe şine şi Keith o

văzu cum se îndreaptă spre gura tunelului. Din depărtare vuietul puternic anunţa sosirea unei noi garnituri.

– Aşteaptă! strigă el. Cum te cheamă?

Timp de o secundă, tatăl lui Jeff nu fu prea sigur dacă ea îl auzise, dar fata se întoarse brusc.

– Jinx! urlă ea.

Când huruitul trenului deveni asurzitor, fata se cufundă în întunericul tunelului. Poliţiştii apărură şi ei exact când monstrul de fier trăgea în staţie. Câţiva oameni coborâră, în timp ce alţii urcară. Uşile se închiseră din nou şi trenul se puse în mişcare, mărind viteza până când dispăru în tunelul care o înghiţise şi pe Jinx ceva mai devreme.

– În ce parte s-a dus? îl întrebă dur unul dintre poliţişti. Puştoaica în blugi şi pulover?

Fără să stea prea mult pe gânduri, Keith ridică din umeri.

– Habar n-am, spuse el. Când am ajuns aici, n-am mai găsit-o. Poliţiştii mormăiră nemulţumiţi şi porniră spre scări, dar Keith rămase pe loc, privind fix tunelul. Se lăsase liniştea.

Ce s-o fi întâmplat cu Jinx? se întrebă Keith. Fusese zdrobită de tren? Nu, în nici un caz, pentru că atunci cu siguranţă acesta s-ar fi oprit. Probabil că se ferise de el şi supravieţuise. Simţi un impuls nebunesc să sară şi el pe şine şi s-o apuce pe urmele ei în întuneric. Dar îşi aminti cum e îmbrăcat.

Şi că arma pe care i-o adusese Vic DiMarco din Bridgehampton încă îl aştepta pe masa de desen din apartamentul lui Jeff.

Blestemând în sinea lui clipa în care se învoise să meargă la slujbă, urcă scările înapoi spre peronul de sus, formând din mers numărul de mobil al lui Heather.

– Spune-i lui Mary că nu pot să ajung la slujbă, îi comunică el când Heather răspunse. Eu…

Ezită, apoi hotărî că Heather are dreptul să ştie ce planuri are el:

– Eu mă duc acasă să-mi schimb hainele. Apoi plec să-l caut pe Jeff.

Fără să-i dea ocazia să comenteze, întrerupse convorbirea şi sări într-unui din trenurile ce duceau spre partea de nord a oraşului.

Heather se găsea pe 59th Street când primise telefonul lui Keith. În

loc să traverseze, se întoarse şi trecu în goană pe lângă şapte blocuri cochete, îndreptându-se înapoi spre casa ei. În mai puţin de cinci minute, după ce îl rugase pe portar să-i cheme un taxi, se afla din nou în hol, ţinând în mână un sac de hârtie plin cu lucruri de care credea că o să aibă nevoie – sau măcar tot ce reuşise să adune în două minute cât rămase în apartament. Se instală pe bancheta din spate a taxiului şi îi spuse şoferului adresa lui Jeff, rugându-se în tăcere să nu fie prea târziu.

Ca de obicei, Perry Randall se opri o clipă pe partea cealaltă a străzii unde se afla Clubul 100, admirând clădirea. De afară, nu se vedea nimic care să sugereze puterea membrilor săi şi care depăşise de mult marginile oraşului New York. Directorii uriaşelor conglomerate financiare care înghiţeau întotdeauna băncile mai mici – baza sistemului bancar al ţării – nu făceau nici o mişcare fără acordul lor. Tot ei erau cei care se ascundeau în spatele mogulilor care conduceau cartelul petrolului. Astfel puteau controla industria energetică. Nici giganţii mass-media care aveau în stăpânire imperiile comunicaţiilor nu scăpaseră de influenţa lor.

Clubul era alcătuit din oameni care poate nu apăreau întotdeauna în ziare sau la televizor, dar puterea lor o depăşea pe cea a senatorilor sau a preşedinţilor.

Aceştia erau oamenii ale căror instrucţiuni subtile şi politicoase erau ascultate de politicieni.

Perry Randall îşi aminti ziua în care stătuse pentru prima dată în acelaşi loc din faţa clubului, înainte să traverseze 53rd Street, să urce treptele scunde din calcar şi să treacă de uşa principală. La intrare nu veghea nici un portar care să-i întâmpine pe oaspeţi, să le deschidă uşa sau să le cheme un taxi. Şi nu se vedea nici o sonerie unde să suni, şi nici un ciocănel cu care să baţi, pentru că uşa de la 100 – cel puţin cea exterioară – nu era încuiată niciodată.

Aşa spunea legenda şi în ziua aceea nu se îndoise de ea. În ciuda câtorva scurte momente de slăbiciune, reuşise să-şi păstreze calmul la fel ca şi cu o săptămână în urmă, când un plic greu, de culoare crem, ateriză pe biroul lui. Numele şi adresa lui erau scrise pe plic cu litere frumos caligrafiate. La început crezuse că e vorba de o invitaţie de nuntă, dar când întoarse plicul invers zări adresa expeditorului

gravată discret:

100 VEST, 53RD STREET

Oraşul nu era trecut, ca să nu mai vorbim de cod poştal, dar Perry Randall ştia că aceste informaţii nu-şi aveau rostul.

Nici unul dintre aceste plicuri deosebite, colorate în crem, nu fusese vreodată expediat dincolo de limitele Manhattanului şi, în nici un caz, folosindu-se serviciile poştei. Regula se păstrase.

În săptămâna următoare, într-o seară de joi, sosi la Clubul 100 în calitate de membru deplin.

Clădirea nu ieşea în evidenţă prin ceva anume. Putea să fie orice – o casă particulară, un consulat sau chiar sediul unei mici firme de avocatură. Faţada de la parter era dominată de două ferestre uriaşe, acoperite cu storuri discrete. Între ele se contura o uşă masivă, construită dintr-un singur panou din lemn de mahon.

Fără ciocănel.

Fără sonerie.

Doar o mică plăcuţă argintie, perfect netedă, pe care era gravat numărul 100.

Clubul nu-şi dorea şi nu-şi făcuse niciodată publicitate.

Trecătorii de pe stradă rareori îşi ridicau privirea ca s-o studieze.

Astăzi arăta ca întotdeauna şi înfăţişarea ei îi stârnea lui Perry Randall acelaşi sentiment pe care-l trăise atunci, cu mulţi ani în urmă, când se lăsase copleşit de un sentiment cu neputinţă de redat în cuvinte.

Oamenii cei mai potriviţi deţineau controlul; astfel, lumea era condusă aşa cum trebuie.

Sau fusese, cel puţin până când Jeff Converse lăsase un mesaj pe robotul lui telefonic de dimineaţă.

Trăgând adânc în piept aerul proaspăt de primăvară, urcă scările şi împinse uşa masivă de mahon. Se opri în micul antreu ce despărţea cele două uşi, cea din afară şi cea dinăuntru, aşteptă ca prima să se închidă şi de-abia după aceea deschise uşa de sticlă care ducea în holul principal al clubului.

În ton cu faţada, holul ar fi putut constitui salonul de primire al

oricărei case înstărite din perioada edwardiană. Nu avea nimic din pretenţiile monstruozităţilor de tip Vanderbilt sau Rockefeller din partea de nord a oraşului, unde holurile de la intrare afişau nişte dimensiuni de o vulgaritate atât de crasă, încât numai proprietarii aveau îndrăzneala să se laude cu ele. Aici, la Clubul 100, holul principal conţinea o recepţie discretă unde stătea de obicei managerul clubului, o garderobă spaţioasă unde membrii îşi puteau lăsa hainele, un avizier pe care apărea numele fiecărui membru, însoţit de o plăcuţă ce indica prezenţa sau absenţa lui, şi nu în ultimul rând un panou comemorativ în onoarea câtorva membri de excepţie care muriseră înainte de a avea neşansa de-a nu fi realeşi.

Una din dorinţele cele mai ascunse ale lui Perry Randall era ca într-o zi numele lui să fie adăugat la lista aceea.

Îşi agăţă haina în cuier şi se îndreptă direct spre sala de lectură. Bărbaţii pe care îi contactase azi-dimineaţă erau cu toţii acolo.

Arch Cranston se sprijinea de poliţa de deasupra şemineului cu un pahar de coniac fin în mână, care, după cum Perry ştia foarte bine, va fi abandonat undeva prin club fără să fi fost gustat. Mintea lui Cranston putea fi anesteziată de orice, dar nu de alcool. Descoperise cu mult timp în urmă avantajul de a-i face pe alţii să bea un pahar sau două, în timp ce el rămânea perfect lucid.

Carey Atkinson, a cărui muncă excepţională în fruntea departamentului de poliţie părea să fie apreciată de toată lumea, discuta cu monseniorul Terrence McGuire, care nu numai că se ocupa de Adăpostul Montrose, dar alcătuise dosare pentru mai bine de jumătate din prelaţii ce făceau parte din Colegiul Cardinalilor de la Vatican. În ultimii ani, dată fiind sănătatea din ce în ce mai precară a pontifului actual, îşi devotase un timp considerabil discuţiilor cu privire la ce cardinal ar putea servi mai bine în calitate de cap al Bisericii Catolice.

Ceilalţi din încăpere se bucurau de o influenţă mai puţin vizibilă decât a lui Cranston, Atkinson şi McGuire, dar erau la fel de importanţi pentru buna funcţionare a clubului.

Când Perry Randall intră în cameră, murmurul se opri încetul cu încetul. Apropiindu-se de grup, sări peste saluturi şi preambulul obişnuit.

– Jeff Converse a pus mâna pe un telefon mobil, spuse el,

privindu-l furios pe Cranston, care deţinea controlul absolut asupra uneia dintre cele mai mari reţele de comunicaţii.

Arch Cranston nu catadicsi să-i răspundă direct. De-abia dacă îşi arcui sprâncenele întrebător.

– Poate ar fi mai bine să mergem jos.

În mai puţin de două minute întregul grup coborâse două scări, la capătul cărora se găsea o altă uşă, făcută din acelaşi tip de lemn de mahon ca al uşii de la intrare. Aici însă, cele trei numere gravate de la intrarea principală fuseseră înlocuite cu trei litere:

CVM

Perry Randall ciocăni de trei ori şi imediat uşa se deschise larg. Malcolm Baldridge se trase un pas înapoi şi făcu o plecăciune.

Pe măsură ce intrară în cameră, fiecare membru al elitei clubului admiră noul trofeu pe care Baldridge îl montase pe perete.

Ochii erau strălucitori – mult mai strălucitori decât fuseseră vreodată atunci când erau vii.

Obrajii erau rumeni – semnul unei sănătăţi bune.

Zâmbetul era mult mai real decât fusese vreodată înainte de a-i întâlni pe oamenii care se strânseseră acum în jurul lui.

Perry Randall admiră exemplarul perfect împăiat, expus în vitrina cu ultimele cuceriri.

– O treabă excelentă, Baldridge, spuse el cu căldură.

Clubul de Vânătoare Manhattan intrase într-o nouă sesiune de afaceri.

CAPITOLUL 30

Cât o fi ceasul?

Jeff bănui că întrebarea lui Jagger era motivată doar de dorinţa acestuia de a sparge tăcerea care se instalase între ei, de vreme ce ora nu mai avea vreo relevanţă pentru niciunul. Jeff încetase de multă vreme să mai facă vreo estimare privitoare la timp. Lui nu-i mai păsa dacă era noapte sau zi. Stomacul îi spunea când trebuia să mănânce, gura şi gâtul când avea nevoie de apă, iar muşchii şi creierul când era cazul să se odihnească. Tot trupul îl durea de mai bine de… cât? De o oră? Poate două? Cinci?

Făcând eforturi uriaşe, Jeff îşi alungă din minte speculaţiile, convins că se chinuia în zadar. Acum conta doar golul din pântece care se transformase într-o senzaţie de foame atât de intensă, că simţea cum îl ia cu leşin. Gâtul şi gura i se uscaseră aşa de rău, că de-abia mai reuşea să înghită, iar muşchii – lipsiţi de hrană şi apă – aveau să-i cedeze cât de curând.

Nu ştia unde se află. După ce mobilul pierduse semnalul, încercase să memoreze locurile pe unde treceau, luându-şi ca punct de reper puţul prin care pătrundeau razele tentante ale soarelui. După ce şi ultima liniuţă a bateriei telefonului dispăru şi ecranul se stinse, porniră în căutarea unui obiect pe care să-l folosească pe post de scară. Când descoperiră unul din tunelele utilitare, Jagger se aşteptă să dea şi peste o cameră de depozitare.

– Dacă lucrează aici, atunci ar trebui să aibă şi ceva unelte. Altfel, nu se poate. Că doar n-or căra de fiecare dată cu ei o scară atunci când coboară, nu?

Jagger strânse cu putere cramponul de fier – încă pătat cu sânge – pregătindu-se să îl folosească la deschiderea vreunei uşi peste care Jeff nu credea că au vreo şansă să dea.

Nu se mai chinui să-i explice lui Jagger că puţul pe care îl întâlniseră mai înainte exista tocmai pentru a oferi acces în tunel şi că orice echipă de muncitori probabil că folosea o scară pe care o lăsau în jos de la suprafaţă. Singura lui speranţă era să găsească altceva – o

prăjină sau o bucată spartă de şină – orice i-ar fi putut ajuta să ridice grilajul şi pe care să se caţere până sus. Mai bine să facă ceva constructiv decât să rătăcească fără ţintă prin întuneric.

La un moment dat, ajunseră la un tunel pe podeaua căruia se întindea o pereche de şine, foarte largi, de care Jeff era aproape sigur că treceau pe sub Park Avenue. În capătul îndepărtat se deschidea marele depou al staţiei Grand Central. Acolo găsiră şi scările. Prinse de ziduri, acestea duceau spre un labirint de pasarele, deasupra cărora, prin găurile capacelor de canal, se vedea lumina strălucitoare a soarelui.

La început, spaţiul imens părea să fie pustiu şi cei doi tovarăşi simţiră prima rază de speranţă, aşa că se îndreptară spre una din scări. Dar chiar când atinse prima treaptă, Jeff realiză că se înşelase. Două chipuri erau aţintite spre ei. Nebărbierite şi dure – acelaşi gen de feţe pe care le văzuse la bărbaţii ce tândăleau lângă râu, unde el şi Jagger aproape că reuşiseră să iasă afară. Jeff rămase neclintit şi când unul din bărbaţi îi zâmbi, simţi din nou cum i se aprinde nădejdea în suflet.

Apoi bărbatul se desfăcu la şliţ şi un jet fierbinte, galben şi înţepător îi arse ochii. Dacă Jagger nu l-ar fi prins, ar fi căzut pe pământul acoperit cu pietre ascuţite. Un hohot de râs batjocoritor îi răni urechile şi Jagger îl trase repede într-o parte.

– Ticăloşii dracu', mormăi Jagger în timp ce Jeff îşi ştergea cu mâneca murdară ochii care începură să-i lăcrimeze.

Deşi Jagger nu ridicase tonul, se vedea cât colo că se făcuse foc şi pară.

– Să vezi numa' ce-o să păţească atunci când oi pune mâna pe ei… Se opri, cercetând pasarelele, apoi clătină din cap.

– Nenorociţii ăştia sunt peste tot – ce dracu' vor? Dacă tot o să ne omoare, de ce n-o fac chiar acum?

Jeff ştia deja răspunsul.

– Pentru că e un joc.

Se uită în sus spre chipurile ce-i aruncară o căutătură răutăcioasă.

– Ei nu se află aici ca să ne omoare – treaba lor este să ne împiedice să scăpăm.

Simţi mâna lui Jagger cum îl strânge de umăr şi propriul pumn se încleştă când furia celuilalt bărbat i se transmise.

– Dar n-au cum să fie peste tot. Undeva, trebuie să existe o cale de ieşire… Trebuie. Aşa că, hai s-o găsim!

Sunetul hohotelor de râs îi urmări pe drumul pe care veniseră. Aleseră un pasaj ce ducea spre dreapta. Jeff avea dreptate, se îndreptau spre East River. Foarte curând însă le ieşi în cale o răscruce, apoi alta şi din nou alta, pentru ca la un moment dat să nu-şi mai dea seama în ce direcţie mergeau de fapt.

Puteau nimeri fie la câţiva metri de staţia de metrou Lexington Avenue, fie înapoi pe şinele de sub Park Avenue. Când trupurile lor consumară pe de-a-ntregul micile rezerve de hrană şi apă, dispăru şi ultima rază de speranţă. În cele din urmă, dibuiră o nişă în tunel, suficient de încăpătoare pentru ca amândoi să se întindă şi să se odihnească.

Jeff adormi şi, când se trezi, simţi braţul lui Jeff înconjurându-l protector. Rămase neclintit timp de o secundă, dar durerea din spate provocată de betonul dur îl obligă să-şi schimbe poziţia. Mişcarea aceea îl făcu să tresară pe Jagger, al cărui braţ se strânse şi mai tare în jurul lui. Câteva clipe mai târziu însă, când uriaşul se trezi şi el, se ridică în capul oaselor şi se trase mai într-o parte, ca şi cum s-ar fi simţit stânjenit că trupurile lor se atinseseră, fie şi numai în somn. Se săltară amândoi în picioare şi începură să se întindă pentru a se dezmorţi. Aproape telepatic, cei doi se gândiră instantaneu la acelaşi lucru, dar Jagger fu acela care îşi exprimă temerile cu voce tare.

– Dacă nu găsim repede ceva de mâncare, o să murim de foame. Apoi, fără să se uite la Jeff, zise:

– Încotro?

– La stânga, răspunse Jeff. Că pe-acolo n-am fost încă.

Porniră de-a lungul unui tunel şi, după vreo sută de paşi, ajunseră la o intersecţie. În dreapta lor, se zărea o sclipire difuză şi se îndreptară într-acolo.

Când se apropiară şi strălucirea deveni şi mai puternică, auziră nişte zgomote venind de deasupra.

Sunete reale, sunetele oraşului, şi nu picuratul de apă sau huruitul trenurilor care alcătuiau fundalul sonor obişnuit al tunelelor. Acum auzeau clar claxoanele maşinilor şi zumzăitul motoarelor. Ajunseră la cercul luminos şi priviră în sus.

O rigolă şi dincolo de ea o bucată de cer albastru senin.

Şi o scară! O scară de fier, încastrată în zidul de beton al canalului, şi având capătul inferior cam la un metru de podea. Nu-i mai despărţea nimic de libertate decât un grilaj de fier.

Se uitară la scară de parcă ar fi dat peste Potirul Sfânt ce putea dispărea în clipa în care ar fi fost atins. În cele din urmă, Jagger se întinse şi apucă barele verticale de fier.

Trase cu putere de ele, testând rezistenţa scării.

Era pe cât de solidă, pe atât de reală.

În timp ce Jeff aşteptă cuminte, Jagger începu să urce spre lumină.

Fritz Wyskowski nu se aştepta la nimic deosebit. Când Blacky venise la el dimineaţă devreme şi îi îndesase câteva bancnote în mână, spunându-i că tot ce are de făcut este să supravegheze gura aia de canal ca să nu iasă nimeni pe acolo, Fritz se gândi că banii o să-i ajungă să se îmbete cel puţin o săptămână întreagă. Şi aşa s-ar fi întâmplat, dacă nu ar fi fost nevoit să cheltuiască o mare parte din ei în următoarele câteva minute. O clipă îi trecu prin cap să-l aştepte pe Blacky să plece, apoi să se apuce de băut imediat. Şi aşa ar fi făcut dacă Blacky nu i-ar fi explicat ce i se va întâmpla în cazul în care o dă în bară. Prin urmare, acceptase cu supunere toate indicaţiile, se sprijini de perete şi se aşeză pe trotuar, aranjându-şi pălăria în faţa lui, sperând că vreun fraier de trecător s-ar fi milostivit să-i arunce vreun bănuţ.

Pe la prânz, cheltui câţiva dolari ca să-şi cumpere un hotdog de la vânzătorul din colţ şi în timp ce tipul – care insistase să fie plătit înainte de a scoate crenvurştul din oala mare aburindă – ungea sandvişul cu muştar, punându-i şi nişte ceapă tocată, Fritz nu scăpă din ochi canalul.

Desigur că nimic nu se întâmplase şi, după ce se trânti la loc, molfăindu-şi mâncarea, se întrebă cât de mult va fi nevoit oare să mai aştepte.

– Stai aici până îţi spun eu că poţi să pleci, îi ordonase Blacky, dar cu stomacul sătul şi buzunarul plin cu bani, Fritz începea să se simtă mai sigur decât de dimineaţă. Cântecul de sirenă al celor două sute cincizeci de grame de Black Label – sau poate chiar cinci sute – îi surâdea şi deja se gândea să mai dea o fugă până la magazinul din colţ. Exact în clipa în care se hotărâse, auzi ceva.

Ceva care venea de sub grilaj.

Ridicându-se în picioare, păşi peste marginea canalului şi privi în jos.

Cineva urca. Fritz nu vedea cum arăta tipul, pentru că acesta îşi ferea faţa, dar oricum n-avea importanţă – ştia de la Blacky ce trebuie să facă şi, în ciuda faptului că urma să-l coste aproape jumătate din banii din buzunar, era conştient că nu are încotro.

Scoase cincizeci de dolari din buzunar, se duse la vânzătorul de hotdog, trânti bancnotele pe tejgheaua căruţului, apoi ridică oala din care ieşeau aburi.

– Măi, ticălosule, ce crezi că…, începu vânzătorul, dar Fritz îl ignoră. Întorcându-se, păşi peste rigola de fier, privi în jos la bărbatul care era doar la un metru şi ceva dedesubt, şi răsturnă oala.

Un jet de apă fiartă, presărată cu vreo douăzeci de crenvurşti, începu să curgă printre barele de fier.

Când urletul agonizant de sub picioarele lui deveni de nesuportat, Fritz dădu drumul oalei şi îşi luă tălpăşiţa de pe stradă cu viteza luminii.

Vânzătorul abia dacă apucase să-l vadă pe Fritz cum dispare, aşa că se duse să-şi recupereze oala, gândindu-se că acei cincizeci de dolari pe care îi lăsase vagabondul pe masă erau o recompensă bunicică şi nu merita să se ducă la poliţie să raporteze ce se petrecuse. Lăsă pe jos cei câţiva hotdogi care nu căzuseră în canal, băgă oala în căruţ şi apoi plecă împingându-l.

Era imposibil de spus dacă vreunul din trecătorii de pe trotuar observase ceva în neregulă, pentru că nimeni nu dăduse vreun semn în acest sens.

"Mai bine să nu te implici…"

Ţipătul sfâşietor se transformă într-un icnet înfundat când se lovi cu spatele de pietrişul dur de la capătul scării. Jagger începu să geamă şi să se zvârcolească, încercând să-şi mai aline durerea provocată de apa clocotită. Dacă s-ar fi uitat în sus şi lichidul l-ar fi izbit direct în faţă, probabil că ar fi orbit instantaneu. Chiar şi-aşa, pielea capului şi a gâtului se umpluse deja de băşici, iar faţa căpătase o culoare nefiresc de roşie. Lăsându-se în genunchi, Jeff îi trase mâinile lui Jagger de pe cap.

– Nu te freca – o să te jupoi de tot!

Jagger se luptă să se smulgă din strânsoare, dar Jeff îl ţinu cu forţa şi încet, încet, pe măsură ce arsurile se mai potoliră, renunţă să se mai zbată.

– Ce… ce s-a întâmplat? se bâlbâi el într-un final, privindu-l pe Jeff cu ochii strălucind de durere şi confuzie.

– Cineva a aruncat o oală cu apă fierbinte peste tine, îi spuse Jeff.

Văzând crenvurştii care căzuseră printre spaţiile grilajului, adăugă:

– Probabil că undeva sus, prin apropiere, era un căruţ din ăla unde se vinde hotdog.

Jagger părea încă ameţit, aşa că Jeff se strădui să-l ridice în picioare.

– Crezi că poţi să mergi?

Sprijinindu-se de el, Jagger reveni în poziţie verticală. Pentru o clipă avu senzaţia că i se înmoaie genunchii, dar îşi recăpătă echilibrul imediat. Îl urmă pe Jeff, îndepărtându-se de locul periculos, dar brusc se opri, înfigându-şi degetele în braţul tovarăşului său.

– Crenvurştii, spuse el. Adună-i!

Când văzu că Jeff se codeşte, Jagger insistă:

– La dracu', omule… o s-avem ce mânca!

Jeff privi cârnăciorii acoperiţi cu mâzga ce făcea ca podeaua să alunece. Numai la gândul că ar putea băga aşa ceva în gură simţi cum i se întoarce stomacul pe dos. Dar pentru că foamea îşi arătă colţii din nou, îi dădu dreptate lui Jagger. Aşa soioşi cum erau, cel puţin aveau ceva de mâncare şi cu puţin noroc, dacă găseau vreo conductă spartă, i-ar fi putut spăla de stratul gros de noroi. În timp ce Jagger se sprijini de perete, Jeff începu să adune crenvurştii şi să-i îndese în buzunarele de la geacă, care era tot atât de murdară ca şi hrana neaşteptată.

– Cum îţi mai e? întrebă Jeff, pornind înapoi pe drumul pe care veniseră.

– Îmi arde tot capul, murmură Jagger. Unde mergem acum?

– Să găsim nişte apă, răspunse Jeff posomorit.

Câteva minute mai târziu, ajunseră la firida în care se adăpostiseră până atunci.

– Rămâi aici, îi spuse Jeff lui Jagger, care se aşezase uşor binişor să se odihnească. Mă întorc într-o clipită.

Jagger îl apucă de încheietura mâinii, strângându-l atât de tare, încât pe Jeff îl podidiră lacrimile de durere.

– Nu… se văicări Jagger pe un ton care aducea mai degrabă a implorare decât a poruncă.

Jeff îi îndepărtă degetele uşor, unul câte unul.

– Trebuie să găsesc nişte apă, spuse el. Dacă nu găsesc, atunci n-o să reuşim niciodată.

– Oricum n-o să reuşim, rosti Jagger înfrânt, renunţând la atitudinea sa războinică. Jegosii ăştia n-o să ne lase în pace. Ce naiba au cu noi?

– Nu contează, răspunse Jeff. Nu pricepi? E doar un joc, Jagger. Întreaga nebunie este doar un joc.

Uriaşul, cu pielea arzându-i în toate locurile unde apa clocotită îl atinsese, se lăsă pe spate încetişor, rezemându-se de zidul de beton.

– Şi ce-o să facem atunci?

– O să câştigăm, îl asigură Jeff.

Ochii celor doi bărbaţi se întâlniră pentru un moment, apoi Jagger îşi coborî privirea alene, cercetând corpul celuilalt cu o asemenea intensitate, că Jeff avu senzaţia că este pur şi simplu pipăit.

Ochii lui Jagger îl atingeau, îi mângâiau pielea, îi explorau fiecare contur.

Întorcându-se cu spatele la el, tânărul se afundă în bezna atât de bine-venită acum, dar chiar şi după ce se îndepărtă binişor tot se mai simţea urmărit de celălalt. Îl trecură nişte fiori pe şira spinării şi se cutremură. Mări pasul în speranţa că întunericul îl va scăpa de privirea arzătoare a lui Jagger.

CAPITOLUL 31

Mary Converse coborî dintr-un taxi la intersecţia Bulevardului Broadway cu 109th Street, traversă şi se îndreptă cu paşi repezi spre blocul lui Jeff, privind structura de cărămidă a faţadei mohorâte. Nu-i plăcuse niciodată clădirea, chiar dacă Jeff o tot bătuse la cap că e perfectă – aproape de Columbia şi într-un cartier liniştit, cel puţin pentru standardele unui oraş ca New York. Însă treptele ei înalte şi înguste, alături de holurile luminate slab, o nelinişteau. Mereu îi ceruse lui Jeff să vină să o ia de jos şi să o însoţească până la apartament.

Dar acum Jeff nu mai era şi…

"Şi nimic, îşi spuse Mary. Ai venit aici cu un motiv, aşa că termină cu prostiile!" Îndreptându-şi inconştient spatele, urcă scările, intră în vestibul şi apăsă butonul din dreptul numelui lui Jeff.

După o pauză lungă, interfonul bâzâi şi Mary împinse uşa interioară. Nimic nu se schimbase – lumina aruncată de becurile chioare era aceeaşi, holul strâmt, mocheta tocită şi peste tot plutea un miros de mucegai. Urcă la etajul al treilea, ajunse la capătul holului şi ciocăni tare la uşa lui Jeff.

– Dacă ai de gând să… se repezi Keith când deschise uşa, dar cuvintele i se opriră pe buze când realiză că nu e Heather Randall.

Se trase un pas înapoi, privind-o pe Mary cu ochi obosiţi.

– Eu… credeam că eşti deja la biserică, începu el. Mary scutură din cap.

– N-o să mai fie nici o slujbă, spuse ea.

Desluşind expresia de mirare de pe chipul soţului ei, întinse mâna spre uşă.

– Pot să intru?

După ce şovăi o clipă, Keith încuviinţă din cap, deschise uşa larg şi o pofti înăuntru. Văzându-l pe Keith în lumina strălucitoare ce pătrundea prin ferestrele mari, Mary rămase şocată.

Era nebărbierit şi părul nepieptănat părea că nu mai fusese spălat cu zilele. Apoi, observându-i ochii înroşiţi, înţelese imediat ce se

petrece: băuse.

– Ştiu că arăt rău, rosti el, parcă ghicindu-i gândurile. Şi ştiu că ai senzaţia că sunt nebun.

Femeia îşi aminti cuvintele pe care i le transmisese Fecioara Maria. "Crede…"

– Poate că nu, şopti ea. Sau poate că şi eu sunt nebună.

Keith se încruntă şi pe chipul lui se aşternu o expresie bănuitoare.

– Ce e, Mary? întrebă el. S-a întâmplat ceva?

– Păi… ăăă… nu sunt sigură, se bâlbâi Mary. Mă rugam şi… Mai bâigui ceva, apoi îşi lăsă capul în jos ca şi cum s-ar fi ruşinat şi îi povesti totul, începând cu telefonul acela ciudat de dimineaţă şi terminând cu experienţa stranie pe care o trăise în capelă.

– Brusc, n-am mai putut, termină ea. Nu m-am mai simţit în stare să particip la slujba lui de pomenire.

– Ai dreptate, spuse el.

Keith o apucă blând de bărbie şi îi ridică faţa astfel încât ea să-l poată privi drept în ochi.

– Ştiu unde e, Mary, spuse el. În tunele. În tunelele de sub oraş. Mary căscă gura uluită, dar înainte de a mai apuca să rostească vreo vorbă, Heather Randall năvăli pe uşă ca o furtună.

– Mai sunteţi… începu ea, apoi, o observă pe Mary, al cărei chip devenise livid. Ce e? întrebă ea. Ce se întâmplă? De ce nu sunteţi la…

– A sunat-o Jeff, îi spuse Keith. Nu se auzea foarte bine şi la început nu a crezut cu adevărat că poate fi el.

– Dar era adevărat, suspină Mary, cu voce slabă. Trăieşte, Heather. E încă în viaţă.

Dintr-un impuls de nestăpânit, Heather se aruncă în braţele femeii, dar chiar atunci zări privirea lui Keith.

– Merg cu tine, spuse ea.

Keith se pregăti să obiecteze, dar ea clătină din cap şi, desfăcându-se din îmbrăţişare, făcu un pas înapoi, pregătindu-se pentru o dispută serioasă.

– Nu încerca să mă convingi de contrariu, Keith. Ori mă iei cu tine, ori mă duc singură.

Mary se uită când la Keith, când la Heather. Până acum, cei doi nu schimbaseră niciodată mai mult de câteva cuvinte de complezenţă şi

doar de dragul aparenţelor.

– Unde să mergeţi? întrebă ea, exact în clipa în care realiză cum e îmbrăcat soţul ei şi când îşi aminti ce-i spusese el despre tunele.

Cuvintele repezite ale lui Heather îi confirmară bănuiala.

– Avem motive serioase să credem că Jeff se află în tunelele de sub oraş, spuse ea. Ştiu că pare o nebunie, dar am auzit ceva şi am mai discutat cu nişte oameni, şi…

– Mai e ceva, Heather, spuse Keith.

În timp ce asculta povestea discuţiei lui cu Jinx, inima începu să-i bată nebuneşte.

– Eşti sigur că e vorba de aceeaşi fată pe care am văzut-o cu Tillie?

– Sunt sigur, răspunse Keith, privindu-şi ceasul de la mână. Şi mai ştiu şi unde am întâlnit-o acum douăzeci de minute. Dacă aş putea s-o găsesc din nou…

Mary se simţi cuprinsă de o răceală ciudată de-a lungul conversaţiei dintre Heather şi Keith, însă nu-şi putea scoate din cap aceleaşi cuvinte care-i reveneau întruna: "Nu e mort… Jeff nu e mort…" Apoi şi mai multe cuvinte – cuvintele lui Keith şi ale lui Heather – îi răsunau în urechi fragmentate.

– … Tunele… vânători…

– … Fata pe care am văzut-o cu Tillie…

Fiorul de gheaţă se înteţi şi un val de ameţeală o ameninţă. "Nu! îşi spuse ea. Nu acum! Vino-ţi în fire şi dă şi tu o mână de ajutor!"

– Vânători, rosti ea în cele din urmă, hotărâtă să nu se lase copleşită de furtuna sentimentelor contradictorii. Despre ce naiba vorbiţi?

– Nu ştim precis, spuse Keith posomorit. Dar singurul mijloc prin care pot să aflu – sau să dau de Jeff – este să mă duc acolo chiar eu.

Primul impuls al lui Mary fu să se certe cu el. Trebuia să existe şi o altă cale mai bună! Deschise gura să vorbească, dar se abţinu. Oare nu se tot sfădise cu Keith în ultimele trei luni? Se îmbărbătă şi îşi propuse să nu scoată o vorbă, până nu va fi convinsă că temerile din suflet nu o vor trăda.

– Eu ce pot să fac? întrebă ea.

Keith se uită la Heather, care trăgea de hainele pe care le adusese cu ea în geantă şi îşi dădu seama că n-are sorţi de izbândă dacă-i

interzicea să-l însoţească. După ce Heather plecă la baie să se schimbe de rochia pe care intenţionase să o poarte pentru slujba de pomenire, Keith ridică din umeri spre Mary.

– Nu sunt sigur, începu el.

– De mâncare, întrebă Mary, v-aţi cumpărat ceva? Când văzu că Keith nu răspunde, se întoarse spre uşă.

– Mă duc să iau nişte sandviciuri, spuse ea. Privirile li se încrucişară.

– Dacă plecaţi înainte să vin înapoi, îţi jur că o să intru şi eu în tunele.

După care plecă, fără să mai aştepte vreun răspuns.

Zece minute mai târziu erau pregătiţi. Heather purta o pereche de blugi jerpeliţi şi un pulovăr lălâu care o făcea să arate mai tânără decât era şi care acoperea pistolul îndesat pe lângă betelia de la pantaloni. Era un pistol de 9 mm HS 200, o armă croată cu patru dispozitive diferite de siguranţă. În buzunare îşi îndesase trei reviste. Keith îşi verifică pistolul lui Colt 38 pe care Vic DiMarco i-l adusese de la Bridgehampton, iar Mary îi ascunse sandviciurile cumpărate de la un bufet de pe Broadway în buzunarele de la geacă. Keith îşi unsese haina cu suficientă grăsime şi noroi ca să pară mai degrabă ca scoasă din tomberonul de gunoi decât cumpărată de la unul din magazinele de vechituri chiar în dimineaţa aceea.

– Cât timp o să fiţi plecaţi? întrebă Mary, după ce Heather ieşi din cameră şi Keith ajunse lângă uşă.

– Cât o să fie necesar, replică el.

Porni spre scări, apoi se întoarse, o luă în braţe pe Mary şi o sărută.

– Te iubesc, îi şopti el la ureche.

– Şi eu te iubesc, îi răspunse ea.

Aşteptă până când cei doi dispărură în jos pe scări şi, după ce închise uşa, o izbi sinceritatea cuvintelor pe care tocmai le rostise.

– Şi eu te iubesc, repetă femeia, deşi nu mai era nimeni care să o audă.

Peste alte cinci minute, Keith şi Heather se aflau deja pe peronul de la metrou şi puţin mai târziu se dădură jos la Circul Columbus. În capătul îndepărtat al peronului, Keith îl zări pe bărbatul pe care-l întâlnise ceva mai devreme – bărbatul căruia îi arătase fotografia lui

Jeff. Urmat îndeaproape de Heather, se întoarse şi porni în direcţie opusă. Coborâră două şiruri de scări, un nivel mai jos. Doi vagabonzi care se aflau la unul din capetele peronului nici nu-i băgară în seamă când se apropiară şi, de data asta, Keith nu mai făcu greşeala de a le arăta poza lui Jeff.

– O căutăm pe Jinx, spuse el. Aţi văzut-o? Unul din bărbaţi ridică din umeri.

– Da, da' mai demult.

Făcu un semn din cap spre tunelul în care Keith o observase dispărând ceva mai devreme pe fată.

– Ultima oară, a luat-o p-acolo, spre centru. Numai de n-o fi călcat-o trenu', adăugă el, fără ca vocea lui să arate că i-ar fi păsat cât negru sub unghie dacă s-ar fi întâmplat aşa.

Keith îi salută, apoi privi spre şine. Nu se vedea nici un tren venind. Iar pe peron nu era nici urmă de poliţist.

– Vino, îi spuse el lui Heather. Hai s-o găsim!

Sărind de pe peron, străduindu-se să lase impresia că mai făcuse lucrul acesta de sute de ori, se îndreptă spre gura tunelului.

Imediat, Heather se precipită şi ea spre şine şi aruncă o ultimă privire către lumina strălucitoare a staţiei cu gresie albă.

Apoi îl urmă pe Keith în beznă.

Zilele de sâmbătă erau pentru Eve Harris la fel de aglomerate ca tot restul săptămânii, dar duminica, indiferent de programul pe care-l avea, îşi făcea întotdeauna timp pentru persoana care conta cel mai mult în viaţa ei.

Eunice Harris încă mai locuia în apartamentul în care o crescuse pe Eve, refuzând mereu să se mute oricât de tare încercase ea s-o convingă.

– Eu îmi cunosc cartierul şi îmi ştiu toţi vecinii, insista Eunice de fiecare dată când Eve îi amintea că locuieşte într-una din cele mai periculoase zone din oraş.

– Orice loc e periculos dacă eşti străin, dar aici toată lumea mă cunoaşte. Şi te ştiu şi pe tine. Cine ar vrea să-mi facă rău?

Avea dreptate – toţi o cunoşteau şi o protejau. Dar asta nu schimba cu nimic faptul că lucrurile nu se îmbunătăţeau mai deloc şi că Eunice nu mai întinerea. Dar ori de câte ori Eve îi sugerase că poate a

venit momentul să se mute, mama ei îi oferea una din privirile acelea sfredelitoare, pe care şi ea le folosea în cadrul întrunirilor din consiliu.

– Mi-am purtat de grijă singură timp de optzeci de ani. Cred că mă mai pot descurca încă vreo doi-trei ani, câţiva mi-au mai rămas.

Eve intenţionase să deschidă subiectul şi în dimineaţa asta, dar se răzgândi după ce primi telefonul lui Perry Randall, care-i ceruse – nu, îi poruncise – să vină la întâlnirea de după amiază. Nu făcuse nici cel mai mic efort să-şi ascundă mânia şi, deşi nu-i spusese lui Eve de ce era aşa supărat, specificase foarte clar că prezenţa ei este absolut obligatorie. Aşa că îşi modifică programul şi sună la una din fundaţiile de caritate din centru să le comunice că nu poate participa la şedinţa stabilită. Dar nu renunţase nici o clipă la ideea de a-şi vizita mama, chiar dacă aceasta se prefăcu surprinsă, ca de fiecare dată de altfel, că o vede.

– Ia te uită, ce bucurie, spuse Eunice, deschizând cele trei încuietori ale uşii şi lăsând-o pe Eve să intre. Nu mă aşteptam deloc să treci pe la mine!

Eve ştia foarte bine că nu e adevărat, dar mai ştia şi că acesta este felul în care mama ei voia s-o asigure că, dacă n-ar fi putut veni, nu i-ar fi făcut nici un reproş. Petrecură împreună vreo două ore, străduindu-se să se comporte ca şi cum nu ar fi fost preocupată de nimic anume. Eunice însă nu se lăsă păcălită şi, când veni ora plecării, se simţi incapabilă să evite privirea pătrunzătoare a mamei ei.

– Ai ceva pe suflet, copilă? întrebă bătrâna.

Eve dădu din cap că nu, apoi ochii ei se îndreptară involuntar spre fotografia fetiţei ei, care stătea pe masa de lângă fotoliul preferat al lui Eunice.

Femeia îi urmări privirea şi crezu că a înţeles care-i pricina tulburării acesteia.

– Te doare şi-acuma, aşa-i? oftă ea. Eu…

– Nu-i asta, mamă, spuse Eve clătinând din cap. Nu despre Rachelle este vorba.

Dar, desigur, minţea. În fond, toată viaţa lui Eve se învârtea în jurul lui Rachelle.

Eunice părea că-i împărtăşeşte suferinţa.

– Sunt unele lucruri, peste care nici o mamă nu poate trece. Dacă eram în locul tău, nu ştiu dacă aş fi rămas în toate minţile.

Eve îşi îmbrăţişă mama, aruncând o ultimă privire spre fotografia fiicei ei, apoi se grăbi să iasă afară, unde se îndreptă spre staţia de metrou.

Aceeaşi staţie de metrou în care fata ei de şaisprezece ani fusese atacată cu mai bine de douăzeci de ani în urmă. Rachelle se întorcea dintr-o vizită la bunica ei, dar nu mai apucase să se urce în tren.

Fusese violată cu bestialitate şi apoi lăsată să moară.

Spre deosebire de Cindy Allen, care fusese atacată la doar două staţii mai la sud, Rachelle îşi dăduse ultima suflare în drum spre spital.

În timp ce aştepta metroul, Eve cercetă îngândurată locul în care se petrecuse nenorocirea, spre capătul îndepărtat al peronului. Pe vremea aceea, pereţii erau acoperiţi cu graffiti la fel ca vagoanele, dar acum totul se schimbase. Mâzgăleala de pe ziduri dispăruse şi staţia arăta mai curată – şi mai sigură – decât înainte. Dar, aşa cum se dovedise şi în cazul lui Cindy Allen, siguranţa era doar o părere.

Când trenul se opri în staţie şi Eve Harris urcă în el, se mai uită o dată la ceas. Avea să întârzie, dar oricum nu mai conta. După ce se închiseră uşile, ochii ei rămaseră pironiţi pe locul în care Rachelle fusese violată şi o parte din suflet, aceea care nu-şi revenise niciodată în urma morţii fiicei ei, se zvârcoli sub povara unei dureri acute ce nu se potolise odată cu trecerea anilor. În ciuda tuturor lucrurilor bune pe care le realizase pentru a cinsti amintirea fiicei ei, nu se simţea deloc împăcată.

Durerea – furia – ardea în ea la fel de intens ca în ziua în care privise chipul zdrobit şi de nerecunoscut al lui Rachelle. Ziua în care făcuse un jurământ tăcut.

"Nu ăsta este finalul, îşi promisese ea. O să fac ceva, o să fac ceva să îndrept lucrurile."

Acela fusese momentul în care Eve Harris devenise femeia care era astăzi, momentul când viaţa ei se schimbase iremediabil.

De atunci, trăise doar ca să cinstească amintirea lui Rachelle.

Trenul se opri şi Eve coborî din vagon. Zări obişnuita ceată de vagabonzi strânşi toţi la un loc, numai că de data asta nu stăteau lungiţi pe peron, ci în picioare, cu ochii aţintiţi spre întunericul de la

capătul peronului. Ocolind scările, femeia se îndreptă spre ei. Unul dintre ei îi auzi paşii, se întoarse şi îl înghionti pe cel de lângă el. Când şi al treilea bărbat o observă, se trase în lături, făcându-i loc să treacă printre ei.

– Duduia Harris, spuse unul dintre bărbaţi, plecându-şi capul respectuos.

Eve îşi înclină şi ea capul, salutându-l, dar privirea ei era deja îndreptată spre ceea ce le atrăsese lor atenţia în bezna din tunele. Apoi văzu: cineva stătea pe şine, lipit de perete. O clipă mai târziu, îi zări şi chipul ieşind din întuneric.

Chipul unui tânăr – dar nu la fel de tânăr ca acela al bărbatului care o violase şi o omorâse pe Rachelle.

Un chip care nu făcu altceva decât să-i alimenteze mânia.

Un chip pe care îl recunoscu de îndată.

Bărbatul avea faţa palidă de frică şi epuizare, dar imediat ce Eve apăru din spatele grupului de vagabonzi, care o înconjurară din toate părţile ca să se uite şi ei mai de aproape, o rază de speranţă îi lumină ochii şi, prudent, păşi înainte.

Eve simţi pe loc cum tensiunea creşte în jurul ei.

– Vă rog, spuse Jeff Converse, ridicându-şi mâna spre ea. Ajutaţi-mă… Sunaţi la poliţie…

Privi neajutorat spre chipurile întunecate ale celor trei bărbaţi.

– Ei nu mă lasă să ies afară. Ei…

Dar Eve Harris se răsuci imediat cu spatele la el, trecând prin spaţiul lăsat anume pentru ea de vagabonzi şi, deşi auzea strigătele lui Jeff Converse în urma ei, ştia că nu are cum să-l mai vadă, chiar dacă se mai întoarce încă o dată.

Ajunse în dreptul scărilor şi se opri, cercetând mulţimea de pe peron. Erau cam treizeci de oameni care aşteptau, unii singuri, alţii câte doi sau trei. Unii vorbeau la telefonul mobil, alţii citeau şi o parte din ei pălăvrăgeau cu prietenii. Auziseră cu toţii văicărelile lui Jeff Converse, dar nici unul nu dădea semne că i-ar fi păsat.

Aşa cum nimeni nu se sinchisise de ţipetele scoase de Rachelle în clipa când fusese atacată de bărbatul care o omorâse până la urmă.

Mulţumită că măcar unele lucruri din oraş nu se schimbau niciodată, Eve îşi continuă drumul.

Câteva minute mai târziu, trecu de uşa principală a Clubului 100. Thatcher, care părea că nu-şi părăsise postul, încă de pe vremea când soţul ei o adusese prima dată aici cu zece ani în urmă, o salută respectuos.

– Sunt jos, murmură el.

Eve coborî cele două rânduri de scări pe care le străbătuse şi Perry Randall ceva mai devreme.

Ciocăni de două ori şi Malcolm Baldridge îi deschise imediat uşa ce ducea la Clubul de Vânătoare Manhattan. Când păşi înăuntru, primul lucru pe care-l observă fu noul trofeu din vitrină. Îl recunoscu pe bărbat imediat, pentru că nu trecuse prea mult de când făcuse greşeala de a-i smulge portofelul din geantă, în timp ce aştepta metroul. Nu-i trebuise prea mult ca să-i afle numele – sau, mă rog, porecla după care era cunoscut în tunele – şi vestea se răspândise repede.

Nu prea fusese o vânătoare în adevăratul sens al cuvântului, dar le servise un exemplu.

Eve Harris era sigură că, atunci când vor fi făcute publice rezultatele cu privire la rata criminalităţii, cazurile legate de furtul din genţi şi buzunare – la fel ca şi celelalte tipuri de infracţiuni pe care nici ea, nici ceilalţi nu le mai tolerau – aveau să înregistreze o scădere semnificativă.

– O treabă excelentă, domnule Baldridge, comentă ea în timp ce privea chipul ce părea viu al delincventului.

– E meritul membrilor, răspunse modest Malcolm Baldridge. Rănile au fost nesemnificative.

Eve se îndreptă spre camera următoare, unde Perry Randall şi ceilalţi membri ai Clubului de Vânătoare o aşteptau. Îl ascultă în tăcere pe Randall care-i povesti despre mesajul lăsat pe robotul lui telefonic în dimineaţa aceea. După ce termină, ochii lui o fixară cu o privire severă.

– Te-am avertizat că se poate întâmpla aşa ceva şi m-ai asigurat că oamenii tăi vor avea grijă ca nici unul dintre ei să nu pună mâna pe vreun telefon mobil. Dacă a sunat-o pe Heather, atunci, cu siguranţă, a putut să sune şi pe altcineva. Şi dacă a reuşit asta, atunci avem o problemă.

Eve îl privi pe Perry Randall cu aceeaşi răceală.

– Nu e nici o problemă, Perry, spuse ea.

Se uită rând pe rând la toţi oamenii din încăpere: asistentul procurorului districtual, comisarul-şef al Poliţiei, monseniorul Bisericii, judecătorul Curţii Supreme a statului New York şi şeful Poliţiei.

– Tocmai l-am văzut pe Jeff Converse încercând să scape pe la staţia situată la intersecţia 53rd Street cu Lexington Street, dar oamenii mei se aflau acolo, făcându-şi datoria. Acum, termină ea, pe un ton la fel de dur ca şi privirea ei, vă sugerez să o îndepliniţi şi voi pe a voastră.

CAPITOLUL 32

Când femeia apăru prima dată, lui Jeff i se păru că are halucinaţii. Nu era prea sigur unde ajunsese, pentru că singurul lui reper îl constituia locul în care îl lăsase pe Jagger.

Într-un fel, îşi dorea să-şi abandoneze tovarăşul, să dispară în tunele şi să nu se mai întoarcă niciodată. Chiar şi-acum îl treceau fiori pe şira spinării când îşi amintea felul în care se uita Jagger la el uneori. Era ceva în privirea bărbatului…

Nu! Totul era doar închipuirea lui.

Cu excepţia faptului că Jagger recunoscuse că omorâse două persoane…

Din nou Jeff încercă să-şi alunge din minte gândurile negre. Jagger îi salvase viaţa cel puţin o dată şi, indiferent de ceea ce credea, nu putea să se descotorosească de el aşa pur şi simplu, părăsindu-l ca pe un animal rănit.

Convins că nu-l va abandona pe Jagger, reţinuse cu grijă fiecare mişcare făcută, numărând paşii, amintindu-şi fiecare colţ şi fiecare scară pe care urcase şi coborâse. Totodată, se străduise să-i evite pe oameni, ascunzându-se în câte o firidă ori de câte ori era nevoie, devenind aproape invizibil. După ce plecase din locul unde rămăsese tovarăşul lui, hotărâse să meargă mai adânc. Coborâse, sprijinindu-se de treptele metalice, foarte ruginite, prinse în pereţii puţului, care era atât de îngust încât de-abia se strecură prin el. La un nivel mai jos găsi puţini oameni, dar unul din grupurile pe care le zări îi trezi o teamă uriaşă, pe care nu o mai simţise niciodată înainte. Cei patru bărbaţi apărură din întuneric ca o haită de lupi tăcuţi. Aerul lor de prădători îi spuseră lui Jeff că plecaseră la vânat: se furişau precum animalele şi, pe moment, aproape că-l paralizară, dându-i senzaţia că e un şoarece îngheţat de frică în faţa limbii sâsâinde a unei cobre. Când se apropiară, îşi stăpâni groaza ce risca să-l copleşească, se retrase şi urcă pe aceeaşi scară pe care coborâse. Uitându-se în întunericul de dedesubt, aşteptă cu inima bătându-i nebuneşte. Cei patru bărbaţi trecură pe sub capătul de jos al puţului, dar nici unul

dintre ei nu privi în sus.

Câteva minute mai târziu, ajunse într-un tunel de metrou şi văzu lumina strălucitoare a unei staţii chiar în dreapta lui. Rămase pe loc, ascultând, şi din depărtare surprinse huruitul unui tren. Vuietul crescu în intensitate, urmat imediat de farurile orbitoare ce sfâşiară întunericul. Şinele începură să vibreze. Făcu un pas înapoi şi intră în pasajul îngust pe unde venise, aşteptă ca trenul să treacă pe lângă el, apoi se apropie de staţie, la adăpostul vagoanelor şi al umbrelor. Deabia după ce trenul plecă, identifică locul în care era: pe mozaicul pereţilor erau încastrate literele ce alcătuiau cuvintele "53rd STREET".

Dar care staţie de pe 53rd Street? Ce mai conta însă? Dacă ar fi putut ieşi, măcar să ceară ajutor…

Ajutor de la cine? De la poliţie? Îndată ce le va spune cine e, îl vor aresta. Dar dacă minţea, dacă inventa un nume…

Cercetă atent peronul, în căutarea celor care îl împiedicaseră să scape mai înainte. Sigur că erau chiar acolo, trei dintre ei, lungiţi la capătul peronului. Îi privi câteva secunde şi, pentru că nici unul dintre ei nu se uită în direcţia lui, se apropie şi mai tare.

Atunci unul dintre bărbaţi se mişcă şi-şi întoarse capul. Jeff îngheţă… dar era prea târziu. Raza de speranţă pe care simpla existenţă a staţiei i-o insinuase în suflet se topi într-o clipă când cele trei santinele se ridicară în picioare, ţintuindu-l cu privirea. Nici unul nu vorbi; nici nu era nevoie.

Ameninţarea care atârna asupra lui căpătă brusc materialitate.

Atunci se întâmplă ceva de necrezut. O femeie – bine îmbrăcată – apăru din senin printre doi bărbaţi. Părea că îi cunoaşte – Jeff putea să jure că îi văzuse schiţând un salut.

Nu era înaltă, dar emana un aer puternic de autoritate şi nu dădea semne că i-ar fi frică de bărbaţii cu înfăţişare periculoasă. Femeia avea ceva familiar – era sigur că o mai văzuse înainte. Când privirile li se întâlniră, Jeff putea să jure că observase un licăr de recunoaştere şi în ochii ei.

Încă o dată, speranţa îl însufleţi şi păşi spre ea, întinzând mâna.

– Vă rog… ajutaţi-mă. Sunaţi la poliţie… Ei nu mă lasă să ies. Ei…

Femeia îl privi drept în ochi. Jeff ştia că îl aude; pe chipul ei se

citea clar că înţelege.

Dar ea nu rosti nimic – şi nu făcu nici cel mai mic gest spre el.

Dimpotrivă, îi întoarse spatele.

N-avea de gând să-l ajute!

Dar era imposibil – femeia nu semăna cu oamenii din jurul ei. Nu părea una de-a lor… era cu neputinţă!

Deschise gura să vorbească – să strige cu voce tare – să o implore să-l ajute, dar era deja prea târziu. Plecase, la fel de repede pe cum apăruse.

Cei trei bărbaţi se strânseră unul într-altul.

Jeff rămase pironit, simţindu-şi picioarele ca de plumb, fixându-i pe cei care îi blocau ieşirea. Nu se apropiară de el şi nici nu schiţară vreun gest de ameninţare. Şi totuşi, mesajul transmis era cât se poate de clar: nu avea voie să treacă.

Sunetul înfundat al unui tren ce se apropia sparse tăcerea. Când zări umbra aruncată de farurile acestuia, se întoarse, repezindu-se în refugiul întunecat al pasajului, şi se lipi de perete.

Eşuase.

Nu găsise nici o sursă de apă care să-i potolească setea sau să mai aline arsurile lui Jagger, ca să nu mai vorbim că nu descoperise nici o cale de scăpare din închisoarea imensă în care erau ţinuţi prizonieri.

Supunându-se inconştient poruncilor stomacului înfometat, îşi duse mâna la buzunarul jachetei şi apucă unul din crenvurştii pe care-i recuperase din mâzga de sub grilaj. Nu se uită la el, încercând să nu se gândească la ce ar fi putut să mişune în noroiul în care căzuseră. Îl curăţă cât putu, îşi ţinu respiraţia şi muşcă o bucăţică.

Un gust fetid îi umplu gura şi stomacul i se convulsionă violent. Se căzni să nu vomite şi, când simţi pe limbă sucul gastric şi secreţia amară a bilei, se încăpăţână să nu scuipe. Chinuindu-se, mestecă îndelung după care înghiţi. Încercă să mai muşte un dumicat, dar de data asta nu reuşi, aşa că băgă la loc restul de crenvurşt.

Încă nu murise şi nu se considera înfrânt. Dacă totul nu era decât un joc, atunci trebuia să existe o modalitate prin care să poată învinge. Întoarse spatele speranţei false pe care i-o oferise staţia şi porni înapoi spre locul unde se găsea Jagger, numărând paşii cu atenţie, respectând cotiturile pe care le memorase cu grijă.

Mai avea cam jumătate de drum până la locul cu pricina, când

văzu ceva. Mergea cu ochii aţintiţi spre podeaua tunelului şi, dacă obiectul nu ar fi fost alb, probabil că nu i-ar fi atras atenţia.

Un pahar din carton subţire din care se bea cafea la colţul străzii şi care îţi arde degetele când lichidul este fierbinte.

Se opri.

De ce era aşezat cu gura în sus?

Lângă el, zări o bucată de hârtie mototolită – în care oamenii îşi pun de obicei sandviciurile pentru masa de prânz.

Dacă un muncitor tocmai mâncase aici şi plecase…

Se lăsă pe vine cu degetele tremurându-i şi se întinse după pahar, rugându-se ca de data asta speranţele lui să prindă viaţă. Apucă paharul de carton şi-l ridică.

Nu era gol!

Se uită în el, privind lichidul cafeniu ca şi cum ar fi dat de aur pur, apoi îl duse la buze şi sorbi puţin din fluidul rece, amărui.

Se bucură de senzaţie ca şi cum ar fi băut un vin vechi, perfect.

Dădu să bea iar, dar se opri.

Şi Jagger era la fel de însetat ca şi el.

Dar setea îl îndemna să dea pe gât tot paharul. Dacă nu mai găsea adăpostul în care îl lăsase pe Jagger?

Dacă acesta plecase?

Aproape împotriva voinţei sale, mâna i se ridică din nou, dar când atinse cu buzele cartonul paharului, îşi aminti trenul care venea ca un monstru spre el, gata să-l zdrobească, şi pe Jagger care-l aruncase în firida aceea chiar înainte de a fi călcat.

Lăsă paharul jos.

Se îndreptă de spate şi zări o mişcare la câţiva metri mai încolo, lângă tunelul de unde tocmai se retrăsese. Înlemni, dar ochii cercetară nervos în jur. Ştia că nu se înşelase – ceva sau *cineva* se afla acolo, ascuns printre conducte sau pitindu-se în spatele unuia dintre stâlpii ce susţineau tavanul jos al tunelului.

Să fie oare unul dintre bărbaţii de pe peron?

Sau unul dintre prădătorii care-şi duceau zilele la nivelurile şi mai adânci?

Ascultă, dar nu auzi decât sunetul îndepărtat al unui tren, al cărui muget înfundat se transformă curând într-o şoaptă slabă. Rămase perfect nemişcat, ţinându-şi răsuflarea şi scrutând cu atenţie bezna.

Existau două variante: fie încerca să se furişeze prin întuneric, riscând să fie urmărit, fie înfrunta direct pericolul din faţa lui. În realitate, era cu neputinţă să aleagă, pentru că ştia că nu poate să scape niciodată de ceea ce se afla pe urmele lui. În cel mai bun caz ar fi păstrat distanţa dintre ei, până când atacatorul s-ar fi hotărât să se arunce asupra lui.

– Ştiu că eşti acolo, spuse el, vocea lui răsunând cu putere între pereţii tunelului.

Îşi luă inima în dinţi şi porni spre locul în care văzuse mişcarea.

– Arată-te!

O clipă nu se întâmplă nimic, dar chiar când făcu încă un pas, o siluetă micuţă ieşi de după un stâlp gros.

– Nu te teme, spuse o voce de fată. Sunt numai eu aici. Persoana se ivi din întuneric şi, când lumina difuză a unuia dintre becuri îi căzu pe faţă, Jeff o recunoscu pe fata întâlnită la Tillie.

– Te căutam, spuse Jinx. Eu… Ezită un moment apoi continuă:

– Ştiu că nu i-ai făcut nimic lui Cindy Allen.

Cuvintele plutiră în aer. "Ce putea să cunoască Jinx despre asta? se întrebă Jeff. Şi de unde naiba aflase numele lui Cindy?" O păcăleală. Da, da… cel mai probabil era o păcăleală.

– De unde ştii? întrebă el rece.

– Pentru că am fost acolo în seara aia, răspunse Jinx.

Apoi, în timp ce Jeff ascultă în tăcere, fata îi povesti tot ce se întâmplase în noaptea aceea nefastă în staţia de pe 110th Street.

Istoria ei se potrivea perfect cu amintirile lui.

După ce termină, între cei doi se aşternu tăcerea, întreruptă într-un final de Jeff.

– Cum m-ai găsit? întrebă el.

– Hăitaşii de la 53rd Street. Ei mi-au spus încotro te-ai îndreptat.

– Hăitaşii? repetă Jeff.

– Oamenii care lucrează pentru vânători. Treaba lor e să vă ţină în tunele până când vânătorii pleacă pe urmele voastre.

Jeff se încruntă.

– Şi treaba ta care e?

– Sunt un fel de mesager. Uneori ridic banii pe care-i primesc hăitaşii şi alteori chiar îi împart. Câteodată împrăştii vorba că vânătoarea a început.

Fata nu se mişcă deloc şi nici nu dădea semne că ar vrea s-o ia la fugă, arătându-i clar că nu îi e frică de el şi că aşteaptă pur şi simplu să vadă ce-o să facă tânărul.

– Cine sunt vânătorii? întrebă Jeff într-un final.

– Oameni de afară, răspunse Jinx. În mod normal, ei vânează doar criminali. Dar tu n-ai făcut nimic.

– Aşadar, n-ai de gând să le spui că m-ai găsit? Jinx negă din cap.

– O să te ajut să ieşi la suprafaţă.

Heather se lipi cât putu de betonul dur, îşi întoarse capul şi-şi închise instinctiv ochii. Totuşi, auzea trenul care trecea duduind la numai o jumătate de metru pe lângă ea, în timp ce curentul cu miros stătut îi biciuia faţa. Acesta fusese primul lucru pe care-l observase după ce sărise de pe peron în urma lui Keith Converse şi intrase în tunel – nu întunericul ce se întindea ca o mantie groasă înainte, ci izul fetid care părea că-ţi pătrunde prin fiecare por al pielii. Deşi mergeau prin tunele doar de vreo jumătate de oră, se simţea acoperită din cap până-n picioare de mizerie şi funingine. Pielea o mânca, ochii o usturau şi, deşi mirosul i se acomodase întru câtva cu duhoarea îngrozitoare ce era impregnată în pereţii tunelului, stomacul ei refuza acest lucru. Nu numai aerul o făcea să icnească, dar şi teroarea ce pusese stăpânire pe ea imediat ce se afundase în întuneric.

Prima dată când văzuseră metroul venind, crezuse că o să moară. Era o singură pereche de şine, străjuită de-o parte şi de alta de ziduri din beton. Când lumina farurilor o orbise, împietrise ca o căprioară surprinsă de farurile unui automobil. Dacă n-ar fi fost Keith, probabil că ar fi fost strivită de roţile imense de fier. Dar bărbatul o trăsese de mână şi îi strigase cât îl ţinuse plămânii:

– Uite-acolo e o pasarelă!

Un moment mai târziu o ridicase, o împinsese pe pasarelă şi se aruncase peste ea. Când trenul trecu vuind, Heather tremură din toate încheieturile şi, după ce totul se termină, rămase pe loc, trăgând aer în piept, aproape sufocată.

– Te simţi bine? o întrebă Keith, săltând-o blând în picioare.

Ea încuviinţă din cap, nevrând să admită cât de îngrozită fusese, dar Keith zâmbi amar şi spuse:

– Atunci eşti mai tare decât un bărbat… eu era să fac pe mine de

frică.

– De fapt, am crezut că o să mor, recunoscu şi Heather, coborând uşor de pe pasarelă înapoi pe şine.

Acum, când cel de-al patrulea tren trecu urlând pe lângă ea, Heather ştia că n-o să moară, cel puţin nu zdrobită de un vagon de metrou. Nemulţumită de propria laşitate, se sili să-şi deschidă ochii, îşi întoarse capul şi se uită direct spre trenul care alerga în mare viteză. Un val de ameţeală o năuci, dar rezistă cu îndârjire, lipindu-se şi mai tare de betonul dur. După ce ultimul vagon dispăru, sări din nou pe şine şi se uită în urma lui, citind litera vopsită pe geamul acestuia: D.

Înainte ca trenul să apară, apucaseră să vadă tunelul ce se lărgea chiar în faţa lor şi să observe un număr din ce în ce mai mare de şine. Acum, când monstrul cel lung coti în stânga, îşi dădu seama imediat unde se aflau.

Sub 53rd Street.

Câţiva paşi mai încolo, intrară în zona specială unde trenurile puteau întoarce şi luminile staţiei deveniră vizibile. Dar chiar înainte de a se apropia suficient de spaţiul unde întunericul se transforma într-un soi de negură, Keith se opri. Fără să rostească nici un cuvânt, Heather îl imită şi rămaseră liniştiţi câteva momente. De undeva, răzbătea sunetul unui tren care se îndepărta, dar nu dură mult şi în tunel se lăsă iar tăcerea. Totuşi, Keith nici nu se mişcă şi nici nu scoase vreo vorbă. Când Heather se întoarse spre el, acesta îşi ridică mâna şi îi arătă ceva. Atunci îi văzu şi ea: doi bărbaţi stăteau la capătul peronului, scrutând întunericul din tunel.

Ca şi cum ar fi căutat ceva.

Sau pe cineva.

– La fel ca în fiecare staţie în care am fost, şopti Keith, aplecându-se să-i poată vorbi direct în ureche. Numai că ăia arătau de parcă ar fi pierdut vremea pe acolo. Tipii ăştia chiar caută ceva.

– Pe noi? întrebă Heather în şoaptă. Keith dădu din cap că nu.

– De unde să ştie că suntem aici?

– Poate că cineva care ne-a văzut sărind de pe peron, la Circul Columbus, a venit până aici şi le-a spus. Trenurile sunt pline de vagabonzi.

– Poate o caută pe Jinx, sugeră Keith.

– Sau pe Jeff.

– Ştii ce, spuse Keith, cred că ar fi mai bine să mergem şi să îi întrebăm direct, ce zici? Aşteaptă-mă aici.

Porni înainte. Heather, ignorându-i ultimele cuvinte, se luă după el. Când bărbatul se opri ca s-o dojenească, fata îi aruncă o privire care îi sugera foarte clar că orice discuţie era în zadar.

– Dacă se iveşte vreo problemă… spuse ea.

– Dacă se iveşte vreo problemă, repetă Keith, retezându-i vorbele, tu să-ţi ţii gura.

Îşi scoase pistolul de la brâu, i-l arătă, apoi îl ascunse în mâna pe care o băgă adânc în buzunarul din afară al jachetei.

Heather apucă şi ea instinctiv pistolul pe care-l luase din dulapul cu arme al tatălui ei şi îl dosise în haina ei, o geacă de motociclist de-a lui Jeff, ce nu-i plăcuse niciodată.

– Lasă-mă pe mine să vorbesc, spuse Keith. Prefă-te că eşti drogată. Keith porni cu un mers şleampăt în felul vagabonzilor pe care-i văzuse pe străzi, prin parcuri sau pe la metrou în ultimele două zile. Heather începu să-şi târşâie picioarele în spatele lui, ţinându-şi capul plecat, cu părul atârnându-i în dezordine pe lângă obraji. Când ajunseră lângă peron, Keith se urcă, apoi o trase pe Heather după el.

– Căţeaua dracu', mormăi el. Ar trebui… Heather se smuci ca să-şi elibereze braţul.

– Ia-ţi dracului mâinile jegoase de pe mine, porcule!

După ce fata se îndepărtă ursuză, Keith ridică din umeri neajutorat spre cei doi bărbaţi, care îi rânjiră, arătându-şi dinţii ştirbi, după care îi făcură cu ochiul.

– Rahat, omule… de ce nu scapi de ea?

Keith îşi deschise larg braţele.

– Las-o, că-i vin eu de hac. Aţi văzut-o pe Jinx? Zâmbetul bărbatului pieri.

– Da' de ce-o cauţi?

Keith căută cu înfrigurare în minte un răspuns şi-atunci îşi aminti teancul de bani pe care i-l dăduse Tillie lui Jinx ieri. Scutură din cap spre Heather, care stătea cu spatele la ei.

– Am auzit că are nişte bani. Bărbatul ştirb se aplecă ameninţător.

– Auzi, bă, boule! Dacă te iei de Jinx, te-ai ars. Vânătorii o să plece după tine imediat ce-o să-i căsăpească p-ăia doi de-i urmăresc

acuşi!

Keith se încumetă să arunce întrebarea cea mare:

– Ai vreo idee pe unde sunt?

Cel de-al doilea bărbat înclină capul spre şine.

– Am auzit că fuseră pă jos la trei, alţii vin dinspre est şi restu' vin p-aci. Io, dac-aş fi în locu' tău, m-aş căra dracu' de-acilea.

– Rahat, spuse Keith.

O înhăţă pe Heather, apucând-o de mână, până când fata se întoarse.

– Haide, plecăm.

Ea se trase înapoi ca şi cum ar fi vrut să scape de el.

– Du-te la dracu'… de ce naiba nu mă laşi în pace?

– Poate c-aşa am să fac, tâmpito!

Keith îi dădu drumul şi porni pe peron exact când trenul trăgea în staţie.

– Cine dracu' are nevoie de tine?

– Nu mă lăsa aici! ţipă Heather, alergând după el să-l prindă şi sărind în vagonul în care urcase şi el.

Uşile se închiseră în urma ei şi Keith îi făcu prieteneşte cu ochiul.

– Eşti bună, spuse el în timp ce trenul părăsi staţia.

– O clipă, chiar am crezut că vrei să scapi de mine.

– Am bănuit că o să te descurci, aşa că nu te mai îngrijora.

Se duseră până în ultimul vagon şi la următoarea staţie de pe 53rd Street coborâră.

Săriră pe şine înainte ca trenul să plece, strecurându-se prin întuneric precum şobolanii.

– A spus că vânătorii au fost "pe jos la trei"… ai vreo idee ce înseamnă asta?

Heather negă din cap.

– Jeff a făcut un curs de arhitectură urbană anul trecut. Se pare că sub oraş sunt o mulţime de tunele, structurate pe mai multe niveluri în jos. Probabil că "pe jos la trei" se referă la trei niveluri mai jos de aici.

Privi prin bezna adâncă.

– Dar cum ajungem acolo?

– Dacă există o cale, atunci o s-o găsim, spuse Keith. Să mergem.

Perry Randall se simţi străbătut de un fior familiar, în timp ce se mişca tăcut prin semiîntunericul din tunelul utilitar. Plasaţi ceva mai în spate, Frisk McGuire stătea la stânga lui, în timp ce Carey Atkinson supraveghea partea din dreapta. Formaţia aceasta nu era încă necesară, desigur, de vreme ce nu coborâseră foarte adânc ca să se afle în pericol real. Totuşi, nu strica niciodată să fii precaut – jungla de sub străzi putea fi de departe mai periculoasă decât savana africană. Cu doi ani în urmă, pierduseră un membru când tribul care locuia la ultimul nivel al tunelelor pusese la cale o ambuscadă despre care nici cele mai bune iscoade ale clubului nu auziseră nimic.

Pe de altă parte acesta era şi farmecul vânătorii. Nu se limita doar la gustul primejdiei obişnuite – oricum nu se compara cu o partidă de vânătoare, ca aceea la care participase el în Zimbabwe şi unde simţul aventurii fusese doar o iluzie. Aici, sub străzile celui mai civilizat oraş din lume, riscurile erau la fel de reale atât pentru vânători în sine cât şi pentru cei hăituiţi. Perry îşi amintea prima lor vânătoare, după ce el şi Linc Cosgrove organizaseră Clubul de Vânătoare Manhattan. Când Eve îi spusese cu ce voia clubul să se ocupe, îşi dăduse seama imediat că femeia beneficia de sprijinul necondiţionat al soţului ei şi că, dacă Perry nu era de acord cu propunerea lor, Linc se va mulţumi să găsească un alt membru care să vrea. Linc nu avea nimic de pierdut – problemele de inimă îl doborâseră definitiv pe o plajă din Jamaica la doar câteva luni după ce i se diagnosticase boala.

– Bărbatul care a violat-o şi a omorât-o pe fiica mea a fost eliberat din închisoare astăzi, îi comunicase Eve, cu ochii clocotind de ură şi vocea rece ca gheaţa. Fiica mea e moartă, iar el e un om liber.

Până în acel moment, Perry Randall nici nu fusese conştient de faptul că Eve Harris avusese vreodată un copil, ca să nu mai vorbim că acesta fusese şi ucis. Dar Eve îi anticipă întrebarea înainte ca el s-o pronunţe cu voce tare.

– Fiica mea n-a contat, spuse ea. Am fost considerată doar o altă mamă celibatară, iar ea a fost doar o altă fată de culoare fără tată. Dacă fata mea ar fi fost albă, nenorocitul ar fi fost executat.

Ochii ei priviră pe rând fiecare din chipurile care o înconjurau, provocându-i să o contrazică. Nici unul nu se simţea în apele lui, dar nimeni nu îndrăzni să deschidă gura.

– Dar ea a fost fiica mea, continuă Eve. Iar el e acum pe străzi,

văzându-şi bine mersi de viaţa lui. Ştiţi la fel de bine ca şi mine că îşi caută deja următoarea victimă.

Perry Randall nu comentă, dar atunci Linc Cosgrove luă el cuvântul:

– Nu este vorba doar de copilul soţiei mele, spuse el. Ci şi de tendinţa vremurilor pe care le trăim. Nimeni nu mai este răspunzător pentru faptele sale. Totul se întâmplă din vina altcuiva.

Îi dădu o fotografie lui Randall în care se vedea chipul unui bărbat de vreo douăzeci şi cinci de ani, cu ochi mici şi apropiaţi, o bărbie subţire şi un smoc de păr blond ce-i cădea peste fruntea bombată. Numele tânărului era Leon Nelson.

– Am citit transcrierea procesului lui, continuă el. Nu l-au judecat pe el, ci pe fiica lui Eve. La sfârşit, i-au dat cincisprezece ani.

Linc Cosgrove îşi arcui sprâncenele groase şi vocea lui căpătă un ton plin de sarcasm.

– A fost o crimă la urma urmei… trebuiau să facă *ceva,* nu? Dar închisorile sunt supraaglomerate şi, din câte se pare, a fost cuminte. Aşa că acum a ieşit pentru bună purtare şi, după cum spune şi Eve, negreşit îşi caută următoarea victimă.

Perry Randall se uită din nou spre Eve, întrebând-o din ochi ce doreşte.

– Vreau dreptate, spuse Eve. Dar nu numai pentru fiica mea. Vreau dreptate pentru fiecare victimă neputincioasă din acest oraş.

Atunci le expusese propunerea ei, pe acelaşi ton indiferent şi rece cu care discuta orice propunere pe care o ridica în faţa Consiliului Primăriei, în care fusese aleasă la trei ani de la prima lor întâlnire.

– Eu mă gândesc ca la un club în club, le explicase ea. Un club de oameni drepţi care pun deasupra intereselor personale binele oraşului şi al cetăţenilor lui.

Ceea ce propunea ea nu era un grup de linşaj. Mai degrabă, un sistem organizat în care cele mai periculoase elemente ale oraşului vor fi identificate şi eliminate.

– Fiecare dintre ei va beneficia de şanse egale, continuase Eve. Vom stabili o limită de timp şi de spaţiu, dacă hotărâţi că e necesar. Iar dacă vreunul va fi în stare să-şi găsească drumul spre suprafaţă prin labirintul de sub oraş, atunci vom considera că şi-a câştigat pe bună dreptate libertatea. Dar trebuie să şi-o câştige… am eliberat

prea mulţi oameni de prea multe ori. A venit vremea ca oamenii să lupte din nou pentru viaţa lor.

Perry Randall înţelesese de mult că înmulţirea actelor criminale trebuie oprită şi că sistemul oferit de stat pentru pedepsirea şi îndreptarea lor se dovedise adesea inutil şi periculos.

Acesta fusese de fapt şi scopul original al înfiinţării Clubului 100: să permită elitei societăţii să facă tot ce este necesar, departe de ochiul public, pentru ca dreptatea să primeze din nou.

Aşa se născuse şi Clubul de Vânătoare Manhattan.

El şi Linc Cosgrove îi selecţionaseră amândoi pe primii membri şi încă îşi mai amintea noaptea când el, Linc, Frisk McGuire şi Carey Atkinson porniseră în căutarea bărbatului care o omorâse pe fiica lui Eve Harris. Eve însăşi îi organizase pe oamenii din tunele – cei care mai târziu aveau să devină hăitaşii jocurilor de vânătoare – dându-le bani drept răsplată pentru munca lor.

Oamenii lui Carey Atkinson descoperiseră unde locuia criminalul şi o parte din acoliţii lui Eve îl escortaseră până în tunele, explicându-i ce urma să se întâmple şi de ce, oferindu-i şi câteva provizii.

Apoi îi dăduseră drumul în adâncuri să se descurce.

Ceea ce Perry nu se aşteptase să experimenteze a fost entuziasmul care i-a cuprins pe toţi în clipa în care au trecut de uşa tăiată în zidul subsolului Clubului 100 – acum sediul Clubului de Vânătoare Manhattan – şi au început să exploreze tunelele. Prima vânătoare a durat aproape o săptămână, pentru că el şi echipa lui au fost nevoiţi să traseze hărţile tunelelor, învăţând unde se află pasajele ascunse şi care dintre ele duceau într-o înfundătură. În cele din urmă îşi prinseseră prada într-o ambuscadă la nivelul patru, chiar sub un puţ care dădea spre Hudson. Perry însuşi îl împuşcase pe Nelson, plasându-i punctul roşu al laserului de la lunetă exact în mijlocul frunţii, în timp ce acesta se sprijinea de peretele puţului. Fiorii care îl străbătuseră când apăsase pe trăgaci şi satisfacţia trăită la vederea corpului lui Nelson, căzut grămadă în noroiul ce acoperea fundul canalului, nu se comparau nici măcar cu senzaţiile pe care i le oferea gimnastica sexuală a lui Carolyn.

Pasiunea pentru vânătoare nu i se mai potolise de atunci, aşa că acum, la începutul unei noi aventuri, se simţea mai plin de viaţă ca

oricând. Aşteptase acest moment de luni de zile. Din clipa în care Jeff Converse fusese arestat, Perry ştia că, mai devreme sau mai târziu, tânărul care credea că într-o bună zi se va căsători cu fiica lui va face parte dintr-o partidă de vânătoare.

După ce îl condamnaseră – cea mai slabă pedeapsă pe care i-o putea da judecătorul -, ştia că venise vremea. Când Eve Harris îl sunase să aranjeze întrunirea comitetului special pe care ea îl conducea, era pregătit. Desigur, Eve urma să-şi primească şi ea partea ei de bruftuluială: era de neiertat că lui Jeff Converse i se permisese să pună mâna pe un telefon mobil. Dar în privinţa asta o să ia măsuri după ce vânătoarea se va termina.

După ce Jeff Converse va ajunge acolo unde îi este locul, adică printre celelalte trofee ce stăteau aliniate de-a lungul zidurilor Clubului de Vânătoare.

Cu simţurile ascuţite de adrenalina ce-i pulsa prin corp, degetele apucaseră cu putere cureaua de piele de care era prinsă la spate puşca. Arma făcea parte din categoria Steyr SSG-PI şi era înzestrată suplimentar cu o lunetă pentru zi-noapte şi un dispozitiv cu raze infraroşii.

Când ajunse în locul în care uşa închisă de la tunelul utilitar dădea în tunelul ce ducea la 53rd Street, băgă mâna în buzunar şi scoase una din numeroasele chei care le fuseseră oferite tuturor participanţilor la vânătoare. Randall forţă nervos cheia de mai multe ori când aceasta se înţepeni, dar reuşi în cele din urmă s-o răsucească şi uşa se deschise.

Se uită în stânga, dar nu văzu nimic în afara strălucirii îndepărtate a staţiei de metrou.

În dreapta, undeva mai departe, un cuplu de vagabonzi – un bărbat şi o femeie, judecând după înfăţişarea lor – se furişau prin întuneric.

După ce tot restul echipei lui Randall se folosi de uşa secretă, cele două siluete dispărură.

Heather Randall îşi înfipse cu putere mâna în braţul lui Keith Converse. Când acesta se întoarse spre ea, de-abia zări degetul ei lipit de buze în semn de avertizare. Fata se aplecă înainte şi îi şopti la ureche.

– Am auzit ceva… o uşă care se închide.

Keith se încruntă. Trecuseră pe lângă o uşă numai cu câteva minute înainte. Îi încercase clanţa, nerăbdător să scape din tunel, dar aceasta era închisă.

Nu-şi aminti să mai fi văzut o alta.

În schimb *descoperise* un puţ îngust ce ducea în jos şi care avea trepte de fier încastrate în perete. Încă nu se hotărâse dacă să coboare pe acolo sau nu. Acum, după şoapta de avertizare a lui Heather, nu mai avu nici o ezitare şi se avântă în întunericul de dedesubt.

O secundă mai târziu, Heather îl urmă.

După numai un minut, Perry Randall şi tovarăşii săi de vânătoare ajunseră la gura puţului.

După ce discutară câteva clipe, stabilind ultimele detalii, începură cu toţii să coboare, sprijinindu-se pe inelele de fier ale scării.

CAPITOLUL 33

Jagger se uita în jos spre Jeff. Ţinea ochii închişi, dar Jagger nu era sigur dacă doarme sau doar se preface. Oricum nu conta, pentru că el se mulţumea să-l privească şi atât.

Îi plăcea să-l vadă pe Jeff dormind. Îi plăcea felul în care buzele lui se arcuiau puţin la colţuri, ca şi cum ar fi zâmbit. Îi plăcea maxilarul lui cu linii fine şi rotunde, ca ale unei vedete de cinema.

Îşi mută privirea de pe chipul lui Jeff spre corpul acestuia. Fără să ştie din ce pricină – Jagger nu-şi mai amintea – Jeff nu mai avea haine pe el şi, chiar dacă nu tremura, Jagger putea să jure că prietenului său îi este frig.

Până şi el tremura din toate încheieturile.

Poate că, dacă se aşeza lângă el şi se lipea de trupul lui…

Brusc, Jagger se trezi şi el fără haine şi foarte aproape de corpul lui Jeff… foarte aproape. Pielea lui era moale şi fină, şi Jagger îi mângâie tandru coapsa cu degetele. Jeff se strânse lângă el şi Jagger simţi cum i se întăreşte bărbăţia.

Iar mâna lui, care cu numai o secundă în urmă se afla pe coapsa lui Jeff, se găsea acum…

Jagger tresări brusc şi se trezi din somn. Avea mâna între picioare şi…

Şi-o trase într-o parte şi se uită repede în jur, îngrozit că Jeff l-ar fi putut vedea, şi pricepu că visase.

Era în continuare singur în adăpostul în care Jeff îl lăsase şi se relaxă.

"A fost doar un vis, îşi spuse el. Nu înseamnă nimic. Nimic, nimic!"

Apoi, când realitatea deveni tot mai clară, începu să se întrebe unde era Jeff.

Şi de cât timp aţipise.

Nu intenţionase să adoarmă – nici nu credea că o să poată, la cât de tare îl ustura faţa. Acum însă tot corpul îl durea şi muşchii îi înţepeniseră din cauza curentului din tunel. Se rostogoli cu un

geamăt şi o arsură ucigătoare îi sfâşie obrazul drept. Fără să se gândească deloc ce face, îşi puse degetele murdare de noroi pe faţă şi sări ca ars din cauza durerii. Îşi duse degetele la gură şi simţi gustul sălciu şi sărat al sângelui.

Mult mai blând se apucă să-şi exploreze şi restul rănilor. Băşicile de pe pielea capului erau şi mai rele – ultima oară când le atinsese, de-abia dacă le simţise. Acum păreau să fi înflorit peste tot şi, deşi ştia că n-ar trebui să pună mâna pe ele, degetele lui nu conteniră să le pipăie şi să le apese, până când acestea, într-un final, plesniră. Avea băşici şi pe faţă, dar nu numai pe obrazul drept, acolo unde se spărseseră pentru că dormise cu faţa lipită de beton. Erau şi pe bărbie şi pe nas, iar ochiul drept îl înjunghia atât de tare, încât de-abia putea să-l mai deschidă. Probabil că avea faţa întoarsă spre dreapta când nenorocitul ăla turnase apă clocotită peste el, pentru că obrazul stâng părea mai zdravăn, cel puţin la atingere. Dar restul rănilor îl dureau atât de rău, încât avea senzaţia că o să-i ia capul foc şi…

Şi pe unde dracu' umbla Jeff?

"M-a părăsit, gândi Jagger. Nenorocitul m-a părăsit."

I se păru că trecuseră ore întregi de când plecase Jeff. La început, nu se îngrijorase – avea încredere în Jeff- avea mai multă încredere în el decât în Jimmy…

Mă rog, înainte ca lucrurile alea rele să se petreacă.

Totuşi, nu se mai încrezuse în nimeni aşa cum se încrezuse în Jeff şi, când acesta i-a spus că n-o să întârzie mult, nu s-a îndoit nici o clipă. Acum însă, pentru că nu ştia cât timp dormise şi pentru că durerea îl scotea din minţi, începuse să-şi facă probleme. Jeff trebuia să găsească nişte apă, atâta tot. De cât timp avea nevoie? Conductele alea erau sparte pretutindeni.

Dar dacă păţise ceva?

Se gândi atunci la toţi oamenii pe care îi întâlniseră în tunele, la toţi bărbaţii care îi ameninţaseră cu cuţitele şi care păreau că nici nu vor clipi dacă vor fi nevoiţi să înfigă lamele ascuţite în piepturile lor.

Dar dacă Jeff dăduse nas în nas cu tipii ăştia, iar el nu fusese acolo să-l protejeze?

La dracu'! Cum de putuse să fie atât de idiot, încât să-l lase pe Jeff să plece de unul singur?

Jeff era deştept – mult mai deştept decât el – dar nu şi foarte solid,

încât fără protecţia lui orice era posibil. Putea să moară cât ai zice peşte!

Jagger se chinui să se aşeze în fund şi se sprijini cu spatele de zidul firidei. Avea gâtul pârjolit şi stomacul îi ghiorăia de foame.

Şi crenvurştii rămăseseră la Jeff.

Ticălosul! Plecase cu mâncarea şi dispăruse, lăsându-l să moară de foame.

Furia lui Jagger începu să clocotească odată cu intensificarea usturimii rănilor de pe cap. Aici ajungeai când aveai încredere în oameni – o luai peste bot. Aşa făcuse şi mama lui, care plecase într-o zi, abandonându-l în magherniţa în care locuiau fără mâncare şi fără ca cineva să aibă grijă de el. Începuse să urle atunci şi, după ce fusese auzit într-un final, îl aruncaseră într-un cămin pentru orfani.

Lui Jagger îi venea să urle şi acum, dar învăţase cu mult timp în urmă că, dacă faci gălăgie, nu rezolvi nimic. Dimpotrivă, dădeai de belea. Tot ce trebuia să faci era să pretinzi că nu îţi pasă. Să pretinzi că nimic nu era în neregulă. Apoi, când ţi se oferea şansa, te răzbunai.

Furia din el crescu şi mai tare şi Jagger strânse cu putere singura armă pe care o avea, cramponul de fier. Începu să îi frece vârful de suprafaţa de beton, ascuţindu-l. În timp ce se lupta cu metalul, începu să-şi imagineze lucrurile pe care i le va face lui Jeff, dacă avea să-l mai găsească vreodată. Şi nu numai cu cramponul.

Dar şi cu mâinile.

Îşi închipui cum îl va strânge de gât. Ochii lui Jeff – frumoşi, căprui şi blânzi – se vor uita la el, implorându-l să se oprească, rugându-l să-i dea drumul. Dar asta nu se va întâmpla – va strânge tot mai tare şi va privi cum faţa lui Jeff se face roşie, cum ochii îi ies din orbite şi cum braţele lui se vor zbate neajutorate pentru a se elibera. Dar nu se va lăsa păcălit, pentru că Jagger ştia cât era de puternic.

Şi nu se va lăsa înduplecat, oricât de tare l-ar fi implorat. Îl va înlănţui în continuare, până când nu se va mai zvârcoli. Şi după aceea, când va fi convins că Jeff nu va mai fugi de lângă el, îl va ţine în braţe, îl va legăna, aşa cum mama lui îl legăna când era mic, înainte să-l părăsească.

Şi atunci vor fi împreună, doar ei doi, el şi Jeff.

Un sunet, atât de slab încât la început nu-l sesiză, străbătu

întunericul şi Jagger îngheţă, ţinând cramponul suspendat în aer. Muşchii i se încordară odată cu auzul.

Zgomotul se auzi din nou.

Paşi, undeva în depărtare.

Paşi care se apropiau…

Jeff era din ce în ce mai neliniştit. Când Jinx apăruse pentru prima dată din întuneric, se născuse în el o uşoară speranţă, la gândul că ea putea să ştie o cale de ieşire din tunele. Acum însă începea să aibă dubii. Se aflau la jumătatea drumului spre locul în care era Jagger, când Jeff se opri brusc şi se întoarse cu faţa spre ea.

– De ce o fac? întrebă el. Jinx îl privi întrebătoare.

– Cine ce să facă?

– Hăitaşii. Nu aşa le spui tu? Bărbaţii care păzesc la metrou.

– Cum adică de ce? se răţoi ea.

Apoi, fără să aştepte răspunsul lui, adăugă:

– Pentru bani.

– Hăitaşi, repetă Jeff, mai mult pentru sine. Zici că mână nişte vite rătăcite sau ceva de genul ăsta.

– Nu vite, îl corectă Jinx. Ce nu pricepi? E vorba de un joc.

– Asta-i tot? întrebă el, cu glasul străbătut de revoltă. Un joc? Fata se uită la el furioasă.

– Eşti cumva greu de cap? Nu pricepi că tu şi celălalt tip sunteţi la mijloc? Şi nu sunteţi vite, pentru vânători, ci doar un vânat. Cum ar fi iepurii, căprioarele sau ce mai vânează oamenii.

Jeff se simţi descurajat.

– Şi cei care trăiesc aici îi ajută cu adevărat?

– De ce n-ar face-o? întrebă Jinx, ridicând din umeri. Oamenii mor aici tot timpul şi nimănui nu-i pasă. De multe ori nimeni nu ştie ale cui sunt cadavrele. Aşadar, dacă cineva ne plăteşte doar ca să împiedicăm pe cineva să iasă afară, ce mare scofală e?

Jeff îi aruncă o privire posomorâtă. Fata nu părea să aibă mai mult de paisprezece, cincisprezece ani, dar ceva din tonul ei neînduplecat îi spunea că vieţuieşte de ceva vreme pe străzi.

– Păi, atunci, de ce n-aş crede că şi tu nu eşti decât un alt hăitaş? Jinx se uită la el, de parcă ar fi privit un handicapat.

– Pentru că folosesc numai bărbaţi pentru treaba asta. Bărbaţi

solizi. Cum îţi închipui că aş putea eu să te opresc să faci ceva? Isuse!

Atunci, din senin, fata întrebă:

– Cum arată tatăl tău?

– Tata? repetă Jeff. Ce legătură are tata cu…

Apoi îl izbi brusc. Se întâmplaseră atât de multe de când Tillie îi alungase din adăpostul ei, încât aproape că uitase vocea slabă care-l strigase pe nume.

– Mi s-a părut că-l aud, şopti el. Dar…

Se întrerupse, cercetând-o cu atenţie pe Jinx. Ce putea ea să ştie despre tatăl lui?

– Am întâlnit un tip la staţia de metrou, spuse fata, privindu-l aproape sfidător. Staţia de la Circul Columbus. Mi-a arătat o poză cu tine.

– Cum arăta? întrebă Jeff, simţindu-şi pulsul bătând mai iute, la gândul că ar fi putut să fie vorba de tatăl lui.

Dar de ce să-l caute? Iar dacă cineva îl văzuse alergând spre metrou în noaptea accidentului, atunci mai degrabă vreun poliţist era cel care putea pune întrebări.

– Păi, era puţin mai scund decât tine, spuse Jinx. Tipul de bărbat chipeş, cu ochi albaştri şi păr blond.

Îşi lăsă capul puţin într-o parte, studiindu-i faţa în lumina difuză.

– Aducea puţin cu tine, zic io, numai că tu ai altă culoare la ochi şi la păr.

– Şi poza? întrebă Jeff, străduindu-se să-şi controleze sentimentele.

– Tu erai în poză. Dar păreai mai tânăr – poate când erai la liceu. Jeff simţi că îi sare inima din piept când auzi descrierea fotografiei pe care tatăl lui o purta întotdeauna în portofel.

– Şi ce a spus? insistă el, fără să-şi mai ascundă nerăbdarea.

– Voia să ştie dacă te-am văzut, răspunse Jinx. Tocmai îi povesteam despre vânătorii care sunt pe urmele tale când…

Veni rândul lui Jinx să şovăie, dar apoi trase adânc aer în piept şi îşi termină fraza.

– Ei bine, au apărut poliţiştii de tranzit şi a trebuit s-o şterg. Nu prea mă au la suflet.

Jeff de-abia dacă o auzi. Dacă tatăl lui îl căuta, atunci cine altcineva îl mai ajuta? Gândurile i se învălmăşiră în încercarea de a

dezlega misterul. De unde ştia tatăl lui unde se afla? Să fi fost datorită telefonului mobil? Poate pentru că Heather primise mesajul sau mama lui îl auzise înainte ca bateria să se descarce…

Dar dacă tatăl lui aflase că e încă în viaţă, atunci oare şi poliţiştii prinseseră de veste?

– Şi poliţiştii? întrebă el. Au fost şi ei la metrou să întrebe de mine? Jinx îşi dădu ochii peste cap.

– Ei vin la metrou numai dacă au treabă undeva şi nu intră în tunele. Nişte găini fricoase, după părerea mea.

Jinx încremeni brusc şi, când Jeff începu să vorbească din nou, ea îl apucă de mână şi-şi duse degetul la buze.

De undeva din stânga, Jeff auzi un sunet.

Paşi.

Paşi care păreau că se apropie.

Privi în jur. La câţiva metri mai încolo se găsea un pasaj îngust prin care se strecurase după ce plecase de lângă Jagger. Nu-i rămânea altă soluţie decât s-o ia şi pe fată cu el. Iar dacă aceasta minţea şi lucra pentru vânători, el i-ar fi condus direct spre bărbatul care îi salvase viaţa. Dar dacă nu intra acolo şi pornea în altă direcţie şi nu mai găsea drumul înapoi…

Atunci ar fi însemnat să-l abandoneze pe Jagger definitiv.

Hotărându-se, îi făcu un semn lui Jinx să-l urmeze şi porni spre pasaj, mişcându-se încet pentru a nu scoate nici un fel de zgomot. Ajunseră lângă deschizătură şi se strecurară pe rând înăuntru. Tânărul se deplasă cât putu de repede, dar pasajul părea nesfârşit, iar acum i se părea că aude din nou paşi, de data asta, mişcându-se şi mai iute.

Apropiindu-se.

Ajunse în sfârşit la capătul pasajului, coti spre stânga şi o trase pe Jinx după el. Amândoi se lipiră instinctiv cu spatele de zid, chinuindu-se să-şi controleze respiraţia în timp ce ascultau.

Din depărtare răsună din nou zgomotul paşilor.

Apoi o pauză.

Pe peretele opus apăru un punct roşu strălucitor.

Se mişcă de-a lungul zidului, înainte şi înapoi, coborând încetişor până pe podea.

"Laser, se gândi Jeff. Folosesc lunete cu laser şi mă caută pe

mine."

Punctul roşiatic dispăru brusc, apoi paşii se îndepărtară.

Când Jeff era chiar pe punctul de a se adânci şi mai tare în tunel, Jinx îl apucă de mână, oprindu-l.

– Ascultă, şopti ea.

Încă o dată auzul lui Jinx se dovedi mai bun decât al lui. În dreapta lor, din direcţie opusă, răzbătea sunetul unor picături de apă.

După vreo cincizeci de metri descoperiră locul în care tavanul era crăpat şi de unde curgea câte o picătură la câteva secunde. Copleşit de sete, Jeff întinse mâna spre spărtură, şterse o picătură şi-şi băgă degetul umed în gură.

Apa era curată şi proaspătă, şi brusc simţi o nevoie aproape de nestăvilit să-şi lipească buzele de tavan şi să sugă toată umezeala de acolo.

Se abţinu însă şi aşeză paharul de carton dedesubt, apoi aşteptă calm ca acesta să se umple.

Bău numai cât să-şi mai aline puţin uscăciunea teribilă din gât, apoi umplu paharul încă o dată.

– N-ai de gând s-o bei? întrebă Jinx când Jeff porni înapoi prin pasaj, ducând cu grijă paharul de parcă ar fi avut în mână o cutie plină cu aur şi diamante.

– Jagger are mai multă nevoie decât mine, spuse el. După ce o să-l bea pe tot, mă întorc să mai iau.

"N-aveau să-l găsească pe Jeff."

Heather nu era sigură când îi intrase gândul ăsta în cap, dar cu cât ea şi Keith se aventurau tot mai adânc în tunele, cu atât devenea mai pesimistă.

Habar n-avea unde se găseau. Deşi făcuse tot posibilul să reţină fiecare cotitură, fiecare pasaj prin care se târâseră, fiecare scară pe care urcaseră sau coborâseră, îşi pierduse de mult simţul direcţiei. Semiîntunericul o dezorienta şi mai tare. La început, cele câteva raze de soare care pătrundeau prin gurile de canal risipite ici şi colo fuseseră suficiente pentru a nu se simţi complet pierdută. Dar de când coborâseră prin puţul de lângă locul unde auziseră uşa închizându-se – un sunet perfect normal la suprafaţă, dar total neobişnuit pentru lumea ciudată a tunelelor – se luptase din răsputeri să nu se lase

copleşită de valul de teamă ce risca să se transforme într-un atac de panică.

"Vino-ţi în fire, îşi spuse ea. O să ne descurcăm. O să-l găsim pe Jeff şi vom ieşi la suprafaţă." Dar când Keith, care mergea cu un pas înaintea ei, se opri şi-şi întinse mâna pentru a o împiedica să înainteze, toate temerile ei răbufniră. Şi poate că ar fi urlat din toţi rărunchii, dacă Keith nu i-ar fi acoperit gura cu palma. Cu stomacul făcut ghem, se căzni să desluşească totuşi ce anume îl făcuse să tresară şi, o clipă mai târziu, după ce bătăile inimii i se mai potoliră, auzi şi ea.

Paşi.

Uşori, neregulaţi, ca şi cum persoana respectivă s-ar fi temut de ceva.

Sau ar fi urmărit pe cineva?

Heather încercă să alunge gândul apărut din senin.

Se apropiau de o răscruce unde pasajul pe care mergeau ei se intersecta cu un altul. Zona slab luminată de deasupra era goală şi nu prea îşi dădea seama din ce direcţie a tunelului veneau paşii, dar avea certitudinea că erau din ce în ce mai aproape de ei. În orice clipă cineva putea apărea de după un colţ şi atunci…

Keith o strânse şi mai tare şi, când Heather se întoarse spre el, văzu cum o priveşte fix, iar buzele lui murmurară cinci cuvinte.

Cinci cuvinte pe care nu le pricepu de la început şi care nu reuşiră decât să-i sporească la maximum angoasa.

– Unde-i sticla? bălmăji el. N-ai pierdut-o, aşa-i?

Atunci cuvintele lui căpătară brusc înţeles: "Prefă-te că eşti beată!"

– Am aruncat-o, îngăimă la rândul ei. Că dacă era goală…

– Căţea tâmpită, rosti Keith puţin mai tare şi îndreptându-se cu paşi împleticiţi spre tunelul din faţa lor.

– Nu-ţi spusei eu, fă, să n-o bei pă toată?

Heather se târî şi ea în urma lui, cu chipul acoperit de şuviţele lungi de păr.

Chiar atunci, din întuneric, apăru o siluetă care se întoarse cu faţa spre ei. Heather ştia că nu e unul din oamenii care trăiau în tunele, pentru că nimic din atitudinea lui nu sugera că era vreun beţivan sau vreun drogat şi nici nu avea înfăţişarea celor care fuseseră exilaţi în adâncuri.

Bărbatul din faţa lor îi domina cu o siguranţă de sine şi o autoritate aparte, subliniată şi de arma pe care o purta în braţe. Suprafaţa ei metalică strălucea în lumina difuză a becurilor şi, din câte bănuia Heather, era vorba de o armă automată. Deasupra ţevii fusese montată o lunetă telescopică şi uşurinţa cu care omul îşi ducea arma arăta clar că nu întâmpină greutăţi în folosirea ei. În spate căra un rucsac mic şi era îmbrăcat în negru din cap până-n picioare, ca un erou dintr-un film de aventuri. Avea chipul vopsit cu atâta machiaj întunecat, încât nu i se mai zărea nici o trăsătură. Păru puţin surprins la vederea lor.

– Hei! strigă Keith, afişând un zâmbet larg, prostesc. Ai ceva de băut?

Bărbatul îl ignoră.

– Ce căutaţi aici? întrebă el, cu vocea la fel de impunătoare ca şi înfăţişarea lui. A început vânătoarea, iar voi n-ar trebui să vă plimbaţi pe aici.

Keith ridică mâinile, prefăcându-se îngrozit.

– Păi, să ne scuzaţi, vă rog. Da' nouă nu ne-a zise nimenea de nici o…

Se mişcă încetişor, aplecându-se înainte ca şi cum nu l-ar fi văzut bine pe celălalt.

– Şi ce ziceai mătăluţă c-a-nceput? Expresia bărbatului deveni şi mai aspră.

– Nu contează. Căraţi-vă de aici!

Le făcu un semn cu vârful armei spre capătul îndepărtat al pasajului în care se aflau.

– La vreo trei sute de metri mai încolo o să daţi de un canal care o să vă ducă direct în tunelul de sub metrou. Găsiţi o staţie şi ieşiţi.

Buzele lui se schimonosiră într-un zâmbet neplăcut.

– Şi încercaţi să nu vă lovească trenul – nu de alta, dar se strică şinele.

– Cum zici matale, spuse Keith împăciuitor. Noi nu vrem să facem necazuri…

O apucă pe Heather de mână şi o trase după el, iar fata se strădui cât putu să se clatine pe picioare.

– Căutam şi noi ceva de băut, mai murmură Keith, când se apropie de bărbatul ce rămăsese neclintit.

Apoi, exact când ajunse în dreptul lui, Keith păru că se împiedică, căzând peste el. Bărbatul, speriat, se trase instinctiv într-o parte, ridicându-şi arma ca pentru a-i goni pe Keith. Într-o clipă, Keith îl lovi pe bărbat cu vârful de la pantof exact în punctul sensibil dintre picioare.

Copleşit de un spasm atât de paralizant, încât doar un geamăt înăbuşit îi ieşi din gât, bărbatul căzu pe podea, strângând din reflex degetele în jurul armei. Chiar înainte ca acesta să atingă pământul, Keith îşi scosese pistolul de la brâu şi-i arse una peste tâmplă. Tremurând, bărbatul rămase lat jos. Corpul i se mai convulsionă o secundă, apoi înţepeni şi un firicel de sânge începu să-i curgă din rana adâncă de la cap.

Heather privi oripilată trupul doborât.

– E… e… mort?

– Mă-ndoiesc, murmură Keith, deja în genunchi şi scotocind prin buzunarele bărbatului. Dar o să doarmă dus o bună bucată de vreme – nu-ţi închipui că e ca în filme unde răufăcătorii se trezesc după două minute şi se apucă din nou să-i urmărească pe oameni.

Scoase portofelul bărbatului şi-l băgă în propriul buzunar, apoi desfăcu rucsacul şi i-l dădu lui Heather. La sfârşit, îi luă cureaua de nailon pe care o folosi ca să-i lege mâinile de glezne.

– Asta aşa, în caz că se trezeşte, spuse el.

Ridică arma şi se uită atent spre ambele coridoare. Prin întuneric nu se zărea nimic. Făcu un semn spre direcţia în care se îndrepta bărbatul.

– Dacă n-ai o idee mai bună, atunci cred că ar trebui să mergem încotro se ducea şi el.

Heather privi în jos spre individul care zăcea leşinat în mâzga de pe podea.

– Dar dacă-l găseşte cineva?

– Atunci vor şti că n-o să fie atât de uşor pe cât şi-au imaginat.

După ce porniră prin pasaj, Heather atinse cataramele rucsacului.

– N-ar trebui să vedem ce e înăuntru?

– Ba da, o asigură Keith. Dar dacă vreunul din nenorociţii ăia de colegi ai lui apare pe neaşteptate, nu am de gând să fiu pe aici ca să-i explic ce am făcut.

Răsucindu-se pe călcâie, se adânci şi mai mult în tunel, urmat

îndeaproape de Heather.

Primul şobolan mirosise sângele la doar câteva secunde după ce pistolul lui Keith sfâşiase scalpul bărbatului şi după ce el şi fata dispărură în întuneric, şase creaturi păroase se furişară cu precauţie spre trupul inconştient.

Se apropiară cu multă grijă, ştiind că tipul ăsta de animal poate fi foarte periculos, dar când văzură că nu se mişcă, deveniră mai îndrăzneţi.

Doi dintre ei chiar începură să adulmece sângele, înmuindu-şi limbile în fluidul cald şi sărat.

Alţi trei li se alăturară.

Curând mai apărură patru, iar un altul sări dintr-o gaură unde se ascunsese chiar din clipa în care sosise primul bărbat.

Începură mai întâi să-i ronţăie degetele şi, când văzură că tot nu se mişcă, trecură mai sus la braţe, apoi la faţă şi în cele din urmă la picioare şi la piept. Apoi, când pielea şi carnea fuseseră complet sfâşiate, iar organele interne expuse pe de-a-ntregul, gândacii şi furnicile începură să viermuiască prin întuneric, alăturându-se festinului.

Până în momentul în care bărbatul în haine negre muri, aproape un sfert din masa corpului său fusese consumată de creaturile vorace ale întunericului.

În ultimele clipe ale torturii sale fusese treaz.

Treaz, dar fără să poată urla.

Corzile vocale îi fuseseră deja mâncate.

CAPITOLUL 34

Omul ăla o să moară, nu-i aşa?

Heather şi Keith înaintaseră cu pas susţinut de când îl părăsiseră pe bărbatul ce zăcea în noroi. Nici unul nu vorbise după aceea, mulţumindu-se să memoreze drumul şi să-şi numere paşii. Keith se oprise la un moment dat chiar în dreptul unui cerc de lumină lăptoasă, răspândită de becurile prinse în tavanul jos al tunelului utilitar. Corpul îi tremura de încordare şi îi făcu un semn lui Heather să păstreze tăcerea. Îşi ciuliră amândoi urechile, în încercarea de a surprinde orice zgomot care ar putea trăda prezenţa altei fiinţe umane.

Nu auziră decât chiţăiturile şobolanilor ce se târau prin toate ungherele.

Liniştiţi că măcar temporar erau singuri, bărbatul se trase mai aproape de lumină şi, după ce Heather se trânti pe o conductă largă ca să se odihnească, Keith scotoci prin rucsacul capturat. De-abia când Heather îi puse întrebarea, îşi ridică privirea.

– Tot ce se poate, spuse el. Oricum ne-ar fi omorât. Imediat ce am fi trecut de el, ne-ar fi împuşcat pe la spate.

Deşi auzise foarte clar, mintea lui Heather respinse vorbele rostite de el. De ce i-ar fi omorât bărbatul ăla? Nu-i cunoştea, habar n-avea cine erau.

– De-aia ne-a trimis înapoi pe drumul pe care am venit, îi explică Keith, simţind parcă îndoielile fetei. Voia să ne apropiem de el suficient de tare pentru a fi sigur că ne nimereşte.

– N-ai de unde să ştii asta, spuse Heather încet. De ce ar…

– L-am văzut, spuse Keith. I-am văzut amândoi faţa. Imediat ce ne-a zis că nu trebuia să fim acolo, am înţeles ce are de gând să facă.

– Şi atunci de ce nu ne-a împuşcat pur şi simplu? se răsti Heather şi Keith sesiză disperarea, nevoia ei de a crede că bărbatul i-ar fi lăsat să treacă fără să le facă vreun rău.

– Pentru că e un laş, spuse Keith. Ce persoană întreagă la minte s-ar apuca să vâneze cu o puşcă automată un om neînarmat?

Privi în jur, cercetând tunelul în ambele direcţii. Cu excepţia locurilor întunecate dintre cercurile de lumină alcătuite de becuri, nu exista nici un cotlon în care te puteai ascunde. Băgă mâna în rucsac şi continuă să scoată ce era înăuntru.

O pereche de ochelari de protecţie cu vedere de noapte – dar nu soiul acela rusesc şi ieftin prezentat prin revistele cu echipamente pentru vânătoare, ci unii extrem de şic, cu aspect deosebit şi care trebuie să fi fost foarte scumpi.

O staţie de emisie-recepţie cu două canale, mai mic decât cel mai delicat telefon mobil văzut de el vreodată.

Un recipient metalic cu apă şi un pachet cu mâncare – aşa cum îşi luau alpiniştii după ei, care nu cântăreau foarte mult, dar a cărui consistenţă îţi dădea suficientă energie.

O frânghie atent înfăşurată.

O sticluţă mică de whisky – Chivas – ce părea să nu facă parte din echipamentul standard cărat de vânătorii ăştia sau ce-or fi fost ei.

Iar la fund, o agendă îmbrăcată în piele, care arăta ca un jurnal. Deşi nu-i putea distinge culoarea prin întunericul din tunel, fineţea copertei spunea multe despre calitatea şi preţul acesteia. În faţă avea gravată o monogramă elegantă cu litere aurite:

CVM

Sub monogramă, cu acelaşi tip de litere, dar de dimensiuni mai reduse, erau scrise cuvintele:

CLUBUL DE VÂNĂTOARE MANHATTAN

Keith deschise agenda. Nu era un jurnal în adevăratul sens al cuvântului, ci mai degrabă un fel de jurnal de bord. Când citi prima pagină, simţi că-l trec toate sudorile. După ce termină, i-l întinse lui Heather fără să scoată un cuvânt. Fata se apucă să-l cerceteze la rândul ei, străduindu-se să înţeleagă implicaţiile notelor de pe prima pagină:

Vînat/Pradă: *Leon Nelson*
Crima înfăptuită: *Viol şi omucidere*

Data răpirii: *16/06/1994*
Datele vânătorii: *18/06/1994 – 22/06/1994*
Echipa de vânători: *Şoimul, Vulturul, Şarpele-cu-Clopoţei, Năpârca, Salamandra*
Doborât de: *Şarpele-cu-Clopoţei*
Ora: *1.17*
Locul: *Nivelul trei, Sectorul patru*
Note: *Subiectul a avut numeroase tentative de scăpare, dar nici una care să fie impredictibilă sau imaginativă. Hăitaşii au raportat că l-au găsit pe jumătate înecat în încercarea sa de a se ascunde într-un bazin de acumulare. A cerşit milă când Şarpele-cu-Clopoţei l-a împuşcat. Sperăm la o pradă mai bună data viitoare.*

Îndoielile i se risipiră într-o clipită când citi cuvintele frumos caligrafiate.

În dreptul spaţiului de la rubrica "Vânat" era trecut numele lui Jeff.

"Data răpirii" specifica ziua în care Jeff "murise" în accidentul de maşină.

Rubrica "Datele Vânătorii" era doar parţial completată, menţionând doar ziua în care se aflau acum.

"Echipa de Vânători" era alcătuită din Salamandra, Năpârca, Şarpele-cu-Clopoţei, Vipera şi Cobra.

– Mai bine îl omorai, spuse ea rece. Dar cine sunt? Ce fel de oameni ar face aşa ceva? Ce fel de oameni ar putea pune la cale o asemenea grozăvie?

Keith desfăcu portofelul pe care îl luase din pantalonii bărbatului.

– Îl cheamă Carey Atkinson, spuse el.

Heather făcu ochii mari şi, când luă portofelul din mâna lui Keith, începu să tremure. Se holbă vreme îndelungată la permisul de conducere şi, când deschise gura din nou, de-abia dacă reuşi să pronunţe câteva vorbe.

– Keith, eu îl cunosc pe Carey Atkinson. Este un prieten de-al tatălui meu.

Keith se încruntă.

– Prieten bun?

Heather trase adânc aer în piept, apoi îşi făcu curaj şi se uită în ochii lui Keith.

– Foarte bun, şopti ea. Este şeful Poliţiei. Keith zâmbi amar.

– Atunci e foarte clar cum au reuşit să-l scoată pe Jeff din dubiţă. Când adevărul celor spuse de Keith îi pătrunse în inimă, Heather aproape că se albi de furie.

– Ai fi fost în stare să-l omori? întrebă ea. Dacă ai fi vrut? Keith încuviinţă din cap.

– Dacă aş fi ştiut cine e şi ce face, cu siguranţă. I-aş fi sucit gâtul. Heather scoase pistolul din buzunar şi îl privi nemişcată.

– Până acum nu eram sigură dacă voi putea vreodată să-l folosesc. Dar dacă reuşim să dăm peste ceilalţi…

Vocea i se stinse.

– Mai bine să ne rugăm să-l găsim pe Jeff înaintea lor, spuse Keith. Deschise din nou agenda şi, după ce mai răsfoi un timp prin ea, se opri brusc.

– Sfinte Sisoe! şopti el.

– Ce e?

– Uită-te şi tu!

Îi întinse jurnalul.

– Hărţi.

Heather apucă agenda şi privi hărţile desenate de mână cu mare atenţie. Erau aproape opt pagini, extrem de detaliate şi, după ce le studie rând pe rând, labirintul de pasaje şi tunele părură în sfârşit să capete sens. Atinse cu degetul un punct de pe prima hartă, care indica locul pe unde bărbaţii intrau în labirintul ascuns sub străzi.

O bănuială oribilă începu să crească în ea. "N-ar face una ca asta. E imposibil!"

Din păcate, nu reuşi să alunge suspiciunea care îi umpluse deja sufletul.

Jagger înlemni de spaimă, uitând de durerea provocată de arsuri şi concentrându-se asupra paşilor. Când îi auzise prima dată, răsunând în liniştea tunelului aproape imperceptibil, era atât de convins că este Jeff care se întoarce, încât aproape că îi şopti numele. Dar instinctele îl avertizară să-şi ţină gura, aşa că păstră tăcerea.

Paşii ce se apropiau încetiniră, apoi deveniră mai prudenţi.

Acum ştia că nu era Jeff.

Dar cine?

Un vânător?

Poate doar un beţivan.

Oricum nu-i mai păsa. Singurul lucru important – singurul care mai conta – era că nu Jeff se îndrepta spre el.

Se trase înapoi, strângându-se cât mai aproape de peretele din fund al firidei, până când începu să-l doară şira spinării.

Când paşii ajunseră la o azvârlitură de băţ, Jagger abia dacă mai respiră, încercând să se facă una cu întunericul din nişă.

Persoana de afară probabil că îi simţise prezenţa, pentru că se oprea după fiecare pas, ascultând. Apoi încetă să mai înainteze şi Jagger nu îndrăzni nici să clipească de frică să nu-l dea de gol cea mai fină mişcare.

Momentul de tensiune păru să dureze la nesfârşit, dar nu un sunet fu acela care îi puse capăt.

Ci un mic punct roşu şi strălucitor care se plimba prin faţa lui Jagger ca o picătură de sânge ce se scurgea încetişor spre mizeria care acoperea podeaua dură din beton a tunelului.

Sau ca un animal feroce care îşi hăituieşte prada.

Punctul roşiatic se mută pe peretele opus şi începu să urce, mişcându-se înainte şi înapoi, cercetând zidul ca un soldat care patrulează pe terenul de luptă. Punctul poposi pe tavan, apoi dispăru brusc, dar Jagger nu îndrăzni să răsufle sau să se relaxeze.

După câteva clipe, punctul reapăru, de data asta pe peretele din interiorul nişei, chiar în faţa lui, la mai puţin de doi metri depărtare.

Se târî încet în jos, apoi făcu iarăşi câteva mişcări înainte şi înapoi, după care se opri şi Jagger fu convins că îl descoperiseră. Dar o secundă mai târziu îşi continuă drumul până atinse podeaua firidei. În loc să se apropie de el, se îndreptă spre marginea acesteia, până când pieri de tot, ca şi cum ar fi căzut peste buza ei.

Cu plămânii arşi de epuizare, Jagger lăsă uşor să-i iasă aerul printre buze, împotrivindu-se din toate puterile nevoii urgente de a trage în piept o gură zdravănă de oxigen. Acum simţea prezenţa celuilalt în întuneric, apropiindu-se tot mai mult. Ţinându-şi spatele lipit de perete, îşi răsuci capul până când începu să-l doară gâtul, scrutând întunericul şi ciulindu-şi urechile.

Mai întâi apăru ţeava puştii. Intră în raza vizuală a lui Jagger şi se opri, de parcă metalul rece ar fi perceput primejdia. Apoi începu să se

deplaseze din nou, până când Jagger zări luneta telescopică ataşată şi mâna care o ţinea cu putere.

Rămase neclintit, aşteptând momentul cel mai propice.

Prinse strâns în pumn capătul mai lat al cramponului, pregătindu-se.

Apăru şi cealaltă mână a vânătorului, al cărui deget arătător era bine înfipt pe trăgaci şi Jagger simţi că acum avea o şansă. Apucă vârful metalic al puştii şi îl ridică atât de iute, încât vânătorul nu avu timp să se dezmeticească. Într-o fracţiune de secundă, Jagger îşi săltă în sus cramponul şi-l înfipse cu sete în pieptul bărbatului.

Acesta mai apucă să horcăie o singură dată după care muri pe loc, pentru că vârful cramponului îi străpunsese inima înainte să realizeze ce i se întâmplă. Degetele lipsite de viaţă se desfăcură încet de pe armă şi omul se prăbuşi la pământ sub privirile reci ale celui care îl executase fără milă.

Tunelul în care se găsea nişa unde îl lăsase pe Jeff se întindea la doar câţiva metri în faţă, dar Jeff se opri brusc, avertizând-o cu mâna pe Jinx, care era la un pas în urma lui.

Un sunet îl făcuse să tresară, un gâfâit înecat, ca atunci când cineva tocmai a primit o lovitură ce i-a tăiat răsuflarea. Acum însă, în loc să audă gemetele de durere sau încercările disperate ale persoanei de a trage aer în piept, se lăsă o tăcere deplină.

Jinx rămase şi ea nemişcată lângă el, ascultând împreună, dar pentru că liniştea continua să stăpânească întunericul, Jeff se întrebă dacă nu cumva i se năzărise. Înaintă cât se poate de încet, înţelegând că totuşi ceva se schimbase.

Ajunse la răscrucea dintre cele două tunele, foarte aproape de pasajul în care se întâlniseră. Se opri, ciulindu-şi urechile.

Nimic.

În cele din urmă, ieşi din umbra pasarelei ascunse şi porni spre firida unde se afla Jagger.

O rază de lumină roşie se ivi pe neaşteptate din beznă şi Jeff simţi cum îi îngheaţă sângele în vene, când îşi dădu seama ce e.

Vânătorii îl dibuiseră pe Jagger, iar acum el însuşi devenise ţinta lor. Însă în locul unei împuşcături, auzi o voce.

– L-am doborât pe unu' d-al lor, spuse Jagger, ecoul glasului său

răsunând tare între pereţii de beton.

Punctul roşu dispăru brusc şi Jeff începu să se liniştească atunci când tovarăşul lui îi sări în faţă.

– Isuse, Jag, credeam că o să tragi în mine!

– Iar io începusem să mă întreb dacă mai aveai de gând să te întorci, răspunse uriaşul.

O secundă mai târziu sorbea ultima picătură de lichid din paharul pe care i-l adusese Jeff.

Tânărul zări trupul răsturnat al bărbatului mort care zăcea întins pe podeaua tunelului şi se apropie. Îl privi fix, dar nu-l încercă nici un sentiment.

Bărbatul era îmbrăcat în haine negre şi pe spate avea prins cu curele un rucsăcel. Se vedea clar că nu se numără printre locuitorii obişnuiţi ai tunelelor, dacă puteai numi "obişnuit" ciudatul trib ce se răspândise sub străzile oraşului. În mod evident, bărbatul era unul dintre vânători şi, după ce se mai uită o vreme, Jeff nu simţi nici o urmă de regret sau de milă pentru ceea ce făcuse Jagger.

Se lăsă în genunchi, desfăcu rucsacul şi apoi începu să scotocească prin el.

Găsi într-o pungă câteva sandviciuri cumpărate de la un bar de pe Broadway şi o sticlă cu apă plată extrem de scumpă şi al cărei gust nu era la fel de bun ca acela al apei de la robinet, dar care avea să le potolească setea la amândoi. Pe lângă mâncare şi apă, mai dădu peste o lanternă, o pereche de ochelari de protecţie pentru vedere pe timp de noapte, un fel de transmiţător cu două canale şi o agendă.

Aprinse lanterna şi tocmai se pregătea să răsfoiască paginile, când Jinx exclamă încet:

– Isuse Hristoase! Da' ăsta e chiar preotu' ăla!

Jeff, nedumerit, lumină chipul livid al monseniorului Terrence McGuire.

– E tipu' ăla de are adăpostu' de pe Delancey Street, continuă Jinx. Ştii tu… Îţi dă o masă pe gratis dacă îi laşi să-ţi facă capu' calendar cu predicile lui.

– Eşti sigură? întrebă el.

Dar înainte ca Jinx să apuce să răspundă, Jagger vorbi pe un ton plin de suspiciune.

Suspiciune şi ameninţare.

– Ce caută ea aici? întrebă el, pironind-o cu privirea şi strângându-şi pumnul în jurul cramponului de fier, pătat încă de sângele proaspăt al preotului.

– Cunoaşte tunelele, răspunse Jeff, încă reflectând asupra informaţiei primite şi fără să sesizeze duritatea din vocea lui Jagger. Ne poate ajuta să ieşim afară.

Eve Harris se aşeză neliniştită în spatele micului bar din camera specială de la subsolul Clubului 100 care servea ca loc de întâlnire pentru Clubul de Vânătoare Manhattan. Ea fusese cea care se ocupase de decorarea încăperii. Când a văzut-o prima dată era doar o cămară goală, cu pereţii şi podeaua construite din acelaşi beton rece ca al catacombelor de sub străzi. Vizualizase imediat posibilităţile spaţiului, grinzile ei imense de susţinere amintindu-i de o cabană de la munte, aşa că atunci când alesese pereţii falşi, covorul şi mobila, se oprise numai asupra acelor obiecte care păstrau ceva din aerul vânătoresc. Transformase încăperea într-una din cele mai elegante şi mai originale camere pe care le puteai găsi în Montana, dar care se potriveau perfect cu toanele şi mofturile membrilor Clubului de Vânătoare Manhattan. Şemineul nu-i dăduse bătăi de cap. Zidarii îl legaseră de coşul pentru fum deja existent care se prelungea până la subsol. Poliţa de deasupra căminului, procurată de la o cabană de vânătoare victoriană din Northumberland, se asorta cum nu se poate mai bine cu restul camerei, iar barul, o replică a unuia văzut într-un mic local din afara Ulsterului, completa în mod fericit atmosfera.

După ce-şi turnă două degete din coniacul preferat al soţului ei şi aşeză sticla la locul ei de onoare exact în centrul celui de-al doilea raft din spatele barului, Eve Harris privi trofeul de deasupra şemineului.

– Porcule, murmură ea, ridicând paharul spre Leon Nelson, deşi în cameră nu mai era nimeni care s-o audă.

Ochii lipsiţi de viaţă ai lui Nelson se uitau spre ea şi, în timp ce femeia îi cercetă expresia indiferentă de pe chip, se întrebă dacă tot aşa arăta şi când îi omorâse fiica. Pentru o clipă îşi dori ca el să mai fie în viaţă, ca să aibă plăcerea de a-i ucide aşa cum făcuse el cu Rachelle, încet şi dureros. Îşi trecu privirea şi peste celelalte trofee şi, la fel cum se întâmpla de fiecare dată când se afla aici, bucuria

răzbunării începu să topească ura de gheaţă care îi umplea sufletul de atâţia ani. "Şi încă nu s-a terminat, gândi ea. Închisorile erau pline de criminali ale căror drepturi în faţa curţii de justiţie fuseseră mult mai importante decât vieţile distruse ale victimelor."

După ce-şi mai turnă nişte tărie, de data asta lăsând sticla pe bar, se uită nervoasă la ceas.

Vânătorii plecaseră de mai bine de două ore şi trecuse aproape o oră de când vorbise cu ei.

Asta era ceva neobişnuit.

Mai ciudat era însă faptul că presimţea ceva urât. Eve Harris învăţase de multă vreme să aibă încredere în propriile instincte. Ridică staţia de emisie-recepţie – un aparat special, creat numai pentru ei, şi care nu era disponibil marelui public – şi începu să treacă prin cele cinci frecvenţe programate, câte una pentru fiecare vânător şi care le permitea tuturor să discute cu ea, dar niciodată între ei. Acest instrument sporea intensitatea aventurii, dar constituia şi o măsură de precauţie suplimentară – dacă unul dintre aparate cădea pe mâini nedorite, nimic din ceea ce ar fi putut vorbi vreunul dintre vânători nu putea fi auzit de inamici. Când prima din cele cinci frecvenţe sclipi strălucitor pe ecranul cu leduri, îşi apropie dispozitivul miniatural de buze şi apăsă pe buton.

– Salamandra, chemă ea încet. Raportează.

Heather Randall şi Keith Converse se mişcau prudenţi prin întunericul aproape complet. În conformitate cu hărţile schiţate în agenda lui Carey Atkinson, se aflau în al doilea sector de la Nivelul 3. Deşi bezna era adâncă, cu ajutorul ochelarilor de protecţie, Keith vedea clar drumul din faţa lui. Tunelele lăsau impresia că sunt scăldate într-o nuanţă suprarealistă de verde care părea să vină de niciunde. Heather, care mergea în spatele lui, era orbită de întuneric şi nimerea drumul ţinându-şi mâna dreaptă pe umărul lui Keith. Vibraţia din buzunarul ei o sperie aşa de tare, încât îşi retrase brusc mâna şi pentru o secundă simţi cum o învăluie panica, atunci când realiză că rupsese legătura cu singura persoană din jurul ei. Apoi degetele ei îl găsiră din nou pe Keith şi el o prinse de mână, liniştind-o.

– Ce s-a întâmplat? şopti el.

Tocmai se pregătea să răspundă când simţi din nou vibraţia, numai

că de data asta realiză că e vorba de micul radio găsit în rucsacul lui Carey Atkinson. Iniţial crezuseră că e un telefon mobil, dar apoi văzuseră că nu are decât două butoane. Când îl aprinseră, ecranul sclipise uşor. Ca să asculţi ataşai o cască delicată pe care ţi-o puneai după aceea direct în ureche. O gaură micuţă de pe suprafaţa instrumentului părea să fie microfonul. Keith trase concluzia atunci că trebuie să fie un soi de radioemiţător, deşi nu mai văzuse în viaţa lui aşa ceva.

Se jucară puţin cu ideea de a-i folosi, dar renunţară repede, pentru că i-ar fi putut trăda în faţa celui cu care urma Atkinson să discute. Acum, în timp ce vibră a treia oară, Heather şopti:

– Radioul…, cred că cineva încearcă să-l cheme pe Atkinson.

– Pune-ţi casca şi deschide-l, îi spuse Keith. Dar nu scoate o vorbă. Nimic.

Heather se chinui o clipă cu aparatul, apoi trecu degetele cu grijă peste suprafaţa lui. Butonul cu care se deschidea se afla în dreapta şi cel pentru vorbit în stânga, dar nu apăsă pe nici unul, până când nu se convinse că poate să ţină radioul în sus fără să-i tremure mâna. Într-un final, îşi luă inima în dinţi şi apăsă butonul. Urmă un moment de tăcere, după care auzi o voce clară, ca de cristal, efect al tehnologiei digitale:

– Salamandra? Raportează.

Eve Harris ascultă tăcerea deplină, dorindu-şi din toată inima să audă vocea lui Carey Atkinson. Radioul beneficia de cea mai bună arie de acoperire, dar în labirintul blindat cu beton al tunelelor, până şi acest sistem performant era sever limitat. Cei trei kilometri pe care îi putea acoperi în linie dreaptă într-un spaţiu deschis se reduseseră la aproape un kilometru în tunele, şi asta în cel mai bun caz. Ar fi trebuit totuşi să fie suficient, pentru că hăitaşii primiseră ordine stricte să ţină prada în interiorul unui anumit perimetru de vânătoare. Deşi recepţia era posibilă numai în anumite zone, fiecare sector fusese organizat în limitele ariei de acoperire. Cu excepţia situaţiei în care vânătorii s-ar fi îndepărtat prea mult, n-ar fi trebuit să piardă niciodată contactul cu ei. Iar legătura pe care o stabilise acum părea să fie destul de clară.

– Salamandra? repetă ea, pe un ton repezit, pe măsură ce simţurile îi spuneau că totuşi ceva nu era în regulă. Raportează, te rog! Acum!

Când văzu că nu primeşte nici un răspuns, închise frecvenţa şi trecu la următoarele. În mai puţin de un minut îl localiză pe Perry Randall, pe Arch Cranston şi Otto Vandenberg şi se asigură că măcar aceştia operau în interiorul terenului de vânătoare.

Monseniorul McGuire, la fel ca şi Carey Atkinson, nu răspunse; dar cel puţin radioul preotului emise o serie de paraziţi pe care nu-i auzise la Atkinson. În cele din urmă, mută din nou pe frecvenţa iniţială.

– Salamandra, mai spuse ea o dată. Mă auzi?

Dar nici o voce nu se auzi din micuţul aparat şi, o secundă mai târziu, convinsă că într-adevăr ceva era în neregulă, întrerupse legătura.

Lui Heather îi tremurau mâinile aşa de tare, că aproape scăpă pe jos aparatul şi, după ce-şi scoase casca de la ureche, nu mai înfăşură cu grijă firul în jurul radioului, ci îl îndesă pur şi simplu cu totul în buzunar. Keith întinse mâna ca s-o atingă şi, simţind-o cum tremură, o trase lângă el.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el. Ce ai auzit?

– O voce, şopti Heather. Care îi cerea "Salamandrei" să raporteze. Când a văzut că nu primeşte răspuns, a închis.

Ezită, apoi începu din nou să vorbească şovăitor şi pe un ton ce trăda o teamă adâncă.

– Tocmai mă pregăteam să-mi scot casca, dar vocea a revenit…

– Şi? o întrebă Keith blând.

– Am recunoscut-o, Keith, rosti ea şoptit. Ştiu că pare o nebunie, dar îţi jur că era Eve Harris!

Numele îl lovi pe Keith de parcă ar fi primit un baros în cap şi mintea lui încercă să caute febril o posibilă explicaţie. Eve Harris era persoana care încercase să-l ajute, care încercase să…

Apoi totul deveni foarte clar.

Nu încercase deloc să-l ajute. Nu făcuse altceva decât să-l tragă de limbă ca să afle ce are de gând.

– O să-i omor pe toţi, spuse el încet. Mă jur că o să-i omor cu mâna mea, unul câte unul.

CAPITOLUL 35

Jeff închise micul pix-lanternă pe care îl găsise în rucsacul lui McGuire şi la fel făcu şi cu jurnalul acestuia. La început îi venise cu greu să accepte ceea ce citea, dar pe măsură ce întorcea paginile, îşi dădu seama că ele susţineau povestea ciudată pe care i-o spusese Jinx. Recunoscuse până şi numele de pe pagina anterioară celei unde era trecut şi al lui. Jeff ştia că Tony Sanchez fusese închis cu mult înainte să ajungă el la tribunal. Câteva zile au stat în celule alăturate şi cu o noapte înainte ca el să fie transferat spre Rikers Island, se tot lăudase cât de tare era avocatul lui.

– Băi, ar fi trebuit să-l auzi, pă cuvântu' meu, se dăduse el mare. I-a ameţit p-ăia de ziceai c-a fost vina lu' căţeaua aia. La dracu', omule, când a terminat, proştii ăia din juriu credeau că fufa s-a tăiat singură!

– Dar tot te-au condamnat, nu? întrebase Jeff. Sanchez rânjise atunci.

– Ce dracu' înseamnă un an? O nimica toată. În şase luni îs afară. O săptămână mai târziu cineva îi povestise că Sanchez a evadat de la Rikers.

– Habar n-am cum… câinii i-au luat urma până la pod şi dup-aia, gata! Ai zice că nenorocitu' s-a topit.

Dar după însemnările din jurnalul pe care îl ţinea în mână, Sanchez nu dispăruse deloc. Fusese "doborât" undeva în Sectorul 1 de la Nivelul 2, la ora 23. 32 pe douăsprezece noiembrie.

Numele vânătorului victorios era "Şarpele-cu-Clopoţei".

O răceală ca de gheaţă pusese stăpânire pe el, pe măsură ce întorcea paginile bizare ale jurnalului, dar când ajunse la hărţile desenate de mână, tresări violent realizând peste ce dăduse – cheia pentru ieşirea din labirint. După ce le studie însă, speranţele lui începură să pălească, de vreme ce el, Jagger şi Jinx nu ştiau exact unde se află. Dar pe ultima pagină i se păru totuşi că descoperă un traseu pentru ieşirea de urgenţă. Se uită cu mai multă atenţie, căznindu-se să-şi amintească ruta pe care o urmase atunci când plecase după apă. Încet – atât de încet, încât iniţial crezu că e vorba

doar de închipuirea lui – drumul străbătut de el se reconstitui printre liniile trasate.

Fiecare pagină înfăţişa un mic sector de la un nivel specific, unde liniile reprezentau tunelele, iar cercurile, puţurile ce legau diferitele niveluri între ele. Aproape că sări în sus de bucurie când recunoscu locul pe care se aflau ei – până şi firida în care se adăpostise Jeff era marcată pe hartă. Din ce în ce mai entuziasmat, răsfoi pagină după pagină, aranjând între ele bucăţile marelui puzzle, până când întreaga zonă căpătă contururi clare în mintea lui. Şi după ce înlătură şi ultimul semn de întrebare legat de tunele, puţuri şi firide, de undeva din străfundurile subconştientului se iţi o amintire din timpul cursurilor la care participase în semestrul de dinaintea arestării sale.

Discutau împreună cu profesorul lor problemele deosebite ale construcţiilor din inima oraşului, unde fiecare complex important era adesea înconjurat de clădiri ce nu puteau fi înlăturate, nici prin demolarea structurii existente, nici prin înlocuirea lor cu o clădire nouă. Într-o dimineaţă plecase împreună cu toţi colegii din campus să studieze un bloc, ai cărui locatari fuseseră evacuaţi şi mutaţi în altă parte, dar unde echipa de demolare încă nu-şi începuse lucrul.

Acum, Jeff încercă să-şi amintească detaliile noului zgârie-nori ce urma a fi construit. Încetul cu încetul, începu să pună la cale un plan.

– S-ar putea să meargă, şopti el.

– Ce anume? mormăi Jagger.

– S-ar putea să găsim o cale de ieşire. Jagger privi furios spre cadavrul preotului.

– Numa' dacă le facem de petrecanie la toţi. Nici măcar nu ştim câţi sunt.

– Cinci, dacă e să ne luăm după ce zice jurnalul ăsta.

Jeff se uită şi el spre cadavru şi, când vorbi, vocea lui nu trădă nici cea mai mică urmă de emoţie.

– Asta înseamnă că au mai rămas doar patru.

Ochii lui întâlniră chipul livid al bărbatului mort, dar oricât se strădui, nu-l încercă nici un sentiment de milă sau tristeţe. Conţinutul jurnalului îi secase şi ultimul strop de compasiune.

– Tu l-ai doborât cu un simplu crampon. Acum avem o armă cu laser şi o lunetă pentru noapte.

– Dar şi ei au aceleaşi lucruri şi sunt patru, se împotrivi Jagger.

– Şi ce-ai vrea să facem, să aşteptăm aici până ne găsesc?

– Măcar aşa i-am putea ochi unul câte unul.

– Da, asta în cazul în care apar toţi aici, răspunse Jeff. Dar dacă fiecare lucrează în zone diferite, atunci am putea aştepta aici o vecie.

Se uită la băşicile care acopereau fruntea lui Jagger. Unele dintre cele sparte se infectaseră deja, rănile umflându-se şi înroşindu-se.

– În plus, trebuie să ne îngrijim şi de arsurile alea ale tale. Dumnezeu ştie ce mişună prin ele.

Parcă vrând să-i sublinieze vorbele, o insectă ateriză exact pe faţa lui Jagger şi începu să-şi mişte antenele, în căutarea hranei sau a unui loc unde să-şi depună ouăle.

Jagger se plesni peste frunte, zdrobind insecta. Sângele şi puroiul ţâşniră în toate părţile.

– Jeff are dreptate, spuse Jinx. Trebuie să ieşim de aici. Jagger îi aruncă o privire plină de furie. "Ce dracu' ştia ea?" se întrebă el. Era doar o puştoaică… dar nu atât de mică încât să nu se dea la Jeff. Oare credea că el nu văzuse cât de mult îl voia pe prietenul lui? Ei bine, să-şi pună pofta-n cui… o să aibă el grijă şi de asta. Murmurând o înjurătură, Jagger se ridică în picioare, apoi întinse repede mâna ca să se sprijine de zid când îl luă cu ameţeală. Se aşeză la loc pe patul de beton.

– Poţi să mergi? îl întrebă Jeff.

Jagger îşi închise ochii până când nu mai rămaseră decât două fante subţiri care o urmăreau pe Jinx.

– Normal că pot să merg, spuse el. Şi ăsta nu-i singuru' lucru pe care pot să-l fac, adăugă el.

– Să nu te pună naiba să faci vreo mişcare greşită, că… Începu Jinx pe un ton mult prea curajos în comparaţie cu ceea ce simţea în realitate, dar Jeff nu o lăsă să termine.

– Dacă poţi să mergi, atunci asta ai să faci, îi spuse el lui Jagger pe un ton dur.

Privi mâzga care acoperea podeaua şi se strâmbă din cauza mirosului fetid ce plutea în aer.

– Mai avem un sandvici şi sticla cu apă a preotului. După ce-o să se termine o să-ţi fie din ce în ce mai rău. Aşa că hai să găsim o cale să ieşim de aici cât te mai poţi ţine pe picioare.

Jagger se ridică din nou, clătinându-se, dar îşi recăpătă iute

echilibrul.

– Să mergem.

Jeff îşi atârnă arma pe umăr, apucă bine în mână hărţile din agenda preotului, apoi porni prin întuneric, cu Jinx în dreapta lui şi Jagger în spatele ei.

Pe Heather o trecu un fior care nu avea nici o legătură cu frigul. Într-adevăr, în tunel, temperatura părea să rămână mereu constantă. Era ca şi cum climatul de sub oraş ajunsese la un soi de echilibru straniu – răcoros şi umed. Cei mai mulţi oameni pe care îi văzuseră aici erau singuri, înaintând încet prin pasaje. Mergeau întotdeauna cu capul plecat şi, deşi păreau că sunt în căutarea unui lucru – o monedă căzută sau o bucată de pâine aruncată – erau în permanenţă înconjuraţi de o aură ce îi spunea că renunţaseră de multă vreme să mai caute ceva.

Din când în când, ea şi Keith mai dădeau peste câte o nişă ocupată. Prima dată, Heather se simţise teribil de şocată şi revoltată că cineva e obligat să locuiască într-o gaură de şobolani, lipsită pentru totdeauna de lumina soarelui. Bărbatul de acolo însă de-abia dacă-i aruncă o privire, înainte de a-şi îndrepta din nou atenţia spre sticla pe care o ţinea protector în braţe.

Acum se aflau chiar sub un bec şi Keith studia hărţile găsite în agendă. În timp ce el încerca să dezlege misterul diagramelor, Heather cerceta neliniştită umbrele întunecate ca să descopere orice semn de primejdie.

Brusc îşi aduse aminte ce-i spusese Jeff cândva: "E mult mai sigur să stai în întuneric şi să te uiţi în lumină decât invers".

Gândul o făcu să se cutremure şi, când i se făcu pielea ca de găină, scrută din nou bezna, dorindu-şi, la fel ca şi omul ascuns în firidă şi ca şobolanii pe care-i auzea mişunând prin colţuri, să se pună cât mai repede la adăpostul întunericului.

– Cred că suntem exact aici.

Deşi de-abia dacă şopti cuvintele, vocea lui Keith rezonă cu atâta putere între pereţi, încât Heather tresări. Degetul lui arătător era aşezat pe o intersecţie de pe hartă şi, după ce fata o studie, încercă să-şi aducă aminte drumul pe care veniseră şi scările folosite. Dar totul era atât de confuz şi, în plus…

– La ce bun?

Rostise întrebarea cu voce tare, cu toate că nu asta fusese intenţia ei, aşa că se văzu nevoită să adauge:

– Ce importanţă mai are unde suntem dacă nu ştim încotro ne îndreptăm?

– Dacă e să mă iau după ce scrie aici, majoritatea "partidelor de vânătoare" s-au finalizat la Nivelul Patru. Din câte îmi dau eu seama, noi ne aflăm la Nivelul Doi.

Îi făcu un semn din cap să pornească înainte.

– Undeva pe-acolo trebuie să fie un puţ.

Fără să mai rostească nici un cuvânt, Heather îl urmă pe Keith şi, după ce se îndepărtară de punctul luminos, tulburarea fetei se mai potoli.

Ajunseră la gura canalului şi Keith aprinse lanterna, îndreptându-i fasciculul în jos. Pereţii erau acoperiţi cu mâl, iar unele dintre inelele de fier prinse în beton ruginiseră de tot.

– Cobor eu primul, spuse Keith. Dacă o să mă susţină pe mine, atunci tu nu vei întâmpina nici o problemă.

Heather privi şi ea în puţul adânc şi scutură din cap.

– Eu cobor prima. O să-mi leg frânghia în jurul mijlocului şi, în caz că o treaptă se rupe…

Vorbele îi muriră pe buze, dar Keith înţelese perfect ce voia să spună fata. Dacă el era deasupra, ea ar mai fi putut avea o şansă. În caz contrar, pentru Keith nu mai exista scăpare. Probabil că greutatea lui ar trage-o după el.

Un minut mai târziu, Heather verifică nodul şi privi în golul ca de cerneală de sub ea. Apoi se ghemui, îşi întinse piciorul şi testă prima treaptă. După ce Keith slăbi puţin frânghia, fata mai găsi un inel de fier, aşa că lăsă în jos şi celălalt picior, în timp ce greutatea ei continua să se sprijine pe marginea puţului.

– Gata? întrebă ea.

– Gata.

Îşi ridică coatele şi se lăsă cu toată greutatea pe cele două trepte, care rezistară.

Ţinându-se bine de inelul de deasupra, se adânci şi mai tare în canal.

Următoarele trepte rezistară şi ele.

Începu să coboare din ce în ce mai repede, tot mai încrezătoare.

Apoi, pe neaşteptate, unul dintre inelele metalice cedă sub piciorul ei, smulgându-se din perete.

Heather simţi cum cade în gol şi un urlet îi ieşi din gât, un strigăt animalic de teroare, care fu curmat brusc în clipa în care cercul de sfoară din jurul ei alunecă în sus, strângându-se tare chiar la subsuori. Atârnă aşa câteva momente, balansându-se în întuneric până când degetele ei găsiră instinctiv o treaptă, pe care o apucă şi nu-i mai dădu drumul. Se trase aproape de perete, o strânse bine şi cu cealaltă mână, în timp ce piciorul găsi un alt inel. Între timp, încercă să tragă aer în piept pentru a-şi recăpăta suflarea. O luă cu ameţeală când privi în jos şi, pentru o clipă, se temu că o să cadă din nou. Atunci, de sus, se auzi vocea lui Keith.

– Eşti bine?

Heather nu reuşi să scoată decât un geamăt până când nu îi trecu ameţeala. Apoi, venindu-şi în fire, spuse:

– S-a rupt o treaptă, dar acum totul e în regulă.

Inspiră adânc şi continuă să coboare mult mai precaută, verificând fiecare treaptă înainte de a se sprijini cu toată greutatea.

Una se rupse de tot, iar altele două se mişcară serios, dar fără să cedeze. În cele din urmă ajunse la fund. Îşi desfăcu frânghia din jurul taliei, îl strigă pe Keith şi el o trase în sus. Apoi o lăsă din nou în jos numai că, de data asta, la capătul ei atârnase rucsacul.

Alte două inele cedaseră în timpul coborârii lui Keith şi, când ajunse lângă ea, bărbatul o privi posomorât.

– Nu mai avem cum să urcăm pe aici, spuse el rânjind în întuneric. Dar pe de altă parte, nimeni altcineva nu mai poate să coboare.

Îşi mută privirea spre tunele, apoi mai studie harta un moment.

– Pe aici, hotărî el.

Heather se uită şi ea pe hartă, dar nu văzu nimic semnificativ în direcţia indicată de el.

– De ce? întrebă ea. Keith ridică din umeri.

– Sincer să fiu, n-am nici cea mai vagă idee. Dar nu putem rămâne aici.

Se afundară amândoi în beznă.

La nici o sută de metri mai încolo descoperiră un cadavru. La început, Keith crezu că e vorba de vreun vagabond ce mişună prin

tunele, fie adormit, fie beat mort. Dar după ce îl lumină cu lanterna, văzu petele de sânge de pe haine şi, când se aplecă pentru a se uita mai de aproape, observă şi gaura adâncă din pieptul bărbatului.

Căută prin buzunarele bărbatului şi o auzi pe Heather gemând neputincios. Îşi ridică privirea spre ea şi văzu că fata nu e impresionată de rana sângerândă, ci de chipul bărbatului.

– Îl cunoşti şi p-ăsta.

Era o afirmaţie şi nu o întrebare.

– Monseniorul McGuire, rosti ea încet. El…, el conduce un adăpost pentru oamenii fără locuinţă.

Dar Keith nu o mai ascultă. Răsfoi repede filele agendei până ajunse la pagina în care era trecut numele fiului său. Privi lista cu vânători. Salamandra, Năpârca, Şarpele-cu-Clopoţei, Vipera şi Cobra.

– Tipul ăsta e tot un prieten de-al tatălui tău, nu? Heather încuviinţă din cap.

Keith privi lista din nou, amintindu-şi de bărbatul pe care îl lovise ceva mai devreme.

Carey Atkinson.

În faţa lui zăcea McGuire cu o gaură în piept.

Atkinson şi McGuire.

Salamandra şi Năpârca?

O simţi pe Heather cum se apropie de el. Respiraţia ei îi ridica uşor părul de pe ceafă, în timp ce fata privea fix pagina de jurnal.

O auzi gâfâind din ce în ce mai tare şi, în sfârşit, făcu şi ea legătura.

– N-are cum, şopti ea. Tata nu poate să facă aşa ceva.

Dar chiar când rosti cuvintele, ştia că, oricât de tare s-ar strădui să-şi scoată din minte această grozăvie, sămânţa îndoielii încolţise deja.

CAPITOLUL 36

Vânătorul cu nume de cod Vipera de-abia se mişcase în ultimele două ore. Îndepărtarea gândacilor de pe faţă sau lovirea cu piciorul a vreunui şobolan curios ce se apropiase prea tare fuseseră două activităţi suficient de dinamice pentru a preveni înţepeneala încheieturilor şi amorţeala muşchilor. Dar cu toate că trupul lui se odihnea, mintea îi lucra energic, înregistrând fiecare bucăţică de informaţie senzorială şi analizând-o din toate unghiurile.

Pentru Vipera, orele petrecute la vânătoare erau cele mai frumoase din viaţa lui, cele mai interesante şi mult mai provocatoare decât orele nesfârşite când asculta înfruntările avocaţilor care încercau să se strecoare prin hăţişurile juridice şi deciziile anterioare ale Curţii Supreme. Vipera deosebise dintotdeauna binele şi răul. Acesta era principalul motiv pentru care devenise avocat. Nu se apucase de Facultatea de Drept pentru că avea o pasiune pentru pledoariile din cazurile mai deosebite, ci pentru că era conştient de faptul că dispune de o abilitate unică de a separa binele de rău.

Aşa că Otto Vandenberg îşi pusese în cap să devină judecător şi până la vârsta de patruzeci de ani ambiţia lui se împlinise. Dar pe măsură ce anii au trecut, satisfacţia provocată de judecăţile sale se diminuase, apoi dispăruse complet – îndepărtată brutal de deciziile luate de curţile superioare lui, care îi limitau puterea de a da sentinţe cu maximum de pedeapsă, uneori chiar obligându-l să elibereze nişte lepre, care nu făceau altceva decât să profite de bărbaţii şi femeile decente.

Însă Clubul de Vânătoare Manhattan schimbase toate astea şi, din clipa în care intrase în tunele, când Vandenberg renunţase la roba de judecător în favoarea hainelor negre de vânător, atribuindu-şi numele "Vipera", trăise pentru a doua oară minunatul sentiment al împlinirii care venea nu numai din exercitarea unei judecăţi perfecte, dar şi din punerea în practică a sentinţei.

Astăzi, două dintre sentinţele sale aveau să fie rezolvate şi intenţia lui era să doboare cel puţin un trofeu de unul singur. Astfel, după ce

studiase înregistrările celor treizeci şi şapte de partide de vânătoare anterioare şi trasase rutele pe care prada le parcurgea de obicei în încercarea de a scăpa de vânătorii de pe urmele sale, se hotărâse asupra unui loc anume, o dală de piatră aproape invizibilă, atât de bine ascunsă în labirintul de ţevi şi conducte ce şerpuiau de-a lungul tunelului utilitar, încât putea sta fără grijă perfect camuflat, cu simţurile în alertă, gata să atace precum animalul de la care îşi împrumutase numele.

Arma era pregătită – un pistol de 7.62 mm M-14A1, cumpărat direct de la un prieten de-al lui de la Pentagon şi căruia îi adăugase o lunetă telescopică. În rucsacul din spate avea patru încărcătoare, fiecare dintre ele conţinând douăzeci de gloanţe, dar Vandenberg se aştepta să vină înapoi cu trei cartuşiere pline şi poate cu cel de-al patrulea pe jumătate gol.

La urma urmei, metoda de doborâre a vânatului consta dintr-o singură împuşcătură.

Rezervele nu reprezentau decât o măsură de precauţie în plus.

Îşi ţinea arma lângă mâna dreaptă, gata s-o înşface de îndată ce ar fi auzit în apropiere sunetul prăzii. Iar el nu avea nici un fel de ezitări în distingerea zgomotelor făcute de vânat de zgomotele de fundal ce răsunau în permanenţă prin tunel. Vandenberg învăţase cu mult timp în urmă să deosebească şoarecii de şobolani, o ţeavă spartă ce picura de un vagabond care urina, gemetele unui om pe moarte de cele ale unuia bolnav. De asemenea, mai ştia să separe mirosurile, adulmecându-l pe cel al unei fiinţe umane la fel de eficient ca marele rechin alb care poate sesiza mirosul de sânge de la zeci de kilometri distanţă.

Acum, în timp ce stătea ascuns, toate simţurile îi intrară în alertă. Nu putea să spună cu exactitate ce anume îl făcuse să tresară; poate un miros slab ori un sunet subliminal, sau poate că nu erau altceva decât instinctele perfect dezvoltate ale unui prădător. Singura certitudine era că venea spre el ceva.

"Trebuie să scap de ea, se gândi Jagger. Trebuie să scap de ea înainte să strice totul." O privi pe Jinx, mergând alături de Jeff prin tunel. Fata păşea înaintea sa, dar nu foarte departe şi întotdeauna rămânea cât mai aproape de tovarăşul lui.

Ştia de ce nemernica se comportă astfel – ca să-l poată adulmeca, să tragă adânc în piept mirosul lui, aşa cum făcuse şi el noaptea trecută şi cu o noapte în urmă, când veghease asupra lui Jeff, asigurându-se că nu i se poate întâmpla nimic rău în timp ce doarme. Dar de când apăruse Jinx, nu mai reuşise deloc să se apropie de Jeff ca să…

Îşi alungă gândurile. Nu voia decât să aibă grijă de el, să-l protejeze, să devină prieteni – cei mai buni prieteni.

Strânse cu putere cramponul în pumn şi reduse distanţa dintre el şi ceilalţi doi.

Otto Vandenberg privi prin micul obiectiv de sticlă al lunetei cu vedere pe timp de noapte.

Veneau trei oameni.

Pe doi dintre ei îi recunoscu imediat – îl condamnase pe Jeff Converse doar cu câteva zile în urmă, iar pe Jagger, anul trecut.

Dar fata…

Cine era fata?

O privi atent prin lunetă, căutând febril printre amintiri.

Aha – o fată de pe stradă, probabil că o văzuse pe la tribunal.

Tânără şi drăguţă. Sau cel puţin ar fi fost drăguţă, dacă s-ar fi spălat.

O păstră ca ţintă până când ea se apropie suficient de tare ca să-i poată distinge trăsăturile. Dacă ar fi fost singură, iar el ar fi avut mai mult timp…

"Însă vânătoarea era mult mai importantă decât orice plăcere trecătoare a trupului, îşi aminti el. Se va ocupa şi de fetiţe ceva mai târziu…"

Grupul celor trei trecu pe lângă el, iar el îi urmări atent, fără să fi luat vreo decizie.

Converse sau Jagger?

Sau poate amândoi?

Nervii i se întinseră la maximum când porni razele infraroşii şi-şi apropie degetul de trăgaci.

Ceva se schimbase.

Jeff intuia clar asta. Undeva în preajmă percepea o primejdie

ascunsă în întuneric, aproape palpabilă. Dar unde?

Se deplasau constant de aproape un sfert de oră şi până la destinaţia lor nu mai era mult. Dacă s-ar fi oprit, nu ar fi făcut altceva decât să atragă atenţia celor care se ascundeau în întuneric, aşa că îşi continuară drumul, dar măriră pasul – nu prea tare totuşi pentru a nu-şi trăda prezenţa, dar suficient de iute cât să iasă mai repede de acolo.

În spatele lui, simţi că şi Jinx se încordase.

Apoi realiză de unde venea pericolul.

Nu de la hăitaşi.

Şi nici de la vânători.

Nu, pericolul se afla mult mai aproape de el.

Venea dinspre Jagger.

Jagger se apropiase atât de tare de Jinx, încât, dacă întindea mâna, o putea atinge, îşi putea băga degetele în părul ei, putea să-i tragă capul pe spate şi s-o smulgă de lângă Jeff, apoi putea să-i răsucească gâtul până când oasele vor pârâi şi în final putea să-i înfigă în carne cramponul.

Aşa ar fi oprit-o.

Aşa ar fi împiedicat-o să rămână lângă Jeff.

Mai făcu un pas înspre ea, strângând atât de tare fierul gros, încât braţul începu să-i tremure.

Otto Vandenberg se simţi copleşit de calmul hipnotizant al crimei iminente. Mâinile îi erau sigure, răsuflarea uşoară şi egală. Inima îi bubuia în piept cu un ritm ameţitor şi începu să guste în tăcere această clipă perfectă, anticipând momentul în care degetul lui va apăsa pe trăgaci. Atunci inima şi plămânii lui vor intra în armonie deplină şi va ţinti milimetric.

Se hotărâse pentru primul trofeu şi luneta lui se fixase asupra punctului pe unde va intra glonţul. Rana trebuia să fie mortală, dar fără să provoace prea multe stricăciuni premiului.

Oare de ce îi plăcea lui Malcolm Baldridge să complice şi mai tare lucrurile?

Momentul sosi – concordanţa desăvârşită între plămâni şi inimă – şi Otto Vandenberg apăsă trăgaciul sigur pe el.

Datorită amortizorului, nici măcar urechile agile şi experimentate

ale Viperei nu auziră împuşcătura.

Jagger îşi ridică mâna stângă şi se întinse să o apuce de păr pe Jinx, imaginându-şi şuviţele încâlcite printre degetele lui. Inima începu să-i bată cu putere…

Jeff se răsuci brusc şi îl văzu pe Jagger repezindu-se asupra lui Jinx, cu o mână spre părul fetei şi cu cealaltă ţinând strâns cramponul, care plutea ameninţător deasupra ei. Fără să stea pe gânduri, o înşfăcă pe Jinx, împingând-o într-o parte exact când Jagger se pregătea s-o atace.

Chiar atunci zări şi expresia de perplexitate de pe chipul tovarăşului său.

Jagger avu senzaţia că cineva l-a lovit cu un ciocan în cap.

Se împiedică. Îşi recăpătă echilibrul, dar ceva nu era totuşi în regulă.

Nu mai simţea nimic.

Scăpă cramponul din mână şi trupul lui uriaş se rostogoli la pământ.

Ce se întâmplase?

Când atinse podeaua şi realiză că nu-şi mai poate mişca picioarele, adevărul îl izbi cu toată forţa.

Nu un ciocan îl lovise.

Ci un glonţ.

Un glonţ îl nimerise în spate şi…

Îşi lăsă privirea în jos spre piept şi văzu cum sângele i se scurge din rană pe cămaşă şi geacă.

Însă mintea sa tot refuza să accepte realitatea celor întâmplate. Dacă fusese împuşcat, de ce nu-l doare?

Încercă să vorbească, dar nu mai avea aer în plămâni şi, când vru să inspire, auzi un gâlgâit ce venea de undeva din adâncul pieptului.

Apoi nu mai auzi nimic.

CAPITOLUL 37

Jeff ridicase deja arma luată de la monseniorul McGuire. Văzându-l pe Jagger cum cade, la început crezu că acesta se împiedicase când se repezise asupra lui Jinx. Apoi zări sângele din rana de la pieptul lui şi tocmai se pregătea să se aplece spre el, când Jinx îl împinse lângă perete. Chiar în clipa aia, un glonţ ricoşă în zidul din faţă, la câţiva metri mai încolo.

– E unul de-al lor! şopti ea. O să ne nimerească!

Jeff se lăsă în genunchi şi ridică din nou arma, potrivindu-şi patul acesteia pe umăr şi bâjbâind febril în locaşul dispozitivul de siguranţă. Se uită prin lunetă şi pentru că nu dibui nimic, trase la nimereală.

Rafala de gloanţe porni ca un fulger şi se izbi de capătul îndepărtat al tunelului, zguduind liniştea cu răpăitul ei infernal. Jeff trase în toate direcţiile şi încărcătorul se goli într-o secundă. Explozia micilor carcase metalice încetă şi totul se scufundă într-o tăcere adâncă. Băgă repede mâna în rucsacul preotului în căutarea unui nou încărcător, dar Jinx îl trase de braţ.

– Hai să ieşim de-aici, şopti ea. O să apară cu toţii imediat! Fata porni înainte prin întuneric.

În loc să se ia după ea, Jeff se lăsă pe vine lângă trupul nemişcat al lui Jagger.

– Jagger? rosti el blând. Hei, Jag…

Vocea i se stinse când văzu că nu primeşte nici un răspuns. Se aplecă puţin şi îl apucă de încheietura mâinii ca să-i simtă pulsul. Nimic.

Timp de un minut, Jeff rămase nemişcat, păstrând parcă un moment de reculegere pentru tovarăşul său.

Se gândi la trenul care l-ar fi spulberat, dacă Jagger nu l-ar fi tras după el în nişă. Şi la bărbatul pe care îl întâlniseră în adâncuri şi pe care Jagger îl omorâse, convins că intenţiona să-i facă rău.

Cum să-l lase pe Jagger aici? Ştia ce-l aşteaptă imediat ce va pleca de lângă trupul neînsufleţit. Mai întâi ar apărea şobolanii, apoi

insectele zburătoare şi într-un final furnicile şi gândacii.

Dar avea de ales? Chiar dacă l-ar fi luat cu el, unde l-ar fi putut duce?

De undeva din umbră, desluşi vocea lui Jinx:

– Grăbeşte-te! O să ne prindă!

Mai zăbovi puţin şi în cele din urmă îl mângâie pe frunte.

– Mulţumesc, şopti el. Ai fost un prieten bun.

Ridicând cramponul lui Jagger, Jeff se uită la el pentru ultima dată. Apoi, se întoarse şi plecă grăbit.

Eve Harris apăsă butonul de emisie al staţiei ei radio de câteva ori, ca şi cum simpla repetare a gestului ar fi determinat aparatul să-i respecte dorinţa. Însă ştia foarte bine că problema nu era transmiţătorul, ci chiar vânătoarea.

Nimic nu mergea cum trebuie.

Acum nici Vipera nu-i mai răspundea. Vipera, a cărei metodă preferată de vânătoare era să stea ascunsă, aşteptând ca prada să se apropie. Vorbise cu el doar cu vreo cinci minute înainte şi vocea lui se auzise foarte clar.

Iar acum nimic.

Îşi spuse că poate Vanderberg hotărâse să-şi schimbe poziţia – poate voia ca locul ambuscadei să fie undeva mai jos în tunele, acolo unde nu exista arie de acoperire. După ce cumpăni mai bine, elimină varianta asta. Vandenberg era un laş în adâncul inimii lui şi ar fi rămas în ascunzătoare până la sfârşit, lăsându-i pe ceilalţi să rătăcească pe coridoare şi nu ar fi tras decât dacă prada i s-ar fi oferit pe tavă.

Înjură printre dinţi şi îşi îndreptă din nou atenţia spre aparat, schimbând frecvenţele una după alta, rugându-se ca măcar unul dintre vânători să fie în raza de acoperire.

Sau măcar să fie în viaţă…

Keith recunoscu sunetul de îndată ce-i ajunse la urechi. Ecoul acestuia reverberă aproape la nesfârşit între zidurile de beton.

Rafala unei mitraliere semiautomate încărcate la maximum.

Heather, care doar cu o clipă în urmă se găsea în spatele lui, venise lângă el şi-l ţinea strâns de braţ.

– De unde se aude? şopti ea, ca şi cum i-ar fi fost frică să

vorbească tare în tăcerea bruscă ce se lăsase după salva de împuşcături.

– Din faţă, răspunse Keith, necăjit. Haide!

Fără să mai aştepte răspunsul ei, bărbatul porni repede cu paşi mărunţi spre zona de unde se auzise rafala de gloanţe. Fata îl prinse din urmă şi, în mai puţin de un minut, ajunseră la o intersecţie.

– Încotro? gâfâi Heather.

Punându-şi ochelarii cu vedere de noapte, Keith cercetă tunelele în ambele direcţii. La început nu zări nimic, dar apoi, undeva la limita vizibilităţii reperă o formă aşezată pe un fel de prag înalt ce ieşea în afara zidului. Semăna cu o…

– Pe-aici, spuse el. Repede!

De data asta începu să alerge din toate puterile. În urma lui, Heather se luptă să ţină pasul cu el.

Perry Randall apăsă pe butonul de emisie al radioului său, rugându-se în tăcere să mai fie încă în raza de acoperire a aparatului.

– Aici Şarpele-cu-Clopoţei. Baza, răspunde! Aici Şarpele-cu-Clopoţei.

Ridică degetul şi îşi ciuli urechile pentru a surprinde o urmă de voce printre pârâiturile pe care le scotea dispozitivul.

Nimic.

Înjură în gând, privind spre cadranul fosforescent al ceasului de mână, după care plimbă raza firavă a pixului-lanternă peste harta de la sfârşitul jurnalului său. Se afla în Sectorul 2 de la al doilea nivel şi, conform indicaţiilor, în sectorul vecin câmpului de operaţiuni al Viperei. Dacă hăitaşii îşi făcuseră treaba corect, atunci Jeff Converse şi Francis Jagger nu puteau fi prea departe. Dar dacă apucaseră să mai coboare un nivel, şansa de a fi fost doborâţi de Năpârca era foarte mare.

Nu conta dacă vreunul dintre vânători îl împuşcase pe Jagger – Randall nu dădea doi bani pe el. După ce îi studiase dosarul în timpul unei întâlniri a Comitetului pentru Vânătoare, devenise clar că deţinutul va fi o pradă uşoară – masiv şi idiot, ca rinocerii, şi devenea periculos doar dacă te apropiai prea tare de el. Randall bănuia că Jagger dăduse deja ortul popii şi că acela care îl ochise se afla cel mai probabil în drum spre club cu prada marcată şi însemnată pe hartă.

Recuperatorii aveau să îi adune rămăşiţele de prin tunele, după care i-l vor livra lui Malcolm Baldridge. Însă Perry Randall şi-l dorea nespus de tare pe Jeff Converse – din noaptea în care băiatul fusese arestat în staţia de metrou, nu mai visase decât la acest moment. E adevărat că Heather insistase asupra nevinovăţiei lui până în ziua pronunţării sentinţei, dar atitudinea ei nu îl surprinsese. Băiatul avea un şarm aparte ce-i sucise minţile fiicei lui, dar care pe el nu-l păcălise nici o clipă. Acum însă nimic nu mai conta – tânărul o să moară în mai puţin de o oră şi plăcerea de a apărea cu un astfel de trofeu va fi de neînchipuit.

Numai că acum Perry Randall simţea că se petrec lucruri neobişnuite.

Puse în funcţiune din nou transmiţătorul.

– Aici Şarpele-cu-Clopoţei. Baza, răspunde! Aici Şarpele-cu-Clopoţei.

Eliberă butonul şi ascultă.

Tot nimic.

Chiar când era pe punctul de a mai încerca o dată, o explozie zgudui tăcerea din tunel.

Nu o singură împuşcătură, ci rafala unei mitraliere semiautomate.

Cu nervii întinşi la maximum şi adrenalina împrăştiindu-se în valuri prin corp, Randall îşi smulse casca mică din ureche şi aşteptă cu nerăbdare următoarea împuşcătură pentru a fi sigur de direcţia din care vine.

Îşi aranjă ochelarii de protecţie şi privi prin ceaţa verzuie din faţa lui.

Trei şobolani, invizibili cu o secundă în urmă, se furişau grăbiţi de-a lungul podelei tunelului, în căutarea vreunui rest de mâncare. Doi dintre ei, îşi adulmecară reciproc mirosul şi se repeziră unul la altul, hotărâţi să-şi apere teritoriul. Randall urmări excitat lupta celor două rozătoare şi când, în sfârşit, unul cedă şi fugi, dispărând printr-o crăpătură largă din zid, fu dezamăgit.

Lupta n-ar fi trebuit să se termine astfel, prin abandonarea câmpului de bătălie de către unul din combatanţi.

Învinsul n-ar fi trebuit să scape aşa uşor.

Învinsul ar fi trebuit să moară.

Astăzi, învinşii *vor* muri. Aţâţat la culme, Perry Randall îşi

îndreptă întreaga atenţie spre partida de vânătoare.

Surprinse un alt sunet, de data asta al unor paşi care se apropiau în fugă şi se răsuci cu agilitatea unui şarpe pregătit să atace, scrutând prin pâcla difuză.

Chiar şi cu ajutorul ochelarilor cu vedere pe timp de noapte, aproape că nu observă silueta în mişcare.

Aproape, pentru că privirea-i era la fel de ageră ca şi mintea şi, cu toate că silueta dispăru într-o fracţiune de secundă, el nu o rată.

Un bărbat intrase în pasajul de deasupra lui.

Inima începu să-i bată cu putere când porni în căutarea acestuia.

Era convins că vânătoarea se va termina cât de curând.

CAPITOLUL 38

Jeff auzea duduitul paşilor chiar în spatele lui, dar nu îndrăzni să-şi încetinească ritmul şi să arunce o privire peste umăr. Dacă era unul dintre vânători, chiar şi o simplă ezitare i-ar fi fost fatală. Dacă el şi Jinx voiau să scape, atunci trebuiau să meargă fără oprire, mişcându-se în zigzag înainte şi înapoi, astfel încât să nu se transforme într-o ţintă prea uşoară. În faţa lui se deschidea un pasaj îngust care ducea spre stânga. Alergă şi mai tare ca să-i atragă atenţia lui Jinx, se apropie de cotitură şi o trase pe fată după el. Îi acoperi gura ca să nu ţipe şi cu cealaltă mână o lipi strâns de el ca să-i poată şopti direct la ureche.

– Rămânem aici, spuse el. Dacă nu ne aud, putem să-i doborâm noi primii.

După ce Jinx scutură uşor din cap în semn că a înţeles, Jeff o eliberă din strânsoare. Cu inima mai-mai să-i sară din piept, cercetă nervos locul. Pasajul în care intraseră era foarte îngust şi unul dintre ziduri era acoperit cu fire electrice. Dinspre tunelul principal se răspândea o lumină slabă. Jeff scoase din rucsac luneta de noapte ce-i aparţinuse monseniorului McGuire, o aprinse şi privi în adâncurile pasajului.

Acesta părea să se înfunde după mai puţin de cincizeci de metri. Pe când cerceta pereţii şi tavanul în căutarea unui loc prin care să iasă, Jinx îl apucă de braţ.

– Ascultă! şopti ea. S-au oprit.

Jeff se întoarse şi îşi ciuli urechile, chinuindu-se să surprindă ceva – orice – în tăcerea neaşteptată care îi înconjurase. Paşii pe care-i auziseră doar cu o clipă în urmă se opriseră într-adevăr.

Brusc, liniştea se sparse când huruitul îndepărtat al unui tren se insinuă în tunel. Totuşi, chiar şi-atunci când betonul începu să vibreze sub picioarele lor, sunetul familiar rămase înăbuşit şi Jeff înţelese motivul – trenul trecea pe deasupra lor, cu un nivel sau două mai sus.

Ceea ce însemna că, dacă voiau să scape, trebuiau să urce spre

suprafaţă. Dar cum?

Dacă nu găseau nici un fel de deschizătură în pasajul în care intraseră, nu le mai rămânea decât să se întoarcă în tunelul de unde fugiseră mai înainte.

Praful scuturat din tavanul ce trepida se aşeză pe umerii lor.

Jeff ascultă tăcerea care se aşternu după ce trenul se îndepărtă. Era mult mai înfricoşătoare decât zgomotul paşilor.

Acum nu mai erau urmăriţi.

Acum erau vânaţi.

Heather Randall se cutremură când văzu cadavrul grotesc ce zăcea pe pragul de beton de sub tavanul tunelului. De-acolo de unde stăteau, nu puteau zări decât capul, umerii şi braţele. Capul, acoperit cu o claie de păr cărunt în care sângele se închegase se înclina într-un unghi nefiresc. Un strop de lichid roşu picură în balta care se formase chiar sub el.

Mâinile atârnau în jos, ca şi cum ar fi vrut să atingă sângele ce se scurgea sau arma care căzuse pe podea.

Luptându-se să-şi controleze senzaţia de greaţă, Heather se întinse instinctiv către Keith ca să-l apuce de mână. Se apropiară şi mai mult până când zăriră şi partea cealaltă a capului, unde era şi rana care-i provocase moartea.

Părea că bărbatul încercase să se ferească de gloanţele trase, dar din ceea ce auziseră ei, Heather ştia că n-avusese nici o şansă; împuşcătura care-l omorâse îi smulsese jumătate din partea frontală, lăsându-i expusă masa gelatinoasă a creierului. În penumbra tunelului, întreaga scenă i se părea imposibilă – era evident că bărbatul pregătise cu atenţie o veritabilă capcană. Dar ce mersese prost?

– Ţine asta cât arunc eu o privire, spuse Keith încet, dându-i arma pe care o luaseră de lângă trupul neînsufleţit al lui Carey Atkinson.

După ce Keith se căţără pe pragul de beton, Heather continuă să se uite la bărbatul mort.

Cum naiba de se lăsase împuşcat?

Apoi dădu cu ochii de puşcă. Era exact ca aceea pe care o ţinea ea în mână.

Când îl găsiseră pe monseniorul McGuire, acesta nu era înarmat.

– Uite-i geanta, spuse Keith, trăgând rucsacul şi sărind înapoi pe podea.

Chiar când se pregătea să-l deschidă îl trecu un fior pe şira spinării.

– Cred că cineva ne urmăreşte, şopti el. Ia-o din loc şi nu te uita înapoi.

Heather se supuse instrucţiunilor lui Keith. Oprindu-se doar cât să ridice arma omului mort, Keith plecă imediat după ea.

Perry Randall privi cele două siluete prin ochelarii de protecţie. Imaginile erau clare – un bărbat şi o femeie – dar nu suficient cât să-i identifice. Totuşi, în ciuda aburului lăptos, ambii aveau ceva familiar.

Sentimentul acesta îl împiedică pe Randall să îi omoare.

Eve ar fi făcut un adevărat tărăboi dacă nimerea doi dintre hăitaşii ei preţioşi. Ce uşor ar fi fost! Amortizorul de pe arma lui M-14A1 era pregătit şi nu trebuia decât să urmărească punctul strălucitor şi roşu al razei laser, apoi îi ochea şi gata.

Mai întâi bărbatul – femeia, cu siguranţă, nu dispunea de reflexe agere şi probabil că nici n-ar fi apucat să înţeleagă ce a lovit-o.

Tot ce trebuia să facă era să ţintească un punct de pe capul bărbatului, să apese pe trăgaci şi să vadă cum punctul roşu al laserului se transformă în picături de sânge.

Apoi ar fi terminat-o şi pe femeie chiar înainte ca bărbatul să cadă lat la pământ.

Totuşi, poate că ar fi mai bine să îi urmărească încă o vreme.

Randall mergea în spatele lor, mişcându-se ca o fantomă tăcută, fără să scoată nici cel mai mic zgomot. Se opri când ajunse în dreptul cadavrului ce atârna în afara nişei micuţe. Bănuise cine e încă din clipa în care îl văzuse prin ochelarii de protecţie, dar acum îi ridică puţin capul şi se uită la el. Chiar şi cu chipul distrus de glonţ, îl recunoscu imediat pe Otto Vandenberg.

Bărbatul şi femeia îi furaseră arma, împreună cu rucsacul în care se găsea jurnalul.

Îşi puse din nou ochelarii şi scrută întunericul din faţa sa. Cele două siluete se îndepărtau din ce în ce mai tare. Dacă găseau vreun pasaj şi scăpau pe-acolo…

Iar dacă ajungeau la suprafaţă cu agenda lui Vandenberg…

Perry Randall îşi potrivi arma pe umăr şi îi eliberă siguranţa.

Aprinse luneta şi se pregăti să apese pe trăgaci…

Heather încercă să-şi spună că masa de carne împrăştiată pe podea chiar înaintea ei nu poate să fie cea a unui alt cadavru, dar simţi că se înşală. Nu numai rigiditatea totală a trupului, picioarele crăcănate anormal sau petele de sânge de pe piept îi spuneau că se află în faţa unui om mort.

Semnul clar era un şoarece care îi rodea de zor chipul.

Scăpă un strigăt înăbuşit de oroare şi repulsie, şi pentru o clipă crezu că valul de greaţă pe care reuşise să-l controleze până acum o să o copleşească. Ameţi şi se sprijini repede de perete ca să nu cadă.

Când Keith Converse se lăsă pe vine ca să examineze trupul de pe podea, Heather – covârşită de imaginile macabre pe care le întâlnise toată ziua – nu-şi mai dori decât să se ghemuiască, să închidă ochii şi să încerce să-şi limpezească gândurile.

Dar chiar în momentul în care îşi îndoi genunchii văzu un punct roşu, târându-se pe jos spre ea.

O iluzie.

Se concentră asupra lui, vrând parcă să-l alunge cu puterea minţii.

Acesta însă se apropie şi brusc îşi aminti ceva.

Zilele în care tatăl ei o învăţa cum să folosească armele pe care le ţinea în dulapul din bibliotecă.

"Puşca cu laser este cea mai bună. Noaptea, n-ai cum să ratezi. Plasezi punctul roşu undeva în faţa ta pe pământ, apoi începi să-l mişti până când atinge ţinta. Nu-ţi mai rămâne decât să apeşi pe trăgaci."

Punctul veni şi mai aproape şi Heather strânse cu puterea arma pe care o ţinea în mână.

Arma care semăna atât de bine cu cea a tatălui său din…

Scârba şi teroarea se transformară în furie rece, pură.

Îşi mişcă repede degetele şi găsi siguranţa pe care o scoase uşor.

Mută puşca pe foc automat.

Apoi o ridică, până când vârful acesteia se situă cam la o jumătate de metru deasupra capului lui Keith Converse şi privi prin obiectiv. La distanţă, silueta care se profila în lumina neclară a becurilor din tavan părea un fel de spectru.

Heather apucă trăgaciul, apoi balansă ţeava puştii înainte şi înapoi.

Exact cum îi arătase tatăl ei…

Punctul roşu de pe podea dispăru şi tunelul se zgudui de rafala furioasă a puştii automate. Fără să dea nici o secundă drumul la trăgaci, Heather goli încărcătorul, gloanţele împrăştiindu-se în toate părţile. După ce consumă şi ultimul cartuş, fata mai auzi încă gloanţele ricoşând dintr-un perete în altul.

Când liniştea îi învălui din nou, Keith se ridică în picioare.

– Isuse, şopti el.

– Tocmai se pregătea să ne omoare, spuse Heather, pe un ton sumbru.

Mâinile i se înmuiară şi arma zăngăni pe betonul dur.

– Se pregătea să ne omoare exact aşa cum m-a învăţat. Keith o privi sever.

– Cine? întrebă el, nerăbdător să audă răspunsul rostit chiar de gura ei.

La capătul puterilor, Heather cedă nervos:

– Tatăl meu! izbucni ea. Nu înţelegi? Era tatăl meu!

După ce ecoul vorbelor ei sfâşietoare se stinse, fata porni încet prin întuneric spre locul în care căzuse tatăl ei. Îl găsi întins pe spate, plin de sânge în zona pieptului. Avea ochii deschişi şi, când îşi plimbă lanterna pe chipul lui, el păru că se uită la ea cu surprindere. Îngenunche şi îl mângâie blând pe obraz.

– Îmi pare rău, şopti Heather. Îmi pare atât de rău!

Totuşi, era perfect conştientă că nu-i lăsase nici o altă posibilitate. Tatăl ei stabilise regulile, nu ea, şi, dacă ar fi ezitat chiar şi o secundă, acum ar fi fost moartă.

– Ce-ai făcut? spuse ea îndurerată. Oh, taţi, ce-ai făcut! Se ridică şi se întoarse lângă Keith.

Mitraliera semiautomată se oprise, dar nici Jinx, nici Jeff nu se mişcară, rămânând lipiţi de zidul pasajului în care se ascunseseră.

Sunetul unui obiect greu care căzu pe podea sparse tăcerea.

Jeff cântări repede toate posibilităţile, încercând să hotărască pasul următor. Era clar că persoana din întuneric nu trăsese în ei – ar fi auzit gloanţele ricoşând în pereţi şi în conducte dacă omul înarmat ar fi ochit în direcţia lor.

Aşadar, împuşcăturile se îndreptaseră în partea cealaltă.

Dar de ce?

Şi în cine?

Însă ce mai conta? Când vânătorul avea să-şi dea seama de greşeală, va încărca arma din nou şi atunci…

"În schimb, dacă apuca şi trăgea el primul…"

Găsise rezolvarea.

Puşca pe care şi-o însuşiseră de la monseniorul McGuire atârna de umărul lui. Jeff o dădu jos şi o încărcă. Arma îi dădea o senzaţie ciudată – era grea, rece şi periculoasă în acelaşi timp.

Nimic din aspectul ei nu arăta că este o armă sportivă. Jeff mai văzuse puşti de vânătoare şi înainte – cu zecile chiar. Pe unele le admirase pentru măiestria remarcabilă cu care fuseseră făcute. Cele mai bune păreau chiar calde la atingere, atât de perfect netezit era patul acestora. Multe dintre ele erau gravate cu aur, argint sau fildeş, având aspectul unor veritabile opere de artă.

Acelea erau puştile folosite pentru tir sau vânătoare.

Arma din mâna lui însă era confecţionată din metal dur şi cauciuc tare, şi fiecare parte fusese concepută în aşa fel încât să funcţioneze perfect.

Era ca şi cum cel care proiectase puşca ar fi ştiut că o să fie folosită o singură dată şi se încăpăţânase să nu o înfrumuseţeze în vreun fel. Jeff o apucă strâns, apoi îi eliberă siguranţa.

Şi cu asta, gata? Nu-i mai rămânea nimic altceva decât să păşească în tunel, să o îndrepte în direcţia de unde se auzise rafala şi să apese pe trăgaci?

Privi în jur cercetând întunericul pentru ultima oară în căutarea unei alte soluţii, dar ştia că totul e în zadar.

Venise clipa să se înfrunte cu cel care-l pândea.

– Stai aici, îi şopti el lui Jinx. Pe mine mă vor. Nu le pasă de tine.

– Dar…

Cuvintele fetei fură întrerupte brusc de un strigăt nefericit: "Tatăl meu! izbucni ea. Nu înţelegi? Era tatăl meu!" Jeff încremeni sub forţa ecoului care răspândea la nesfârşit aceleaşi vorbe.

"Tatăl meu… tatăl meu… tatăl meu…"

– Heather, şopti el.

Îşi imagină atunci cum ar fi stat în mijlocul tunelului, descărcând arma prin beznă, cu intenţia de a-l ucide pe cel care se găsea acolo. Şi probabil că *ar fi* omorât pe cineva. Ar fi omorât-o pe Heather.

Azvârlind arma, Jeff Converse se repezi afară din pasaj.

Keith auzi un zgomot care îl avertiza că cineva se mişcă undeva în faţa lui. Se aplecă spre puşca pe care o recuperase din balta de sânge formată sub cadavrul Viperei, o ridică pe umăr şi potrivi mecanismul pentru foc automat.

Privi prin obiectivul lunetei şi văzu silueta unui bărbat care trecea chiar prin dreptul luminii aruncate de becurile prinse în tavan. Îşi apăsă degetul pe trăgaci, dar când silueta mai făcu un pas, ezită.

– Jeff? şopti el, cu vocea gâtuită.

Pentru Heather însă fu suficient. Porni în goană spre iubitul ei, strigându-l pe nume. Keith dădu să arunce arma şi să alerge după ea, ca să fie împreună când îl vor îmbrăţişa pe Jeff. Se răzgândi, totuşi.

Mai bine să-i lase să savureze momentul.

Puse puşca într-o parte, se aplecă după rucsacul lui Vandenberg şi scoase radioul. Îşi aşeză casca la ureche, învârti micul comutator şi auzi o voce.

Vocea lui Eve Harris.

– Aici, Baza. Vipera, raportează.

Keith duse aparatul la buze şi vorbi încet, rostind cuvintele clar.

– Vipera s-a dus, spuse el. Aici e Keith Converse, doamnă Harris. Vipera a murit. La fel şi Năpârca, Salamandra şi Şarpele-cu-Clopoţei. Poate reuşeşti să salvezi Cobra, cine-o fi el.

Keith aruncă radioul în rucsac şi porni să-şi îmbrăţişeze fiul.

CAPITOLUL 39

Eve Harris privi furioasă aparatul din mâna sa. Era imposibil – Converse încerca s-o ducă de nas! N-aveau cum să fie cu toţii morţi – părea de domeniul fantasticului să fi doborât cinci oameni perfect înarmaţi.

Nu – nu cinci.

Doar patru.

Cobra – Arch Cranston – se afla încă în viaţă. Aşa că lor le revenea sarcina de a-i termina pe nemernicii ăia.

Îşi mută privirea spre Malcolm Baldridge, care stătea lângă uşa de la camera lui privată de lucru. Părea atât de împietrit, încât puteai foarte uşor să-l confunzi cu unul dintre trofeele pe care le aranja cu atâta talent.

– Adu-mi un rucsac şi o armă! se răsti ea.

Baldridge nu se mişcă decât în clipa în care femeia făcu un pas spre el, privindu-l cu ochi strălucind de furie.

– Nu poţi… începu Baldridge, dar Eve îl întrerupse.

– Tu faci ce-ţi zic eu, porunci ea cu voce joasă.

Primejdia care emana din tonul ei îl determină pe Baldridge să intre imediat în încăperea alăturată. După ce bărbatul ieşi din cameră, Eve se dezbrăcă şi se schimbă într-un costum negru puţin cam mare pentru ea. Când termină, Baldridge se întoarse, ducând într-o mână un rucsac, iar în cealaltă o puşcă SSG-PI.

– Are şi vedere cu infraroşu şi…, zise el, dar Eve nu-l lăsă să termine.

– Ştiu foarte bine ce are, şuieră ea printre dinţi, smulgându-i arma şi verificând-o cu mişcări precise. Şi pentru cultura ta generală, să-ţi intre bine-n cap că ştiu şi cum s-o folosesc.

Scormoni repede prin rucsac şi înlocui radioul cu al ei, potrivind aparatul pe frecvenţa lui Arch Cranston. În cele din urmă îşi potrivi ochelarii de protecţie, deschise uşa care dădea în tunel şi se pregăti să pornească la drum. După ce Baldridge închise şi zăvorî uşa în urma ei, răsuci lentilele ochelarilor pentru vederea de noapte şi bezna se

transformă într-o strălucire verzuie. Îşi întoarse încet capul dintr-o parte în alta, cercetând tunelul în ambele direcţii.

Cu excepţia unui şobolan imens care se târa de-a lungul peretelui din stânga, tunelul era gol. Băgă mâna în rucsac, scotoci o vreme, apoi scoase transmiţătorul şi după ce apăsă pe butonul de emisie, şopti în microfon:

– Cobra, aici Baza. Răspunde!

Pentru că nu primi nici un răspuns, repetă cuvintele. Nimic. Înjură în gând şi dădu drumul aparatului într-unui din buzunarele de la geaca neagră.

Revizui în minte hărţile tunelelor pe care oamenii ei le alcătuiseră de-a lungul anilor. Raza de acoperire nu era foarte largă, ceea ce însemna că Keith Converse se afla mult mai aproape de ea decât Arch Cranston, presupunând, evident, că Arch mai trăia. Dar se putea baza ea, oare, pe această prezumţie?

Dacă Keith Converse o minţea? Şi Cranston era mort?

În acelaşi timp Converse ar fi putut-o minţi la fel de bine şi în privinţa celorlalţi. Poate că numai Vandenberg dăduse colţul! Scoase aparatul din nou şi încercă rapid să-i contacteze pe membrii echipei.

Tăcere.

Înjură din nou, apoi se hotărî. Ultima oară când îi raportaseră, Vipera se afla în Sectorul 3 la Nivelul 2. Eve Harris vizualiză harta şi locul de unde Vandenberg se pregătise să-şi lanseze atacul, ca şi cum ar fi avut în faţă ultima pagină a agendei lui. Strânse mai bine în mână puşca Steyr şi îşi continuă drumul.

– Ce se întâmplă? întrebă Heather când aparatele din rucsac prinseră viaţă unul după altul.

– Încearcă să descopere dacă am tras-o pe sfoară, răspunse Keith. Scoase staţia lui McGuire tocmai la timp ca s-o audă pe Eve Harris din nou. Vocea ei era mai clară decât fusese cu câteva minute în urmă, când vorbise cu ea.

– Cred că a intrat în tunele, spuse el.

– Unde?

– E în spatele nostru, replică Jeff, cu ochii lipiţi de ultima hartă din agenda lui Perry Randall.

– Uite, îi atenţionă el şi Heather privi peste umărul lui la pagina

luminată de lanternă.

Jeff aşează un deget pe pagina unde scria Nivelul 1, Sectorul 1.

– Cred că pe-aici au intrat.

Mai răsfoi câteva pagini şi le arătă un alt loc.

– Iar aici suntem noi.

– Dar cum ieşim afară? întrebă Heather. Jeff clătină din cap.

– Au un soi de santinele peste tot.

– Iar noi avem arme, rosti Keith cu voce aspră. Jeff se uită spre tatăl lui.

– Şi dacă ne-apucăm să tragem într-o staţie de metrou…

Nu mai era nevoie să-şi continue gândul. Cu toţii ştiau ce s-ar putea întâmpla dacă împuşcau în stânga şi-n dreapta. În câteva secunde ar fi omorât peste zece oameni şi ar fi rănit de două ori pe-atât. Jeff îşi mută degetul pe un alt punct de pe hartă.

– Aici, le arătă el. Cred că pe aici putem să ieşim, dacă reuşim să ajungem atât de departe.

Cei trei stăteau adunaţi în jurul lui, dar Jinx fu aceea care rosti cu glas tare acelaşi lucru la care se gândeau cu toţii.

– Nu e nimic acolo – nu se vede nici un puţ sau pasaj.

– Exact, sublinie Jeff. Asta este şi ceea ce căutăm – un loc în care să nu fie nimic.

Închise agenda, ridică una dintre arme şi se îndreptă spre vest, aducându-şi aminte ce văzuse cu o săptămână înainte să fie arestat. Poate, cu puţin noroc, mai era încă acolo…

"Nu s-a întâmplat nimic, îşi spuse Eve Harris. Doar închipuirea mea e de vină."

Dar nu-şi imagina deloc. Lumina verzuie din obiectivul ochelarilor de protecţie devenea din ce în ce mai întunecată.

Dar asta nu era o problemă – nu încă. Avea lanterna în rucsac! Şi-l dădu jos de pe umăr, îi desfăcu fermoarul şi băgă mâna în el.

Nici urmă de lanternă!

Dar trebuia să fie acolo!

Începu să scotocească frenetic în toate buzunarele, dar nu găsi nimic. Nenorocitul ăla de Baldridge! De ce nu verificase geanta?

În fine, va trebui să rămână o vreme fără lumină. Îşi aşeză rucsacul şi puşca la loc pe umăr şi-şi scoase ochelarii de pe cap. Aşteptă până

se obişnui cu întunericul, dar bezna era mai adâncă decât credea. Deschise ochii cât putu, dar primele gheare ale fricii începură să pună stăpânire pe ea.

"O să mă descurc, îşi repeta ea întruna. Ştiu exact unde mă aflu şi, dacă trebuie, o să folosesc din nou ochelarii." Dar oricât de tare se strădui să se liniştească, ştia că se înşală. Cunoştea cotiturile foarte bine – trei cu totul şi nu trecuse la alt nivel. Dar pe măsură ce întunericul se strângea tot mai tare în jurul ei, frica se transformă în teroare, aşa că se văzu nevoită să-şi pună la loc ochelarii pentru vedere pe timp de noapte.

Pentru un moment, ceaţa verde străluci intens şi temerile i se mai domoliră. Dar câteva secunde mai târziu, lumina verde păli şi teama i se insinuă din nou în suflet.

"Cranston, se gândi ea. Contactează-l pe Cranston."

Bâjbâi în buzunar după staţia radio, apăsă emiţătorul şi şopti în dreptul microfonului:

– Aici, Baza. Cobra, răspunde! Aici, Baza!

Încercă de trei ori, dar nu primi nici un răspuns.

Băgă aparatul la loc şi făcu repede cale întoarsă pe drumul pe care venise. Mări pasul când realiză că ochelarii îşi pierdeau din putere.

În cele din urmă, ajunse la ultima cotitură. Îşi aminti clar că o luase spre dreapta, aşa că acum viră spre stânga şi privi la distanţă.

Tunelul părea să se întindă la nesfârşit.

Era imposibil – tunelul nu avea cum să fie atât de lung. Alesese un drum greşit?

Se răsuci şi se uită în direcţie opusă.

Din nou culoarul părea să nu aibă capăt.

Ceaţa verde devenise şi mai întunecată, iar Eve nu mai era aşa sigură de ea. Se întoarse pentru a doua oară, căutând orice indiciu care să o ajute. Degeaba.

De unde venise? Nu mai ştia.

Pentru că bateriile se consumaseră aproape de tot, Eve îşi smulse frustrată ochelarii. Aceştia căzură cu o pufnitură pe betonul dur şi femeia se trezi din nou în cea mai profundă beznă din câte întâlnise vreodată.

Îşi aminti că membrii clubului menţionau întotdeauna lumina becurilor utilitare! Aşa că în cea mai mare parte a timpului nu erau

nevoiţi să poarte ochelarii.

În cea mai mare parte a timpului.

Dar nu tot timpul.

"Ochelarii!

Trebuia să-i găsească!"

Se aşeză în patru labe şi începu să pipăie prin mâzga care acoperea podeaua. N-aveau cum să fi căzut foarte departe – nu mai încolo de doi, trei metri! Întinse mâna şi un ciob de geam spart îi sfâşie palma. Îşi trase repede mâna şi şi-o duse la buze.

Gustul sângelui îi umplu gura.

Cu cealaltă mână îşi controlă încet palma ca să vadă cât de gravă era tăietura. Sângele îi curgea pe lângă încheietură şi degetele ei murdare atinseră locul în care pielea era zdrelită. Rana se întindea pe cel puţin trei centimetri, de-a lungul palmei. Îşi muşcă buzele de durere şi usturime, când atinse rana.

Strânse tare pumnul ca să oprească puţin hemoragia şi începu să se târască prin întuneric cu mâna stângă întinsă. Se opri brusc chiar înainte de a atinge orice altceva, îngrozită că s-ar putea tăia din nou.

Se ridică în picioare împleticindu-se şi făcu un pas, dar se ciocni de un zid.

Panica aproape că o scoase din minţi, dar se stăpâni. Lipindu-se de perete, făcu tot posibilul să-şi domolească bătăile inimii şi senzaţia de sufocare.

"Lumina, se gândi ea. Trebuie să găsesc lumina!"

Dar oriunde se uita nu era decât întuneric.

Întunericul şi animalele adâncurilor care brusc începură să forfotească.

Îndreptându-se spre ea.

Jeff încremeni.

– Ce e? întrebă Heather din spatele lui. Ce s-a întâmplat?

Tânărul o strânse tare de degete.

– Ascultă, spuse el.

Tăcerea din jur nu era tulburată decât de zgomotul picăturilor de apă care se scurgeau din conductele sparte. Apoi auziră cu toţii, o bufnitură. Era ca şi cum cineva scăpase un obiect de la mare înălţime.

După numai un minut auziră din nou: *buf!*

Se aflau încă în tunelul utilitar, dar dădură de un pasaj de trecere şi se părea că zgomotul venise din direcţia aceea. Dar înainte să-l audă din nou, auziră un alt sunet care risipi tăcerea. De data aceasta, era sunetul familiar al metroului. Acesta deveni din ce în ce mai puternic, iar ei simţiră până şi curentul de aer împins de trenul care venea spre intersecţia cu pasajul. Imediat *zăriră,* fasciculul puternic chiar deasupra lor, apoi trenul care trecu duduind spre capătul pasajului. Luminile farurilor străluceau ca un stroboscop, vagoanele trepidau şi frânele începură să scârţâie ca şi cum s-ar fi oprit într-o staţie.

Într-un final vuietul se stinse şi liniştea deveni din nou stăpână. Chiar când se pregăteau să intre în pasaj, Jeff surprinse un punct roşu, care dispăru însă de îndată. Fiecare nerv din corp îl avertiza de existenţa unei primejdii, aşa că se opri, nelăsând-o pe Heather să mai înainteze. Erau atât de aproape de libertate! Pe de altă parte însă, putea să bage mâna-n foc că mai era cineva acolo care nu dorea ca ei să ajungă la locul pe unde ar fi izbutit să scape din tunele fără să mai fie nevoiţi să înfrunte vânători, hăitaşi sau cine mai ştie ce altceva.

Cei trei se strânseră în jurul lui şi Jeff îi atenţionă asupra pericolului cât putu el de încet:

– E cineva acolo. Unul dintre vânători.

– Mergem noi primii, răspunse Keith la fel de încet. Heather şi Jinx, voi rămâneţi aici.

Amândouă fetele deschiseră gura să protesteze, dar când Jeff clătină din cap, ducându-şi degetul la gură, nu mai îndrăzniră să spună nimic.

– Staţi aici până când vă facem noi semn, mai adăugă el.

În timp ce Heather şi Jinx se ghemuiră lângă un perete, Jeff şi Keith se furişară tăcuţi prin întuneric, apropiindu-se din ce în ce mai mult de locul în care pasajul lor se intersecta cu tunelul din faţă. Fiecare purta câte o armă şi unul dintre rucsacurile recuperate de la vânători. Când ajunseră la răscruce, Jeff se lipi de un zid şi Keith de celălalt.

Aşteptară, ascultând.

Nimic.

Secundele se transformară în minute.

Tot nimic.

Jeff se pregătea să facă primul pas în tunel, dar tatăl lui îi făcu un semn din cap să nu se mişte. Apoi, Keith ţipă în gura mare:

– Vin după tine, lepră!

Exact când strigătul lui sfâşie bezna, aruncă rucsacul pe care-l purta în tunelul slab luminat de becurile montate la distanţă mare unul de altul.

Arch Cranston – cu nume de cod "Cobra" – deja muşcase momeala când pricepu că totul nu e decât o capcană. La auzul cuvintelor furioase, îşi ridicase arma la umăr, ochise obiectul care fusese azvârlit în tunel şi apăsase pe trăgaci fără să realizeze că nu era bărbatul pe care-l aşteptase.

Prea târziu. Greşeala comisă avea să-l coste scump.

Înainte ca ecoul vorbelor lui Keith să se stingă, auziră rafala unei puşti şi rucsacul se făcu ferfeniţă sub ploaia de gloanţe. Keith profită de moment, sprijini arma Steyr la nivelul taliei, păşi în tunel şi ţinti în direcţia de unde veniseră împuşcăturile. Calm, apăsă pe trăgaci declanşând un adevărat infern.

După ce gloanţele ricoşară în toate părţile, nu se mai auzi decât un geamăt scurt.

– L-am nimerit, îl auzi Jeff pe tatăl lui murmurând. Să mergem.

Făcând un semn spre Jinx şi Heather, Jeff aşteptă până când fetele îl prinseră din urmă, apoi se afundă în tunel în direcţia opusă celei în care căzuse şi ultimul vânător.

Eve Harris auzi două rafale de foc şi se aruncă instinctiv pe podeaua tunelului. Protejându-şi mâna dreaptă, îşi lăsă toată greutatea pe cealaltă şi o durere ascuţită o străfulgeră până în umăr. Scrâşnind din dinţi, se rostogoli, se scutură de povara rucsacului şi a puştii, şi reuşi să se ridice în picioare.

Cu grijă, îşi atinse încheietura de la mâna stângă. Durerea era atât de atroce, încât nu avea cum să fie doar o simplă luxaţie. Cel mai probabil îşi fracturase osul.

"Afară, se gândi ea. Trebuie să ies afară."

Cu paşi nesiguri, porni din nou de-a lungul tunelului, pipăind zidul lateral cu mâna dreaptă, aproape amorţită din cauza tăieturii din

palmă. Deasupra ei zări un licăr de lumină.

La început crezu că e doar o iluzie, dar o secundă mai târziu văzu că nu se amăgise – undeva, foarte departe, strălucea o lumină slabă. Uitând de suferinţă, o luă la goană prin întuneric. Panica dispăruse şi sufletul i se umplu de speranţă. Apoi, atât de brusc încât nici nu apucă să se ferească, piciorul ei drept nimeri într-un gol. Căzu şi se izbi cu faţa de marginea unui puţ, zdrobindu-şi nasul. Urlând de durere, alunecă la vale prin canal, lovindu-se haotic de pereţii acestuia.

O secundă mai târziu atinse podeaua de la nivelul inferior, aproape strivită de impactul cu betonul dur.

Timp de câteva secunde rămase împietrită.

Durerea o cuprinsese ca într-un cleşte.

Dar nu murise. Nici măcar nu-şi pierduse cunoştinţa din câte îşi dădea seama, pentru că vedea clar – foarte clar – lumina unui bec ce atârna sub sârma lui de protecţie chiar la câţiva metri mai încolo.

O să fie bine!

Încercă să-şi recapete suflul, străduindu-se să ignore durerea cumplită ce pusese stăpânire pe ea.

Apoi, încercă să se ridice în capul oaselor.

Şi descoperi că nu poate.

Nu putea să-şi mişte nici mâinile, nici picioarele.

Se simţea de parcă fiecare os i se sfărâmase în bucăţele.

Încercă să ţipe atunci, să strige după ajutor, dar până şi vocea o părăsise.

Dar tocmai când orice speranţă părea deşartă, din depărtare se auzi ceva.

Paşi.

Înceţi, târşâiţi, dar totuşi nişte paşi!

Venea cineva! Cineva care o va ajuta! O bucurie nebună îi umplu sufletul. N-o să moară – o să fie bine.

Paşii se apropiau din ce în ce mai tare, apoi văzu un chip aplecându-se peste ea.

Era un bărbat care îngenunchease şi o privea curios. Faţa lui murdară era acoperită cu o barbă ţepoasă şi avea ochii înroşiţi. Se aplecă şi mai tare spre ea şi când deschise gura, respiraţia lui rău mirositoare o izbi cu atâta putere, încât avu senzaţia că nimerise într-

un canal cu resturi menajere. Pântecele i se convulsionă spasmodic şi, fără să se mai poată controla, din gât îi ieşi un jet de vomă. Bărbatul se dădu înapoi scârbit, ştergându-şi petele de vomă de pe obraji cu mâneca împuţită de la haină, după care o înjură de mama focului. O clipă mai târziu se ridică în picioare şi îi arse un şut. Eve simţi cum urechea i se sfâşie în două când vârful scâlciat al bocancului o lovi. Bărbatul se îndepărtă, afundându-se în întuneric şi suduind încet printre dinţi.

În timp ce tuşea ca să-şi elibereze căile respiratorii de propriul lichid gastric, femeia văzu primii şobolani ieşind din crăpăturile lor ascunse, atraşi de mirosul proaspăt de sânge.

Sângele ei…

În zadar încercă să strige.

Chiar dacă ar fi fost în stare să scoată şi cel mai mic sunet, nu mai era nimeni care s-o audă.

Mergeau spre nord prin tunelul de metrou. Jeff era aproape sigur că ştie unde se află – chiar sub Broadway – şi că locul pe care îl caută se găseşte undeva în faţă. Şi-atunci, în depărtare o zări.

O geană de lumină, atât de subţire, încât numai un ochi ager o putea vedea. Mări ritmul, apoi, nerăbdător, începu să alerge. În spatele lui se auzea tropotul paşilor tatălui său, ai lui Jinx şi ai lui Heather. Se deplasau printre şinele aşezate una lângă alta. Raza de lumină deveni din ce în ce mai strălucitoare.

Înaintea lor mai apăru un punct luminos. Deşi era mic de tot, Jeff îşi dădu seama că este un alt tren care se îndrepta spre ei.

– Trebuie să ieşim de pe şine! strigă Jinx.

Dar nu exista nici un loc unde să se poată adăposti – nici o nişă tăiată în perete, nici măcar o pasarelă! Dar raza de lumină era doar la câţiva zeci de metri distanţă.

– Grăbiţi-vă, urlă el. Încă mai putem reuşi!

Alergă şi mai repede, repezindu-se înainte în direcţia trenului ce venea mugind.

Vuietul se înteţi şi curentul de aer îi biciui faţa.

Ceilalţi trei îl urmau îndeaproape.

Şi brusc ajunseră în locul miraculos. Acolo, o bucată de placaj acoperea o gaură din zid, fixată atât de prost pe dinafară, încât lumina

zilei se vedea clar acum.

– Nu! o auzi pe Heather ţipând când aceasta realiză ce are el de gând să facă.

Dar era prea târziu.

Jeff se aruncă înspre bucata de lemn, sărind peste cea de-a treia şină electrificată, cu braţele ridicate şi trupul răsucit, astfel încât să izbească placajul cu umărul. Dacă acesta rezista, iar el cădea pe spate…

Jeff se încordă şi lovi cu putere. Bolţurile în care placajul era prins de beton scoaseră un sunet ascuţit, dar nu cedară şi Jeff se prăbuşi pe pietriş, la nici un centimetru de şina mortală.

Un claxon asurzitor, urmat de scârţâitul frânelor umplu tunelul. Jeff se uită în sus şi văzu trenul care continua să vină spre el ca un monstru imens. Pe moment, îngheţă precum un iepure surprins de forţa crudă a unui animal de pradă. Imediat auzi o voce ce reuşi să străpungă talmeş-balmeşul infernal.

– Jos! Acum!

Se supuse orbeşte, aruncându-se cu faţa în pietriş, după care îl auzi pe tatăl său urlând din nou:

– Foc!

Mugetul trenului în mişcare fu acoperit de o rafală de gloanţe. Jeff se lipi de pământ, ferindu-se, dar totul se termină într-o secundă. Lumea din jurul lui se schimbase brusc.

Lumina, lumina zilei, pătrundea prin gaura din beton. Placajul de lemn era ciuruit. Jeff se ridică în picioare şi, ajutat de Heather şi de tatăl său, se grăbi să iasă prin deschizătura din perete. Jinx veni după ei. Clipiră cu toţii orbiţi de strălucirea intensă a soarelui şi inspirară adânc adierea blândă ce bătea dinspre râu. În spatele lor, trenul trecu vuind şi dispăru ca o fantomă. Jeff îşi întoarse capul şi privi groapa largă ce se întindea în faţa lui.

Nu mai avea acelaşi aspect ca atunci când, cu multe luni în urmă, el şi colegii lui de la cursul de construcţie urbană făcuseră un tur al şantierului. Atunci, locul era doar o groapă uriaşă plină cu echipament greu, adus să sape cât mai adânc în pământul de sub oraş. Acum locul era nivelat şi muncitorii lucrau – muncitorii pe care-i auzise când încă se mai afla în tunele. Aceştia manevrau, cu ajutorul macaralelor, grinzile imense ce urmau să fie ancorate în fundaţia

clădirii care peste doi ani se va transforma într-unui din zgârie-norii inconfundabili ai oraşului.

Peste tot în jur se zăreau cofraje din lemn pentru beton şi, uitându-se la ele, Jeff realiză că peste câteva săptămâni – şi poate chiar mai puţin – deschizătura prin care ieşiseră urma să fie blocată pentru totdeauna.

Dar nu mai avea importanţă. Nimic nu mai conta pentru că era liber – scăpase de închisoare, scăpase de tunelele îngrozitoare şi se smulsese din braţele morţii.

Se întinse spre Heather şi o îmbrăţişă strâns, trăgând adânc în piept aerul curat al după-amiezii. Se aplecă puţin şi-şi lipi buzele de urechea ei.

– Ce zici de-o plimbare pe jos până acasă? murmură el. Mi-e teamă că n-am să mai folosesc metroul multă vreme de aici înainte.

CINCI ANI MAI TÂRZIU

Randall Converse strânse cu putere mâna bărbatului când privi în jos spre scări.

– Nu vreau, zise el, agăţându-se de mâneca tatălui său. Ferindu-se puţin într-o parte pentru a evita mulţimea de oameni ce ieşea din staţia de metrou de pe Broadway, Jeff se lăsă pe vine, astfel încât să se poată uita direct în ochii fiului său. Chipul băieţelului de patru ani căpătase expresia încăpăţânată şi încruntată care apărea pe faţa lui Keith când lua o hotărâre şi nimic nu-l mai putea convinge de contrariu.

– Dar n-o să păţeşti nimic, Randy, spuse Jeff, străduindu-se ca vocea să nu-i trădeze nervozitatea pe care o resimţea la gândul că trebuie să coboare la metrou.

Chiar şi-acum, după atâţia ani, încă mai tresărea şi i se făcea stomacul ghem când se deplasa cu acest mijloc de transport. În vagon sau când aştepta pe peron, se trezea că se uită peste umăr, cercetând chipurile vagabonzilor şi ale cerşetorilor ce forfoteau prin staţii, dacă poliţiştii nu se aflau prin preajmă. Ori de câte ori metroul trecea prin tunele, îl cuprindea o senzaţie de sufocare şi uneori i se părea că vede chipurile hăitaşilor, stând la pândă în întuneric. Se mai liniştea când ajungea în lumina strălucitoare a staţiilor, dar sentimentul de claustrofobie nu dispărea decât atunci când ieşea la suprafaţă. El şi Heather stabiliseră ca fiul lor să nu cadă pradă propriilor temeri, în ciuda împotrivirii părinţilor lui Jeff.

– Milioane de oameni călătoresc cu metroul în fiecare zi, insistase Jeff când părinţii lui – pentru prima dată de acord asupra unui subiect – se arătară şocaţi de ideea de a-l duce pe Randy cu metroul.

– Nu vreau să-i fie frică să îl folosească.

Acum zărea în ochii lui Randy aceeaşi frică pe care o văzuse şi în privirea mamei lui când îl implorase să nu-l ducă pe nepotul ei prin tunele.

– N-are de ce să-ţi fie teamă, rosti el, dându-i într-o parte de pe frunte o şuviţă de păr castaniu şi cârlionţat. E doar un tren ca oricare

altul. Nu-ţi place trenul care ne aduce în oraş?

Randy nu răspunse, dar Jeff observă cum încet-încet, expresia de frică se transforma în curiozitate.

– Şi nu vrei să vezi unde am locuit înainte să te naşti tu? Randy clătină din cap, dar nesiguranţa din ochii lui mari îl făcu pe Jeff să-şi ia băiatul în braţe.

– Dar dacă te duc eu aşa, ce zici?

– Nu! se împotrivi Randy brusc. Nu mai sunt bebeluş!

Îi dădu drumul băiatului, îl luă de mână şi porniră împreună să coboare scările.

Jeff simţi un nod în gât.

– Nu-i aşa că nu e rău? întrebă el, după ce se aşezară pe scaune în vagonul bine luminat, câteva minute mai târziu.

Randy nu spuse nimic decât atunci când trenul prinse viteză şi intră în tunel.

– Şi dacă se opreşte aici? întrebă copilul. Cum mai ieşim? O să mergem pe jos?

Numai gândul că ar putea fi obligat să străbată tunelele pe jos îl înfioră pe Jeff din cap până-n picioare, dar când vorbi vocea îi era calmă:

– N-are cum, îşi linişti el fiul. Iar dacă se va întâmpla, va veni cineva să-l repare.

După o vreme, Randy păru că se mai relaxează. Pe măsură ce staţiile se perindară una după alta, Jeff îşi aminti zilele pe care le petrecuse prins în capcana tunelelor de sub oraş.

În cele din urmă, coşmarul pe care-l trăise de când îi salvase viaţa Cynthiei Allen în staţia de pe 110th Street se sfârşise. El şi Heather se căsătoriseră la o lună după ce scăpase şi, nouă luni mai târziu, se născuse Randy.

De atunci totul în viaţa lor se schimbase.

Terminase şcoala de arhitectură şi se mutase în Bridgehampton, pentru că nici el, nici Heather nu doreau să-l crească pe Randy în marele oraş.

Imediat după ce ieşiseră din tunele, nu se făcuse decât foarte puţină publicitate în jurul numărului neobişnuit de mare al oamenilor proeminenţi care muriseră într-o perioadă atât de scurtă. În presă nu apăru nici un cuvânt despre ceea ce se întâmplase în realitate, însă

Jeff şi Heather ştiau şi de ce: Clubul 100 avea relaţii puternice şi versiunea membrilor înlocuise adevărul.

Perry Randall căzuse victimă unui tâlhar.

Carey Atkinson se sinucise din cauza unui mariaj distrus, a unor datorii din ce în ce mai mari şi a unui scandal din interiorul Departamentului de Poliţie.

Monseniorul McGuire se retrăsese la o mânăstire izolată din Toscana.

Judecătorul Otto Vandenberg murise în urma unui atac cerebral, iar Arch Cranston făcuse infarct o zi mai târziu.

Cât despre Eve Harris, se pare că dispăruse pur şi simplu şi, deşi luni de zile mass-media se angrenase în tot felul de speculaţii – care de care mai senzaţionale cu privire la destinul ei -, până şi povestea acesteia fusese dată uitării.

Clubul 100, păstrându-şi acelaşi anonimat, îşi completase locurile rămase libere cu oameni din înalta societate.

Oraşul continuase să-şi vadă de viaţa lui.

Când trenul intră în staţia de pe 110th Street, Jeff se ridică în picioare şi păşi împreună cu fiul său pe peron. În timp ce se îndreptau spre scări, îşi aruncă ochii spre locul în care Cindy Allen fusese atacată.

Locul în care începuse coşmarul.

Nimic din aspectul acelui colţ nu indica grozăvia celor petrecute cu şase ani în urmă. Tocmai de aceea se şi opri o clipă. Încă mai privea fix gresia albă a zidului, când fiul său îl trase de mână.

– Ce s-a întâmplat, tată? întrebă băieţelul sfios.

Vocea lui Randy îi aduse un zâmbet pe faţă şi îi risipi gândurile negre.

– Nimic, îl asigură el, ridicându-l în braţe şi grăbindu-se spre scări. Chiar nimic, repetă el.

Neliniştea pe care o trăise în staţia de metrou se evaporă de îndată ce ieşi la lumina zilei, aşa că Jeff îşi lăsă fiul jos, dar îl prinse de mână. Aşteptară să se schimbe culoarea semaforului pentru a putea traversa.

– Ai zis că ai locuit chiar lângă metrou, spuse Randy, privind restaurantele şi magazinele care se înşirau de-a lungul străzii.

– Uite-acolo, răspunse Jeff, arătându-i spatele unei clădiri, unde se

vedea fereastra de la fostul său apartament. Vezi? Clădirea aia din cărămidă. Eu stăteam la etajul al treilea.

Randy se uită serios la structura greoaie şi mohorâtă.

– Mie îmi place mai mult casa noastră, se pronunţă el.

– Şi mie, îl aprobă Jeff când în sfârşit se făcu verde şi începură să traverseze. Mult mai mult.

Câteva minute mai târziu, ajunseră pe palierul de la etajul al treilea şi Randy, recunoscând-o pe tânăra care stătea în pragul uşii deschise a apartamentului, se smulse de lângă Jeff şi fugi spre ea.

– Jinx! strigă el, aruncându-şi braţele pe după gâtul fetei care-l ridică în braţe şi-l sărută pe frunte.

– Ia uită-te la tine! Ce mult ai crescut! Acuma, că eşti băiat mare, nu mai pot să-ţi dau acadele, corect?

– Nu! se jelui Randy pe un ton răsfăţat.

Se întoarse spre tatăl său şi îl privi rugător.

– Îmi dai voie să mănânc şi eu una? îl imploră el.

– Da, dar numai să nu-i spui lu' mama, zâmbi Jeff, făcându-i cu ochiul.

În timp ce Randy desfăcea nerăbdător hârtia de poleială a bomboanei pe care Jinx o scosese din buzunar, Jeff privi în jur. Chiar şi fără masa lui de desen, camera îşi păstrase aerul acela de cămin studenţesc. Afişele de pe pereţi erau altele, iar rafturile pe care le confecţionase cu mâna lui gemeau sub cărţile aduse de Jinx. Zugrăveala de pe pereţi se scorojea şi acum, perdelele rămăseseră aceleaşi şi covorul părea şi mai tocit decât îşi amintea el.

– Hei, oricât ar fi de modestă, tot mai bine e acasă la tine, spuse Jinx, de parcă i-ar fi citit gândurile. Când voi absolvi peste doi ani, mă car de aici.

Apoi zâmbetul ei păli.

– Ăăă… n-am vrut să zic asta. Dacă nu m-ai fi lăsat să mă mut aici…

– Ai fi găsit un alt loc în care să stai, o întrerupse Jeff. Ai fi putut să rămâi la Tillie.

Jinx scutură repede din cap.

– Ţin la Tillie, dar dacă aş mai fi trăit multă vreme acolo…

Îşi amintiră amândoi camerele unde Tillie avea grijă de familia ei. Mare parte dintre locatarii încăperilor se schimbaseră. Robby se

mutase la suprafaţă cu doi ani în urmă, când părinţii unuia dintre colegii lui aflaseră unde locuieşte şi-l invitaseră să vină la ei. De-abia după ce discutase cu Tillie şi cu Jinx în cadrul unei cine, se hotărâse Robby să mai acorde o şansă traiului de afară şi numai cu condiţia să o poată vizita pe Tillie oricând dorea el. Încă mai trecea pe la ea, cel puţin o dată pe săptămână, iar femeia se ducea uneori şi lua masa cu noua familie a lui Robby. Dar la sfârşitul serii, Tillie de-abia aştepta să se întoarcă în tunele.

– E prea complicat aici sus, insista ea. Prea multe gânduri, prea multe griji.

– Deci? îl întrebă Jeff pe Randy care începuse să lingă plin de poftă acadeaua. Sigur nu vrei să te muţi aici?

– E urât! rosti el serios.

– Hei! Aşa spui tu despre casa lui Jinx?

– Băiatul are gusturi bune, spuse Jinx. Hai să mergem să mâncăm. Mai am două cursuri după-amiază şi dup-aia trebuie să plec la muncă.

– Încă te mai ţii de ambele slujbe? Jinx ridică din umeri.

– Ce să-i faci? Asta-i situaţia. Dar după ce termin şcoala, o să mă limitez la una singură. Şi o să mă asigur că o să fie una la care să câştig mai mult decât primesc acum ca ospătăriţă.

Plecând din apartament, se îndreptară spre micul restaurant preferat al lui Jeff, unde găsiră o masă chiar lângă fereastră şi de unde puteau admira furnicarul de pe Broadway. Oamenii care treceau pe stradă nu se schimbaseră cu mult de când plecase Jeff: cei mai mulţi erau studenţi şi cadre universitare. Dar mai întâlneai şi turişti sau persoane care mergeau la cumpărături, sau care se plimbau pur şi simplu prin oraş.

Şi, ca întotdeauna, vagabonzi.

O femeie bătrână – aproape la fel ca Tillie pentru un observator obişnuit – împingea un cărucior plin cu tot felul de vechituri. Mai spre capătul străzii, trei bărbaţi îmbrăcaţi în zdrenţe stăteau direct pe caldarâm, sprijinindu-se de un zid, cerşind cu mâna întinsă.

Jinx şi Jeff priviră îndelung scena până când bărbatul rosti cu voce tare întrebarea care-i frământa pe amândoi:

– Crezi că încă mai continuă?

Secundele se scurseră una după alta, dar într-un final Jinx dădu din

cap că nu.

– Doamna Harris era creierul, spuse ea. Ea împărţea banii şi fără bani nu funcţionează nimic.

– Te întrebi vreodată ce s-a întâmplat cu ea? Jinx se întunecă la faţă.

– Mă bucur că a dispărut.

O jumătate de oră mai târziu, Jeff şi Randy se aflau din nou în staţia de metrou, aşteptând trenul care-i ducea înapoi spre centru.

– Cine e doamna Harris? întrebă Randy, uitându-se în sus spre tatăl său.

Jeff ezită, apoi rosti încet:

– Doar o doamnă pe care am cunoscut-o demult.

– Era o prietenă de-a lu' mătuşa Jinx?

Trenul intră vuind în staţie. Jeff îl prinse strâns pe Randy de mână când mulţimea de călători coborî din vagoane, apoi îl ajută să urce în tren.

– Doamna Harris nu era prietena mătuşii Jinx. Ea nu era prietena nimănui.

Trenul se puse în mişcare şi Jeff se agăţă de una din barele de susţinere de deasupra capului. Pentru o fracţiune de secundă zări pe cineva care rămăsese pe peron, privindu-l pe fereastră.

O femeie cu faţa acoperită de un şal jerpelit.

Deşi nu-i surprinse decât în fugă chipul, îl îngrozi. Pielea era plină de cicatrice adânci, iar faţa, complet desfigurată. Îşi aminti de tunele şi de timpul petrecut acolo, unde oamenii cădeau pradă altor oameni, şobolanilor, insectelor, alcoolului şi drogurilor.

Era un chip obişnuit pentru lumea din tunele.

Dar Jeff îi recunoscuse imediat ochii.

Erau aceeaşi ochi care îl priviseră o clipă când el sperase că o persoană străină l-ar putea ajuta să scape.

Numai că persoana de atunci îi întorsese spatele.

Acum, când trenul prinse viteză, veni rândul Iui Jeff să-i întoarcă spatele lui Eve Harris. Când fiul lui îl întrebă mai târziu dacă ştia cine era doamna aceea, el dădu din cap că nu.

– N-o cunosc. Şi cred că nu era nimeni acolo.

NOTA AUTORULUI
DESPRE OAMENII CARE TRĂIESC SUB MANHATTAN

O numărătoare completă a oamenilor care trăiesc sub străzile Manhattanului este aproape imposibilă din două motive: Populaţia de acolo se află într-un tranzit permanent şi majoritatea reprezentanţilor oficiali care se ocupă cu recensământul refuză să intre în tunele. Numărul lor estimativ variază foarte mult, de la câteva sute, până la câteva mii sau zeci de mii. De când staţia Grand Central a fost renovată şi băncile pentru public îndepărtate, oamenii fără locuinţă au dispărut din această zonă, deşi pot fi găsiţi adesea în toaletele de la nivelurile inferioare unde încearcă să se spele, pentru a rămâne curaţi. Deşi multe dintre "cuiburile" de deasupra şinelor au fost curăţate, asta nu înseamnă că oamenii care trăiau acolo au plecat din oraş; ci, mai degrabă, că au coborât şi mai adânc în tunele, dincolo de locurile unde pot ajunge oficialităţile oraşului New York.

Până astăzi, nu a fost desenată nici o hartă completă a sistemului de tunele de sub oraş. Există totuşi hărţi parţiale: sistemul căilor de metrou, sistemul de canalizare şi sistemul diverselor pasaje utilitare. Dar pe lângă toate acestea, există kilometri de tunele abandonate care au fost uitate de multă vreme. Uitate de toată lumea, cu excepţia celor care îşi duc viaţa în ele.

În ciuda convingerii generale, nu toţi oamenii care locuiesc sub străzile de la suprafaţă sunt nişte delincvenţi sau nişte beţivani. Un număr mare au locuri de muncă şi se duc la şcoală, oferind adrese false ori de câte ori este necesar. Unele familii au ales să trăiască sub străzi decât să permită agenţiilor guvernamentale să-i despartă de copii. Mulţi dintre ei nu se consideră lipsiţi de un cămin, ci pur şi simplu "fără un acoperiş deasupra capului". Adesea se organizează în triburi şi grupuri mari, şi îşi stabilesc propriul teritoriu de acţiune pe străzile reale ale oraşului. Se spune că, pe măsură ce oamenii aleg să trăiască tot mai adânc, ei ies din ce în ce mai puţin la suprafaţă şi şansa de a mai trăi vreodată normal este nulă.

Mulţi dintre cetăţenii subterani suferă de boli mintale şi sunt dependenţi de droguri, ceea ce îi face adesea incapabili să beneficieze de serviciile puse la dispoziţia lor. Trec prin vieţile noastre, murmurând cuvinte neinteligibile sau luptându-se cu duşmani invizibili, până când dispar definitiv în adâncuri.

Dispar în adâncuri şi din conştiinţa noastră.

Toate personajele şi evenimentele din această carte, fie ele de la suprafaţă sau din tunele, sunt imaginare. Sau, cel puţin, aşa sper eu…

J. S.

MULŢUMIRI

Mulţi, foarte mulţi oameni m-au ajutat în pregătirea acestei cărţi, mai ales în ceea ce priveşte sistemul juridic al oraşului New York. Bunul meu prieten, Elkan Abramowitz, şi partenerul lui, Bill McGuire, m-au pus în legătură cu cei mai potriviţi oameni şi m-au ghidat prin labirintul departamentelor juridice ale oraşului, iar Marvin Mitzner m-a ajutat să intru în contact cu biroul primarului general. Angajaţii de la biroul procurorului districtual, de la Poliţia Municipală şi cei din cadrul Departamentului de Corecţie au fost extrem de cooperanţi şi mi-au arătat locurile în care lucrează ei, familiarizân-du-mă cu procedurile lor şi răspunzând cu promptitudine nenumăratelor mele întrebări. Aş vrea să mulţumesc în mod special lui Constance Cucchiara de la biroul procurorului districtual, care a petrecut o întreagă dimineaţă, ghidându-mă prin sălile de judecată de pe 100th Street şi mi-a lămurit misterul etajului al doisprezecelea. De la Penitenciarul Midtown South, îi voi rămâne veşnic îndatorat lui Adam D'Amico, care mi-a înlesnit un tur al penitenciarului şi mi-a descris amănunţit procedurile care se aplică în cazul unei persoane acuzate. Datorez mulţumiri speciale lui Deborah Hamlor şi lui Jo-Ona Danoise de la Departamentul de Corecţie al oraşului New York, care, de-a lungul unei zile, mi-au arătat închisoarea Rikers Island şi Complexul Penitenciar Manhattan. Nu numai că mi-au oferit o mulţime de informaţii, dar au fost extrem de răbdători cu mine. Mii de mulţumiri amândurora!

Printre cei de la Rikers Island, care au fost generoşi cu informaţiile şi cu timpul lor, se numără şi căpitanul Sheila Vaughan, şeful Departamentului Transporturi Speciale Brian Riordan şi mulţi alţi ofiţeri. Vă rămân recunoscător pentru experienţa de neuitat, pentru timpul şi energia pe care mi le-aţi oferit. John Scudiero, gardian al Complexului Manhattan, mi-a dedicat de asemenea ore bune, timp în care mi-a povestit despre relaţiile existente între curţile de judecată din New York şi instituţia în care lucrează, şi mi-a oferit un tur din perspectiva unui deţinut. Aş vrea să mulţumesc şi judecătorilor şi aprozilor care nu au fost deloc surprinşi să mă vadă intrând pe uşile rezervate de obicei deţinuţilor. Mulţumesc, de asemenea, biroului primarului Giuliani pentru că mi-a facilitat comunicarea cu diverse penitenciare şi cu poliţiştii de tranzit care nu m-au luat la rost în nenumăratele mele plimbări prin staţiile de metrou şi mai ales prin staţia Grand Central, unde am făcut poze, am cercetat intrările în tunele, comportându-mă adesea într-o manieră care în mod normal ar fi dat de bănuit.

[1] Persoană care întreprinde ceva numai ca să fie făcut, dar în argou mai înseamnă şi homosexual, căruia îi place să se îmbrace cu hainele persoanelor de sex opus. (n. tr.)

[2] Piază rea, cobe, blestem. (engl., n. tr.)

[3] În engl., *to crawl,* "a se târî". (n. tr.)

Pentru Jeff Converse, student la Colegiul din New York, viitorul pare promiţător până în momentul în care viaţa sa ia o turnură de coşmar. Condamnat pe nedrept pentru o crimă îngrozitoare, Jeff se trezeşte în subteranele din Manhattan, într-o lume neştiută, unde o populaţie de oameni fără adăpost, de disperaţi şi de nebuni şi-a creat o societate paralelă cu cea de la suprafaţă. Şi nu sunt singuri aici, căci cineva a transformat tunelurile întunecate şi staţiile de metrou abandonate în propriul teren de vânătoare... iar acum distracţia poate începe. Prins în labirintul subteran şi înşelător, pândit la fiecare colţ de bande de hăitaşi în zdrenţe, urmărit fără milă de vânători nevăzuţi, neavând altă armă decât propria minte, Jeff trebuie să ducă lupta vieţii pentru a scăpa din acest infern real.

Title Info

Genre

thriller

Author

JOHN SAUL

Title

Clubul Manhattan

Date

Language

ro

Source Language

en

Translator

Monica Şerban

Document Info

Author

Sorin Tudor [bokken]

Program used

Fiction Book Designer, FictionBook Editor Release 2.6

Date

19.01.2011 (2011-01-19)

ID

FBD-031425-A58D-EB4C-5096-50D2-5FFA-120A84

Version

1.0

History
v1.0 bokken

Publisher Info

Book name
Clubul Manhattan

Publisher
RAO

City
Bucureşti

Year
2005

ISBN
978-973-576-865-2